

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Giriş

Uzun süredir matematik derslerimiz boştu. Ben de bu açığı kapatabilmek adına sınıftaki gürültüye aldırmadan boş matematik dersinde soru çözmeye uğraşıyordum. Ama nafileydi, hiçbir şey anlamıyordum. Daha ilk soruda takılıp kalmıştım ve cebelleştiğim matematik sorusuyla ilgili bir gelişme kaydedememiştim. Oysa bu konu için Melis basit demişti. Teneffüste soruyu ona gösterip çözmesini istemek daha mantıklıydı sanırım. Çünkü benim çözebileceğim yoktu ve uğraşırken başım ağrımaya başlamıştı. Tabii bunda sınıftaki gürültünün de payı büyüktü. Matematik kitabımı kapatıp sıramın altından romanımı çıkardım. Tolstoy'un Diriliş'i, okudukça adalet sistemini ve dünyadaki düzeni sorgulamama sebep oluyordu. Tabii tüm bunun yanında kendi hayatımdaki adaletsizliği de...

Anne ve babam hayatta olduğu halde on yedi yaşında yapayalnız kalmak benim hakkım mıydı? Bunu hak edecek kadar kötü hiçbir şey yapmadığıma emindim. Sadece bir hafta sonra on

sekiz yaşıma girecektim ve yeni yaşımda değişecek bir şey olmayacağına emindim. Yine yurttaki odamda uyanacak, Pelin'le günaydınlaştıktan sonra yurdun yemekhanesinde kahvaltı edecektik. Hayatımı değiştirecek ya da yalnızlığımı giderebilecek bir değişiklik olmayacaktı. Acaba gelecekte ben de mutlu olabilecek miydim? Mesela kendi ailemi kurmayı isterdim. Beni sevecek bir eş, tatlı bir bebek... Öte yandan aile kurarsam parçalanabilirdi. Tıpkı anneminki gibi...

Çalan zille kafamı zaten artık okumadığım romandan kaldırdım. Melis'in yanına gitmek üzere, yanıma matematik kitabımı da alıp sıramdan kalktım. Sınıftan çıkacakken Berk Can önümü kesti.

"Merhaba Sina."

"Merhaba."

"Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen?"

"Ben de iyiyim. Ben sana şey soracaktım... Eee..."

Melis yanımıza gelip "N'aber turuncu kafa?" dedi.

"Pek iyi değil. Matematikte daha ilk soruda takıldım."

"Dert değil kuzum. İneriz kütüphaneye, iki dakikada anlatırım ben sana."

"Sağ ol Melis. Kafaya taktım o soruyu ben. Artık cevabı sırf meraktan öğrenmek istiyorum." Biz Melis'le konuşurken yanımızda bekleyen Berk Can'ı unuttuğumu fark ettim. Çok ayıp olmuştu. Hemen "Berk Can, sen bir şey diyordun," diyerek ona döndüm.

"Ben... Ben edebiyat ödevini soracaktım."

"Bu hafta ödev yok."

"İyi bari. Teşekkürler söylediğin için."

"Önemli değil."

Berk Can, yanımızdan ayrılıp koridordaki arkadaşlarının yanına gitti. Biz de Melis'le kol kola girip kütüphaneye indik. Bir masaya kurulup kitabı açtık. Benim neredeyse bir ders saati boyunca çözemediğim soruyu Melis iki dakikada çözmüştü. Bana da sabırla tüm tenekeliliğimizi harcayarak anlattı. Zil çaldığında kafamdaki tek şey üniversiteye gidebilmek için matematik bilmemin şart olduğuydu ama sayılarla aram, sözcüklerle olduğu kadar iyi değildi maalesef.

Bavulumu hazırlarken odamın kapısı tıklandı. Annem yine bir şey unutmayayım diye kontrole gelmişti kesin.

"Gir."

"Abilerin en uyuzu, duydum ki Kütahya'ya gidiyormuşsun, gittiğinden emin olmak için kontrole geldim." Gelen, kız kardeşim Duru'ydu.

"Ben seni ellerimle İzmir'e postaladım ama bak hâlâ buradasın. Niye geldin cadı? Yok mu dersin falan?"

"Vizeler bitti zaten. Sen de gidince annem hepten üzülmesin diye geleyim dedim. Tüm aile bir daha ancak sömestrde beraber olabiliriz."

"Haklısın cadı. Ee hadi gel bir sarılayım bari sana, o kadar yoldan geldin." Duru, gülümseyerek bana sarıldı. Erkek Fatma'ydı bizim kız. Didişsek de iyi anlaşırdık ve kafa dengiydik pek çok konuda. Sırtımı sıvazlayıp "Denizi olmayan yere gidiyorsun, özlersin denizi. Kayalıklara gidelim mi?" diye sordu.

"Olur, cadı. Ama annemi atlatmamız gerek. Yoksa başlar yine yola gitmeden üşüteceksin, ne işin var deniz kenarında diye."

Duru içten bir kahkahayla gülüp "Seboş'uma laf yok. Minik oğluşu üşümesin istiyor sadece," diyerek bana takıldı.

Sırf kalmasınlar bu sözlerin. Annem beni daha çok sevsin diye kıskanmayacaklar ya.

Abi ne yaptın? Ben babamın kızıyım zaten. Her ama kuzusunu ağlatmıştır. Özür dile."

İnsaf etmek için ağzımı açmışken kapı tekrar tıklandı ve içeri annem girdi. "Kapıyı kapatmadan mı daha?"

"Yok ballım, temiz bitmedi işim."

"İyi iyi. Al onu da koy." Elime katlı vaziyette verdiği siyah şeyin ne olduğunu anlamak için sıfırkeleyip açtım ve Duru kahkaha krizine girip tekrar yatağıma düştü.

"Anne bu tayt!"

"Hem öyledir. Soğuklar soğuktur kuzum benim. Pantolonun içine giyersin."

"Anne asla olmaz saçmalama."

"Anneye saçmalama denir mi hiç?! Yazıklar olsun sana! Ezzir, götündeki pörtlemenizle, kocaman adam et; o sana saçmalama desin!"

"Ballım özür dilerim ama olmaz bunu giymem ben, giyemem..."

"Milletin iş üniformasını bu. Onlar gururla giyip dans ediyorlar bununla, kaldı ki sen içine giyeceksin."

"Hangi mesleğimiz o?"

"Balerinin erkeği işte."

Duru, kısa süreliğine gülmesini bastırıp "Balet," dedi ve kahkaha krizine geri döndü.

"Ballım lütfen, inat etme. Giymem ben bunu."

"Ula eşek sıpası! Ödül verdim, pontulun altından belli olur. oni giymem dedim. Bunun neyine laf edeysın!" Annem çok kızdığı için şivesi konuşmuştu. Bu da demek oluyordu ki o tayt

bavulu girecekti. Zaten öyle de oldu, annem elimdeki taytı alıp bavulun içine yerleştirdi. Annem gidince Duru, hâlâ sırıtmaktan duramadığı ağzını yayarak "Boşuna sana ana kuzusu demiyorum," dedi.

"Valla hınzırı senden alırım cadı. Düş önüme hadi, nereye gideceksek gidelim. Az hava alayım belki kendime gelirim. Annem bunalttı yeminle."

Duru'yla resmen küçük çocuklar gibi evden kaçtık. Kayalıklara gelince denizin tuzlu kokusunu doya doya içime çektim. Kayalıkların üzerindeki çakıllardan bir iki tane avucuma toplayıp suyun üstünde sektirerek atmaya başladım. Duru oturduğu kayada pür dikkat beni izliyordu. Son taşı da fırlattığımda "Niye bu kadar erken gidiyorsun?" diye sordu.

"Arabayla gideceğim çünkü."

"Mesafe uzak, onu anladık ama yine de her halükarda beş gün öncesinde orada olacaksın. Ben yılbaşını ailecek geçiririz diye düşünmüştüm oysaki."

"Beni biliyorsun, işlerimi yoluna koymadan, bir düzüne oturtmadan içim rahat etmez."

"Alt tarafı bir ev tutacaksın."

"Eşya alınacak, belki boya badana gerekecek. Ben ev karışıkken işe gidip gelemem. Düzenimi oturtmam gerek."

"Sırf bu disiplin merakın yüzünden evde kalacaksın, benden söylemesi," derken alayla sırıtıyordu.

"Ben evlenemezsem sen de evlenemezsin cadı. Vermem sıramı valla, büyük benim nasılsa."

"Ben de evlenmeye meraklı değilim ama bana kalırsa sen, oralarda bir hatun bulup da geleceksin."

"Cadıydın, şimdi bir de müneccimliğe mi başladın?"

"Altıncı his bir kere bu. Ayrıca yerinde olsam, annem sana akrabadan birini bulmadan kendim birini bulurdum."

"Bak, o hususta biraz haklı olabilirsin." Duru söyleyince yalnızlığım yüzüme vurulmuştu. Aslında evlenmek için gençtim ama yine de delice âşık olduğum ya da çok etkilendiğim kimse çıkmamıştı karşıma. Çıktığım kızlar ve flörtlerim elbette ki olmuştu ama yüreğime kor gibi düşen birisi olmamıştı. Duru belki de haklıydı. Kim bilir, belki de ömrümün diğer yarısıyla yollarımızın kesişmesi için Kütahya'ya gidiyordum...

Sina'yı ders çalıştırdıktan sonra sınıfa çıktım. Talha yine oturduğu sıradan bana bakıyordu. Ama bu eğitim döneminin başından beri sadece bakıyordu. Acaba kendi kendime mi gelin güvey oluyordum? Yanına sınıftan arkadaşımız Bora gelince bana bakmayı bıraktı. Bu kez ben onu incelemeye başladım. Hoş çocuktu aslında. Bal rengi gözleri, kısa kesim kahverengi saçları ve beyaz teniyle sınıfın en yakışıklısıydı. Aynı zamanda dersleri de iyiydi. Ama hâlâ bana bakmaktan ya da tüm sınıf arkadaşlarımıza dediği gibi günaydın, iyi günler demekten başka bir şey yapmıyordu. Sinirime dokunmaya başlamıştı bu durum.

Tüm dersler bitene dek elimde olmadan onu düşünmüştüm. Zil çalınca çantamı topladım ve koridorda Sina'yla buluştuk. O yurduna doğru yol alırken, ben de otobüs duraklarına doğru yürümeye başladım. Otobüs beklerken yanında Sinaların sınıfında bugün gördüğüm çocukla beraber Talha geldi. Otobüs gelince tıka basa dolu olmasına rağmen mecburen bindik. Şimdi kıştı ve hava çabuk kararıyordu, bir sonraki otobüsü bekleyip eve geç kalmak istemiyordum.

Balık istifi insan yığınıyla otobüste gidiyorduk. Talha yanındaki çocukla konuştuğu için benden tarafa bakmamıştı ama bi-

liyorum ki her gün olduğu gibi bugün de otobüsten inince bana 'İyi akşamlar,' dileyecek. Ben bunları düşünürken hemen yanı başımda dikilen ve başka bir liseye ait üniforması olan çocuk bana yanaşmaya başladı. Öfkem git gide artıyordu. Çattığım kaşlarımın altından attığım tüm öfkeli bakışlarıma inat, arsızca omzuma yaslanınca dayanamadım.

"Hoop! N'oluyor hemşerim? Üstüme çıksaydın!"

"Çok istiyorsan, onu da yaparız bir gün."

"Ne diyorsun lan sen, cibilliyetsiz!" Ben ahlaksız fordcuyla kavga ederken Talha hemen araya girdi. Daha doğrusu kafası olaya müdahil oldu. Ben ne olduğunu bile anlayamadan çocuğa kafa attı ve bir ağız dolusu küfür etti. Sonra da şoföre seslenip "Dayı! Dayı aç arka kapıyı, inecek var!" diye bağırdı. Şoför durup kapıyı açınca da çocuğu otobüsten aşağı attı.

Oturan teyzelerden biri "Zamane gençleri," dedi. Bir arkasında oturan kadın "N'oldu? Ben göremedim?" diye sordu.

"Oğlan, sevgilisine yanaşan çocuğu dövüp otobüsten attı."

"Hangi kız?"

"Şu kahverengi saçlı." Resmen elle işaret ediliyordum. Şimdi de Talha'ya sinirlenmiştim.

"İyi misin Melis?"

"Sana ne Talha?! Sen kim oluyorsun ki? Hem sen ne karışıyorsun benim işime! Ben halledebilirdim her türlü."

"Taciz edilmekten hoşlanıyorsan, pardon!"

"Saçma sapan konuşma! Hem kafa atmak falan, ne kıro hareketler bunlar."

"Ne yapsaydım? Çocuğa 'Sen bilirsin ama kızı sıkıştırma bence,' diye rica da mı bulunsaydım?"

"Hiç karışmasaydın! Ben halledebilirdim! Çok şükür, kendimi koruyabiliyorum!"

İneceğim durak yaklaştığı için uzanıp zile bastım. Ben otobüsten inerken Talha arkamdan söyleniyordu. "İyilik de yaramıyor mala!"

Bana, mal mı dedi o? Geri zekâlı kendini ne sanıyorsa? Görecekti ama gününü... Ben de Melis isem, ondan bu sözün intikamını alacaktım.

Bir buçuk senedir Melis'e açılabilecek cesareti kendimde bulmaya çalışıyorum ama nafile. Belki bakışlarımdan anlıyordur diye sık sık ona bakıyorum ama henüz bana hiç gülümsemedi bile. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl anlayabilirim acaba? Sürekli yanında gezdiği şu kızıl saçlı kıza sormak en mantıklısı aslında ama o kız da buzdolabı mübarek. Selam versek almaz.

Melis'e geçen yıl, arka sırasında otururken âşık olmuştum. Uzun, sırtına dökülen saçlarındaki ışıltıyı izlemek hoşuma gitmişti ilk, sonra saçlarındaki şampuanın kokusu. Artık kalem tutuşuna kadar Melis'le ilgili her şeyi sever olmuştum. Ama lanet olsun ki yoktu ben de ona açılacak cesaret. Ciğerci kedisi gibi bakıyordum sadece.

Teneffüste Berk Can'la koridorda buluştuk.

"N'aber Berk?"

"Hiç iyi değil."

"Ne oldu ki?"

"Tam Sina'ya çıkışta gezelim mi diye soracaktım ki senin kız geldi. Diyemedim yani."

"Melis'ten mi bahsediyorsun?"

"Evet."

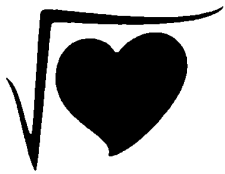
"Zaten birimiz kızla çıkmayı başarsak, diğerimiz hemen dörtlü çıkma ayağına öteki kızı ayarlar ama neredee?"

"Harbi lan. Düşünsene sen Melis'le, ben Sina'yla ele ele. Ne güzel olurdu?"

"Ancak hayal kurarız biz bu pısırıklılıkla." Ders zili çalınca yine sınıfa girdik. Gözümü Melis'ten alamıyordum. Acaba o da beni düşünüyor mudur? Ya da en azından beni beğeniyor muydu? Onu izleyip bunları düşünürken bir arkadaşım gelince mecbur önüme dönüp arkadaşımla konuşmaya başladım. Gün boyu Melis'e açılabilmek için türlü planlar yapsam da hiçbirini uygulamaya cesaretim yoktu. Çünkü onu uzaktan da olsa ümit ederek sevebilmek apayrı bir zevkti.

Okul çıkışı benimkini ve Berk Can'ınkini izlemeye başladık. Sina yolun karşısına geçerken, biz de Melis gibi otobüse bineceğimiz için onu takibe devam ettik. Sonunda iğne atsan yere düşmez deyiminin gerçek olduğu otobüs geldi ve zorla da olsa bindik. İlk başlarda sakin geçen yolculukta çocuğun biri Melis'i rahatsız edince ortalık karıştı. Çocuğa sövüp kafa attım. Sonra da otobüsten attım. Peki Melis Hanım ne yaptı? Teşekkür edeceğine bana 'Sen kimsin ki?' dedi. Ben seni umutsuzca seven adamım diyemediğim için ben de ona kızdım. Ne kadar aptaldı ya da kör mü demeliyim? Nasıl onu sevdiğimi görmez? Tabii bu düşüncemi yüksek sesle dile getirmeseydim daha iyi olurdu sanırım. Keşke o otobüsten inerken "İyilik de yaramıyor mala!" demeseydim.

***

Bölüm 1

Adını Bilmeden, Adımı Bilmezken...

Yılın bu zamanından oldum olası nefret etmişimdir. Bana hep yalnızlığımı ve umutsuzluğumu hatırlatır. İnsanların büyük umutlar beslediği, aileleri ve arkadaşlarıyla mutluluklarını paylaştığı bugün, aynı zamanda benim doğum günüm. Ama kimsesizliğimin kabuğuna çekilirim ben bu uğursuz günde. Önceleri annem ile kutlardık. Ama yıllar geçtikçe kararan kaderim, doğduğum güne lanet ederek yorganın altında bir başıma geçirmeme neden oldu bugünü. Camdan dışarıyı seyrederken gereksiz bir neşeyle oradan oraya koşuşturan kalabalığa anlam veremiyordum. Yıl değişince ne oluyor sanki? Eski üzüntü ve dertler gerçekten geride mi kalıyor? Gelecekten ümitlenmeyecek kadar olgunlaştım artık. Ben daima yalnızlığın karanlığıyla sarılı olacağım. Hiçbir umut ışığının gücü de bu karanlığı delmeye yetmez, yetemez. Beni bu dipsiz düşüncelerimden çekip çıkaran, oda arkadaşım Pelin'in sesi oldu.

"Hoş geldim."

"Hoş geldin."

"Kızım yine kukumav kuşu gibi ne oturmuşsun cam kenarına? Hadi kalk hazırlanıyoruz. Bu gece burada tek başına bırakmam seni."

"Ben iyiyim böyle."

"Sana hiç itiraz istemiyorum, bu gece senin doğum günün. Hadi yeni yılı önemsemiyorsun anladık da insan kendi doğum gününde biraz olsun eğlenir, kafa dağıtır ya!"

Pelin, meslek yüksekokulu öğrencisi, çinicilik ikinci sınıfta okuyor. Dolayısıyla bu son yılı. Geçen yıldan beri aynı odayı paylaşıyoruz. Israrcı tavrını, istediğini alana kadar bırakmadığını da çok iyi biliyorum. O yüzden itiraz cümlelerimi yuttum.

"Nereye gideceğiz Pelin?"

"Yeni yıl partisine!"

Çığlık çığlığa söylemişti bunu. İyi anlaşsak da çok farklı karakterlere sahibiz aslında. Ben asla onun kadar özgüvenli olamam. Belki onunki gibi -boya da olsa- uzun, güzel sarı saçlara sahip olsam ya da onun kadar güzel olsam, o zaman ben de güvenirdim kendime. Şen şakrak anlatmaya başladı.

"Bugün alışverişten sonra kızlarla kafeye gittik. Yorgunluk kahvelerimizi içerken çok yakışıklı iki çocuk beni yan masadan kesmeye başladı. Ama var ya, çocuklar Yunan heykeli gibi. Ben de tabii çaktırmadan bakıyorum. Sonra sigaramı çıkardım çantamdan, daha ben çakmağımı çıkaramadan çocuklardan biri filmlerdeki gibi jet hızıyla önümde yaktı çakmağını. Teşekkür ettim. O da bir ton iltifat etti tabii. Göreceksin ağzı bir laf yapıyor bunun. Neyse, sonra da beni bu gece bir otelde yapılan yeni yıl partisine davet etti. Ben de kabul ettim hemen. Kaçar mı hiç öyle

çocuk?! Hem de dedi ki; istersen arkadaşlarından biri de gelsin, hani kendini yalnız hissetmezsin. Çok düşünceli çocuk ya..."

"Pelin, tanımıyoruz etmiyoruz. Neyine güvenip de gideceğiz bu çocuklarla?"

"Kızım sen vallahi yabanisin. Çocuklar bizi kalabalık bir partiye götürecekler, dağa kaldırmayacaklar ya!"

"Yine de ben gelmesem. Sevmiyorum kalabalığı, biliyorsun."

"Beni tek bırakacaksın yani. Tamam Sina Hanım, öyle olsun."

Kimseyi hele ki onu kıramayacağımı nasıl da biliyor. Biliyorum ben gitmezsem aslında o da gitmeyecek. Beni burada yalnız bırakmak içine sinmezdi oda arkadaşımın. Çaresiz kabul ettim.

"Peki peki, hemen asma suratını, geliyorum."

"Yaşasın! Parti, parti, parti zamanı!"

Sonrasında hazırlıklara başladı. Öncelikle zorla yaptığı ağdadan sonra beni duşa soktu. Ben duştan çıkınca da o girdi. Sonra el ve ayak parmaklarıma siyah simli ojeler sürdü. Işık vurunca sanki tırnaklarım parıldıyordu. Bana kendi mini elbiselerinden birini verdi. Kırmızı pul ve payetlerden oluşan bu elbiseyi giymek istemesem de Pelin'in ısrar kıyametinden sonra giydim. Kalın askılı elbise benim bile üstümde güzel durdu. Gerçi benim boyum 1.68 ve Pelin de 1.60 civarında olduğundan elbise bana hayli kısa geldi ve rahatsız oldum. Yine de Pelin "Çok güzel bacakların var, neyi saklıyorsun?" diye paylayınca sustum. Renginden nefret ettiğim, turuncuya bakan doğal kızıl saçlarıma maşa yaptı. Benim asla sürmeyeceğim tonla boyayı da suratıma sürdükten sonra hazırdık. Ayağıma giymem için siyah, yüksek topuklu, deri kısa botlarını ödünç verdi. Tabii bir de ona uygun portföy çanta. Aslında üstümde bana ait siyah kaşe paltomdan başka hiçbir şey yoktu. Ha bir de iç çamaşırlarım vardı ama onlar da bana Pelin'in

yeni ve beklivesiydi. Yeni yıla kırmızı iç çamaşırlarıyla giymenin ağırlığına alışıp inanıyordu. O yüzden dantel iç çamaşırı takımını istekle ve de olsa giydim. Yurttan çıkarken koridordaki boy aynasında bir an kendimi tanıyamadım. Yani yeni aldığı siyah deri elbisesiyle ve dalgalı sarı saçlarıyla Pelin çok daha güzeldi ama yine de kendisi gibiydi. Bu parıltılı görünüşüm, iç dünyamdaki karanlığa tamamen ters düşmüştü.

Taksiye binip otele gittik. Pelin yolda, tanıştığı çocuklardan birini aradı ve otelin gece kulübünün önünde bizi beklediklerini öğrendi. Gece kulübü cidden büyüktü ve nefretlik derecede kalabalıktı. Karanlıktan ve yanıp sönen renkli ışıklardan, kulübün içindeki dekorasyonu seçemiyordum ama yine de her yerin yılbaşı süsleri ile bezeli olduğu anlaşılıyordu. Kulübün giriş kapısında buluştuğumuz çocuklar, hiç de tekin tipler değildi. Evet Pelin'in dediği gibi ikisi de yakışıklı ve havalıydılar. Ama asla temiz yüzlü deyimi bu çocuklar için geçerli değildi. Dövmeleri, saç ve sakal tipleri tehlikeli gözükmelerine neden oluyordu. İçimdeki bir his ise cidden tehlikeli olduklarını haykırıyordu. Küçük yuvarlak bir masanın etrafındaki sandalyelere oturduğumuzda, daha esmer ve uzun olan çocuk Pelin'i koltuğunun altına almıştı. Diğer çocuk ise ortalarda yoktu. Pelin'le çocuğun oynaşmalarını görmemek için kafamı çevirip önüme baktım.

Bizimki gibi küçük yuvarlak bir masada tek başına oturan genç bir adamla göz göze geldim. Masmavi gözlerinden istesem de gözlerimi ayıramadım. Adeta basiretim bağlandı. Bunun çok yanlış olduğunu bilmeme rağmen kendimi mavi odaklardan bir türlü ayıramıyordum. Benden bir - iki yaş büyük olsa gerekti. Mavi gözlerini upuzun siyah kirpikler çevreliyordu. Siyah ve biçimli kaşları, mavi bakışlara çekicilik veriyordu. Düzgün burnu,

profilinin kusursuzluğunu tamamlıyordu. Siyah parlak saçları yukarı fönlü gibi duruyordu. Belki de fönlüydü çünkü kendine baktığı her halinden belliydi. Buğday tenli yüzü tıraşlıydı. Üstünde koyu mavi bir kot gömlek vardı. Geniş omuz ve göğüsleri yüzünden, hareket ettikçe gömleğinin düğmeleri geriliyordu. Cidden çok yakışıklıydı. Beni fark etmeyecek ve asla bana bakmayacak olan bir adam. Şu an bile gözlerinin daldığına ve beni görmediğine dair iddiaya girebilirim. Ben onun mavilerine dalıp gitmişken, elinde şişelerle kaşı jiletli diğer çocuk geldi. Ensesinde, sırtından başladığı anlaşılan bir dövmenin devamı vardı. İri burun delikleri, çizik kaşıyla uyum sağlayan bir tehlike katıyordu yüzüne. Ve ben bu çocuklardan hiç hoşlanmamıştım.

"Nereye daldın güzellik?" diyerek irkilmeme sebep oldu ve bu halim deniz gözlünün hoşuna gitmiş olacak ki bana bakıp gülümsedi. Zaten ben sadece alay edilmek için gülümsenebilecek bir kızım. Yüzümdeki kat kat boyanın kızardığımı gizlemesini umarak, bakışlarımı masanın ortasında duran çerezlere indirdim.

***

Odadan bu saçma partiye inmemin iki nedeni vardı. İlki tek başıma cidden canımın sıkılmış olması, ikincisi ise otel müşterilerine partinin ve sınırsız alkolün bedava olmasıydı. Gerçi çok içen biri değilimdir ama odada tek başına oturmaktansa partide oturmayı yeğlerim. Görev yerime beş gün önce gelmemin sebebi ev tutup yerleşebilmekti. Bu sabah daireyi tuttum, yarın da eşya almaya giderim. Böylece pazartesiye tamamen yerleşmiş olurum. Hayatımı planlı programlı yaşamayı seviyorum. Bence disiplin, yanında düzeni ve huzuru getiriyor. Ama hayatta bazı şeyler kont-

rolümüz dışındadır. Sanırım karşılaştığımız insanlar bunların en başında geliyor.

Şu an tam karşımda duran, gözlerimin gözlerini bulduğu kızıl güzel de bu gecenin tesadüfüydü. Yeşil gözleri zümrüt kadar parlaktı. Rimelli kirpiklerinin etrafını saran parlak yeşil göz boyaları bile gözlerinin içten gelen parıltısı yanında hiç kalıyordu. İri dudaklarını hafif aralamış, şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Henüz sarhoş değildim, ilk bardağımın çeyreğini bile içmemiştim. Yine de yanlış anlamasını ya da yanındaki adamın kavga çıkarmasını umursamadan bakıyordum ona. O da kaçırmıyordu benden gözlerini. Bembeyaz bir teni vardı. Bir insan bu kadar beyaz olabilir miydi? Kızıl saçları bir alev gibi beyaz yüzünü sarmıştı. Masalarına bir adam daha geldi ve müziğin yüksek sesi nedeniyle duyamadığım bir şey söyledi güzel kıza. Kız bir an ürküp irkildi. Onun bu hali, hayal ürünüm değil de gerçek olduğunu kanıtladı bana ve bu düşünceyle gülümsedim. Kız ise utanıp bakışlarını önüne indirdi.

Göz temasımız kesilse de kızı izlemeye devam ettim. Yanındaki adamla mesafesini koruyordu. Hatta adamın yaptığı tüm sarılma ya da dokunma hamlelerini savuşturuyordu. Yanında oturan sarışın kız ise diğer adamla sarmaş dolaştı. Biraz sonra esmer bir kız gelip kızıl saçlı güzele musallat olan adamı piste çekti. Kız da rahat bir nefes aldı. Bu arada farkında olmadan hızlı içiyordu. Dördüncü bardağını da bitirip sarışının yanındaki adamdan bir tane daha istedi. Adam bara gidip geldi ve elindeki bardağı kızıl güzele teslim ettikten sonra sarışını alıp dans etmek için kalabalığın arasına karıştı. Kızıl güzel kafasını kaldırıp zümrüt yeşili gözlerini yine gözlerime dikti. Bir elinde bardağı vardı, diğer eline de çantasını alıp bana doğru yürümeye başladı. Ya-

nima gelince çantasını ve bardağını masama bıraktı ve kollarını boynuma doladı. Cıvıltı gibi bir sesle dili dolanarak "Dans edelim," dedi. Sarhoştu, boynuma sardığı kolları sayesinde dengesini sağlayabiliyordu. Benim hareket etmediğimi görünce kollarını çözdü ve elimden tutup piste doğru çekiştirmeye başladı. "Hadi. Dans etmek istiyorum deniz gözlü," dedi. Adımı bilmeden bana böyle seslenmesi hoşuma gitmişti.

Düşmemesi için kolumu beline dolayıp onunla piste çıktım. O kollarını boynuma doladı yeniden, ben de ellerimle belini kavradım. Ayakta bile zor dururken biraz sonra dans etmeye başladı. Tabii dengesini sağlamak için daima vücuduma tutunuyordu. Zıplıyor, sallanıyor ve müziğin ritmine ayak uyduruyordu. Ben de ona uydum ve birlikte dans etmeye başladık. Neredeyse bir saate yakın süredir dans ediyorduk. İlginç olan; sanırım içtiği votka enerjilerin etkisiyle, git gide dansın ateşli bir hâl alıyor olmasıydı. Ben vücutlarımız arasında mesafe bırakmaya çalıştıkça o bana daha çok yaklaşıyor ve ellerini bedenimde arsızca dolaştırıyordu. Kot gömleğimdeki çıtçıt düğmelerin üstten ikisini tek hareketle açtı. Açıkta bıraktığı göğsüme ojeli tırnaklarıyla dokunup iç geçirdi. Ondan etkilenmeye başlamıştım.

Hafif çakır keyiftim ama iki bardakla aklım başından gitmezdi. Elini tutup kulağına eğildim ve "Çok sarhoşsun," diye müziği bastırabildiğim kadar yüksek sesle bağırdım. Onu hiç tanımıyordum ve sarhoşken utanacağı şeyler yaparsa bunda payım olsun istemiyordum. Ellerini tuttuğum için başını göğsüme yasladı ve öpücükler kondurmaya başladı. Nefesimin kesildiğini itiraf etmeliyim. Ellerimi alıp kalçalarına koydu. Sonra da boynuma sarılıp dudaklarıma öpmeye başladı. Ben de sağduyumu kaybettim ve öpüşüne karşılık verdim. Dudakları çok yumuşaktı...

Biz öpüşürken müzik kesildi ve geri sayımı başladı. "On dokuz, sekiz, yedi, altı..." Tüm davetliler sayarken bizim dudaklarımız hiç ayrılmadı. "Üç, iki, bir! Heeey!" Coşkulu kalabalık yeni yılı kutlarken biz öpüşmeye devam ettik. Yeni yılı öpüşerek girmiştik. Bizi birbirimizden ayıran ise kızıl güzelin sarışın arkadaşı oldu. Yanımıza gelmişti.

"Kızım öpüşüyor musun sen?" dedi inanamayarak. Ama ardından bolca güldü. Kızıl da gülerek boynuma sarıldı ve kafasını göğsüme yaslayıp "Evet. Baksana çok yakışıklı ama," dedi. Bu sözü hem hoşuma gitmişti hem de utanmama sebep olmuştu. Sarışının aklı daha başındaymış gibi gözüküyordu. Ona "Nerede kalıyorsunuz? Arkadaşın çok sarhoş, isterseniz sizi eve bırakayım," dedim. Kız yine bir kahkaha attıktan sonra "Evimiz yok ki bizim. Biz yurtta kalıyoruz. Ben üniversite öğrencisiyim, o da" derken müzik eski ritmi ile tekrar başlayınca gerisini anlayamadım. Zaten ben daha yurdun adını soramadan zıplaya hoplaya oynayarak kalabalığın içine karıştı. Kızıla dönüp "Yurdunun adı ne ve nerede?" dedim. Beni elleyip şok ederken "Ben yurda gitmek istemiyorum!" diye diretti. Topukluları sayesinde boyu benden biraz kısaydı ve bu sayede yakın mesafeden bile göz teması kurabiliyorduk. Gözlerimin içine bakıp "Ben seni istiyorum deniz gözlü," dedi ve beni pantolonumun üstünden sıktı.

Artık ben de onu istiyordum. Kolumu beline sarıp onu kalabalığın arasından çıkardım ve masama geldik. Masadaki bardağını alıp kafasına dikti. Ben de üzerinden sadece bir yudum aldığım votka enerjimi bir dikişte içtim. Böylece üçüncü bardağım da bitmiş oldu. Yanlış bir şeyler yapacaksam bunu alkolün etkisinde daha tasasız yapabilirdim. Kız çantasını eline aldı ve "Hadi sana gidelim,"dedi. "Ben burada otelde kalıyorum," de-

yince gülerek "O zaman odaya gitmiş demek gözlü." dedi. "Peki," diye cevapladım ama o masanın etrafında bir şeyler aranmaya başlayınca "Ne arıyorsun?" diye sordum.

"Paltomu. Onu bulmam lazım. Bir tek o benim."

"Sakın vestiyere bırakmış olmayasın."

Kahkahalarla gülüp "Evet evet." diyerek kafasını sallamaya başladı.

Vestiyerin önüne geldiğimizde gözlü beyaz çantasından fişi çıkarıp görevliye verdi ve paltosunu aldı. Kanepeye doğru yürürken sarışın kız arkamızdan bağırdı.

"Burada! Burada!"

Kızıl arkasına dönüp arkadaşına seslendi. "Pelin, gelebilemiyorum ben," diye dili dolanarak saçmalayınca iki kız yine kıkırdadılar. Sarışının arkasından masadaki adamlar da geldi. Biri kızılın kolunu tutmaya çalışınca kızıl sarhoşluğuna rağmen atik davranıp arkama kaçtı.

"Gelmiyorum, işte!"

Adamlardan biri "Gel güzellik, bize gideceğiz." dedi.

"Ne geleceğim ben sana! Senin tipini at nirsizi tipi. Tanımıyorum ben sizi bir kere. Pelin sakın sen de gitme bunlarla." Adam "Başlarım böyle işe ha!" deyip kızıla uzanmak isteyince bileğini tuttum.

"Gelmek istemiyor. Hiç hır gür çıkarmayın."

"Sen kimsin be? Kızı biz hazırlayalım sen üstüne kon, yok ya!"

"Kız benimle kalıyor."

"Piçteki havalara bak ya!"

Piç kelimesini duyunca zaten gerilen sinirlerim tavan yaptı ve adamın suratının ortasına yumruğu indirdim. O yere düşerken

sarışın çığlık attı. Diğer adam üstüme gelirken kızıl beni kolumdan çekip asansöre soktu. Asansörün kapısı kayarak kapanırken ikinci herif bize yetişemedi. Kızıl ise o anda histerik kahkahalarla gülüyordu.

"Kötü onlar, kötü. Ben anlarım, anladım." Konuşurken dili dolanıyordu sürekli. Asansörde ikimizden başka kimse yoktu. Kız tekrardan dudaklarıma yapışırken, asansör dördüncü katta durdu. İçeriye yaşlı bir amca girince, kızı yanımda tutabildiğim kadar sakin tutmaya çalışarak yedi numaralı tuşa bastım. Asansör yedinci katta durdu ve kapı kayarak açıldı. Hâlâ sarılıp öpüşebilmek için ellerini ellerimden kurtarmaya çalışan kızılla birlikte koridora çıktık. 243 numaralı kapının önüne gelince anahtar kartını cebimden çıkarıp kapıya taktım. Kapı açılıp içeri girerken kızıl gömleğimin önünü tamamen açmış, göğsümü yalıyordu resmen. Kartı çekip kapıyı kapattım. Işık için kartı elektrik yuvasına taktım ve yatağın başındaki led ışıkları yaktım.

Kız ise bu esnada elindeki çanta ve paltosunu odanın orta yerine bırakıp yanıma gelmişti. Bir an olsun dibimden ayrılmamıştı zaten. Kemerimi çözebilmek için büyük bir çaba harcıyordu. Sonunda kızı belinden tutup ayaklarını yerden kestim ve yatağa yatırdım. Çözmek için uğraştığı ama becerip de çözemediği kemeri hemen çözüp kot pantolonumun düğmelerini açmaya başladım. Kız yatakta dizlerinin üzerinde doğrulmuş, elbisesini başından çekip çıkarmaya uğraşıyordu. Ben pantolon, gömlek ve ayakkabılarımdan kurtulurken o elbiseyle cebelleşmekten vazgeçip ayağındaki ayakkabılarını çıkarıp attı. Son olarak çoraplarımı da çıkarıp yatağın yanına geldim. Elbisesini hâlâ çıkarmaya uğraşıyordu. Sırtındaki fermuarı indirip elbiseyi kafasından çekip çıkardım ve koltuğun üstüne fırlattım. Şimdi kızın üstünde kır-

mızı dantel iç çamaşırları vardı sadece. Boynuma sarılıp yatağa yatarken beni de üstüne çekti. Sevişmemiz esnasında derin bir nefes alıp itirafımı yaptım. "Bu ilk seferim. Bana yardımcı olman gerek." Sürekli gülen kız bu kez gülmedi ve ben buna cidden minnettar oldum. Edepsiz sözleri ve istekli tavırları, benim aksime onun tecrübeli olduğunu düşünmeme sebep olmuştu. Yine çok sarhoştu ve "Emin misin?" diye ona son kez sordum.

"Evet, gel hadi..."

Ama her şey bittiğinde gördüğüm şeyle birlikte içimde tarifi imkânsız bir boşluk oluştu. Söylemesine gerek bile yoktu. Onun da ilkti. Vicdanım 'Kızı bu zor duruma sen soktun,' derken, aklım 'Çok azgındı ve o istedi!' diye karşı çıktı. Her ne olursa olsun içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Banyoya gidip tuvalete girdim. Yatağa geri döndüğümde uyumuştu ya da sızmıştı, bilemiyorum. Ben bir şeyi kafaya takınca uyuyamayan insanlardanım. Kızın üstünü örtmeye yeltendim ama ateşi varmış gibiydi. Ben de sadece gövdesini örttüm, kolları ve bacakları yorganın dışında kaldı. Düşünceler beynimi kemirip bitirirken, vicdan muhasebesi yapıyordum resmen. 'Bana yalvardı,' diye düşündüm. Öyle azgındı ki bakire olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti. Yine de tanımadığı biriyle yanlış bir şey yapmasın diye onu uyarmış ve emin olup olmadığını sormuştum. Aslında her şeyi o istemişti ama yine de kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyordum.

Can sıkıcı bu düşünceler arasında nasılsa bir ara içim geçmiş. Yanımdan öğürerek kalkınca banyoya gittim. Klozetin yanına diz çöküp kusarken saçlarını tuttum. Hâlâ tamamen çıplaktı. Beyaz cildinin üzerinde kırmızı kabarcıklar oluşmuştu. Kusmayı bitirdiğinde yüzünü gördüm ve ne yapacağımı şaşırdım ilk başta. Yüzü ve dudakları şişmişti. Yüzündeki döküntüler vücudundakinden

de beterdi. "Ölüyorum," diye fısıldadı. Destek olup yerden kaldırdım onu. Lavaboya götürüp yüzünü yıkayınca makyajı aktı. Havlu peçete alıp akan makyajını temizledim. Birkaç kez ağzını çalkaladı. Onu odaya götürdüğümde yatağa yattı ve kaşınırken "Su," diye inledi. Mini bardan bir şişe su alıp açtım. Kafasını elimle destekleyerek suyu içirdim.

Önce kendi üstümü ayakkabılarıma kadar giydim ardından da kızın iç çamaşırlarını buldum. Çamaşırları giydirdikten sonra mini elbisesinin rahat olmadığını düşündüm ve dolabımın önüne gidip V yakalı mevsimlik lacivert kazağımı kafasından geçirdim. Altına benim eşofmanlarım çok büyük olurdu ama sonra gözüme annemin oralar soğuk olur diye inatla bavuluma içlik niyetine koyduğu pamuklu siyah tayt takıldı. Taytı alıp ona giydirdim. Sıra kıza botlarını giydirmeye gelince ayağında çorap bile olmadığını fark ettim ve kısa spor çoraplarımdan bir çift ayağına geçirdim. Botları ve paltosunu da giydirdikten sonra kendi deri montumu üstüme geçirdim. Telefon, arabanın anahtarları, cüzdanım ve kızın çantasını da aldıktan sonra zaten yürüyemeyecek durumda olan kızı omzuma atıp anahtar kartı da aldım.

Odadan çıkıp asansörü çağırdım. Saat üçe geliyordu ve partideki kalabalık dağılmaya başlamıştı. Otelin müşterileri odalarına çıktıkları için asansör trafiği yoğundu. Bir süre sonunda nihayet asansöre binip giriş katına indik. Resepsiyona anahtar kartı bıraktım. Resepsiyondaki kız omzumdaki kızıla şaşkınlıkla bakıyordu. Hızlı adımlarla yürüyüp otelden soğuk geceye çıktık. Otelin bahçesindeki otoparkta arabamı park ettiğim yere doğru yürürken anahtarla uzaktan kapıları açtım. Önce yolcu kapısını açıp kızı bindirdim ve emniyet kemerini bağladım. Kendim de arabaya bindikten sonra dün gördüğüm otele yakın olan hastaneye doğru sürmeye başladım.

Hastanenin acil kapısına yanaşırken kıza bir kez daha baktım. Yüzü öyle şişmişti ki gözleri gözükmüyordu. Arabadan inip kapısını açtım, emniyet kemerini çıkarıp onu kucağıma aldım. Acil kapısında nöbet tutan güvenlik görevlisi hemen bir tekerlekli sandalye getirdi. Kızı sandalyeye oturtup arabayı kumandayla kilitledim. Acile girip hasta kayıt bankosunun önünde durdum. Görevli kimlik isteyince kızın kucağında tuttuğu çantasını açıp kimliğini bulup verdim. Kaydı yapıp kimliği geri çantasına attım. Muayene olmak için sedyelerle dolu salona geldik. Onu bir sedyeye yatırdım. Acilin parlak ışıkları altında durumu çok daha kötü gözüküyordu. Doktor gelip muayeneye başladı. Döküntü ve kızarıklıkları kontrol ettikten sonra bana döndü.

"Bir şeye alerjisi var mı?"

"Bilmiyorum," dedim. Onu hiç tanımıyordum ki. Kız aralayabildiği kadar gözlerini aralayıp "Hiçbir şeye alerjim yok," dedi. Doktor ona dönüp "Yediğin bir şeyin dokunmadığına emin misin?" dedi.

"Eminim. Partide hiçbir şey yemedim. Yurtta da akşam yemekhanede tüm kızlar aynı yemeği yedik."

"Tamam. Bir kan tahlili yapalım o zaman, bakalım ne varmış."

Doktor yanımızdan ayrılırken hemşireye seslenip bir şeyler söyledi. Hemşire az sonra elinde bir setle yanımıza geldi. Kızın kolunu açıp ona yardım ettim ve kan, tüpün içine dolarken kız kafasını göğsüme yasladı. Saçlarını okşayıp "Geçecek korkma," diye teselli ettim. Hemşire tüpü alıp gitti. Biraz sonra başka bir hemşire elinde serum paketiyle geldi. Kızın koluna damar yolu açtıktan sonra serumu bağladı, askıya astı ve gitti. Serum bağlandıktan kısa süre sonra da kız uyudu. Ben de sedyenin yanındaki

sandalyeye oturup beklemeye başladım. İster istemez ona neyin dokunduğunu düşünmeye başladım. Belki de fıstığa falan alerjisi vardı. Sarhoşken farkında olmadan masadaki çerezlerin içinden yemiş olabilirdi. Sonra birden belki de sperme alerjisi var diye saçma sapan bir düşünce geçti. Böyle bir şeyin alerjisi var mı onu da bilmiyorum gerçi ama bu gece onunla ilgili her şeyden kendimi sorumlu tutuyordum.

Serumun bitmeye başladığını görünce hemşireyi çağırdım. Hemşire serumu ve damar yolunun plastik iğnesini çıkardı. Kız da uyandı dolayısıyla. Hemşire "Geçmiş olsun," dedi. Kızın yerine "Sağ olun. Şimdi ne yapmamız gerek?" diyerek ben cevap verdim.

"Kan tahlilinin sonuçlarını aldınız mı?"

"Hayır."

"Çoktan çıkmıştır onlar. Bankodan sonuçlarınızı alın, doktorun yanına geçin."

Kızın yüzündeki şiş, hatırı sayılır derecede inmişti. Şimdi aklı başına gelmiş gibiydi. Sedyeden inerken ona yardım edip montunu ve çantasını aldım. Sağ kolumu beline dolayıp yürümesi için destek oldum. Bankoya gelince görevliye "Kan tahlili sonuçlarını almak istiyorum," dedim.

"İsim neydi?"

Görevlinin bu sorusu üzerine kıza döndüm. Sahi ismi neydi? Hiç tanışmamıştık aslında ama birbirimizin bekâretini almıştık. Kız bakışlarını benden kaçırıp önüne indirdi.

"Sina. Sina Taner."

Görevli önündeki kâğıtları karıştırıp, birbirine zımbalı üç dört kâğıt uzattı. Sonuçları alıp yine kıza yani Sina'ya destek olarak doktorun masasının önüne geldik. Onu masanın önündeki

sandalyelerden birine oturtup ben ayakta beklemeye başladım. Verdiğim tahlil sonuçlarını incelerken doktorun yüzü değişti.

"İlginç. Kanında bol miktarda genel tabiriyle afrodizyak adı altında bilinen ilacın etken maddesi var. Miktarın aşırılığı alerjik reaksiyona sebep olmuş."

Afrodizyak mı almıştı? Bu bilgi, bu gece ile ilgili bazı sorularımı cevaplıyordu. Şaşırmış bir yüzle Sina'ya baktım. O ise anlamamış gözlerle bir doktora bir bana bakıyordu. Sonunda "Biri beni zehirlemiş mi?" dedi. Doktor "Zehir değil, afrodizyak yüzünden," dediğinde Sina doktora şaşkın şaşkın bakarak "Afrodizyak bir zehir değil mi?" diye sordu. Doktor, Sina'nın cehaletinden emin olduktan sonra bana dönüp "Açıklayabilir mısın ona ne verdiğini?" dedi suçlayan bir ses tonuyla. Bir anda doktora kızdım.

"Açıklamasına açıklarım o sorun değil de, ben ona hiçbir şey vermedim."

Sina doktorla aramdaki gerginliğe bir anlam veremeyerek bize bakıyordu. Sonunda bana dönerek "Afrodizyak ne? Siyanür gibi bir şey, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Cinsel isteği artırıcı bir ilaç." Sesim öfkeden dümdüz çıkmıştı.

Sina bir şeyleri yeni yeni anlıyordu. Yine de kafasında bazı soru işaretleri var gibiydi. "Ama ben hiç ilaç içmedim," dedi. Doktor çenesiyle beni işaret edip "İçkinin içine katmış olabilir," dedi. Ellilerin başındaki bu kel doktora olan öfkem katlanarak artıyordu. Tam açıklama yapmak için ağzımı açacakken Sina konuştu.

"O bana içki vermedi. Hatta hiçbir şey vermedi. İçkileri Pelin'in arkadaşları getirmişti." Son cümleyi daha çok kendine söylemişti. Sonra bana dönüp "Hani benim gitmek istemediğim adamlar. Senin tartıştığın," dedi.

Anladım anlamında başımı salladım. Şerefsizler kızı yatağa atabilmek için yapmışlardı her şeyi. O pisliklerden tekinin 'Kızı biz hazırlayalım,' sözleri geldi aklıma. Sina'ya dönüp "Şikâyetçi olmak ister misin? Neredeyse zehirleniyordun," dedim. Kafasını hayır anlamında salladı. Ateş saçan gözlerle doktora baktım. Adam önüne dönüp bir şeyler yazarken "Özür dilerim," dedi. Bana bir kâğıt uzatıp "Bu ilaçları alın. Gidebilirsiniz, başka bir şey yok. Şişlikler yarına tamamen inmiş olur. Geçmiş olsun," dedi.

Reçeteyi alıp hiçbir şey demeden Sina'nın koluna girip kalkmasına yardım ettim. Ben çıkışa yönelirken "Tuvalete gitmem gerek," diye mırıldandı. Başımla onaylayıp onu koridorun sonundaki tuvaletlere götürdüm. Ben tuvaletin önünde beklerken aklıma ilaçları almak için nöbetçi eczaneyi sormak geldi. Bankoya gidip nöbetçi eczaneyi öğrendim. Neyse ki hastanenin karşısındaki onlarca eczaneden biri, her gece nöbetçi olmak zorundaymış. Tuvaletten çıktığında gözleri nemliydi. Yaşadıkları çok zor şeylerdi ve benim de bunda payım vardı. Kendime her geçen dakika daha çok kızmaya başladım.

"Ben karşıdaki, hemen şuradaki nöbetçi eczaneden ilaçlarını alıp geliyorum."

Tamam anlamında kafasını salladı yalnızca. Yolun karşısına geçip biraz yürüdükten sonra ışıkları yanan ve kapıda nöbetçi eczane tabelası yanıp sönen eczaneye girdim. Reçeteyi uzatıp adamın ilaçları hazırlamasını beklerken duvara asılmış bir reklam afişi dikkatimi çekti. 'ARTIK ERTESİ GÜN GEÇ DEĞİL.' İlacın tanıtımının yapıldığı açıklama yazısından, cinsel ilişki sırasında korunmanın unutulduğu durumlarda sonradan alınan bu ilaç sayesinde gebeliğin önüne geçildiğini anladım. Adama dönüp "Bundan da versene," dedim. Adam şaşkın gözlerle bana bakınca "Evet, alabilir miyim?" diye çıkıştım.

Adam ilaçların içine o hapı da ekledi ve poşeti bana uzatın. dan bir kutu da kondom çıkarıp "Bence bunu da al. Bir daha ilaca o kadar para bayılmana gerek kalmaz," dedi. Adamın uk: lalığına kızsam da haklı olduğu için "Tamam onu da ver," dedin Kondomu montumun cebine atıp parayı ödedim ve eczanede çıktım. Sina yine gözlerini kapatmıştı. Ben arabaya binince göz lerini açıp bana baktı. Poşeti ona uzatıp "İlaçların," dedim.

"Teşekkürler."

"Önemli değil. Şey... içinde doktorun verdikleri hariç bir ilaı daha var. O hamile kalmaman için, ben korunmayı unutmuştum."

Sina bakışlarını önüne indirmişti. Benim açıklama yaparker utandığım kadar o da dinlerken utanmıştı. Ayık kafayla her şey bombok gözüküyordu. Arabayı çalıştırıp hareket ettik. Ben otelin önünde duruncaya kadar da hiç konuşmadık. Otoparkına girerken "Ben yurda dönsem iyi olur," diyerek sessizliği bozdu ama konuşurken asla yüzüme bakmıyordu.

"Tamam. Nasıl istersen."

"Elbisem odanda kaldı sanırım."

"Evet."

"Elbisemi aşağı indirir misin?"

"Tamam, hiç sorun değil."

Arabadan inip otele girdim ve resepsiyondan anahtar kartı alıp odaya çıktım. Koltuğun üstüne fırlatılmış elbiseyi katlayıp bir torbaya koydum. Tekrar aşağı inip kartı keslim ettim ve arabaya bindim. Torbayı ona uzattığımda mırıltıyla teşekkür etti. Sanırım ben yokken yine ağlamıştı.

"Yurdun nerede?"

"Atatürk Bulvarı'nda. Sedefli Anadolu Lisesi'nin karşısında."

Tamam anlamında kafamı salladım. Okulun yerini biliyordum, dün görmüştüm. Yeni görev yerini onaydı. Ben yoldan, o da camdan gözlerini ayırmadan sessizce yolculuk ettik. Artık gün ışımak üzereydi. Yurdun önüne gelince arabayı durdurdum ve inmek için yeltenince "Bir dakika dur lütfen," dedim. Durdu ama yine yüzüme bakmıyordu. Arka koltuğa uzanıp içine kitaplarımı koyduğum laptop çantasını aldım. İçinden not kâğıdı ve kalem çıkarıp adımı ve telefon numaramı yazdım.

Kâğıdı ona uzatıp "Gece boyunca bana deniz gözlü dedin. Benim adım gerçekten Deniz. Burada da numaram yazıyor. Ne zaman istersen ara lütfen," dedim.

Kıpkırmızı olmuş bir yüzle kâğıdı aldı ve çantasına koydu. Konuşurken yine bana bakmıyordu.

"Biraz beklersen kıyafetlerini çıkarıp sana verebilirim."

"Gerek yok, sen de kalsınlar."

Başka bir şey demeden arabadan indi ve yurda girdi. Ben de kafamda tonla soru, yüreğimde bir ağırlıkla otele geri döndüm.

***

Aynadaki boy aynasında kendimi görünce inanamadım. Saatler önceki halimden öyle farklıydım ki. Vücudumda küçük kızarıklıklar vardı. Yüzüm ve dudaklarım şişmişti. Üstümde bana büyük gelen onun lacivert kazağı, gözümde dağılmış makyajımdan geriye kalanlar. Ama en önemlisi aynadaki yansımamda gözükmeyen değişikliklerdi. Vajinamdaki sızı ve sanki hâlâ oradaymış hissi. Evet, bu çok garipti. Uzun süre çıkarmadan taktığınız saatliği kolunuzdan çıkarsanız da hâlâ oradaymış hissi verir ya, tıpkı onun gibiydi. Bana utancımı her saniye hatırlatan bir his...

Odama girip üstümdekileri çıkardım. Kazak tıpkı onun gibi kokuyordu. Ama tayt yeniydi, etiketi hâlâ üstündeydi. Topuklu bootieleri çıkarıp ayağımda bana büyük olan onun çoraplarına bakarken utançla tekrar yandım. Her şeyi o giydirmişti bana. Çorapları da çıkardım, tamamen soyunup duşa girdim. Sıcak su, başımdan aşağı akarken gözyaşlarım da pınarından aktı. Hiç tanımadığım bir adamla birlikte olmuştum. Adını bilmeden, adımı bilmezken...

Afrodizyak bana zehirden çok zarar vermişti. Asla yapmayacağım şeyleri yaptırmıştı. Beni tutsak etmiş ve en büyük utancımı en ön sıradan izletmişti. Keşke hiçbir şey hatırlamasaydım bu geceyle ilgili. Ona sırnaşmamı, onu öpüşümü, edepsiz dansımı ve ona arsızca yalvarışımı... Her şeyi unutabilsem. Onun o deniz mavisi gözlerini peki? Onları da unutmak istiyor muyum? Bu düşünce boğazıma bir yumru oturmasına sebep oldu. Daha utancımdan değil gözlerine, yüzüne bile bakamazdım ki. Allah'ım öleyim de bu utançtan kurtulayım.

Banyodan çıktıktan sonra pijamalarımı giydim. Sonra ilaç poşeti takıldı gözüme. Yemek yiyecek halde olmadığım için aç karnına tok karnına bakmadan doktorun verdiği ilaçları su yardımıyla yuttum. Sonra onun verdiği ilacı gördüm. Prospektüsü çıkarıp okudum. Bu sıradan bir doğum kontrol hapı değildi. İlişkiye girildikten sonra gebeliği önlemeye yönelikti. Hapı hemen yuttum ve şişede kalan suyun hepsini içtim, hamile kalmak istemiyordum. Deniz gözlü, daha doğrusu Deniz gerçekten iyi bir insandı. Olanlardan dolayı onu suçlayamıyorum çünkü beni hep uyardı. Son anda bile emin olup olmadığımı sordu. Gece benimle bir çocukmuşum gibi ilgilendi. Tek tesellim ilacı içkime karıştıran o namussuzlarla gitmemiş olmam. Sahi Pelin nerede? Hâlâ

gelmemişti. Saat daha erkendi gerçi. Yine de o heriflerle olduğu için içim hiç rahat değildi.

Tek gecelik bu ilişkimden Pelin dâhil hiç kimseye bahsedemezdim. O utanç anlarını kimseyle paylaşamazdım. Pelin'den ödünç aldıklarımı yerlerine koydum. Çantayı boşaltınca içinden onun el yazısıyla yazdığı kâğıt çıktı. Üzerinde adı ve numarası vardı. Numarayı cep telefonuma kaydettikten sonra kâğıdı yırtıp çöpe attım. Gerçi onu aramaya asla cesaret edemezdim. Hem arayıp ne diyecektim ki? Zaten numarasını tekrar benimle yatmak istediği için verdiğine eminim. Ama onu suçlayamam zaten o kadar aşağılık davranmıştım ki, hak ettiğim buydu. Deniz'in -ilk erkeğimin- beni öyle bilmesini ya da hatırlamasını istemezdim. Ama tek yapabileceğim beni ve rezilliğimi en kısa sürede unutması için dua etmekti.

Yatağıma girip ağladım. Rezilliğime, kimsesizliğime, kaderime... Annemin yanımda olduğu günleri hayal ederek daldım uykuya. Ne zaman derdim olsa uykunun kucağına sığınırdım zaten. Uyuyup uyanınca geçmiyor elbette dertler ama en azından biraz olsun saklanabiliyordum zorluklardan. Pelin'in neşe dolu sesiyle uyandığımda ikindi ezanı okunuyordu.

"Fıstık, kalk bakalım. Tavuk tantuni aldım bize."

Yerimde doğrulup gülümsedim ancak yüzümü görünce birden suratı değişti Pelin'in.

"Aaaa! Ne olmuş sana böyle?"

"Önemli bir şey değil. Alerjik reaksiyonmuş."

"Neye alerjin varmış?"

"Sonra anlatırım. Sen nasılsın? Çok mutlu gözüküyorsun."

"Evet. Baran'la harika bir gece geçirdim. Şey ya of... Çok utanıyorum ama sana söyleyeceğim. Sıkı dur, biz birlikte olduk."

"Ciddi misin?" Demek ki dün bekâretini kaybeden bir ben değildim.

"Ya yatakta çok iyi. Hiç bu kadar çok hoşuma gideceğini düşünmezdim. Seks harika bir şeymiş, çok zevkliydi. Gerçi alkolden herhalde, ben de çok istekliydim. Ece sen n'aptın o mavi gözlü yakışıklıyla? Kızım nasıl yapışmıştın öyle çocuğa."

Zavallı Pelin'in afrodizyaklı içkilerden haberi yoktu. Ona söylemem gerekiyordu bunu ama Deniz'le birlikte olduğum, benim sırrım olmalıydı. Sonunda gerçeğe en yakın senaryoyu buldum.

"Biz bir şey yapmadık. Tam odasına gelmiştik işte beni birden bu kaşıntı ve kabartılar tuttu. Deniz de beni apar topar hastaneye götürdü. Doktor kan tahlili istedi. Sonuçlarda kanımda afrodizyak çıktı. Doz aşımından alerjik reaksiyon göstermiş vücudum."

"Ece kızım afrodizyağı nereden buldun sen?"

"Ben bulmadım. İçtiğimiz votkalarda varmış. Ben dört beş bardak falan içmiştim sanırım. Yani senin istekliliğin alkolden değil, içindeki ilaçtandı."

"Doğru söyle bak!"

"Maalesef hepsi doğru, uzak dur o çocuklardan Pelin."

"Baran yapmaz öyle şey. Yani Cihat yapmıştır, onu benim de gözüm tutmadı ama Baran seviyor beni."

"Pelin saçmalama, mantıklı ol biraz. Arkadaş bu ikisi, biri neyse diğeri de o. Kandırma kendini."

"Tamam, yarın öğleden sonra buluşacağız biz. Ben sorarım o zaman ona. Sanmıyorum Baran'ın ilgisi olduğunu ama yine de bakarım işin aslı ne diye."

"Bence tüm irtibatını kes onlarla."

"Abartıyorsun Sina!"

"Ben mi abartıyorum?! Her yerim şişti. Hastanelik oldum o herifler yüzünden."

"Ne malum o Deniz midir nedir, onun yapmadığı?"

"Yapmadı o, yapamaz. Bana yemem ya da içmem için hiçbir şey vermedi çünkü. İçkileri hep o Cihat pisliği getirdi. Sen de düşün, dünkü davranışların sana normal geliyor mu? Hem bana son bardağı Baran verdi."

"Kıskanıyorsun resmen. Yine buzdolabı gibi davrandığın için daha ilk dakikadan Cihat gibi çocuğu başka kıza kaptırdın dün gece. Şimdi de benim mutluluğumu çekemiyorsun."

"Pelin inanamıyorum sana. Buzdolabı bile olsam, beynim var en azından. Onu kullanıyorum!"

Hiddetle ona sırtımı dönerek yattım. Biraz sonra odadan çıktı. O dönene kadar hiddetten unuttuğum utancımı tekrar hatırladım. Pelin'i anlayamıyorum nasıl bu kadar aptal olabilir?! Nasıl kör olabilir? Benim utancımın birazı bile yoktu onda. Belki yattığı çocuğu tanıdığı - gerçi tanıyor sayılmaz ama en azından ismini bildiği- için bu kadar rahat olabilir. Birden neden bilmiyorum, Deniz'in 'Bu ilk seferim,' deyişi geldi aklıma. Sahi ben de onun ilkiydim. Bu sanki her şeyi daha az utanç verici görmemi sağlamıştı. Başka bir ortamda tanışsak ve birbirimize âşık olsak, o zaman bu birbirimize ait olduğumuzun bir göstergesi bile olabilirdi.

Yorganın altına girip kendimi sessiz gözyaşlarıma teslim ettim. Gözümü kapatınca mavi gözleri geldi gözümün önüne. Bana istekle bakışını hatırladım. Göğsünün kokusu burnuma doldu. Tekrar o kokuyu içime çekme isteğiyle doldum. Aklıma kazağı gelince yataktan kalkıp dolabıma sakladığım kazağı çıkardım. Tekrar yorganın altına girip kazağa sarıldım. Ağladığım için burnum akıyordu ve kazaktaki kokusunu alamıyordum. Kazağı sümük ve gözyaşına bulamamak için sadece göğsüme bastırdım. Sonra aklımdan kıyafetlerini ona geri vermek bahanesiyle ara-

mak geçti. Anıt istemediğini söylemişti. Saçmalıyorum. Neden onu tekrar görmek istiyorum ki? Sanırım bütün gece belimi saran kolları, içine düştüğüm karanlıktan çıkmam bana bir umut ışığı oldu. Yalnız olmadığımı hissettirdi o mavi ışık.

Pelin'in odaya gelmesiyle kazağı yorganın altına soktum. Sırtım kapıya dönük yatıyordum ve hiç ondan tarafa dönmedim. O da hiçbir şey demedi. Dolabından bir şeyler alıp banyoya girdi. O banyoya girince yataktan kalkıp kazağı yine dolabıma sakladım. Benim yatağım cam kenarındaydı. Yatağa oturup her zaman yaptığım gibi dışarıyı izlemeye başladım. Telefonuma mesaj gelince komedinin üstünden telefonumu aldım. Pelin'in bana aldığı tavuk tantuni poşeti duruyordu. Poşetin üstüne pembe bir post-it yapıştırmıştı.

'Bunu sana almıştım. Lütfen ye. Not: Sana hâlâ kızgınım.'

İstemeden de olsa gülümsetti bu beni. Poşeti alıp odanın köşesindeki çalışma masasına oturdum. Bir yandan tantuniyi yerken diğer yandan da telefonuma gelen mesaja baktım. Mesaj Melis'ten gelmişti. Okuldaki en yakın arkadaşımdan.

'Doğum günün kutlu olsun bebişim :) Ee doğum günü kızı, bugün ne yapıyoruz?'

Bugün hâlâ doğum günümdü, unutmuşum. Ama yurttan dışarı adımımı bile atmam mümkün değildi. Hele ki bu haldeyken beni Melis kadar iyi tanıyan biriyle yüzleşemezdim. Zaten yüzümdeki lekeler ve yüreğimdeki yaralar beni ele verirdi.

'Teşekkür ederim canım :) Ben hiç dışarı çıkacak modda değilim. Kusura bakma :('

'N'oldu kuzum, bir derdin mi var?'

'Yok tatlım, yok. İyiyim ben. Dün yeni yılı Pelin'le dışarıda kutladık. Birkaç bardak votka da içtik, şimdi başım ağrıyor. Yatıyorum yani.'

'Hımm anladım. Bünye içkiye alışık olmayınca tabii :D'

'Aynen :)'

'Yarın cumartesi, tatil. Yarın çıkalım o zaman.'

'Sağ ol tatlım ama ödevler var. Hafta sonu onları halletmem gerek.'

'Neyse, dün dışarı çıkmana sevindim. En azından bir doğum gününü de kutlamış oldun:) Pelin'i öptüm : Tabii seni de turuncu kafa :*'*

'Ben de öptüm seni :'*

Telefonu masaya bırakıp tantuniyi bitirdim. Melis'e de hiçbir şey söyleyemezdim. Beni yargılamayacağını biliyorum ama yine de tanımadığım bir adamla birlikte olduğum gerçeğini kimseyle paylaşmaya hazır değilim. Bunları düşünürken istemeden aklıma o utanç verici anlar geldi. Vücudumun böyle hissedebileceğini bilmezdim. Aklımı bu düşüncelerden uzaklaştırmak için kitabı-

mı alıp yatağıma geçtim. Otello'nun kıskançlıkla yaptığı hatayı okumak da pek içimi açmadı açıkçası. Yine de kıskançlığın bile şiirsel anlatıldığı bu eserle uykunun kollarına düştüm.

***

Sina'yı yurduna bıraktıktan sonra otel odama geri döndüm. Dün gece bu odada olanları düşündükçe vicdan azabım içimi sıkıyordu. Uyumak için yatağa girdim. Yorganı üstüme çekince yere gümüş bir yüzükle zincir düştü. Eğilip yerden onları aldım. Ya sevgilisi varsa diye aklıma gelince kafayı yiyecek gibi hissettim. Bu yüzük belki de erkek arkadaşının hediyesiydi. Düşünmekten başım ağrımaya başlamıştı. Yatakta bir sağa bir sola dönsem de uyuyamadım. Onu arayıp yüzüğünün bende olduğunu söylemek istiyordum ama aptallığıma doymayayım ki telefon numarasını istemeyi unutmuştum. Sanki ben ona telefonumu verince onunki de bende olacakmış gibi sadece kendi numaramı vermiştim.

Öğlene dek bir iki saat uyudum sonra lobiye inip yemek yedim. Bugün 1 Ocak olduğu için tatildi ve istesem de tuttuğum daire için eşya alamazdım. Otel odasında boş boş oturmaktan ya da Kütahya'yı gezmekten başka yapacak iş yoktu yani ama canım çok sıkkın olduğu için gezecek havamda değildim. Tüm gün odada boş boş oturduktan sonra gece yine uyku tutmadı. Odadaki koltuğa oturup Sina'yı düşünmeye başladım. Güzel gözleri bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Tuhaf bir şeyler vardı onda.

Hep yaptığım gibi sıkıntımı içimden atmak için kalem kâğıt aldım ve Sina'nın gözümün önünden gitmeyen görüntüsünü çizmeye başladım. Onu tekrar görememekten korkuyordum. Nasıl bir gecede bu kadar aklımı meşgul ettiğini ve yüreğime dert ol-

duğunu anlayabilmiş değildim. Yine de resmi tamamladığımda daha mutlu hissediyordum. Öylesine basit bir kız değildi. Dahası erkek halimle beni bile derinden etkilen bu olay, kim bilir onu nasıl yaralamıştı? İntihar bile etmek isteyebilirdi. Tüm bunları düşününce yine sanki boğazıma bir el sarılmış da boğuluyormuşum gibi hissettim.

Çizdiğim resme bakınca Mahmudiye Düzkaya'nın "Sensizliğin Sina Çölü" isimli şiiri aklıma geldi. Şiirin, Sina'ya ve Sina'nın bende bıraktığı etkiye en çok uyan dörtlüğünü resmin sağ alt köşesine yazdım. Bu şiirin yıllar önce tesadüfen karşıma çıkışı ve ezberlemem bile onun kaderim olduğunu söylüyordu sanırım. Masanın üzerinde duran zincirdeki yüzüğü alıp cebime attım. Onu görmek için bu yeterli bahane olurdu. Dün geceyi unutup onunla yeni tanışan iki insan gibi çıkabilirdik.

Ertesi gün tuttuğum dairenin anahtarlarını almaya emlakçıya gittim.

"İyi günler," diyerek emlak bürosuna girdim.

Sekreter "İyi günler, buyurun?" diye sordu.

"Ben iki gün önce daire tuttum buradan, anahtarları almaya geldim. Bir bey vardı..." diye anlatırken emlakçı adam büroya geldi.

"Hoş geldiniz öğretmen bey," diyerek elimi sıktı.

"Hoş bulduk, ben anahtarları almaya gelmiştim."

"Tabii, hemen veriyorum," diyerek bir panoya asılı anahtarlar içinden doğru anahtarı aramaya koyuldu. Bir yandan bana soru soruyordu.

"Ne öğretmenisiniz?"

"Matematik."

"İlk göreviniz mi? Çok gençsiniz çünkü."

"Evet, ilk görevim."

"Hangi okuldasınız peki?"

"Sedefli Anadolu Lisesi'nde."

Sonunda anahtarı bulup bana uzattı ve "Benim kızım da aynı lisede, son sınıfta," dedi.

Cevap vermeyip anahtarları aldım ve "İyi günler," deyip ofisten çıktım.

O geceden beri aklımdan çıkmayan kızıl güzeli görmek için onu bıraktığım yurdun önüne geldim. Aslında onu yurdun danışmasından çağırtabilirdim ama yurt yönetimi bunu yanlış anlayıp ailesine söyleyebilirdi ve başının benim yüzümden derde girmesi, isteyeceğim son şeydi. Ben de arabamdan çıkıp camdan beni görmesini umarak beklemeye başladım. Saatlerdir soğukta bekliyordum ama açılan bir camda onu görmemle tüm bu bekleyişe değmiş oldu.

***

Sabah uyandığımda saat dokuzdu. Dün neredeyse bütün gün uyumuştum. Derdim olunca uyku sığınağım oluyordu cidden. Sabah kalkıp banyoya gittiğimde, aynada çok uyumaktan şişmiş bir yüz vardı. Öte yandan diğer şiş ve kızarıklıklardan hemen hiçbir şey kalmamıştı. Pelin hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmadan kahvaltıya indim. Tek başıma kahvaltımı ettim ve odaya çıkarken Pelin'le merdivenlerde karşılaştık. Kahvaltıya yeni iniyordu. "Günaydın," dedim. Soğuk bir sesle "Günaydın," dedi ve geçip gitti. Odaya çıktığımda yatağımı topladım. Bugün de bütün gün yatmak istesem de ödevlerimi yapmam gerekti. Çalışma masasına oturup coğrafya ödevime konsantre olmaya çalıştım. Ama her deniz kelimesini okuyuşumda yine içimde bir boşluk ve utanç oluştu.

Pelin odaya geldiğinde bana hiçbir şey demeden hazırlanmaya başladı. Bir saatlik bir hazırlık evresinden sonra çok ama çok güzel olmuştu. Telefonu çalınca hemen açtı.

"Efendim aşkım."

"....."

"Tamam hazırım. Hemen çıkıyorum."

Pelin çantasını alıp çıktı. Masadan kalkıp camdan dışarı baktım. O hayvanlar siyah bir arabayla Pelin'i bekliyorlardı. Az sonra Pelin yurttan çıktı ve ön koltuğa bindi. Ardından araba hareket etti. Hemen arabanın plakasına bakıp ezberledim. Sonra da defterimin arka sayfasına yazdım. Bütün gün test çözmeye çalıştıktan sonra saat yedide akşam yemeği için yemekhaneye gittim. Yine tek başıma yemeğimi yedikten sonra odama döndüm. Pelin hâlâ yoktu ve meraklanmaya başladım. Aptallık bende, ne derse desin yollamamalıydım onu. Odamın penceresindeki tül ve perdeyi çekip yatağıma oturdum ve yolu gözlemeye başladım. Sonra birden yolun karşısında arabasına yaslanmış bir vaziyette onu gördüm. Gözlerini yurda dikmişti. Dışarısı karanlıktı ve sokak lambasının altında olmasa onu fark edemezdim. Yatağımda doğrulup camı açtım. Hemen kafasını kaldırdı. Beni fark etti ve elini telefonmuş gibi yapıp kulağına götürdü. Onu aramamı istiyordu, benim için gelmişti! Telefonumu alıp onu aradığımda meşgule düşürdü ve beni geri aradı. Bir an tereddüt ettikten sonra telefonu açtım.

"Alo."

"Alo. Merhaba Sina. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen?"

"Ben de iyiyim. Eğer müsaitsen aşağı, yanıma gelebilir misin?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Niye gelmişti acaba?

"Sina? Orada mısın?"

"Evet. Tamam, geliyorum."

"Peki, bekliyorum."

Telefonu kapattıktan sonra pijamalarımı çıkardım. Altıma kot pantolon, üstüme de zümrüt yeşili boğazlı kazağımı giydim. Botları ve montumu da giyip oda anahtarımı ve telefonumu cebime atıp aşağı indim. Yurdun kapısından çıkmadan önce derin bir nefes aldım. Onun yüzüne nasıl bakacaktım? Kısa bir duraksamanın ardından kapıyı açıp soğuk kış gününe adımımı attım. Araba geliyor mu diye yolu kolaçan ettikten sonra kafamı önüme eğip yolun karşısına geçtim. Karşısına gelince durdum. Sadece botlarıma bakıyordum ama onun bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

"Merhaba," dedi usulca, hâlâ yüzüme bakarken.

"Merhaba."

"Gerçekten iyi olduğunu görmek istedim. Yüzün iyileşmiş, sevindim."

"Teşekkürler, iyiyim."

"Arabaya geçelim mi? Üşümezsin hem. Ben bir saatten fazladır burada bekliyorum. Cidden üşüdüm."

Beni mi beklemişti? Ama üşümesine üzüldüm. Tamam anlamında kafamı salladım. Arabaya binmem için arka kapıyı açtı. Binip koltukta ileri doğru kaydım. O da yanıma oturdu. Araba tıpkı onun gibi kokuyordu. Bu heyecanlanmama sebep oldu. Ama yine de yüzüne bakabilecek cesaretim yoktu. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Lütfen bana bakar mısın?"

İstediği şey öyle zordu ki hatta mümkün değildi bu. Elini yüzüme koyup ona bakmam için kafamı kaldırdı. Arabanın tepe lambasını yakmıştı. Yine de önüme bakıp gözlerine bakmadım.

"Nasılsın? Gerçekten iyi olduğunu bilmem gerek."

"İyiyim."

"Gözlerime bak öyleyse."

Yüzüm utançtan kıpkırmızı olurken, gözlerim gözlerini buldu. Cidden endişeli bakıyordu. Bir yabancı benim için endişelenmişti. Boğazıma bir yumru oturdu. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak "İyiyim, zaten yüzüm de iyileşti. Dün beni hastaneye götürüp ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Alerjinin iyileştiğini görebiliyorum. Ben seni soruyorum. Ruhsal durumunu öğrenmek istiyorum."

Ruhum... Ruhum utanç çemberinde kıvranıyordu. Yalnızlıkta çoktan kaybolmuştu. Artık yolu aramıyordu bile. Karanlığın ortasına oturmuş, umursamadan yılları deviriyordu. Bin yıllık ömür yaşamış bir ruh gibi yorgun, saymıyordu zamanı. Ama o mavi gözlerindeki aydınlık karanlığımı delmiş, karanlığa alışmış gözlerimi kamaştırıyordu. Tutmak için çabaladığım gözyaşlarımdan bir damlası firar etti. Yüzümü tutan elinin başparmağıyla gözyaşımı sildi.

"Öyle biri olmadığını biliyorum. O gün ilaç yüzünden öyle davrandığının farkındayım. Hiçbiri senin suçun değildi. Olanlar için gerçekten özür dilerim. Ben çok üzgünüm tüm bunlar olduğu için."

Kendini mi sorumlu tutuyordu? Buna müsaade edemezdim. "Senin bir suçun yok."

"Ben kendimi suçluyorum ama."

"Neden?"

"İlaçtan haberim olmasa da çok sarhoş olduğunun farkındaydım. İçim hiç rahat değil. Kendini kötü hissetmeni ya da değersiz görmeni istemiyorum. Profesyonel birinden yardım almak istersen, sana bu konuda destek olabilirim."

Kendime bir şey yapmamdan korkuyordu. Hayatım için endişeleniyordu. Vicdanını rahat ettirmekti amacı. Oysa zaten vicdanının rahat olması gerekir. Bana acımasına gerek yok. Kimsenin bana acımasının lüzumu yok! "Korkma, intihar etmem. Kadere boyun eğmeyi öğreneli çok oldu. "

Elini yüzümden çekti. Ama gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Bunu duyduğuma sevindim. Yani kaderle ilgili kısmını değil tabii. Neyse ben sana unutmadan bunu vereyim."

Cebinden ince bir bileklik zincirine takılı annemin yüzüğünü çıkardı. Ne zaman düşürmüştüm onu ve nasıl olur da eksikliğini fark etmem! Avucumu açtım. İnce zincirin ucundaki çiçekli gümüş yüzük, avucumun ortasına düştü.

"Odada buldum. Senin iyi olduğunu görmek için de bahane oldu."

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Aramızda bir sessizlik oldu. Artık gözlerine bakmıyordum. O da beni görmek için bahane aramıştı. Yüzük, annemi daha çok özlememe sebep oldu. Ama kendimi tuttum. Bana zaten acıyan birinin yanında ağlayıp kendimi daha da aciz duruma düşürecek değildim.

"Ben artık gideyim."

"Peki, ama irtibatı koparmayalım olur mu? Benim içim rahat etmez."

Benimle görüşmek istemesinin iki nedeni olabilirdi. İlki; vicdanını rahatlatmak yani intihar falan etmediğimden emin olmak, ikincisi ise; benimle tekrar yatmak istiyor olması. İki nedenden ötürü de onunla görüşmek istemiyorum.

"Bence bir daha görüşmeyelim. Ben her şeyi unutmaya ve hayatıma dönmeye çalışıyorum."

"Anladım. Haklısın, kusura bakma. Rahatsız etmem bir daha."

Hiçbir şey demeden arabanın kapısını açıp çıktım. Arkamdan o da arabadan indi. Bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ama hiçbir şey demedi. Ben yurdun kapısından girerken arabasıyla uzaklaştığını gördüm.

Odaya gidip annemin yüzüğünün takılı olduğu bilekliği koluma taktım ve yatağıma yattım. Ben uzanırken Pelin geldi, Deniz gelince onu unutmuştum. Odaya girdiğinde hiç iyi gözükmüyordu. Dudağı şişmişti ve bir köşesinde küçük bir patlak vardı. Suratı bembeyaz olmuştu.

"Pelin!"

Hemen kalkıp yanına gittim. Yatağına çöküp oturunca ben de yanına oturdum. Bir anda sarılıp ağlamaya başladı.

"N'oldu Pelin? Anlatsana!"

Pelin hıçkırıklara boğularak uzun süre ağladı. Sonunda hıçkırıkları azalıp iç çekişlere dönüşürken boynuma sardığı kollarını çözdü ve anlatmaya başladı.

"Sen haklıydın. İkisi de pislik o heriflerin. Sana öyle atar yaptım ama Baran'a hesap sordum. Hiç itiraz etmeden ilaç koyduklarını kabul etti. Kızınca da akıllı ol, yoksa internete düşersin diye tehdit etti. Anlamadım ilk başta ama sonra bana izlettiler."

"Neyi?"

"....."

"Pelin neyi?!"

"Benim pornomu."

"Ne?!"

"Baran'la birlikte olurken videoya çekmişler."

"O Cihat piçi de bizimle oturup izledi. Şimdi de beni tehdit ediyorlar. Cihat iti de benimle birlikte olmak istedi. İtiraz edince de dayak attılar. Sonra da ..."

"Sonra da ne?"

"İkisi de tecavüz etti."

Yüzünü ellerine gömüp yeniden hıçkırıklara boğuldu. Bir anda istemeden de olsa ilk kez kendimi bu hayatta şanslı saydım. Pelin'in başına gelenler benim de başıma gelebilirdi. Beni kurtaran o mavi gözler olmuştu. Ya Deniz o gece beni o heriflerin eline bıraksaydı! Düşünmek bile istemiyorum. Piç kuruları! Pelin'e yaptıklarının hesabını vermeliydiler.

"Pelin polise gitmeliyiz. Şikâyetçi olmalısın."

"Hayır. Görüntüleri internete koyarlar. Aileme ne derim ben Sina?"

"Pelin saçmalama, böyle her söylediklerine boyun mu eğeceksin?"

"Polise gitsem de bir şey değişmez. Sen izlemedin tabii. Görmen lazım, tam bir orospu gibi davranıyorum."

İstemeden yüzüm kızardı. Belki Pelin'in görüntülerini izlememiştim ama kendi yaptıklarımı biliyordum ve neden bahsettiğini çok iyi anlıyordum. Yine de bu pislikler cezalarını çekmeliydiler.

"İlaç verdiler bize. Benim o geceye ait kan tahlili raporum var. Ben de sana şahitlik ederim."

"Sina demeyecekler mi partiye bu adamlarla giderken de ilaç mı içmiştin diye?"

"O zaman sen de tecavüz için değil, izinsiz porno çekme ve yayma için şikâyetçi olursun. Hem şantaj da suç. Korkma, sen şimdi polise gidip şikâyetçi olursan, önleme davası açabilirsin.

Henüz onlar bir şey yapmadan polis görüntüleri yayınlan... engeller. Yaptıkları yanlarına kâr kalamaz. Hem sonunda... doktora gitsen, tecavüze uğradığın da anlaşılır."

"Avukat olacak kızsın, Sina."

Hüzünle gülümseyip sıkıca sarıldı bedime. Bırakıp... usulca ağlamasına müsaade ettim. O ağlarken ben de ağlıyo... Sonunda kendimi topladıktan sonra elimin tersiyle gözyaş... sildim.

"Kalk hadi Pelin, hadi polise gidiyoruz."

"Ben yapamam Sina."

"Pelin yine saçmalıyorsun!"

"Hayır! Sen onları tanımıyorsun. Hiçbiri senin... gitsin di tabii."

"Pelin lütfen inat etme, polise gidelim."

"Polise gidersem ailem de öğrenir. Olmaz."

"Pelin!!!"

"Sina çok yorgunum. Banyo yapıp yatacağım. Lütfen ... yaşadıklarım aramızda kalsın. Ben onlarla bir anlaşma yapa... Kendi başımın çaresine bakabilirim. Karışma lütfen."

Pelin'in tek düze bir sesle söyledikleri öyle... beynim algılayamadı bir an söylediklerini. Ölüm... kaklığına mı yoksa o piç kurularına mı bilemedim. Ara... cümle bağırdım.

"PELİN!!! Bu kez seni dinlemiyorum. Bugün... meyip gittin ve tecavüze uğradın! Artık beni dinleyeceksin. ... si arıyorum şimdi!"

"Sina uzatma! Bu benim hayatım ve seni ilgilendiriyor... lem var benim. Senin yok diye anlayamıyorsun! Onları... de üzemem!"

Pelin kalkıp bir hışımla banyoya girdi. Kapı uğursuz bir sesle arkasından kapanırken, haklı olduğunu fark ettim. Benim ailem yoktu. Ben ne bilirdim ki? Bu cümleler yüreğime ağırlık oldu ve yorganın altına kıvrılıp yattım. Yine yalnızlığıma üzülüp ağladım. Bir de bu kez mavi gözler düştü aklıma. Boğazıma yumru gibi oturup hıçkırıklara karıştı. Ağlayarak ve onu düşünerek uykuya daldım.

Sabah uyandığımda uzun süre yataktan kalkmadım. İçimdeki sıkıntı yüreğimi sıkıyordu. Kafam allak bullaktı. Pelin'i ve yaşadıklarını düşünmeden edemiyordum. Tabii bu durumdayken bile nasıl bu kadar güçlü olduğuna da anlam veremiyordum. Ben iki erkeğin tecavüzüne uğrasam ne yapardım? Bunun düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetmişti. Baran denilen piç, birlikte olduğu kızı arkadaşına peşkeş çekmişti resmen. Nasıl bir erkek böyle bir şeyi yapardı? Belki de ben Deniz'le gitmesem, Cihat benimle ilgileneceği için Pelin'e tecavüz etmezdi. Bu düşüncelerle midem bir kez daha kasıldı, saçmalıyordum. Pelin, onlarla anlaşma yaptığını söylemişti. Acaba ondan ne istemişlerdi?

Pelin, kırmızı gözlerle yatağında doğruldu. Göz göze geldiğimizde benden gözlerini kaçırıp banyoya yöneldi. Ben de kalkıp yatağımı topladım. Pelin banyodan çıkınca kolundan tutup onu kendime çevirdim.

"Pelin, o adamlar senden ne istedi?"

"Hiçbir şey."

"Pelin?"

"Uzatma Sina! Dün de dedim, seni ilgilendirmez."

Kolunu elimden çekip kapıya yöneldi. Sanırım kahvaltı için yemekhaneye inecekti. Ben de banyoya girip işlerimi hallettikten sonra yemekhaneye gittim. Pelin, ben masasına oturunca apar to-

par kalkıp gitti. Polise gitmek için onu ikna etmek istiyorum ama beni görmek bile istemezken bu zordu. Tek başıma iştahsızca kahvaltımı yaptım. Odaya geri döndüğümde Pelin hazırlanıyordu.

"Nereye? Polise mi?"

"Hayır, tabi kii. Alışverişe. Kafamı dağıtmam gerek. Benimle gelir misin?"

"Hayır!"

"Neden?"

Pelin'i anlayamıyorum. Bu durumda nasıl alışveriş düşünebilir ki? Ayrıca az önce benden kaçarken şimdi beni alışverişe mi davet ediyordu? Birden bu dengesiz haline ve polise gitmeme aptallığına kızdım.

"Polis dışında seninle hiçbir yere gelmiyorum! Polise gidene dek de seninle konuşmuyorum!"

"Sina..."

"Sus Pelin! Konuşma benimle!"

Oda anahtarımı ve telefonumu alıp kapıyı çarparak çektim. Öfkem geçinceye kadar odaya çıkmayacaktım. Televizyon odasına doğru giderken yolda Zeliha'yla karşılaştım. Elinde iki kupa kahve tutuyordu.

"Sina, nasılsın canım?"

"İyiyim, sen?"

"Ekilmiş bir arkadaş nasılsa öyleyim canım."

"Anlamadım?"

"Duygu, oda arkadaşım, ekti beni. Sözde beraber kahve içecektik. Sevgilisi gelince hemen gitti hain. İşin yoksa gel beraber içelim kahveleri. Dumanı üstünde beleş kahve var."

"Tabii."

Onun bu neşeli ve içten konuşmasına hayır diyemezdim. Ne

şanslı ki tek derdi oda arkadaşının onu ekmesiydi. Pelin'in sorunlarını düşününce yine kalbime sıkıntı oturdu. Sanırım tüm bunlardan biraz olsun uzak kalmak, kafamı toplamam için iyi olacaktı. Zeliha'nın odasına geçip kahvelerimizi içmeye başladık. Zeliha konuşkan bir kız olduğu için karşısında rahattım. Ben sessizce oturup kahvemi yudumlarken, o hayatın basit dertlerinden yakınıyordu. Bir saat kadar onun odasında oyalandıktan sonra kendi odama geçtim. Çalışma masama oturup ders çalışmaya çalıştım. Hava kararınca yine Pelin'i merak ettim. Gerçi saat daha altı bile değildi ama yine de eğer yedide gelmezse polisi aramaya karar verdim. Çünkü Kütahya öyle büyük bir şehir değildi. Burada yediden sonra açık mağaza kalmazdı. Pelin de alışverişe diye çıkmıştı. Ben yine cam kenarında merakla beklerken telefonuma mesaj geldi.

'Merhaba, nasılsın? Biliyorum görüşmek istemiyorsun ama elimde değil, seni düşünmeden edemiyorum. O gece senin sarhoş oluşundan faydalandım. Bu çok adice geliyor. Ama dahası gözümü her kapattığımda, o güzel yeşil gözlerini görüyorum. Beni yanlış anlamanı istemiyorum. O geceyi tamamen yok sayıp seninle görüşmek ve seni tanımak istiyorum. Amacım o gecenin tekrarını değil telafisini sağlamak. Yarın beşte işin yoksa benimle yemeğe çıkar mısın? Deniz.'

Mesajı kaç kez okudum bilmiyorum. Beni mi düşünüyordu? Hem de gözlerimi. Onun mavi gözlerinin aklımdan çıkmadığı gibi mi? Hâlâ kendini suçlu hissetmesi can sıkıcıydı ama. Artık amacının benimle yatmak olmadığına inanıyorum. Bu bilgi onun ger-

çekten iyi birisi olduğunu ispatlıyordu. İçimde heyecanla karışık bir mutluluk filizlendi. Yine de vicdanı rahat etmeyecek kadar iyi bir insan olduğu için mesaj atmıştı. Benim sevilecek ya da hoşlanılacak bir yanım yoktu çünkü. Uzun süre ne yazacağımı düşündükten sonra onu yersiz vicdan azabından kurtarmaya karar verdim

'Sana da merhaba. İyiyim ben, lütfen artık kendini suçlama. Bana nasıl bir iyilik yaptığını tahmin bile edemezsin. Pelin'in, yani o gece yanımdaki arkadaşımın başına gelenler benim başıma da gelebilirdi. Sayende ucuz kurtuldum.'

Hemen cevap geldi.

'N'oldu ki? Yani sen az kalsın zehirleniyordun. Daha kötü ne olabilir ki?'

'O adamlar bildiğin sapık çıkmışlar. Pelin'in videosunu çekip onu tehdit etmişler ve Pelin'e tecavüz etmişler. Ben artık başıma gelenlere şükrediyorum.'

'Polise gittiniz mi?'

'Pelin, ailesi duyar diye gitmek istemiyor. Bir türlü ikna edemedim onu. Ortada benlik bir durum da yok.'

'Anlıyorum ama yerinde olsam onu ikna ederdim.'

'Benim amacım da o ama korkuyor işte.'

'Yarın bunları birlikte konuşup bir çözüm bulabiliriz. İstersen...'

'Tamam. Çok teşekkürler.'

'Ö.deil. Yarın görüşürüz o zaman :) Seni beşte yurdundan alırım :)'

'Görüşürüz.'

Allah'ım ben onun yemek teklifini kabul mü ettim az önce? Ona her şeyi anlatıp dertleştim üstelik. Yazışırken çok daha rahatım sanırım. Ama yarın onun yüzüne nasıl bakarım ki? Ama Pelin için konuşmalıydım en azından. Belki tanıdığı bir avukat falan vardır. Neden bilmiyorum onu tanımadan ona güvenmeye başlamıştım.

Odanın kapısı açılıp Pelin içeri girdi. Ona polise gitmediği için hâlâ kızgındım. Geldiği için içim rahatlasa da ondan tarafa bakmadım bile. O da hiç sesini çıkarmadan banyoya girdi. Ben de yemekhaneye, akşam yemeğine indim. Ben yemekhaneden çıkarken o yeni gelmiş, yemeğini alıyordu. Beni görünce kafasını çevirdi. Bu hali içimi burktu. Sanki bana karşı bir kabahat işlemiş gibi utanıyor, yüzüme bakamıyordu. Yine de polise gitmeyi kabul edene dek onunla konuşmama kararıma sadık kaldım. Banyoya gidip yıkandım. Malum yarın okul var. Çantamı ve kıyafetlerimi hazırladım. Okul üniformamın bir parçası olan lacivert pilili eteğim ütüsüzdü. Onu alıp ütülemek için çamaşırhane-

ye indim. Ütüyü yapıp geri döndüğümde Pelin çoktan yatmıştı. Yorganı kafasına kadar çektiği için uyuyup uyumadığını kestiremedim. Ama yine de onu rahatsız etmemek için ışığı kapatıp ben de yattım. Kafamdaki tonla soru ve sorunla uykuya daldım.

Pazartesi okula giderken Pelin'in yaşadıklarından dolayı kendi utancımı unuttuğumu fark ettim. Okul bahçesinden içeri girer girmez sanki herkes nasıl ucuz bir kadın olduğumu biliyormuş gibi kimsenin yüzüne bakamaz haldeydim. Neyse ki şiddetli bir dolu başlayınca, bayrak törenini yapmaktan vazgeçtiler. Okulumuzun kendine ait bir kapalı spor salonu olmadığı için tören yapılamamıştı. Yalnız ilk ders, tüm hocalar derse girdikleri sınıflara İstiklal Marşı'mızı okutuyorlardı. Bizim ilk dersimiz coğrafyaydı. Cemal Hoca da hepimizi ayağa kaldırıp marşımızı okuttu ve dersine başladı. İki ders coğrafyadan sonra sayısal sınıfında olan en yakın arkadaşım Melis geldi ve beni çeke çeke kantine sürükledi. En çok da ondan utanıyordum. Tabii Deniz'den sonra. Kantinde sıra vardı ve Melis tanımadığım bir kızla sıra kavgasına tutuştu. Melis'i sıradan ayırıp sakinleşmesi için bir masaya oturttum. O ise hâlâ söyleniyordu.

"Allah'ın kaşarı. Yeminle sırf sıranın önündeki erkeklere sürtünmek için önüme geçmeye çalışıyor."

"Melis sakin ol. Bir de yemin ediyorsun durduk yere."

"Sanki yalan da. Kız bile değil ki bu! Mal, geçen yaz erkek arkadaşıyla yatmış. Çocuk tabii bunu sepetlemiş haklı olarak. şimdi bu da alışmış kudurmuştan beterdir hesabı aranıyor!"

Melis'in bu sözleri içimi çok acıttı. Yüreğimdeki boşluğa bıçak saplanmış gibi hissettim. Aslında bir gerçeği vuruyordu yüzüme, ondan çok dokundu belki de. O kız erkek arkadaşıyla birlikte olmuştu, bense tanımadığım biriyle. Bu beni kesinlikle

daha aşağılık yapardı. Ama mavi gözleri hep aklıma takılı kalmıştı. Her an onları görüyordum. Şu an bile hayali, kantinden çıkmaya çalışan kalabalığın üzerinden bana bakıyordu sanki. Bir an aptalca bir düşünceyle gerçek olduğunu düşündüm. Ama gözlerimi sıkıca yumup kapattıktan sonra orada olmadıklarını görünce aklımın ürünü olduğunu anladım. Tüm bu hayal âleminden Melis'in sesiyle silkinip çıktım.

"Nereye daldın gittin ya?! Zil çaldı kızım, derse gitmemiz gerek."

"Tamam."

Hemen toparlanıp derse gittik. Dersimiz matematikti ama okulda matematik öğretmeni açığı olduğu için dersimiz boş geçiyordu. Ben de zaten matematikten zerre anlamayan birisi olarak bu durumdan memnun, Türkçe testi çözüyordum. Herkes kendi halinde olduğu için sınıfa bir uğultu hâkimdi. Ben cam kenarında önden ikinci sırada oturuyorum. Sıralarımız tek kişilik ve yalnızlığa alışmış birisi olarak bu mahremiyet hoşuma gidiyordu. Camdan dışarı bakarken otoparkta onun arabasının benzerini gördüm. Sanırım istemesem de ondan etkilenmiştim. Her baktığım şey bana onu hatırlatıyor hatta baktığım yerde onu görüyordum. Sınıftaki uğultu birden kesilince dikkatimi çekti ve ben de kapıya doğru baktım.

O an midem yerinden sökülüp alındı adeta. Onun burada ne işi vardı? O mavi gözleri sınıfta göz gezdirirken, bereket beni bulmadı. Arkamda oturan Ece "Yeni matematikçi," diye fısıldayınca, benim de son nefesimi fısıldıyormuşçasına kalbim sıkıştı. Tüm sınıf ayağa kalkarken mecalim olmasa da dikkat çekmemek adına sıradan destek alarak doğruldum.

"İyi günler arkadaşlar, oturun."

Kendimi ve kalbime artık fazla gelen nefesimi bıraktım. Sırama çökerken beni görmesin diye yüzümü cama dönüp, önümdeki kızın arkasına sindim. Bir yandan da saçlarımı yüzüme siper etmiş, yüzümü gizliyordum. O ise duyduğum tahta kalemi sesinden anladığım üzere tahtaya bir şeyler yazıyordu.

"Evet arkadaşlar, ben Deniz Sezgin. Yeni matematik ve geometri öğretmeniniz benim."

Allah'ım buhar olup havaya karışayım şimdi. Ben ne iğrenç bir insandım ki matematik öğretmenimle yatmıştım. Perdelediğim saçlarım arasından çaktırmadan ona baktım, beni hâlâ görmemişti çok şükür ama bu durumun maalesef uzun süreceğini hiç sanmıyordum. Lacivert takım elbisesi, açık mavi gömleği ve mavi ile grinin farklı tonlarını bir arada barındıran kravatıyla sadece daha resmi duruyordu. Hâlâ çok gençti yoksa. Hele giydiği renkler, gözlerini daha bir ortaya çıkarmıştı. Sınıf onu soru yağmuruna tutarken ben de ders bitene dek beni fark etmemesi için bildiğim tüm duaları ediyordum.

"Hocam kaç yaşındasınız?"

Sevil'in sorduğu bu soru, benim de çok merak ettiğim bir konuydu. Öyle genç gözüküyordu ki anlamak imkânsızdı.

"Yirmi üç," diye kısaca cevapladı. Demek ki benden beş yaş büyüktü.

Sedat "Hemen atandınız o zaman hocam," diye saptamada bulundu.

"Sayılır. Askere gittiğim için ilk atamada tercihte bulunamadım. Ama evet, ikincide yerleştim."

Askerliğini bile yapmıştı demek. Allah'ım ben ne kabahat işledim de sen beni böyle cezalandırıyorsun? Şu an içinde bulunduğum stresle tüm vücudum kasılmamış olsa, çoktan ağlıyor

olurdum. Masasına doğru yürüyüp sandalyesine oturunca daha da panikledim ve önümdeki İlayda'nın arkasında iyice kafama eğip büzüştüm. Neyse ki kafasını eğmiş, sınıf listesini inceliyordu.

"Şimdi adını okuduğum kalkıp kendisini tanıtsın. Sırayla listeyi okuyacağım. Böylece yoklama işini de halletmiş oluruz."

Kahretsin! Ben listede üçüncü sıradaydım.

"Zeynep Dilan Yaylalı."

"Benim hocam."

Zeynep de en az benim kadar utangaç bir kızdı. Fazla kalabalık onu daha da çekingen ve kırılgan yapmıştı. Sadece benim demekle yetinip yerine oturmuştu.

"Yusuf Fazlı."

"Buradayım hocam. Benim hakkımda bilmeniz gereken tek şey, koyu Fenerbahçeli olduğumdur."

Yusuf, Fenerbahçe taraftarı sınıf arkadaşlarımızdan alkış ve tezahürat alarak yerine otururken, sıra bana gelmişti.

"Sina Taner."

Kalbim, sanki birisi avucunda sıkıyormuşçasına ezildi. İstemeden de olsa yerimde doğrulup kafamı kaldırdım. O ise buz gibi olmuş mavi gözleriyle bir bana bir de adımın yazdığı listeye bakıyordu.

Gerçek bir kez daha yüzüme vururken ölmeyi diledim. Adını bilmeden ve adımı bilmezken birlikte olduğum adam, öğretmenimdi...

***

Bölüm 2

Sina?!

İsmi okuduğum an onun ismi diye düşündüm. Saniyeler içinde de sadece isim benzerliği, o olması imkânsız diye kendimi avuttum. Ama listeden ayıramadığım gözlerimi kaldırınca, gözlerim yine mücevher tanesi kadar parlak gözleriyle buluştu. İnanamayarak tekrar listeye baktım. Sanki listedeki ismi yanlış okumuştum ve doğrusunu okursam o burada olmayacaktı. Stresle çenem kasıldı. Sakin kalmaya çalışarak gözlerimi gözlerine diktim. Kıpkırmızı bir suratla sırasından destek alarak doğruldu.

O sırasından kalkarken sorular beynimi işgal etti. 'Üniversite öğrencisi değil miydi? Birine benden bahsetmiş miydi? Arkadaşı Pelin de bu okulda mıydı? Liseye gittiğine göre on sekiz yaşından küçük olabilir miydi?' Kafama takılan son soru beynime bomba gibi düştü. Bir çocukla yatmış olabilirdim. Bu her şeyden önce suçtu. Kalbim kasılırken düşünmeden buz gibi bir sesle

"Kaç yaşındasın?" diye dudaklarımdan kelimeler döküldü. Şaşkın bir şekilde bana bakmayı sürdürdü. Niye böyle davranıyordu? Sınıfta olduğumuzu mu unutmuştu? Sesini bulmaya uğraşır gibi bir iki kez yutkunduktan ve dudaklarını aralayıp kapattıktan sonra sonunda mırıltıyla "On sekiz," dedi. Nefesimi burnumdan verirken rahatlamayla gözlerimi kapattım. Sakin, çok çok sakin ve soğukkanlı olmalıydım.

"Eee kimse kendini tanıtmıyor arkadaşlar. Yaşınızın on yedi, on sekiz olduğunu tahmin edebiliyorum. Ben doğum tarihinizi, ailenizin işini, nereli olduğunuzu ya da en çok hangi dersi sevdiğiniz gibi şeyleri merak ediyorum."

Çok otoriter ve sert bir ses tonuyla bunları söylemiştim. Sesim Sina'yı biraz olsun toparlamıştı. Kafasını dikledi. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Bu onu daha da güzel ve genç yapmıştı. Titreyen iri dudakları, içimde arzu dalgalarını yükseltti. Okul üniformasının bir parçası olan kırmızı uzun kollu tişörtünün altında telaşla inip kalkan göğsü, o gece kırmızı dantel sutyenin içindeki dolgun göğüslerini hatırlamama sebep oldu. Kasıklarım yanarken önümde bir masa olmasına şükrettim. Resmen ergenliğime geri dönmüştüm. Şimdi de ben nerede olduğumuzu unutmuştum. Güzelliği aklımı başımdan almıştı yine. Öğrencim olması her şeyi çıkmaza sokuyordu.

"1 Ocak 1997 doğumluyum. Eskişehirliyim. En sevdiğim ders edebiyat."

Sesi titrese de konuşmuştu, tabii aile ile ilgili sorumu es geçerek. Arkasında oturan kızın kurduğu cümleyle mideme yumruk yemiş gibi hissettim.

"Aaa, Sina sen yılbaşında mı doğdun? Yani yılbaşı gecesi mi doğmuşsun, yoksa gündüz mü?"

Doğum gününde birlikte olmuştuk. Sina'nın mırıltılı cevabı ile daha da kötü hissettim.

"Gece, on ikiyi yirmi geçe doğmuşum."

Birlikte olduğumuz anlarda tam anlamıyla doğum günüydü. Bu çok kötü bir tesadüftü. Yine arkasındaki kız "Aaa ne güzel," diye iç geçirdi. Kafamı tekrar listeye indirip sıradaki öğrencinin adını okudum.

"Berk Can Efeoğlu."

Arka sıralardan eli yüzü düzgün, yakışıklıca bir çocuk ayağa kalkıp kendini tanıtmaya başladı. Bu sırada Sina oturmuştu.

"23 Mart 1997 doğumluyum. Kütahyalıyım. Babam Efe Kombi ve Doğal Gaz'ın sahibi, ticaretle uğraşıyor yani. Annem ev hanımı. En sevdiğim ders ise geometri."

Kafamla çocuğu onayladım, o da yerine oturdu. Dersin ilk yarısı bu şekilde geçti. Sonra kafamı Sina'dan uzaklaştırabilmek için hemen derse başladım. Zaten uzun süredir matematik öğretmenleri olmadığı için programın gerisindeydiler. Öğrencilerin büyük kısmı itiraz edip homurdansa da önceki öğretmenin kaldığı konudan anlatmaya başladım. Teneffüs zili çalınca "Çıkabilirsiniz," dememle, sınıfın hatırı sayılır miktarı boşaldı. Sina oturuyordu ama. Kafasını cama çevirmişti. Masadan kalkacakken bir grup kız önüme adeta set kurdu. Soru sorup duruyorlardı.

"Hocam çok geriyiz, ek ders koyabilir miyiz çıkışlardan sonraya?"

"Hayır."

"Konular yetişmezse ne olacak hocam?"

"O benim sorumluluğum. Konular da yetişir zaten."

"Eski konulardan sınavda soracak mısınız?"

"Evet, her sınavda kitabın başından itibaren sorumlu olacaksınız."

Bu [illegible] Berk Can denen çocuk Sina'nın sırasının başına gelmişti. Geveze kız grubunun kendi aralarındaki konuşma ve itiraz nidaları arasında çocuğun söylediklerine kulak kabarttım.

"N'aber Sina? Nasılsın?"

Sina utangaç bir şekilde döndü, kafasını kaldırmadan "İyi," dedi sadece. Çocuk "Sen de hep camdan dışarı bakıyorsun, seni görünce ben niye cam kenarında oturmuyorum diye atarlanıyorum. Sıkıcı derslerde çok iyi olur," derken resmen saçmalıyordu. Sina sadece kafasını sallayıp onayladı, cevap vermedi. Koridordan bir çocuk sınıfın içine doğru "Berk Can!" diye bağırdı. Çocuk da kapıya dönüp elini havaya kaldırdı. Sonra Sina'ya dönüp "Neyse görüşürüz sonra, bu arada bugün saçların çok güzel olmuş," deyip sınıftan çıktı. Sina'nın erkek arkadaşı mıydı bu çocuk? İçimde sebebini bilmediğim bir kıskançlık dalgası kabardı. Önümdeki gerzek kız grubunu yok sayıp ayağa kalktım ve sınıftan çıktım. Berk Can yanında iki çocukla koridorda iki üç adım önümde yürüyordu. Yanındaki çocuklardan biri "Ne diyordun lan kıza?" diye sordu.

"Sana ne lan?"

"Çıkma teklifi edebildin mi?"

"Mal mısın oğlum, ne bağırarak konuşuyorsun? Biri duyacak şimdi, ben kıza açılamadan okul öğrenecek sayende!"

Şimdiye dek hiç konuşmamış olan çocuk "Ne kızıyorsun be? Senden başka bağıran yok ki? Hem ne buluyorsun o kızda? Buzdolabı mübarek! Üç yıldır kimseye selam vermiyor ki seninle çıksın."

"Ben şansımı deneyeyim de. Hem bacakları yeter oğlum."

Sina'nın sevgilisi falan olmadığını öğrendiğim için rahatlamıştım ama Berk Can'ı son cümlesi için öldürmek istedim. Pis-

lik! Sina'nın bacaklarını mı dikizliyordu? Ergen pislik! Öğretmenler odasının önüne geldiğimi fark edince içeri girip kendimi tek kişilik bir koltuğa bıraktım. Bugünün böyle olmasını hiç beklemiyordum. O günden sonra Sina'dan başka şey düşünemez olmuştum ama şimdi böyle bir durumun içinde olmak, onunla çıkmayı imkânsız kılmıştı. Tabii ondan tamamen uzak durmayı da.

Karşımdaki koltuğa oturan kumral ve karnı burnundaki meslektaşımın sözleriyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Merhaba. Ben Sevda."

"Memnun oldum. Ben de Deniz."

Uzattığı elini sıktım. İçten ve dostane bir şekilde gülümsedi.

"Yeni matematik öğretmeni sizsiniz, öyle değil mi?"

"Evet, Sevda Hanım."

"Hayırlı olsun. Sanırım meslekte yenisiz."

"Sağ olun ve evet, ilk."

"Ben 12-C sınıfının sınıf öğretmeniyim. Ama durumum malum."

Gülümseyerek karnını gösterdi. Ben de gülümseyerek "Hayırlı olsun. Allah analı babalı büyütsün," dedim.

"Amin. Darısı başınıza. Ben bu cumadan sonra doğum iznine ayrılacağım. Dolayısıyla 12-C sınıfını bir başka öğretmene emanet etmem gerek. Kabul ederseniz size vermek istiyorum. Son seneleri ve TM sınıfı olmalarına rağmen sınıfın çoğunun matematiği berbat. Sınav yılında onlarla yakından ilgilenecek bir matematikçi faydalı olur diye düşündüm. Siz ne dersiniz?"

Bu az önce dersine girdiğim Sina'nın sınıfıydı. Bir de sınıf öğretmeni mi olacaktım? Aslında Berk Can gibi itlere haddini bildirmek için iyi bir yoldu bu!

"Tabii ki, seve seve kabul ederim."

"Ah çok mutlu oldum. Gözüm arkada kalmayacak. Ben çocukları yakından tanımanız ve daha rahat iletişim kurabilmeniz için size kendi notlarımı verebilirim. Bu notlarda çocukların hayatları ve ruhsal durumları mevcut."

"Sarı dosyaları mı diyorsunuz?

"Hayır. Bu benim çocukları gözlemleyip, araştırıp ve sorgulayıp yazdığım bir defter. Resmi bir niteliği yok. Ama inanın çok daha kapsamlı. Mesleki alışkanlık olsa gerek. Ben psikoloji öğretmeniyim. İster istemez tüm öğrencilerimin psikolojilerini inceliyorum. Sizden böyle bir beklentim yok. Bu sadece onları yakından tanıyabilmeniz için."

"Anlıyorum."

Sina hakkında kapsamlı bilgi fena olmazdı doğrusu.

"Defteri ne zaman alabilirim, Sevda Hanım?"

"Hemen vereyim. Dolabımda zaten."

Koltuğun kolçaklarından destek alarak ağır bir şekilde kalktı. Duvara dizili sıra sıra dolapların yanına gitti. Ben de peşine gittim. Dolabını açıp büyük boy, kalınca bir defter çıkarıp bana uzattı.

"Buyurun."

"Teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim. Ben sınıfı size teslim ettiğimi müdür yardımcımız Sabri Bey'e söylerim. Gerekeni o yapar. Aynı zamanda eşim olur."

"Öyle mi?"

Gülerek "Evet," dedi ve yerine oturmak üzere gitti.

Defteri elime aldım ve değil Sina'nın hayatını okumak, kapağını bile açamadan zil çaldı. Defteri kendi dolabıma koyup dolabı kilitledim. Sınıfa yürürken onu tekrar görecek olmanın verdiği

heyecanı hissedebiliyordum. Bu hem olumlu hem de olumsuz bir duyguydu. Onu özlemiştim ve görmek hoşuma gidiyordu. Diğer yandan öğrencimle yatmıştım ve bu gerçek onu her gördüğümde yüzüme vuruyordu. Bu cidden çok yanlış bir durumdu. Tek teselli reşit olmasıydı.

Sınıfa girdiğimde sırası boştu. Gitmiş miydi? Haksız sayılmazdı kaçmakta. Bu onun açısından da berbat ve katlanılmaz bir durumdu. Kendini çok kötü hissetmiş olmalı. Onu teselli edemediğim için kendime kızdım, üzülmesini istemiyordum. Masama yeni oturmuştum ki kapı açıldı ve Sina içeri girdi, gitmemişti. Beni görünce kafasını önüne eğdi ve uzun, alev rengi ipek gibi saçlarını yüzüne siper etti. Ama birkaç saniye de olsa yüzünü görmüştüm ve gözleri kızarıktı, yine ağlamıştı. Masamın önünden yürüyüp geçerken yine yandım. Eteği minicikti. Çok güzel, şekilli ve uzun bacakları vardı. Yürürken pilili eteği havalanıyordu. Her adımında, lacivert külotlu çorabına rağmen frikik verecekmiş gibi duruyor ama adımını indirince bu tehlike geçiyordu. Önümde bir dakika bu şekilde yürüse kalpten giderdim herhalde. Ne kadar çekici olduğunun farkında mıydı acaba?

Neyse ki kısa mesafedeki sırasına hemen ulaşıp oturmuştu. Ben de onun üzerinde yoğunlaşan dikkatimi dağıtabilmek için hemen geçen ders kaldığım yerden anlatmaya devam ettim. Bu ders tahtada bol bol soru çözdüğüm için arkama dönmem ve onu görmem gerekmemişti. Şu aşamada bu onun için de benim için de daha rahattı. Zil çalınca işlediğim konunun kitaptaki alıştırmalarını ödev olarak verdim. İtiraz seslerine aldırmadan konuşmaya devam ettim.

"Ayrıca tahtaya yazdığım test kitabını da alıyorsunuz ve bu konun o kitaptaki ilgili tüm sorularını çözüyorsunuz. Aksini kabul etmiyorum. Sınıf öğretmeniniz de artık benim."

Benim yeşil gözlü güzelim bu cümlem üzerine kafasını kaldırıp inanamayan gözlerle bana baktı. Bakışlarımı ondan kaçırıp sınıfa çevirdim ve konuşmama devam ettim.

"Bu yıl önünüzde çok önemli iki sınav var. Bu sınavlar size üniversite kapısını açacak. Bu yüzden sınıf öğretmeniniz olarak diğer tüm dersleriniz de beni ilgilendiriyor. Her dersten birer ders kitabı edinecek ve düzenli olarak test çözeceksiniz. Ben bu testleri de kontrol ve takip edeceğim. Diğer derslerdeki davranış ve tutumlarınızdan da ben sorumluyum. Hiçbir öğretmeninizden hakkınızda şikâyet duymak istemiyorum. Sınıfımda hiç kimsenin karşı cins ile seviyesiz ilişki ve davranışlarına müsaadem yok. Kısacası sevgiliniz varsa, ben öğrendiğim an aileleriniz de öğrenir ve çiftin sınıflarını ayırırım. Şimdi çıkabilirsiniz."

Katı ve otoriter ses tonum ile sınıf mum olmuştu. Amacım da buydu zaten. Disiplin ve düzen benim hayat tarzımdı. Ayrıca son kural ile Sina'ya çıkma teklifi edilmesinin de önünü kesmiş oldum. Sözüm dinlenmezse zaten hepsinin bir yaptırımı olacaktı ve tüm sınıf bunu görecekti. Kurallara göre yaşayan bir adamım ve kurallarımın yıkılmasına müsaade etmem.

Kurallarımın tek istisnası beni baştan çıkaran yeşil gözler. İyice düşünüp uygun bir planla onunla görüşmenin ve hasret gidermenin de bir rutinini bulacağım. Onu sadece bir öğrenci olarak görüp yok saymamın imkânı yok. O gece yaşadığım hazlar cennetlikti ve tekrarını istiyorum. Henüz isteyip de ulaşamadığım hiçbir şey olmadı. Amacım onu kullanmak ya da ondan fayda sağlamak değil. Onu korumak ve değerli olduğunu da göstermek istiyorum. Onu asla yarı yolda bırakmayacağımı bilmeli. Bu akşam ki buluşmamız pek de hayal ettiğim gibi olmayacak ama olsun, her şey daha çabuk sonuca varacak. Sınıf sessiz sedasız boşalırken, o hâlâ cama bakarak oturuyordu. Sırasının üstünde

matematik kitabı açık duruyordu. Önünde oturan kız ayaklanmış gidecekken "Şu kitabı uzatsana," dedim. Kız tereddütsüz arkasını dönüp kitabı aldı ve bana verdi. Sina ödev olan sayfayı katlamıştı. O sayfaya kalemimle 'Dün yazdıklarım aynen geçerli. Şimdi, bu akşam seninle konuşmak için daha da sabırsızım. Lütfen artık ağlama. İkimiz de bilmiyorduk,' diye yazdım.

Kitabı kapatıp sırasının üstüne bıraktım. Kitabı bırakan elime baksa da yüzüme bakmadı. Masamın üstündeki kitapları çantama doldurdum, çantamı alıp sınıftan çıktım. Öğretmenler odasına çantamı bırakıp kantindeki kahve makinesinden sert bir espresso aldım. Bugün olanlar çok zordu. Beni bile bu kadar derinden sarstıysa ona kim bilir neler hissettirmişti? Öğleden önce beş ders vardı okulda. Sıradaki dersim sayısal bölüm sınıfınaydı ve derse kadar kafamı dinledim. Zil çalınca onu unutmaya çalışarak derse girdim. Bu sınıftaki kızlar daha da can sıkıcıydı, asılacak kadar edepsizlerdi. Ben de daha sert ve mesafeli davrandım. Sordukları sorular "Kız arkadaşınız var mı hocam?" diye seviyesizleşince de soru sormalarını yasakladım.

Sina ile o gece olmasa, ona da aynı resmiyetle bakardım. Ama olan olmuştu ve yaşadıklarımızı yok sayıp ne onu üzmek ne de kendimi zora sokmak istiyorum. Ders bitince sevindim desem yeridir. Sınıftaki hemen herkes derse yetenekli olsa da çok şımarık ve özgüven doluydular. Bu da beni bunalttı. Öğle arası dolabımdan Sevda Hanım'ın verdiği defteri alıp okula çok da uzak olmayan bir kafeye gittim. Bir ızgara tabağı ve kola sipariş edip, Sina'nın adının yazdığı sayfayı buldum. Siparişim gelene kadar okuyabildiğim kadar okuyabilmek için hemen başladım. İşin aslı meraktan ölüyorum. Heyecanla okumaya başladım.

***

Boş geçeceğini sandığımız matematik dersimize çok yakışıklı bir hoca girdi. Sert bir ses tonuyla kendini tanıttı. Adamı inceledim ve sevdiğim yabancı dizideki oyuncuyla benzerliklerini kafamda kıyaslarken bana dik dik bakan Talha'nın bakışlarını yakaladım. Birden aklıma hınzırca gelen fikirle, 'mal' demesinin intikamını nasıl alacağımı buldum. Zaten hayranlık uyandıracak derecede de yakışıklı olan öğretmenimize pür dikkat bakmaya başladım. Adamın da maşallahı vardı hani. Boyu posu, kaşı gözü hepsi yerindeydi. Bu detaylar sadece benim değil, sınıftaki tüm kızların dikkatini çekmişti. Deniz Hoca'yı soru yağmuruna tutmuştu tüm kızlar. Herkes bir soru soruyordu.

"Hocam kaç yaşındasınız?"

"Yirmi üç."

"Hangi üniversiteden mezunsunuz?"

"Ankara Üniversitesi."

"Ankaralı mısınız?"

"Hayır."

Millet soruyordu ama hoca hep kısa kısa cevaplar veriyordu. Talha'nın soru soran kızlara küçümser bakışını görünce ben de sorgu tayfasına katıldım ve "Hocam sevgiliniz var mı?" diye sordum. Talha'nın burun delikleri büyüyüp çenesi kasılırken yeni hocamız da çok kızdı.

"Ne münasebetsiz bir soru bu? Bu cüreti nereden buldun? Bir daha bana soru sormanızı yasaklıyorum ve derse başlıyorum." Hoca azarı kesip kitabını açarken artık tüm sınıf bana düşman gibi bakıyordu. Benim yüzümden tanışma faslı ile geçecek derste, hoca konu anlatmaya başlamıştı çünkü. Yine de Talha'yı gıcık etmeye değerdi doğrusu. Üstelik hoca cidden çok karizmatik yakışıklı, havalı, tatlı... Liste uzardı sanırım. Hele o mavi gözleri çok güzeldi. Cidden dizideki adama da çok benziyordu. Azok da

büyük olsaydım, Talha yerine bu adamla çıkmayı düşünebilirdim. Hayat, hiç adil değilsin.

***

"Adı Soyadı: Sina Taner
Okul No: 176
Doğum Tarihi ve Yeri: 01.01.1997/Eskişehir
Kardeş sayısı:1(üvey)"

Üst bilgilerde bile ilgimi çeken bir ayrıntı vardı. Üvey kardeşi vardı. Peki, neden yurtta kalıyordu? Merakım enine boyuna düşünmeme bile müsaade etmedi. Okumaya devam ettim.

"Sina içine kapanık ve güven sorunu olan bir kız. Babası annesini kanser olunca terk edip başka bir kadınla birlikte olunca, öncelikle erkeklere güvenmemeye başlamış. Şu an hiçbir erkeğe güvenilebileceğini düşünmüyor. Yine de okulun ilk yıllarında dersine giren diğer öğretmenlerinden öğrendiğim üzere daha mutluymuş. Geçen yılın başında annesinin intihar girişimi nedeniyle bakıma muhtaç kalması ve Ankara'da bir hastaneye yatırılması üzerine Sina hayata küstü. Öncelikle annesinin kendini asmaya çalışması ve Sina'nın annesini banyo tavanına asılı halde bulması onda travma etkisi yarattı. Annesi hayati tehlikeyi atlatana kadar (8 gün) Sina hiç konuşmadı. Zaten beyninde tümör olan annesi, intihar girişiminden sonra kısmi felç oldu.

Annesinden sonra Sina burada tek kaldı ve babası onu istemediğini açıkça belirtince, Sina'yı okulun karşısındaki yurda yerleştirdim. Aslında yetimhaneye gitmesi gerekir ama babasının maddi durumu iyi olduğu için devlet koruması altına giremedi.

Hiçbir akrabası da onu istemedi. Bu yüzden onu okulundan ve arkadaşlarından ayırmamaya karar verdik. Müdür yardımcısı eşim olduğu için bu konuda bana yardım etti. Geçimini anne ve babası boşanırken mahkemenin babasını ödemekle mükellef tuttuğu nafaka ile sağlıyor. Babasını bu dönemin başında arayıp Sina'yı dershaneye gönderebilmek için para istedim. Babası verdiği nafakanın bile onu zorladığını, on sekizine girince onu da veremeyeceğini belirtti.

Sina babasıyla beş yıldır hiç konuşmamış ya da görüşmemiş. Babasının şu anki evliliğinden beş yaşında bir erkek kardeşi var. Sina üvey kardeşini hiç görmemiş ama ona öfke duymuyor. En büyük kızgınlığı babasına. Annesine de intihardan dolayı kırgın. Ama yine de iki kez annesini ziyarete gitti. Ona olan sevgisi de özlemi de çok büyük.

Kendini yalnız ve kimsesiz hissediyor. Arkadaş edinmede sorun yaşıyor. Hiçbir sosyal etkinliğe katılmak istemiyor. Sınıftaki arkadaşlarına ve öğretmenlerine daima çok kibar ve saygılı ama hep seviyeli ve resmi. Samimiyet kurmak istemiyor. Tek arkadaşı lisenin ilk yılı aynı sınıfta olduğu Melis. Alan seçiminde Melis sayısal sınıfı seçerken, Sina fen derslerinin zayıf olması nedeniyle TM sınıfını seçti. Sina'nın matematik ve geometri dersleri hariç, notları gayet iyi. Edebiyatta ayrıca başarılı, kendini yazarak daha rahat ifade edebiliyor. Benim dersime ilgili ama tüm derslerde olduğu gibi derste pasif. Asla konuşmuyor ve soru sormuyor. Kimsesiz olmasına rağmen sigara ve alkol gibi kötü alışkanlıkları yok.

Sina kendini sevilemeyecek kadar değersiz ve önemsiz görüyor. Bence bunun temelinde onu önemsemeyen ailesi yatıyor. Sina'ya olabildiğince grup ödevleri veriyorum ama o gruptaki sorumluluğunu belirleyip ona ait kısmı tek başına yapıyor. Yal-

nızlıkla baş edebilmek için kabuğuna çekilmiş bir kız. Fiziksel olarak güzel ve ilgi çekici bir genç kız olmasına rağmen kendini çirkin buluyor. Özellikle saçlarının renginden nefret ediyor. Ona okulda sevildiğini söylediğimde 'anne ve babası tarafından bile sevilmeyip terk edilen birini başkası neden sevsin ki' dedi. Ayrıca arkadaşlarının ailesiyle ilgili sorularından nefret ediyor ve bunları cevaplamıyor. Yurttaki oda arkadaşı bir üniversite öğrencisi, kız ile tanıştım. Sina'dan yaşça büyük olmasına rağmen onun kadar olgun değil ama hayat dolu. Zaten Sina'nın ihtiyacı olan şey de hayatı güzellikleriyle yaşıtları gibi görebilmesi. Ona yardımcı olabilmek adına her çarşamba okuldan sonra onu sözde kütüphanede bana yardım etmesi için yanımda tutuyor ve onunla konuşup bir çeşit terapi uyguluyorum. Muallesef ne yaradığını söyleyemeyeceğim. Hakkında çok şey öğrensem de onun kırık kanatlarını onaramıyorum. Çok gururlu, kimsenin ona acımasına tahammülü yok. Yardımı asla kabul etmiyor. Hiçbir konuda inatçı değilken bu konuda taviz vermiyor."

Okuduklarım adeta kanımı dondurdu. O kadar yaralı ve çaresizdi ki. Onun yaralarını sarmak ve ona kol kanat germek istiyorum. Tüm bunların üstüne bir de o gece olmamalıydı. Bunu telafi etmeliydim. Benim için değerli olduğunu bilmeliydi. Onu asla terk etmeyeceğimi de bilmeli. Aslında bu sahiplik duygusu, onun benim olduğunu fark ettiğim andan itibaren içime işledi. Bunu görebilmek için onu tanımam gerekiyormuş. Artık ne yapacağımı biliyorum.

Masada duran siparişlerimi alelacele yıyıp defteri de alıp okulun yolunu tuttum. Akşamı beşi beklemeden, okul biter bitmez onunla konuşmalıydım.

***

Kantinde Melis'le birlikte oturmuş tostlarımızı yiyorduk. Deniz'in yazdıkları aklımdan çıkmıyordu. Hem de kitabıma yazmıştı. Onun hiç bu kadar sert ve otoriter olduğunu fark etmemiştim. Bana karşı hep kibardı çünkü. Ağladığımı nasıl anlamıştı ki? Oysa bana hiç bakmıyordu. Ve hepsi yetmezmiş gibi neden sınıf öğretmenimiz olmuştu? Derin düşüncelerimden Melis'in sesiyle sıyrıldım.

"HEEEEYYYYY!!! Kızım sana diyorum."

"Efendim."

"Daldın gittin. Ne oldu, Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

"Yok bir şey."

"Var işte. Tanıyorum ben seni. Arkadaştan dert saklamak da ne demek? Küserim valla."

Melis bendeki tuhaflığı fark etmişti. En iyisi bir bahane bulup, onu söylemekti.

"Sevda Hanım doğum iznine ayrılıp gidiyormuş. Ona sıkıldı canım. Biliyorsun bendeki yeri başka."

"Ay kuzum üzülme ya. Doğum yapınca ziyaretine gideriz."

"Öyle yaparız."

"Ee sizin sınıf öğretmeniniz kim olacak şimdi?"

"Deniz Hoca."

Adını söylerken yanaklarımı ateş bastı ve ona hoca diye hitap etmek çok tuhaftı. Neyse ki bu kez Melis bendeki tuhaflığı anlamamıştı.

"Ayy yeni matematikçi mi?"

"Evet."

"Sina ben ona âşık oldum. Çoooook yakışıklı, hele o gözleri nasıl güzel öyle. Bak ilk kez bir öğretmenim için böyle hissediyorum. Böyle otoriter tavrıyla falan tam erkek. O ders anlatırken adama bakmaktan dersi dinleyemedim."

Melis'in söylediklerine ilk başta çok şaşırdım fakat şimdi kızmaya başladım. Sonra deniz gözlerine neden bakmıştı ki? Kıskançlık midemi kavururken Melis'e merakla sordum.

"Onun da sana ilgisi var mı peki?"

"Evet var, çıkma teklif etti bana. Ama akşama bir işi varmış. Kusura bakma Melis'ciğim yarın akşam telafi ederiz dedi."

Melis benden çok çok daha güzeldi. Bir kere çok güzel kahverengi saçları vardı. Turuncu kafa değildi, gerçekten alımlı bir genç kızdı. Onu seçmesi çok normaldi. Benimle ilgilenmesinin tek nedeni acımasıydı. Benim yüzümden Melis'i ihmal etmemeliydi. Ona mesaj atıp akşam gelemeyeceğimi yazacaktım. Derin bir iç çekip Melis'e döndüm.

"Belki akşamki işi ortadan kalkar. Siz de bu akşam buluşursunuz. Üzülme."

"Sina dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"İyi, ben geçiyordum çünkü."

"Anlamadım, nasıl?"

"Kızım deli misin, ne çıkması? Adam duvar gibi sert. Sevgiliniz var mı diye sordum, sormaz olaydım. Bir dövmediği kaldı. Beni sınıfta rezil edip yerin dibine soktu ve derste soru sormamızı yasakladı."

İstemeden gülümsedim. Melis'le arasında bir şey yoktu!

"Gül tabii, gül. İnsan arkadaşına güler mi kızım? Ayıp ya!"

"Özür dilerim."

"Bana bir çikolatalı gofret ısmarlarsan affedebilirim."

Gülümsemem iyice yüzüme yayıldı.

"Sen iste arkadaşların en güzeli," deyip iki yanağından makas alıp kantinin dükkân kısmına yöneldim. Gofretleri alırken Berk Can yanıma geldi.

"N'aber Sina?"

"İyi."

"Hiç sen nasılsın diye sorma zaten."

Kabalığımdan ötürü utandım. Telafi etmek için hemen sordum

"Çok özür dilerim. Sen nasılsın?"

"Hiç iyi değilim. Şu yeni matematikçiye canım sıkıldı."

Bugün herkes ondan mı bahsediyordu yoksa talihsiz kaderim yine kendini göstermiş ve onu unutmamam ve yok sayamamam için oyun mu oynuyordu?

"Neden?"

"Bir kere çok ters bir adam, ayrıca ona ne oluyor da özel hayatımıza karışıyor? Biz o kimle düzüşüyor diye ilgileniyor muyuz?"

Berk Can'ın söyledikleri kanımı dondurdu. Onun düzüştüğü tek kişi bendim! Öylece kaldım. O da halimi fark etmiş olacak ki açıklama yaptı.

"Senin yanında da terbiyesiz konuştum ama kusura bakma. Yani yakışıklı adam ama şimdi, Allah'ı var. O kimleri kimleri götürüyordur. Doğru söylüyorum da yanlış şekilde ifade ettim. pardon. Sen ne düşünüyorsun bu konu hakkında?"

Bana Deniz'in kiminle birlikte olduğunu mu soruyordu! Hemen kekeleyerek cevap verdim.

"B-ben n-ne bile-yim kimle?"

Berk Can güldü. Bir şey mi biliyordu yoksa? Kesin defterime yazıyı yazarken görmüştü ama okuduktan sonra hemen silmiştim. Beni bu kısa süreli panikten çıkaran yine Berk Can oldu.

"Ya yok onu değil. Sevgiliniz olmayacak dedi ya, onu soruyorum. Saçma değil mi?"

Bugün geri zekâlılığım üstümdeydi. Önce Melis'in espri-sini anlamamıştım şimdi de Berk Can'ın sorusunu. Söz konusu o olunca her şeyi ciddiye alıp panikliyordum ve normal davranmaya çalışarak cevap verdim.

"Bence haklı yani, zaten bu yıl YGS ve LYS var. Ders çalışmamız gerek, gönül eğlendirmemiz değil."

"Ya öyle demek."

Sanırım Deniz'i savunmama bozulmuştu. Suratı asıldı, ellerini cebine sokup "Neyse, sınıfta görüşürüz," deyip uzaklaştı.

Ben de Melis'in yanına gittim. Aldığım gofretlerden birini ona uzatınca yüzü aydınlandı.

"Heh işte, şimdi affettim."

Gofretlerimizi açıp yerken Melis merakla sordu.

"Ne istiyormuş o çocuk senden?"

"Kim? Berk Can mı?"

"Ya adı ne haltsa! Deminki çocuk işte."

"Hiç havadan sudan konuştuk."

"Emin misin? Bence sana çıkma teklifi etmeye çalışıyor."

"Ne?!"

"Evet, biz oturduğumuz süre boyunca arka masadan seni izledi. Sen tek kalınca da hemen yanına koştu. Şimdi tam olarak ne dedi sana, söyle bakayım."

"Deniz, yani Deniz Hoca bizim sınıfa da sert çıkıştı. Sevgiliniz olmayacak, olursa fena olur gibi şeyler söyledi. O da sen bu konuda ne düşünüyorsun diye sordu."

Melis kahkahalarla gülüyordu. Sonunda gülmesine mola verip konuştu.

"Ee sen ne dedin peki?"

"Ne diyeceğim, bu yıl sınavlarımız var, çok haklı dedim."

"Çok safsın kızım sen. Çocuk senin ağzını aramış resmen. Besbelli senden hoşlanıyor."

"Hiç sanmıyorum. Benden..."

"Ay yine şu kimse benden hoşlanmaz saçmalığına başlaya caksan, gözünü seveyim sus. Salağım, anladım deyip kabul et bence. Salaklığına doyma, gül gibi çocuğu kaçırdın."

"Ben öyle olduğunu sanmıyorum, sen fesatlık ediyorsun ama eğer öyleyse de isabet olmuş. Cidden bu yıl iki önemli sınava gireceğiz ve ben dershaneye bile gitmiyorum. Cidden çok çalış mam gerek."

Tabii ki ona benim artık hiç bir erkekle çıkamayacağımı ve evlilik hayalleri kuramayacağımı söyleyemezdim.

"Haklısın ya, sınav olayı var bir de. Sanırım Deniz Hoca'nın dudaklarından çıkan sözleri de dinlemem gerek. Sadece izlemek le olmaz. Zaten çok geriyiz matematikte. Neyse hadi sınıfa çıka lım, az kaldı zaten zilin çalmasına."

"Tamam."

Melis'le vedalaşıp sınıflarımıza ayrıldık. Ben her zamanki gibi kendi sırama oturup camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. Sınıfta benden başka kimse yoktu. Sanırım kantinden biraz erken çıkmıştık sınıfa. Ama önemli değil, yalnızlığı seviyorum. Cam dan dışarıyı seyrederken onu gördüm. Elinde bir defterle okulun bahçe kapısından içeri giriyordu. Birden kafasını kaldırınca göz göze geldik. Gülümseyip bana göz kırptı ve boş olan eliyle cebin den telefonunu çıkarıp yürümeye devam etti. Yok canım, kesin koridorun başındaki öğretmenler odasından birine göz kırpmış tır. Sonuçta okulun bu yüzünde onlarca cam var diye düşünürken telefonumun mesaj sesiyle irkildim. Hemen çantamdan çıkarıp baktım. Deniz mesaj atmıştı. Hemen mesajı açtım.

'Camgüzeli bu akşam beşte değil okul biter bitmez görüşelim ;) Seni üç buçukta yurdun arkasındaki ara sokakta, arabanın içinde bekliyor olacağım ;)'

Bana göz kırpmıştı. Hatta mesajda da göz kırpan ifade kullanmıştı. Bu adamın nesi var? Deli mi? Öğretmenim ve sanki öyle değilmiş gibi davranıyor. Ben daha mesajın şokundan çıkamadan sınıfa güle oynaya konuşarak birkaç kız girdi. Sude "Matematikçi değil mi?" deyince ben de ister istemez kulak kabarttım.

Derin "Aay evet, tabii ki de o! Çok tatlı adam ya, yerim ben onu," diye Sude'yi onayladı. Niye bugün herkes Deniz'in tadına takmıştı?! Bilgesu resmen bağırarak "O benim mavişim bir kere, git sen kendine başkasını bul kızım!" dedi. Nereden onun oluyormuş?! O benim bir kere! İşte şimdi kıskançlıktan iyice saçmaladım. Nereden benim oluyordu ki? Sanki kocam ya da sevgilim de. Derin itirazla "Kim kaparsa onun o zaman," deyince onlar aralarında katıla katıla gülerken, benim yanaklarım kızardı. Rezilim ben. Bu kızların edepsiz şakalarını ben uygulamaya geçirmiştim resmen. Sude "Nasıl vücut yapmış? Karın kasları için bir şey diyemem ama omzu ve göğsü gömleğinden bile belliydi," dedi. Melis bu kızlara kaşar derdi hep. Ben bu kızların öğretmenleri ile ilgili kurdukları fantezileri yerine getirmiş birisi olarak daha da kaşar oluyordum. Resmen yüzümü ateş bastı. Bilgesu da fark etmiş olacak ki "Tamam kızlar, küçüklerin yanında böyle şeyler konuşulmaz," diyerek beni gösterdi. Derin yanıma doğru yaklaşıp yüzüme baktı ve "Annem utandın mı sen? Kız yazık bu cahildir o konularda, ne bilsin?" diye alay etti. Üçü tekrar katıla katıla gülmeye başladılar. Keşke masumiyetimden yüzüm kızar-

saydı, oysa bir bir yaptıklarım aklıma gelmişti. Bir de okuldan sonra onunla yüzleşmem gerekiyordu.

Sınıfa kalabalık bir grup gelince kızlar sıralarına gittiler. Bir iki dakika sonra sınıf doldu ve zil çaldı. İki ders tarihten sonra kitaplarımı çantama topladım ve çantamı sırtıma takıp sınıftan çıktım. Melis'in evi Atakent'teydi. Dolayısıyla o otobüse binip gidiyordu. Vedalaştık ve o durağa yönelirken ben de yurduma gitmek için yaya geçidinde beklemeye başladım. Telefonuma mesaj gelince hemen çantamın bir askısını omzumdan çıkarıp soluma aldım ve içini açıp telefonumu bulup çıkardım. Mesaj Pelin'den gelmişti. Endişeyle hemen açıp okudum.

'Sina sen haklısın, ben polise gitmeye karar verdim. Şimdi yurdun arkasındaki ara sokaklardan araç giremez tabelasıyla başlayan sokağın sonundayım. Seni bekliyorum. Çok kötüyüm Sina adım atmaya halim yok, lütfen çabuk gel.'

O pislikler yine ne yapmışlardı acaba Pelin'e? Her ne olursa olsun artık yanlarına kar kalmayacaktı. Pelin kurtulacaktı, onlardan da eziyetlerinden de. Hapsi boylayacaklardı şerefsizler. Telefonu çantama atıp fermuarı kapattım. Tekrar sırtıma asıp yeşil yanınca hızlı adımlarla karşıya geçtim. Yurdun yanından geçip arkasına dolaştım. Araç giremez değil, kamyon giremezdi tabela. Gerçi kamyon istese de giremezdi sanırım yol yeterince geniş değildi. Hafif bir meyille bayır gibi inen uzun yolu koşar adım geçtim. Yolun sonuna geldiğimde sadece ileride Anadolu Selçuklular döneminden kalma eski bir konak vardı. Pelin yoktu. Acaba gerçekten girilmez tabelasıyla başlayan bir ara sokak daha mı vardı ki?

"Pelin! PELİN!"

Seslendim ama yine cevap yoktu. Telefonu çıkartıp mesaj attım.

'Ben geldim, sen yoksun. Neredesin?'

Cevap gecikmeden geldi.

'Sokağın bitişinde. Eski bir konağın avlusunun girişinde.'

Ben konağın arkasındaydım. Cidden tabela karışıklığı yaşanmıştı. Neyse yakındı nasılsa. Yine elimdeki telefonla ***'Tamam, hemen geliyorum,'*** yazıp yolladım. Şimdi köşkün avlusunun yan duvarı boyunca yürüyordum. Eski olmasına rağmen cidden büyük bir yapıydı. Sonra bağıran bir erkek sesi duydum.

"Ne yazmış söylesene!?"

"Tamam, geliyorum demiş. Bırak kolumu artık."

Bu Pelin'in sesiydi. Durdum ve önümdeki elektrik kutusunun arkasına sindim. Sessizce oturup dinlemeye başladım.

"Yamuk yaparsan yamulturum seni!"

"Ne istersenız yapıyorum işte. Sina'yı bize getir dediniz, geliyor. Artık bırakın beni."

"Dur bakalım, o güzellik bir düşsün elimize, bakarız o zaman."

"Ne demek bakarız? Söz verdiniz bana. CD'yi de verecektiniz beni de rahat bırakacaktınız."

Pelin beni satmıştı. Kalbime ihanetin acı okları saplanırken gözyaşlarım bu kez çok iyi tanıdığım bir sebepten düştü. Her-

kes beni yüzüstü bırakmıştı. Pelin neden bırakmasın ki? Sahi ona niye güvenmiştim? Kimseye güvenme kuralını niye onun için esnetmiştim? Pelin'in 'Senin ailen yok tabii!' sözleri kulağımda çınlıyordu. Benim ailem yok, özleyenim yok, merak edenim yok, sevenim yok, üzülenim yok... O aslında haklı, ben gitsem kimse fark etmez bile. Ben değersizim, bir CD ile takas edilmeyi hak edenim. Ama korkuyorum. Ölmekten bile çok. Bu adamların eline düşmektense ölmeyi yeğlerim.

"Ç'ok konuşma!" diye Pelin'e çıkışan adamın telefonu çaldı.

"Nasıl gelen giden yok? Tamam tamam."

Bu sözler üzerine gözyaşlarımı montumun koluna silip usulca doğruldum. Buradan bir an önce gitmem gerekiyordu. Adam Pelin'e bir şeyler tıslıyordu ama artık uzun adımlarımla hızla yürüdüğüm için ne konuştuklarını anlayamıyordum. Sessiz sedasız giderken geldiğim ara sokağa yöneldim ve elimdeki telefonum çok sevdiğim Beyonce şarkısı ile gürültüyle çalmaya başladı. Bu sesi muhakkak duyarlardı, daha yeterince uzaklaşamamıştım. Korku ve heyecandan titreyen ellerle telefonu meşgule atmaya çalışırken, arayanın Pelin olduğunu gördüm. Telefonu meşgule atıp koşarken omzumun üstünden arkaya baktım, henüz kimse gözükmüyordu ama hızlanan ayak seslerini duyabiliyordum. Ara sokağı çevreleyen gecekondu evlerden ikisinin arasından geçip bir önceki ara sokağa saptım. Asla bir erkek kadar hızlı koşamazdım. Aklımı kullanıp yolu değiştirdim. Bu ara sokağın yolu daha dik bir bayırdı. Koşarak tırmanırken soluğum tıkanmıştı ama duramazdım. Durmak, ölmekten beterdi. Acı ve hüzünle ciğerlerim yandı birden. Ben deniz gözlünündüm, bana başka kimse dokunamazdı. O benim ilk ve tek erkeğimdi ve öyle kalmalıydı. Hatta ondan başka kimse öpmemişti beni, dudaklarım bile onu

mühürlüydü. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken, kalbim patlayacak gibi olsa da durmadım. Sokağın bitişine az kalmıştı. Sokağın başladığı noktaya geldiğimde artık yurt binası gözüküyordu. Yurda doğru koşarken omzumun üstünden arkaya baktım. O Cihat denilen adam da diğer ara sokaktan çıkmıştı ve peşimden geliyordu. Kafamı önüme çevirmeye korkuyordum. Sanki onu gözümün önünden ayırırsam hemen aramızdaki mesafeyi kapatacaktı. Derken o it yavaşlamaya başladı, yorulmuştu sanırım. Sigara içerse öyle olur işte. Kafamı yine önüme çevirdiğim an, bana doğru koşan Baran denilen diğer çocuğu gördüm. Aslından ben de ona doğru koşuyordum. Hemen kendimi frenleyip yönümü değiştirmek istedim ama çok geçti. Zaten aramızdaki bir kaç adımlık mesafeyi hemen aşan Baran beni belimden kavradığı gibi yerden kesti.

"Gel bakalım ufaklık. Çok koşturdun bizi."

Ciğerlerimde kalan son havayla birlikte bağırdım. Baran'ın belimdeki ellerini çözmek için ellerini var gücümle tırmaladım ama olmuyordu. Sadece beni daha çok sıkıp, mengeneye alıyordu adeta. Yurt buradan gözüküyordu. Yol ıssızdı ama yurtta camı açık olan birileri pekâlâ beni duyabilirdi. Tiz çığlığım havaya karışırken, bu kez "İMDAAATT!!!" diye bağırdım. Cihat piçi elinde bir bezle yanıma yaklaştı. Biliyorum, bezde ilaç var ve beni bayıltacak. Kafamı sağa sola sallayıp bezin ağzımla temasını engellemeye çalıştım ama Cihat yanağıma okkalı bir tokat geçirince yüzüm sol tarafa savruldu ve o da bezi ağzıma bastı.

"Şimdi concon piç gelsin, alsın seni bakalım elimizden!"

Bezi bastırırken Deniz'den bahsediyordu. Sahi ben tehlikenin boyutlarının farkında değilken de o kurtarmıştı beni bu iki şerefsizden. Nefes almamaya çalıştım ama havaya aç ciğerlerim

uzun süre dayanamadı. Gözlerim karanlığa teslim olurken son gördüğüm kötülükle parlayan koyu kahverengi gözlerdi. Peki, benim karanlığımı delen mavi ışıklarım neredeydi?

Uyandığımda beklediğim gibi elim kolum bağlı değildi. Pis ve izbe bir yerde de değildim. Gerçi karanlıktan pek bir şey seçilemiyordu ama etrafta yeni eşyalara özgü o bildik koku vardı. Ama bir yataktaydım ve bu, kötü tahminlerimden birini doğruluyordu. Hava kararmıştı. Doğrulmak isteyince kasıklarıma ağrı saplandı ve çamaşırımdaki ıslaklığı fark ettim. Sanki bir cam parçası boğazıma takılmıştı. Yutamadığım o cam parçasının acısıyla gözlerimden yaşlar döküldü. Tecavüze uğramıştım işte. Ölmek istedim, yok olmak ya da...

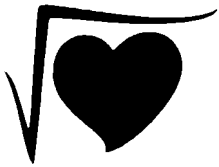
Bir süre o şekilde ağladıktan sonra yorganı kaldırıp ayaklarımı zemine koydum. Ayakkabılarım yoktu. Ama külotlu çorabım hâlâ üstümdeydi. Usulca kalktım. Ne olursa olsun buradan gitmeliydim. Dışarıdan ses gelmiyordu ve kapının penceresi yoktu. El yordamıyla kapının yanındaki ışık anahtarını bulup lambayı yaktım. Parlak ışık nedeniyle gözlerim kısılırken kulağım kapıda, gözümün ışığa alışmasını bekledim. Gelen giden yoktu. Gözlerim ışığa alışınca tek kişilik yatak gözüme takıldı. Beyaz renkli çarşafta bozuk para büyüklüğünde kan izi vardı. İyi de ben bakire değildim ki. Farkında olmadan elim çorabıma kadar işleyen ıslaklığa gitti. Elime baktığımda kan gördüm. Bu kan değişikti ve kokusu onu bana tanıttı. Bilindik metal kokmayan, kendine has kokusu olan adet kanı. Kasıklarımdaki ağrının sebebi de buydu. Henüz tecavüze uğramamıştım. Beni soyup sonra çorabıma kadar tekrar mı giydirmişlerdi? İşte bu hiç mantıklı değildi.

Henüz hiçbir şey için geç değildi. Kapının kilitli olacağına emindim ama yuvarlak kulpu döndürünce kapı açıldı. Sessizce

loş koridorda ilerlemeye başladım. Uzun koridoru aydınlatan iki ışık kaynağı vardı. Birisi benim çıktığım ve ışığını açık bıraktığım odanın kapı aralığından süzülen ışık, diğeri ise koridorun en sonundaki odanın kapalı kapısının ardından süzülen ışık. O şerefsizler o odada olmalıydılar. Koridor kapı doluydu ama sağ tarafta bir gömme dolabın yanındaki geniş kapıyı fark ettim. Bu evin dış kapısı olmalıydı. Ama o şerefsizlerin olduğu odaya çok yakındı ve nedense bu kapının kilitli olmaması gibi bir şeye ihtimal vermiyordum. Heyecan ve stresten terleyen avuçlarımla kulpu kavradım ancak duyduğum ses ile donup kaldım. Yakalandığıma emindim ama bir iki saniye geçince ses konuşmaya devam etti ve ben de kulpu indirdim. Ağır çelik kapılara has o ses çıkınca irkildim. Çünkü konuşan ses sustu. Biraz bekleyip kapıyı daha çok araladım. Kapıda ayakkabı yoktu hiç ama önemli de değildi, yalın ayak da kaçardım. Ben daha dışarı adımımı atamadan diğer kapı açıldı. Beni yerime sabitleyense ismim oldu.

"Sina?!"

***

Bölüm 3

Melis!

Olduğum yerde donup kalmıştım adeta. Hareketsiz bedenime inat kalbim pır pır atıyordu. Yanan ışık ile koridor tamamen aydınlanırken, Deniz şaşkın gözlerle bana bakıyordu. İçimdeki rahatlama ve mutluluk bedenimi uyuşturuyor, gözyaşlarım sessiz ve istemsiz olarak yanaklarımdan süzülüyordu. İki adımda yanıma gelip önce kapıyı kapattı. Sonra başımı göğsüne yaslayıp saçlarımı ve sırtımı okşadı. Huzur veren bir ses tonuyla teselli etmeye başladı beni.

"Geçti artık, korkma. Burada güvendesin."

Onun bu sözleriyle hıçkırıklarımı serbest bıraktım ve sarsılarak göğsüne gömdüğüm kafamı kaldırmadan ağladım. Burnunu saçlarımın arasında gezdirip saçlarımı öptü.

"Yeter ağladığın sabahtan beri. Sakin ol."

Hıçkırıklarımdan bir ara fırsat bulup derin bir nefes aldım. Konuşabilecek kadar ciğerlerime hava dolunca, kafamı gömdüğüm yerden kaldırmadan konuştum.

"Nasıl? Nasıl buldun beni?"

Sesim boğuk ve çatallaşmış olarak çıkmıştı. Benim aksime güldü. Gülerken kafamı dayadığım göğsü sarsılıyordu.

"Seni hiç kaybetmedim ki."

Bu ne demekti şimdi? Sırtımı ve saçlarımı okşayan elleri çok nazikti. Hıçkırıklarım yerini sessiz gözyaşlarına bıraktı önce. Sonunda yavaş yavaş sakinleştim. Deniz beni omuzlarımdan tutarak kendinden uzaklaştırdı. Bir eliyle çenemi yukarı kaldırıp gözlerimin içine baktı. O an ona sarılmak geçse de içimden, kendimi tuttum. Yumruk yaptığım iki avucumu sıktım. Tırnaklarım avucuma batarken aklıma elimdeki kan geldi. Nasıl da unutmuştum, hastaydım. Deniz'e rezil olmadan önce bu durumdan kurtulmalıydım.

"Banyo nerede?"

"Koridorda soldaki kapı ama sen ona gitme. Uyandığın odanın yanındaki oda benim odam. Oradaki banyoyu kullan çünkü diğer banyoda sabun ve tuvalet kâğıdı yok."

"Tamam, teşekkürler."

Deniz, şimdi mutfak olduğunu fark ettiğim yere geri döndü. Ben de hızlı adımlarla uyandığım odaya döndüm. Odanın içinde çantamı aradım ama bulamadım. Koridora çıkıp Deniz'e seslendim.

"Çantam nerede?"

"Portmantonun içinde."

Dış kapının yanındaki gömme dolaptan çantamı alıp odaya döndüm. Çantanın gizli gözünden zor zamanlar için daima

yanımda taşıdığım pedi çıkardım. Odadan çıkacakken aklıma çarşaf geldi. Çarçabuk söküp yanıma aldım. Çekinerek Deniz'in odasının kapısını açtım. Oda bir salon kadar büyüktü ve beyaz mobilyalar ile cidden çok şıktı. Ama şimdi incelemek için vaktim yoktu. Odanın en ucundaki banyoya ait olan kapıya yöneldim. Banyoya girdiğim an, beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Banyo da büyüktü ve sanırım jakuzisi vardı. Daha önce hiç jakuzi görmedim ama böylesine değişik bir banyo küveti de görmemiştim. Yani jakuzi dedikleri bu olsa gerekti.

Banyonun kapısını kilitleyip eteğimi çıkardım. Eteği kontrol ettiğimde ona kan bulaşmadığını görerek sevindim. Yatakta uyurken belime toplanmış olmalıydı. Eteği havlupana asıp çamaşırımı ve çorabımı birlikte çıkardım. Önce klozete oturup işimi hallettim ve temizlendim. Aslında erken adet olmuştum ama sebebini biliyordum. Hamile kalmamak için içtiğim ilacın yan etkisiydi bu. Prospektüste bir hafta erken adet görülebileceği yazıyordu ve olmuştu işte. Önce çorabımı sonra da çamaşırımı lavaboda sıvı sabunla yıkadım. Kan henüz kurumadığı için kolay temizlendi. Opak külotlu çorabımı iyice sıkıp onu da havlupana astım. Çorap inceydi, kolay kururdu. Asıl sorun çamaşırımdı. Çamaşırımı ellerimin derisi acıyana dek iyicene sıktım. Ve banyo dolabında saç kurutma makinesini aramaya koyuldum. Sonunda aradığımı bulmuştum. Çamaşırı saç kurutma makinesiyle kurutmaya başladım. Pamuklu yerine saten olduğu için çabucak kurudu. Hemen pedi takıp onu geri giydim. Çorap da neredeyse kurumuştu. Yere bıraktığım çarşafı alıp lavaboda sadece kanlı yerini yıkadım. İyice çitileyince taze kan izi hemen çıktı. Onun da ıslak kısmını saç kurutma makinesiyle kurutmaya başlamıştım ki banyonun kapısı yumruklanmaya başlandı. Deniz telaşla bana sesleniyordu.

"Sina! Sinaa!"

Hemen elimdeki makineyi kapattım.

"Efendim."

Korkuyla ve telaşla cevap verdim. Ne olmuştu ki?

"İyi misin?"

"Evet, ne oldu?"

"Ne yapıyorsun orada?!"

Ne demek ne yapıyorsun ya?! Halay çekiyorum! Tuvalette ne yapılır? Deli bu adam sanırım.

"Ne demek ne yapıyorsun? Banyoda herkes ne yapıyorsa ben de yapıyorum ben de."

Utanarak da olsa şu anki kızgınlığımla ona cevap vermiştim. Bunda aramızdaki kapının da payı vardı. Ama yine kapıyı yumruklayıp bağırdı.

"Sina sana inanmıyorum! Ya kapıyı kırarım ya da bir dakika içinde sen açarsın."

Manyak bu, delirmiş! Korkudan elim ayağım birbirine girdi. İlk önce artık kurumuş olan külotlu çorabımı giydim. Ardından da alelacele eteğimi. Bir kısmı ıslak çarşafı da banyodaki kirli sepetine tıktım. Kirli sepetinin içinde Deniz'in bugün üstünde olan gömlek vardı ve gömlek kanlar içindeydi. Ama şimdi ona kızamazdım. Saç kurutma makinesini de yerine geri koydum ve kapıyı açtım. Deniz telaşlı gözlerle bana bakıyordu. Sonra bakışları beni es geçip banyoda dolanmaya başladı. Aradığını bulamamış olacak ki tekrar bana baktı.

"Çarşaf nerede?"

".....

Ne diyecektim şimdi? Yine bir utanç dalgası ile yüzüm yanarken bakışlarımı yere indirdim. Beni omuzlarımdan tutup sarsıl

"Nasıl kendine zarar vermeyi düşündürsün?"

Öyle bir şey düşünmüyordum ki. Deniz bu kanıya neden varmıştı ve bunun kirli çarşafla bağlantısı neydi, anlayamıyordum. Sonunda sesimi bulup konuştum.

"Ne saçmalıyorsun?"

Beni bırakıp yine etrafta aranmaya başladı ve kirli sepetini açıp ıslak çarşafı buldu. Birden sakinleşti.

"Ben, ben yanlış anladım."

Neyi yanlış anlamıştı, ne oluyordu ki? Çarşafı kirli sepetine geri bırakıp sepetin kapağını geri bıraktı. Kafasını yere indirmişti, mahcup olmuştu sanki.

"Ben intihar etmeye çalışıyorsun sandım."

"Çarşafla mı?!"

Böyle bir şey mümkün müydü? Ayrıca birden kalbimde kocaman bir ağırlık oluştu. Annemin banyodaki görüntüsü gözümün önündeydi. Ağlamamak için kendimi sıktım.

"Ben Ankara Üniversitesi'nde okurken KYK'da kalan bir kız öğrenci kendini çarşafla banyoda asmıştı. Sen bugünlerde çok zor şeyler yaşadın. Ben de sandım ki..."

Cümlesini devam ettirmedi ama anlamıştım. Bilmediği şey, ben böyle bir kötülüğü kimseye yapmazdım. İntihar korkaklara göreydi, ben yalnız ve kimsesizim ama korkak değilim. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım.

"Kimse bir başkasını o vaziyette bulmayı hak etmiyor. Ben annemi öyle buldum. Bunun nasıl berbat bir his olduğunu biliyorum."

"Biliyorum. O yüzden banyoyu seçtiğini düşündüm."

"Sevda Hanım mı anlattı?"

"Sayılır."

Derin bir iç çekip banyodan çıktı ve "İşin bittiyse gel yemeği yiyelim," dedi.

Banyonun ışığını kapatıp kapısını çektim. O da odanın ışığını kapattı ama benim peşinden geldiğimi bildiği için kapıyı çekmedi. Karanlık koridorda o önde ben arkada ışığı yanan mutfağa doğru ilerledik. Mutfakta normalden büyük ve çok lükstü. Televizyondan, bir dizi dekorundan fırlamış gibiydi. Mutfaktaki köşem koltuğun sol tarafına oturdum, o da sağ tarafa geçti. Tabaklara çorbalarımızı bile koymuştu. Annem aklıma geldiği için hiç iştahım yoktu. Çoktan çorbasını yemeğe başlamış olan Deniz kafasını yemeğinden kaldırmadan "Onu beğenmediysen tavuk sote ve sebzeli makarna var," dedi.

Sesi sınıftaki kadar mesafeliydi. Az önceki halinden eser yoktu. Sanırım sadece bana acıdığı zaman öyle davranıyordu. Öyleyse böyle kalması daha iyiydi. Masada duran sol eli gözüme takıldı. Elinin üstü kızarıktı ve parmaklarındaki tüm boğumların üstü soyulmuş gibiydi. Kaşığı tutan sağ elinin durumu daha da beterdi. Bunlar beni Cihat'la Baran'ın elinden alırken mi olmuştu? Bugün sırama kitabı bırakırken hiçbiri yoktu çünkü. Birden merak, annemin üzüntüsünü derinlere gömerek üste çıktı. Çekinerek sordum.

"Ellerine ne oldu?"

"Yemeğini yersen her şeyi anlatırım."

Bu kez konuşurken direkt gözlerime bakmıştı ama öyle soğuk ve sert bakmıştı ki içim ürperdi. Hemen kafamı tabağıma indirip kaşığımı elime aldım. Tarhana çorbası mı? Hazır paket çorba değildi. Tıpkı anneannemin köyden bize yolladığı gibiydi. Bu çorbayı uzun süredir içmemiştim. Ben çorbamı yeni bitirmişken Deniz masanın köşesindeki tencereden tabağıma tavuk sote

koymaya başladı. Bence tabağı yeteri kadar doldurunca daha koymasın diye "Yeterli, teşekkürler." diye kısık sesle söyledim. Benim aksime o çok iştahlıydı. Ortadaki koca kâse salatanın yarısını şimdiden tek başına bitirmişti. Tavuk soteyi çorbanın aksine ekmeksiz yedim. Bardağıma doldurduğu kolamı yudumlarken, yaptığı yemeklerin yapımı basit şeyler olsa da çok lezzetli olduklarını fark ettim. Sote bitince yine sormadan makarna koydu tabağıma. Bu kez tabağımı kendime doğru çekerek müdahale ettim. Zaten doymuştum, bu koyduğu makarna bile çoktu. Makarnanı da yediğimde onun kendi tabağını çoktan bitirmiş olduğunu fark ettim. Çatık kaşlarla beni izliyordu. Boş tabak ve bardakları sofradan kaldırdı. Bu arada o koca kâse salatayı ve benim çorbayla yediğim bir dilim hariç bir ekmeği yemişti. Tabii dağ gibi tabağına istiflediği sote ve makarnayı da unutmamak gerek.

Resmen lokmalarını saymışım ama anlayamıyorum, öyle formda bir vücudu var ki. Şu an bile üzerindeki mavi baskılı beyaz kısa kollu tişörtünden tüm kasları belli oluyordu. Ama ben zaten onu tamamen çıplak da görmüştüm. Bu aklıma gelince utançla kızardım. Buzdolabından iki paket hazır profiterol çıkarıp tatlı kaşığıyla birini benim önüme koydu. Ellerimi masanın altından çıkarmayınca yine sert bakışlarını üstüme dikti.

"Ye onu. Muayyen günündesin diye gerekli gereksiz zırlamalarını çekemem. Bir hafta seni pışpışlayamam, çikolatayla mutlu olmayı dene."

Şaşkın ve utanç dolu suratıma bakıp "Dış kapının kolundaki kana bir anlam verememiştim ama ıslak çarşaf beni aydınlattı," dedi. Sanki hava durumundan bahsediyordu. Yer yarılsa da içine girsem, üstüme kapansa da bir daha hiç çıkamasam. Allah'ım daha ne kadar ona rezil olacaktım acaba? Yüzüm ateşim çık-

mışçasına yanıyordu. Bu arada kendi tatlısını bitirmişti. Kafamı eğdiğim için saçlarım yüzümün önünü perdeliyordu. Masadan kalkıp yanıma geldi, benim tatlı paketimi açıp önüme sürdü ve tekrar buyurdu.

"Ye. Merak ettiklerini öğrenmek istiyorsan tabii!"

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp tatlı kaşığını elime aldım ve tatlımı yemeye başladım. Karşımdaki sandalyeye oturmuş, beni izliyordu. Bu çok rahatsız ediciydi. Annesi ona yemek yiyen birine dik dik bakılmaması gerektiğini öğretmemiş miydi? Sanırım tatlıya doyamamıştı. Ben yerken gözlerini ağzımdan ayırmıyordu. Kaşığı her ağzıma soktuğumda, o da dudaklarını yalıyor ve yutkunuyordu. Sonunda plastik kâseyi ona uzatıp "Ben doydum, daha yemeyeceğim. İstersen gerisini yiyebilirsin," dedim.

Sandalyesiyle birlikte bir anda yanıma kaydı ve sağ avucu, saçlarımla birlikte yüzümü kavrarken dudaklarımı emmeye başladı. Ne olduğunu bile anlamamıştım. Bu iğrençti. Elini sürekli kafama bastırdığı için ondan dudaklarımı ayıramıyordum. Ellerimle itmemin ise zerre faydası olmamıştı. Kaya gibiydi, onu kendimden uzaklaştıramıyordum. Sonunda kendisi bırakınca derin bir nefes aldım. Dilimi emmişti. Iıyykk! Yine utansam da, daha çok kızgındım bu kez. Yüzümdeki kızarıklığa rağmen soran gözlerle ve çatık kaşlarla ona baktım. Bakışlarıma cevap verirken sesi yine soğuktu.

"Hepsini ye. Yoksa ben az önceki gibi dudağına sürüp yerim."

Tek harekette sandalyesinden kalkıp gitti. Midem yerinde yoktu sanki. Şu an hissettiğim tek şey şaşkınlık. Ne sanıyordu beni? Hem hani benimle görüşmekteki niyeti, öyle şeyler değildi? Kalbim gümbürdeyerek atarken başka bir odadan seslendi.

"Ye onu ve salona gel."

Kaşığı tekrar elime aldım ve ayaklanmış mideme rağmen hepsini yedim. Plastik kutuyu ve kaşığı tezgâha bırakıp mutfak lavabosunda ellerimi yıkadım. Tezgâhın üstündeki duvarda asılı duran havlu peçeteden koparıp ellerimi kuruladım. Çöpü bulamadığım için kullanılmış peçeteyi plastik kabın içine attım. Ağır adımlarla mutfaktan çıkıp ışığını kapattım.

Salon sanırım karanlık koridora ışık yayan sağdan ilk kapıydı. Mutfağın hemen çaprazındaydı. Ama az önce olanlardan sonra onu görmek istemiyordum. Zaten onunla ilgili utanacağım tonla anım vardı, bir de az önceki utanç tablosuna hiç gerek yoktu. Koridorda dikilirken boğazımın kuruduğunu hissettim. Zaten profiterol yüzünden de susamıştım. Mutfağa dönüp buzdolabını açtım ve bir buçuk litrelik su şişesini ağzıma dayayıp su içtim. Dilimi emdiğine göre şişeyi ağzıma dayamamı sorun etmezdi sanırım. Suyu da içtikten sonra artık salona gitmemek için bahanem kalmamıştı.

İstemeye istemeye salona girdim. Burası çok büyük bir salondu. Kapıdan girince hemen bir yemek masası karşıma çıktı. İçeri yönelince kocaman bir televizyonun önündeki yine büyük, gri L-koltuğa oturmuş olduğunu gördüm. Televizyon kapalıydı ve bakışlarını bana kilitlemişti. Eliyle L-koltuğun bittiği yere konulmuş berjeri işaret edip "Otur," diye emir verdi. Oturunca tam karşı karşıya olduk. Aramızda alçak bir orta sehpa vardı. Bakışlarımı beyaz sehpaya dikip anlatmasını bekledim. Oysa bana "Anlat," diye yine buyurunca şaşırdım. Ne anlatmamı istiyordu ki? Soran bakışlarıma cevaben "Okuldan çıktığın andan itibaren yaptığın her şeyi anlat," dedi.

Derin bir nefes alıp bakışlarımı yerden kaldırmadan konuşmaya başladım.

"Yurda gidiyordum, telefonuma mesaj geldi. Pelin polise gitmek istediğini yazmıştı."

"Telefonunu ver."

Telefonumu en son paltomun cebine atmıştım ve paltomu çantamı alırken portmantoda görmüştüm. Kalkıp portmantodaki paltomun cebinden telefonumu aldım ve salona dönüp ona uzattım. Hemen hiçbir şey demeden kurcalamaya başladı. Ben de yerime geri oturdum. Mesajı bulmuş olmalıydı ki çenesi kasılmıştı. Ateş saçan gözlerle bana baktı.

"Sen de saf gibi gittin mi?"

"Aslında ben kamyon giremez tabelası görünce o sokaktan aşağıya yürüdüm. O yüzden pusu kurup beni bekledikleri yerden değil, arkalarından gelmiş oldum ve onlar beni görmeden konuştuklarını duydum. Pelin uygunsuz görüntülerinin olduğu CD ve onu rahat bırakmaları karşılığında benim onların..."

Daha fazla konuşamadım. Ne diyeceğimi ya da cümleyi toparlayıp nasıl tamamlayacağımı bilemedim. Pelin'in ihaneti yine hem kalbimi hem de gözlerimi yakmıştı. Gözlerim dolsa da kendimi tuttum, karşısında ağlamamakta kararlıydım.

"Peki seni nasıl fark ettiler?"

"Telefonum çaldı. Pelin'e neden geç kaldım diye arattılar. Aslında ben zaten kalkmış gidiyordum ama telefonun sesi yerimi açık etti. Sonra kaçmaya başladım, sokağın başında da beni kıstırdılar. Ondan sonra..."

"Çığlık attın sonra imdat diye bağırdın. O piç sana tokat attı, benden bahsetti ve ağzına bezi kapatıp seni bayılttı."

Şaşkın gözlerle ona bakıyordum. O da oturduğu koltukta dikleşti. Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve iki elinin parmaklarını birbirinin arasına geçip tam gözlerimin içine baktı.

"Unuttun mu, sana üç buçukta seni orada bekleyeceğim" yazmıştım. Beklemeyi sevmem, dolayısıyla da bekletmem. Tüm randevularıma 15-20 dakika önce giderim. Seni arabanın içinde beklerken çığlığını duydum. Arabadan çıkınca imdat diye bağırdın ve sesini tanıyıp sen olduğuna emin oldum. Sonra da o duğun yere seni tutan itin arkasından koşarak yanımıza gelmeye başladım. Olan bu."

"Nasıl? Onlar iki kişiydi."

"Benim de iki elim var zaten." Elleri o adamlar yakalarken mi soyulmuştu? "Sen baygın olduğun için o pis eşinden gidemedim, kaçtılar. Yolun başına park ettikleri siyah bir arabaya bindiler. Arabanın modelini tanıdım ama mesafe uzak olduğu için plakayı alamadım."

"Plaka ben de var."

"Ciddi misin?"

"Evet, partinin ertesi günü Pelin'i almaya gelmişlerdi. Pelin'e gitmemesi için çok ısrar ettim ama dinlemedi. Ben de o adamlara güvenilmeyeceğini bildiğim için plakayı aldım, defterime yazdım."

"Defter yanında mı?"

"Evet, coğrafya defterimde."

"Bu çok iyi. İsimlerini biliyor musun peki?"

"Beni tutan Baran, diğeri Cihat."

"Soyadları?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun! Bilmiyorsun da ne bok yemeye onlarla gecenin bir yarısı partiye gidiyorsun?!" Öyle bir bağırmıştı ki irkildim. Hesap sorması çok saçma olsa da korkudan cevapladım.

"Pelin'in arkadaşlarıydılar. Pelin ısrar etti, doğum gününde yurtta oturma diye."

"Pelin nereden tanıyor bunları?"

"Bir kafede tanışmışlar. Akşama partiye davet etmişler, o da kabul etmiş."

"Pelin gündüz tanıştığı çocuklarla akşam partiye gitmeyi kabul etti, seni de peşinden sürükledi yani."

"....."

"Kafenin adı ne? Nerede tanışmışlar?"

"Bilmiyorum. Nerede tanıştıklarının ne önemi var?"

"Sürekli gittikleri kafede takılıyorlarsa polis haklarında daha çok şey bulabilirdi."

Anlamayan gözlerle ona bakınca "Polise gidiyoruz," deyip ayağa kalktı. Yürürken konuşmaya devam etti.

"Ben üstümü değiştireyim, çıkalım." Salonun kapısına gelince dönüp bana baktı ve "Pelin'den de şikâyetçi olacaksın," dedi. Sesi itiraz kabul etmeyen bir tondaydı. Beş dakika sonra geri geldiğinde altındaki siyah eşofman yerine koyu renk kot giymişti. Üstünde ise çok şık gri bir kazak vardı. Bana başıyla kalkmamı işaret etti. Yerimden kalkıp salonun kapısına geldim, ben gelince salonun ışığını kapattı ve koridordaki portmantodan paltomu uzattı. Ben paltomu giyerken o da çok şık bir deri mont giydi. Çok yakışıklıydı, ona bakmamak için iliklediğim paltomun düğmeleriyle meşgul olmaya başladım.

"Plakayı almayı unutma," diye hatırlattı. Uyandığım odaya geri gittim ve çantamı sırtıma asıp koridora onun yanına döndüm. Dış kapıyı açmış, ayakkabılarımızı apartmanın sahanlığına kapının önüne koymuştu. Beni görünce "Kimliğin yanında mı?" diye sordu.

"Evet, çantamda."

"Çantanı almana gerek yok. Sadece kimliğini, telefonunu ve plakanın yazılı olduğu kâğıdı al yeter."

Ben bir şey diyemeden çantamı sırtımdan çekip aldı. "Hadi!" diye emretti yine. Çantamın içinden coğrafya defterimi buldum. En arkada plakayı yazdığım sayfayı yırttım. Deniz hemen sayfayı elimden kaptı, okuyup katladıktan sonra montunun cebine koydu. Ben de çantamdan cüzdanımı alıp paltomun cebine koydum. Anlamıyorum, niye çantam burada kalıyordu ki? Tekrar gelip almamız gerekecekti. Oysa yanımıza alırsak, işimiz bittikten sonra yurda bırakabilirdi beni. Sert tavrına karşı cesaretimi toplayıp "Çantamı alayım çünkü o zaman polisten sonra direkt yurda dönebilirim," dedim.

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Bir daha o yurda dönmeyeceksin."

"Anlamadım."

"Burada kalacaksın, seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım."

"Buna sen karar veremezsin bir kere..." Sözümü bitirmeme müsaade etmeden beni payladı.

"Verdim bile. Sana sormuyorum. Şimdi giy ayakkabılarını, daha emniyete dünyanın yolu var."

Söylediklerine itiraz edecekken aklıma son sözü takıldı. Sahi neredeydik biz? Emniyet uzakta olduğuna göre çarşıda değildik. Bunu sormayı çok istesem de o, çok pahalı olduğu markasından belli olan siyah deri botlarını giyerken ben de kendi botlarımı giyip dediğini yaptım. Hem nasılsa giderken görürdüm nerede olduğumuzu. İkimiz de apartmanın sahanlığına çıkınca kapıyı çekti ve kilitledi. Bence buna hiç gerek yoktu çünkü çelik kapılar zaten üstüne çekince kilitleniyordu. Biz sahanlıkta hareket edince otomat ışık yandı ve geniş sahanlıktaki asansöre yöneldik. Asansörü çağırdı, beklemeye başladık. Bakışlarını hiç üstümden

çekmiyordu ve bu çok rahatsız ediciydi. Onun bana baktığını bildiğim için ben de kafamı yerden kaldırmıyordum. Asansör gelince otomatik kapı kayarak önümüzde açıldı ve içine adım atar atmaz sadece ikimizin olduğu kabin beni boğmaya başladı. Onunla o gece asansöre bindiğimizde yaptıklarım zihnimde su yüzüne çıkarken, onun da aynı şeyleri düşündüğüne emindim. Utançtan yüzüm ve kulaklarım yanarken kafamı yerden kaldırmadım. Asansör durdu ve kapı yine kayarak açıldı. Asansörden çıkarken kolumu tutup beni çıkışa yönlendirirken söyledikleri beni daha da utandırdı.

"Kendini affet artık. O gece kendinde değildin. Hatırlıyor olman, bilerek yaptığın anlamına gelmez. Unut o gece olanları."

Nasıl unutabilirdim ki? Ya da keşke unutabilseydim. Bu berbat bir histi. Bu akşam üçüncü kez gözyaşlarıma set çekip engelledim. Apartmandan çıktığımızda yeni bir bina olduğunu fark ettim. Apartmanın giriş kısmının iki yanında üst katların geniş balkonlarının altına sıralanmış arabalar vardı. Burası bir çeşit yarı kapalı otopark olmuştu. Deniz'in arabasına binerken her ne kadar arabalardan anlamasam da bunun gibi bir arabayı hiç bir öğretmenin alamayacağı düşüncesi kafamda yer etti. Evi, arabası, kıyafetleri... Hepsi lüks değilse bile oldukça pahalıydı. Henüz ilk görevine başlayan bir öğretmen bunları nasıl almıştı? Araba hareket edip otoparktan çıkarken aklıma takılan bu soru ile düşünmeden sordum.

"Mirasyedi misin?"

"Çok mu belli?"

Boş gözlerle aval aval ona bakarken gülümseyerek açıklamaya başladı.

"Tam miras sayılmaz. Dedem hâlâ sağ, Allah uzun ömür versin. Müteahhittir, yaptığı ve satmadığı hemen her gayrimenkulü

benim üstüme yapar. Kira zenginiyim anlayacağın." Bana dönüp ağzı yüzünün sağ tarafına kaymış bir şekilde sırıtıp çapkınca göz kırptı ve "Yerinde olsam beni kaçırmazdım," dedi.

Utancım bir üst seviyeye ulaşırken yüzüne bakmamak için camdan dışarıyı seyre koyuldum. Karanlıktan hiçbir şey anlaşılmıyordu. Neredeydik? Çok utanmama rağmen merakıma yenik düşüp kafamı camdan ayırmadan sordum.

"Evin nerede tam olarak?"

"Spor Kent."

Şaşkınlığımı gizleyemedim, kocaman olmuş gözlerimi ona çevirdim.

"Neden? Okul çarşıda ama orası çarşıya çok uzak."

"Çünkü Kütahyalılar çok can sıkıcı insanlar. Çarşıda yeni, geniş ve güzel daire bulmak çok zor. Bir iki tane buldum, onlarda da apartmanın hepsi ailelerden oluşuyor. Yani Kütahyalılardan. Bu apartman yeni yapılmış. Ev sahibi iki daireyi birleştirip kendisi için özel yapmış. Sonra ne olduysa İstanbul'a taşınmak zorunda kalmış. Diğer kiracıların tamamı üniversite öğrencisi. Ayrıca çarşıdaki gürültü yok, daha yeşil sayılır. Kısacası aradığım her şey bu dairede vardı. Mesafede benim için sorun değil, altımda araba var."

"Anneannem Kütahyalı ve neredeyse tüm arkadaşlarım da. Nesi can sıkıcı Kütahyalıların?" Sözlerine alınmıştım.

"Hepsi değil ama esnaf başta olmak üzere bir kısmı yobaz. Medeniyetten nasiplerini alamamışlar. Asabi adamımdır ben. Canımı sıkanın tümüğünü sıkarım. Hiç gerek yok kavga gürültüye, en iyisi hiç olmadan önüne geçmek."

Asabi olduğuna kesinlikle inanıyorum. Çok sert mizaçlıydı ama niye Kütahyalıları küçümsüyordu ki? O nereliydi ki hem?

Bu soru aklıma takılınca, sınıftan birinin tanışma esnasında bunu nasıl sormamış olduğuna şaşırdım. Sonra soğuk tavırları nedeniyle sınıfın çekindiği geldi aklıma. Ama ben soracaktım işte, derin bir nefes alıp ona döndüm.

"Sen nerelisin ki?"

"Trabzon."

Evet, Karadenizli oluşu sert mizacını açıklıyordu. Yine de şaşırdım, hiç beklemiyordum. Ama hemen savunmaya geçtim. Onun memleketinin de kötü yönleri vardı.

"Karadenizliler de silah delisi barbarlar." Aslında insanları ayırmazdım ama o benim sevdiğim şehre ve insanlarına laf etmişti.

Güldü, gözlerini yoldan ayırmadan "Torpido gözünü aç," dedi.

Anlam veremesem de dediğini yaptım ve tabancayı görmemle şok oldum. Yüzümde şok ifadesiyle ona dönünce gülümsemesi yüzüne yayıldı ve "Pek de haksız sayılmazsın," dedi. Silahı vardı, bu suç değil miydi? Nasıl bir öğretmen tabanca alırdı ki?

"Bu...bu şey değil mi? Suç."

"Ruhsatlı. Hem de taşıma ruhsatı var. Dünyanın vergisini ödüyorum devlete, nesi suç?"

Devlet buna izin verip bir de para mı alıyordu? Sonra da haberlerde hep cinayetler... Onu daha fazla görmemek için torpido gözünü kapattım. Filmlerde görmek neyse de gerçek bir tabanca görmek beni korkutmuştu. Yeniden bakışlarımı camdan dışarıya sabitledim. Yine bana bakmadan gözleri yolda konuşmaya başladı.

"Sana bir iki soru sormam gerek. Ama bu sorular canını sıkacak cinsten."

Ben de önüme döndüm ve kafamı salladım. Bakmasa da hareketimi görmüştü.

"Öncelikle Pelin o gece üniversite öğrencisiyim dedi. Neden yalan söyledi?"

"O üniversite öğrencisi zaten. O yurttaki tek lise öğrencisi benim."

"Anladım. Peki o gece olanları kimlere anlattın?"

"Hiç kimseye."

"Pelin ve Melis'e bile mi?"

"Kimseye söylemedim." Melis'in yakın arkadaşım olduğunu nereden biliyordu? Onu da mı Sevda Hanım anlatmıştı?

"Pelin bizi odaya çıkarken gördü zaten, salak değilse anlamıştır."

"Pelin'e yalan söyledim. Yüzümün hemen kabardığını ve apar topar hastaneye gittiğimizi söyledim. O bizi sadece öpüştü sanıyor."

"Neden yalan söyledin? O sana başına gelenleri anlatmış ama."

"Çok utanç verici, kimsenin bilmemesi daha iyi."

Haklıydı, bu sorular çok can sıkıcıydı. Utancım kalbimi ağrıtmıştı. Kafam önümde, dizimdeki ellerimden gözlerimi ayırmıyordum. Sesime mukayyet olmuş, normal ve düzgün konuşabilmiştim.

"Polis o geceyi soracaktır. Pelin'e söylediğin yalanı aynen söyle. Diğer her şeyi olduğu gibi anlat. Ve haklısın, kimsenin bilmemesi daha iyi."

Çarşıya gelmiştik. Montunun cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı ve telefonu kafasıyla omzu arasına sıkıştırıp konuştu.

"İyi akşamlar, Gürbüz Bey. Ben çarşıya geldim, çıkın sizi de alayım."

"....."

"Tamam. Geldik zaten. Görüşürüz."

Telefonu kapatıp cebine koydu. Arabayı belediye binasının önünde durdurdu. Bir iki dakika sonra elinde evrak çantası taşıyan bir adam Sevgi Yolu'ndan çıkıp bize doğru yürümeye başlayınca hafifçe kornaya bastı. Adam da elini kaldırıp adımlarını hızlandırdı. Bana dönüp "Avukatın," dedi. Şaşkınca ona bakarken arka kapı açıldı ve kırklı yaşlardaki esmer, gözlüklü adam arabaya bindi. Deniz yerinde hafifçe dönüp iki koltuğun arasından elini uzattı ve tokalaştılar. Sonra da önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Şehrin simgesi olan çini vazo etrafında dönüp Menderes Caddesi'ne yol aldık. Artık emniyete az kalmıştı.

Deniz dikiz aynasından adama bakıp "Nasılsınız?" diye sordu.

"İyi hamdolsun, asıl baban nasıl? Emekli oldu mu?"

"Çoktan."

"Hadi ya? Biz hâlâ çalışıyoruz."

"O sizden büyük ama."

"Doğru, aynı devreydik ama onun yaşı büyüktü. Hatta biz askerdeyken sen dört yaşında falandın, değil mi?"

"Aynen, doğru."

"Ee hanım kızımız, sen nasılsın?"

Beklemediğim anda bana yöneltilen soru karşısında afallamıştım. Yine de kendimi toplayıp "İyi," diye mırıldanabildim.

Deniz, Gürbüz Bey'e hitaben "Tahmin ettiğim gibi kız da işin içinde. Kanıt olarak da çektiği mesaj var," dedi. Gürbüz Bey kafasıyla onaylayıp bana döndü.

"Bak kızım, başına gelenleri Deniz anlattı. Arkadaşından da şikâyetçi olman gerek. Dava dilekçeni yazdım. Polise ifade verip, imzanı atacaksın. Başka bir mevzu yok şimdilik. Dava için

savcılığa ben başvurup senin adına davayı yürüteceğim. Önceliğimiz peşindeki adamların yakalanması yoksa asla tamamen güvende olamazsın."

Deniz adama hitap ederek "Bu arada plaka var elimizde," dedi.

"Alamadım demiştim."

"Ben alamadım ama Sina almış," deyip başıyla beni işaret etti.

"Çok iyi bu. Aferin kızım."

Artık emniyete gelmiştik. Deniz emniyetin demir kapılarından bahçeye girip arabayı park etti. İkisi de arabadan hemen indiler. Ben ise tüm bunlarla yüzleşmeye hazır değildim. Pelin'in ihanetine böyle bir cevap fazla olmaz mıydı? Sonuçta o da kurbandı. Benim tarafımdaki kapı açılınca soğuk hava yüzümü yaladı. Deniz tepemde dikilmişti ve yine çok sert bakıyordu.

"Sen beni şoförün sandın herhalde. Elin ayağın tutuyor, niye kapını kendin açıp inmiyorsun?"

Ondan kapımı açmasını beklememiştim tabii ki de. Sadece kafamı toplamaya çalışıyordum ama öyle kötü bakıyordu ki lafını ikiletmeden indim. Ben inince kapıyı kapatıp anahtarla arabayı uzaktan kilitledi. Eli sağ dirseğimi kavradı ve beni yönlendirmeye başladı. Beni sahiplenmiş miydi? Amacı ne asla anlayamıyordum. Öğretmenim olduğunu öğrendiğim andan itibaren çok değişken davranıyordu. Neden benimle uğraşıyordu ki? Yeri olmadığını bildiğim halde sordum.

"Neden hiçbir şey olmamış gibi davranmadın? Öğretmenimsin ve her şeyi yok saysan daha kolay olurdu."

"Yapamam. Olmuşla ölmüşe çare olmazmış. Yok saysam bekaretin geri gelir mi?"

Kulağıma fısıldayarak söylediği son cümle uçurumdan atlamışım gibi hissetmeme neden oldu. Beni yönlendiren eli olmasa öylece çakılır kalırdım. Şimdi de etrafımda olan hiçbir şeyin farkında değildim. Sadece o cümle ve manaları kafamı dolduruyordu.

***

Sorduğum soru üzerine ruh gibi olmuştu. Ama hak etmişti de. Başında bir bela vardı ve hâlâ ben yalnız hallederim havalarında. Yetişemeseydim ne olurdu düşünmüyor mu hiç? Avukat Gürbüz Bey bizim adımıza görüşüp durumu açıkladı. Memurun masasının önündeki sandalyelere karşılıklı oturduk. Adam Sina'ya en başından itibaren anlatmasını söyledi. O da yine elleri dizinde, gözleri ellerinde anlattı. Dediğim gibi yapıp, o gece bizimle ilgili yeri atladı. Kan tahlili kanıttı. Polis onu da istedi ve o gece neden şikâyetçi olmadığını sordu. Sina samimi bir şekilde "Çok yorgun ve hasta hissediyordum, uğraşmak istemedim," dedi. Memur da her söylediğini yazdı. Aracın tarifini yapıp plakayı verdim. Sıra Pelin'i şikâyete gelince Sina duraksadı. Avukat Gürbüz Bey diretip Pelin'in soyadını sordu. Sina duraksayıp "Tunahan. Pelin Tunahan," dedi. Polis yurdun adını ve adresini alıp Pelin'i almaları için bir ekip arabası gönderdi. Sina her zamankinden de beyazdı. Sıra benim ifademe gelince, oteldeki ve hastanedeki kısmı Sina'yı onaylayarak ve şahitlik ederek anlattım. İfademize göre oteldeyken hiç asansöre bile binmemiştik. Ama zaten burası bir önem arz etmiyordu. Sina'yı bugün o şerefsizlerin elinden aldığım zamanı anlatmaya gelince sıra, Sina dikkat kesildi. Kan içindeki gömleğimi gördüğüne emindim.

"İlk önce kaşı çizik olanı, yani Sina'yı bayıltanı yumrukladım. O Cihat olan. Baran, baygın durumdaki Sina'yı yere bırakıp

bana vurmaya çalıştı, ona kafa attım ve yerden kalkmaya çalışan Cihat'ın suratına tekme attım. Sanırım burnu kırıldı. Sonra Baran'ın karnını yumruklayınca dizleri üstüne çöktü. Onun da suratını defalarca yumrukladım. Yerde yatan Cihat anneme küfredince, Baran'ı bırakıp onun üstüne oturdum ve defalarca yüzünü yumrukladım. Sağ elindeki tüm parmakları kırdım. Pelin yanımıza gelince çığlık attı sonra da Sina'nın adını haykırmaya başladı. Cihat'ı bırakıp Sina'yı kucağıma aldım. Daha iyi durumda olan Baran, yerdeki Cihat'a destek olup kaldırdı ve benim arabamın aksi yönündeki sokağın başına park ettikleri arabaya doğru gittiler. Ben Sina'yı yolcu koltuğuna bindirirken Pelin yanıma gelip Sina'yı nereye götürdüğümü sordu. Ona cevap vermeden arabama bindim ve eve gittik. Ben giderken Pelin hâlâ o sokaktaydı."

Sina pür dikkat beni izliyordu, her yumruk lafını duyduğunda gözleri ellerimin üstündeki izlere kayıyordu. Cihat sadece anneme küfür ettiği için o kadar dayağı yememişti elbette. Başka sebepleri vardı ama şimdilik Sina bilmese de olurdu.

Cihat ve Baran'ın eşkâllerini verip avukatın talimatı ile düzeltilen ifadelerimizi imzaladık. Cihat'ın çok sayıda kırığı olduğu için herhangi bir hastaneye gitmiş olması muhtemeldi. Polis onu hastanede ya da hastane kaydıyla yakalayabileceğine inanıyordu. Sina şikâyet dilekçesini de imzalamıştı ki Pelin'i getirdiler. Beni görünce rengi değişti, gözleri korkuyla açıldı. Ama Sina'yı görünce aynı gözler küçülüp gözyaşlarına boğuldu. Bu kıza zerre acımıyordum. Kendi kıçını kurtarmak için Sina'ya kötülük etmişti. Cezası neyse çekmeliydi, aksi halde elimden çekeceği olurdu. Gözyaşlarını silip "Sina ben çok özür dilerim, lütfen affet, lütfen," diye yalvarmaya başladı. Sina'nın gözleri gözlerimi bulunca, onaylamaz anlamda kafamı salladım. Sina da sözüme

uyup onu duymazlıktan geldi. Pelin aramızdaki sözsüz diyalogu anlamış olacak ki "Sina uzak dur o adamdan. O da Baranlar kadar kötü," diye bağırmaya başladı. Memur "Sessiz ol!" diye uyarınca, normal tondan memura açıklamaya girişti.

"Manyak bu adam. Asıl bunu alın içeri. Cihat'ı döverek öldürüyordu. Hem de sadece 'Kızı hazırladık üstüne kondun, böyle mi teşekkür ediyorsun?' dedi diye. Yine öfke içimde kabarırken Sina utançtan koltuğuna sindi. Ama Pelin susmuyordu bir türlü.

"Delirdi birden, gözü döndü. Onun hakkında konuşmaya nasıl cüret edersin diye bağırıp vurdu, vurdu, vurdu..."

Memur, Pelin'i sakinleştirmek için "Tamam oturun. İfadeniz alınacak zaten, o zaman anlatırsınız," dedi. Pelin'i odanın bir ucundaki sandalyeye oturttular, gözlerini Sina'dan ayırmıyordu. Sonunda Sina ona bakmasa da Sina'ya hitaben konuşmaya başladı.

"Haklısın, affetme. Sina ben... O gün en başta seni dinleseydim bunların hiçbiri olmazdı. Hatırlıyor musun? Sana yılbaşı partisine gidelim diye ısrar edince bana tanımıyoruz, etmiyoruz ne işimiz var o çocuklarla demiştin. Sen hep benden daha akıllı ve olgundun. Sina bu kez de ben seni uyarıyorum. Uzak dur bu heriften, deli o. Seni kendi malı sanıyor. Sina benim diye bağırıp durdu. Siz kimsiniz de benim olana el sürüyorsunuz diye saçmaladı. Cihat'ın elindeki parmakları tek tek kırdı. Yanlış anlama, Cihat'a acıdığımdan değil ama o da normal değil. Ne diyordu biliyor musun? 'Sen benim kızıma nasıl tokat atarsın?' Seni kendinin sanıyor. Hiç acımadan vurdu, her yer kandı..."

Geri zekâlı Pelin, hem deli ve acımasız olduğumu söylüyor hem de ona yönelttiğim öfkeli bakışlarıma rağmen konuşmaya devam ediyordu. Sina gerilmişti, alt dudağını dişleyip duruyor-

du. Memur bize dönüp "Siz gidebilirsiniz," dediği an Sina'yı kolundan tutup kaldırdım. Pelin'den tarafa bakmadı hiç ama gerginliği elle tutulur cinstendi. Kolumu omzuna dolayıp saçlarını öptüm. Kulağına "Yanımda güvendesin. Korkma, ben sana zarar vermem," diye fısıldadım. Bana sokuldu ama sarılmadı. Ben ona sarıldım, kafasını yine göğsüme yaslayıp saçlarını okşadım. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp buğulu gözlerine baktım. Dirayetli kızdı. Bu akşam kaç kez dolan gözyaşlarının akmasını engellemişti. Yine aynı şeyi yapmış, ağlamıyordu. Yine kolumu omzuna dolayıp onu yönlendirdim. Şaşkın bakışlı Pelin'in önünden ona bakmadan geçtik.

Yine Gürbüz Bey arkada biz önde arabaya bindik. Gürbüz Bey olacaklar hakkında kısaca bilgi verdi. Sina iki koltuğun arasına kafasını uzatıp Gürbüz Bey'e sordu.

"Pelin'e ne olacak?"

Cevabı Gürbüz Bey'e bırakmadan "Merak etme, bir bok olmaz ona!" dedim. Gürbüz Bey, utançla önüne dönen Sina'ya baktıktan sonra onaylamayan bakışlarını dikiz aynasından bana dikti ve soruyu uygun bir dille bir de o cevapladı.

"Baskı altında olduğu için ciddi bir ceza alacağını sanmıyorum kızım."

Yolculuğun gerisi sessiz geçti. Gürbüz Bey'i yine çarşıda bıraktık ve Sina'nın yurduna doğru sürmeye başladım. Çok dalgındı, nereye gittiğimizi bile anlamıyordu. Oysa sürekli camdan dışarıyı izliyordu. Yurdun önünde durunca, nereye geldiğimizi anlaması biraz zaman aldı. Sonra bana dönüp "Teşekkürler ve iyi geceler," diye mırıldandı. Kapıyı açmak için yeltenince bileğini yakalayıp "Nereye?" dedim.

"Yurda."

"Yarım saatin var. Pılını pırtını topla, aşağı indir. Yurttan ayrıldığını da bildirmeyi unutma. Burada bekliyorum seni. Yarım saati geçerse ben yukarı gelirim."

"Bekleme, inmem. Sen de çıkamazsın, kız yurdu burası," diye diklendi.

"Bak bana, gözlerime bak! Herhangi bir şey sence bana engel olabilir mi?"

"Evet, ben mesela. Sende kalmak istemiyorum ve kalmayacağım. Sen beni ne sanıyorsun?"

İlk kez suratı utançtan değil öfkeden kızarmıştı. Onu becermek için istediğimi sanıyordu. Bugün mutfakta kendimi tutabilseydim belki böyle düşünmezdi. Ama en önemlisi şimdi mantıklı düşünmesiydi. Tek kaşımı havaya kaldırıp ona döndüm.

"Asıl sen kendini ne sanıyorsun, o önemli. Çünkü paran var sanıyorsan, yanılıyorsun. Yurt sahibi ay sonunda para isteyince adama ne vereceksin?"

"Param var benim. Her ay ödedim ben aidatımı."

"Baban sana daha nafaka parası yollamayacak."

"Ne? Hakkımdaki her şeyi nasıl biliyorsun?! Hem nafaka her ay yatar."

"On sekizini geçtin Sina. Baban daha sana nafaka ödemeyecek."

"....."

Bunu yeni fark etmişti, tam artık kabul eder diye düşünürken yine itiraza başladı.

"Çalışırım. Part-time bir iş bulurum."

Karadenizli olan bendim ama Karadeniz inadına sahip olan Sina'ydı. Sükûnetimi her geçen saniye biraz daha kaybetsem de sakin olmaya çalışıp konuşmaya devam ettim.

"Sina sandığın gibi seni yatağımda istediğim için benimle kalmayacaksın. O uyandığın oda sana ait olacak ve kapı anahtarını da sana vereceğim. Yurt gibi düşün işte, bir odan olacak."

Hemen bakışlarını yüzümden kaçırmıştı. Ama biraz sonra daha da dik başlı bir şekilde kafasını kaldırdı.

"Bana acımana lüzum yok. Senden merhamet, ilgi ya da sahiplenme beklemiyorum. Hatta bunları istemiyorum."

"Dayak istiyor musun peki? Sence şu an suratımda merhamet var mı?"

Sıkılı dişlerimle, sinirden alnımda bir damar kendini belli edip atmaya başlamıştı. Bu kez başka türlü diklendi.

"Senden korkmuyorum!"

Geriye tek yol kaldı, çok üzülecek ama başka çare bırakmadı.

"İster kork ister korkma, geliyorsun o kadar. Benimsin ve benimle geleceksin."

"Pelin haklıymış, delisin sen! Ben senin falan değilim. Nereden çıkardın bunu?!"

"Altıma yattığın geceden!"

"....."

Anında gözleri dolup yutkundu.

"Yarım saatin var," diye buz gibi sesle devam ettim konuşmaya. "İster eşyalarını al, ister alma. Bundan sonra ben nereye, sen oraya. Seni her türlü evime getiririm. Kimse de bana mani olamaz."

Kapıyı açıp arabadan indi. O yurdun kapısında kaybolurken öfkeyle direksiyona birkaç kez vurdum. Çok inatçıydı, her inat edişinde canı yanacak, kalbi kırılacak. Bunu neden göremiyor ki! Biraz sonra odasının ışıkları yandı. Çok değil, yirmi dakika sonra yine yurdun kapısındaydı. Arabadan çıkıp bagajı açtım. Elindeki

koliyi alıp "Sen arabaya geç," diye buyurdum. Gözleri şişmiş ağlamaktan. İçime bir sızı oturdu onu öyle görünce. Sessizce arabanın arka koltuğuna geçip oturdu. Ben de yurdun giriş kapısına taşıdığı koli ve bavulu bagaja yerleştirdim. Bagajı kapatıp arka kapıyı açtım. Aslında bugün yeterince zor zamanlar yaşamıştı onu rahat bırakmam gerekirdi ama benden kaçmasına müsaade edemezdim.

"Sen beni iyice şoförün sandın. Geç ön koltuğa."

Yüzüme bakmadan dediğimi yaptı. Ben de sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdım. Kafasını cama yasladı ve saçlarını yüzüne siper etti. Tüm gün tuttuğu gözyaşlarının artık yüzünü yıkadığını biliyordum. Yol boyunca hiç konuşmadık. O da öyle sessiz ağladı ki iç bile çekmedi. Ama anlaması gerekir. Ne sebeple olursa olsun onu ortada bırakamam. Bu ne erkekliğe, ne dine, ne kitaba, ne de ailemin şeref ve namusuna sığardı. Bu işin sonunu en güzel nikâh paklardı ama şu an okuldaki durum bunu imkânsızlaştırıyordu. Sadece altı ay sonra okulu bitecek ama o zaman bir mani kalmayacaktı.

Apartmanın önüne gelince, arabayı her zamanki yerine park ettim. Sina bu kez arabadan benden de önce indi. Ben bagajı boşaltırken arabanın yanında sessizce bekledi. Kolileri asansöre taşırken arkamdan bavulunu çekerek geldi. Bavulu asansöre koyup kendi de içine girdi. Bagajda kalan son iki koliyi de üst üste koyup arabayı kumandayla kilitledim. Asansöre kolilerle bindiğimde saçıyla benden sakladığı yüzünü, asansörün duvarlarını kaplayan aynadan gördüm. Ağlamaktan gözleri ve dudakları şişmişti. Yanakları pembe pembeydi. Çok tatlı gözüküyordu bu haliyle. Asansör durunca cebimden evin anahtarlarını çıkarıp ona uzattım.

"Kapıyı açsana, ben şunları taşıyayım."

Anahtarı alıp bavulunu çekerek asansörden çıktı. Kapıyı açıp eve girdi, o ayakkabılarını çıkartırken ben de arkasından kolileri evin holüne bıraktım. Ben tüm kolileri taşıdığımda o ayakkabılarını ve paltosunu portmantoya koyuyordu. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Çelik kapıyı kapatıp tüm kilitleri kilitledim.

Bu kez de kolileri odasına bıraktım. Hâlâ yatağının çarşafı yoktu. Aklıma saatler önce yaşadığım korku ve panik geldi. Neyse ki intihara meyli yoktu. Yine de çok hassas ve kırılgandı. Bense çok öfkeli ve çok serttim. Geceyle gündüz gibiydik. Hem birimiz olmadan diğeri olamazdı hem de beraber olamazdık. Zaten isimlerimiz bile ilginçti. Onunki kurak bir çölün adı, benimki engin su kütlesi... Ya o beni yakıp kavuracak ya da ben onun ızdırabını söndürecektim.

Eşyalarının hepsini getirince rahat etsin diye portmantonun çekmecelerinden içinde anahtarların olduğu çekmeceyi açtım. Odanın anahtarlarını bulup çemberdeki üç anahtardan birisini çıkarıp cebime attım. Evin dış kapısının yedek iki anahtarından birini de halkaya geçirdim. Her kilidin yedekleriyle beraber üç anahtarı olurdu. Ben ona odasının iki anahtarını verecektim. Diğerini her ihtimale karşı kendime ayırdım. Ucundan anahtarların sarktığı halkayı ona uzatınca avucunu açtı. Anahtarları avucuna bırakıp açıklama yapmaya başladım.

"Odanın ve evin anahtarı. Saat çok geç oldu. Bu gece yerleşmekle uğraşma, yarın okul var ve erken kalkacaksın. Koridordaki banyoya sabun falan koyarım şimdi. Orayı kullanabilirsin artık."

Kafasını yine hiç kaldırmadı. Odadan çıkıp kendi odama gittim, üstümü değiştirip pijamalarımı giydim. Banyo dolabından tuvalet kâğıdı, sabun, diş macunu ve bir paket diş fırçası ile temiz

el-yüz havlusu çıkarıp koridordaki banyoya yerleştirdim. Sonra da mutfağa gidip bulaşıkları makineye dizdim. Boş profiterol kaselerini görünce içim ısındı ve dudaklarım özlemiyle yandı. O yanaşmadan ona elimi bile sürecek değildim. Bu da onunla aynı çatı altında nefsimin sınanacağının kanıtıydı. Mutfakta işimi bitirmiş çıkarken, o da banyodan çıktı. Üzerinde pembe pamuklu pijamalar vardı. Bana bakmadan arkasına dönüp odasına yol aldı. Koridorda önümde yürürken, pembe pijamalarıyla bile çok seksi gözüküyordu. Odasının kapısına gelince "İyi geceler," dedim. Cevap vermeden odasına girdi ve kilit sesini duydum. Ben de kendi odama gidip yatağın üstündeki örtüyü kaldırdım ve yatağa girdim.

Sırt üstü yatağımda uzanıp tavanı izlerken kafamda dolanıp duran sorunlara rağmen huzurlu olduğumu hissettim. O geceden sonra asla aklımdan çıkmamıştı ve uyku bana haram olmuştu. Şimdi de çok dert vardı ama hemen yan odada güvendeydi, bu da içimi ferahlatmıştı. Gözlerim onun gözlerini hayal ederken uykuya teslim oldu.

Sabah telefonumun alarmıyla uyandım. Sanırım şu sıralar hayatımdaki tek monotonluk buydu. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım sonra mutfağa gidip kahvaltı sofrasını hazırladım. Çayı demleyince odama gidip pijamamı çıkardım ve eşofman giydim. Üstüme montumu çekip simit almak için iki sokak aşağıdaki büfenin yolunu tuttum. Koşar adım simitleri alıp eve geri döndüm. Sina'nın uyandığına dair işaret, koridordaki banyonun sifonundan geldi. Banyodan çıktığında ben montumu asıyordum. Odasına yönelince "Hiç gitme kahvaltı hazır. Ye, üstünü öyle değiştirirsin," dedim. Ona daima emir verir gibi konuşuyordum ama onun da tatlı sözden pek anladığı yoktu.

Ben mutfağa yönelirken arkamdan geldiğini duyabiliyordum. Poşetten simitleri çıkarıp masaya koydum. O da demliği almış ve çayları doldurmuştu. Bu iyiye işaretti sanırım. Sofraya oturup çatal bıçak sesinden başka çıt çıkarmayarak kahvaltı ettik. Tabağını bitirince sofrayı toplamaya yeltendi elini tutup "Hiç uğraşma şimdi, git giyin. Taksi çağıracağım sana, onunla okula gideceksin bugün. Bir servisle anlaşırım, yarından itibaren servisle gidersin," dedim. Elini elimden kurtarıp odasına döndü. Onun odasında olmasını fırsat bilerek paltosunun cebindeki cüzdanına bir miktar para koydum. Parayı elden versem göstereceği tepkiyi az çok tahmin edebiliyordum.

Sofrayı toplayıp taksi çağırdım. Ben de giyinmek üzere odama gidip önce odamı ve yatağımı topladım, ardından da üstüme takım elbisemi giydim. Ben odamdan çıkarken o da kendi odasından çıkıyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Gözleri hâlâ hafif şişti. Koridora yönelmesine fırsat vermeden kolundan tuttum.

"Seninle konuşmamız gerek."

Yine hiç cevap vermedi, dün o cümlemden sonra benimle konuşmadı hatta bana hiç bakmadı bile. Öte yandan her buyruğuma uyuyordu. Kolundan tutup onu salona yönlendirdim. L-koltukta bu kez yanıma oturttum onu. Yüzünü avuçlarıma alıp kafasını kaldırdım. Gözlerini kapattı.

"Aç lütfen gözlerini."

Titrek kirpiklerini aralayıp gözlerime baktı.

"Küs müyüz? Cevap ver."

"....."

"Sina, her şey senin güvenliğin ve iyiliğin için. O herifler olmasa seni düzeninden etmezdim. Sana acımıyorum, senden bir karşılık da beklemiyorum. Sen o gece benim oldun ama sana kar-

şı hissettiklerim sadece sahiplik duygusundan ibaret değil. Seni çok beğeniyorum ve senden hoşlanıyorum da. Daha ilk bakışmamızda güzelliğin aklımı başımdan aldı. Eğer öğrencim olmasaydın, sana çıkma teklifi edecektim. Ama bu durum dışarıda birlikte görünmemizi imkânsızlaştırıyor. İşleri zora sokan ben değilim, öğretmenin olman. Şimdi lütfen konuş benimle."

"....."

"Sana acınmasını istemiyorsun ama hep aciz davranıyorsun. Baksana, bana bile cevap veremiyorsun!"

"Konuşacak bir şey yok."

Elimde olmadan gülümsemem yüzüme yayıldı, cevap vermişti. "Aslında var. Yurttan ayrıldın, sonuçta bunu Melis'e söylemen gerekecek ve..."

"Hayır, Melis'e seninle kaldığımı söyleyemem. Kalbi çok kırılır."

"Ne?!"

"....."

"Püüff! Bana hayran budalalardan mı?"

"Önemsiz bir şey. Hem bizim sınıftaki kızların yarısı da sana hayran."

"Onlar öğrenci, umurumda bile değil."

"Ben de öğrencinim."

"Sen farklısın."

"Neden?"

"Çünkü seni çok beğeniyorum ve sen benimsin."

Yine utanıp kendini geri çekti. Ellerimden kurtulmuştu.

"Sen beni beğenmiyor musun?"

"....."

"Bence beğeniyorsun ama korkak olduğun için bana söylemeye cesaret edemiyorsun."

"Hayır korktuğumdan değil, egoist bir ukala olduğun için popon kalkmasın diye söylemiyorum!"

"Yani beğeniyorsun?"

Sırıtışım yüzüme yayılırken kalkıp gitmek istedi. Bileğini tutup mani oldum.

"Dur dur. Asıl söyleyeceklerimi diyemedim."

"Boş boş konuştuğun içindir."

"Senin dilin çok uzadı. Isırırım o dilini! Yaparım biliyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açılırken asıl mevzuya girdim.

"Arkadaşına Pelin'in yaptıklarını anlat, tıpkı polise anlattığımız gibi. Hatta beni hiç işin içine katma. Seni polisin kurtardığını ve artık akrabalarınla yaşadığını söyle."

"Benim buraya en yakın oturan akrabam, Simav'daki dayım."

"Tamam, işte. Onlar merkeze taşınmış ve sen de onlarla kalıyorsun. Yengen ve dayın çok katılar, eve arkadaş getirmen yasak bu yüzden. Anladın mı?"

"Anladım. Peki, öğretmenler evine gelmek isterse?"

"Sen onu dert etme, ben hallederim. Ayrıca burası artık senin de evin."

Çalan telefonumla ayaklandım, arayan taksiciydi.

"Kalk hadi, taksi gelmiş."

Onunla beraber ben de evden çıktım. Taksiciye parayı verip Sina'yı arka koltuğa oturttum. Onlar hareket ettikten sonra arabama yöneldim ve içine girip arabayı çalıştırmadan bir müddet oturdum. Sonra arabayı çalıştırıp ben de okula yol aldım.

***

Dün tüm hayatım değişmişti. Pelin'in ihaneti, o pisliklerin beni kaçırmaya çalışması, Deniz'in beni kurtarması, Deniz'in şefkati, Deniz'in öfkesi, Deniz'in beni üzmesi, Deniz'in evine yerleşmem... Deniz, Deniz, Deniz... Hayatımın merkezine oturdu resmen. Peki, bu nasıl oldu? Dün söylediği şey çok çirkindi; o geceyi hatırlatıp utancımı yüzüme vurması... O an beni torpidoda duran silahıyla vursa canım o kadar yanmazdı.

Benden hoşlandığını söyledi bu sabah, beni beğendiğini ve güzelliğimin aklından çıkmadığını da. Yalancı biri olmadığını biliyorum. Ama yine de ben güzel değilim ki, neyimi beğenmiş? Bana âşık mı daha önemlisi benim ona karşı hissettiklerimin adı ne? Ben hiç anlamazdım erkek mevzularından ve şimdi soracak kimsem de yoktu. Melis'e asla bahsedemem, Pelin diye biri artık benim için yok, yurtta olsaydım kızlardan birine okuldan bir çocuk diye bahsedip fikir alabilirdim. Aslında şöyle bir düşününce Duygu ve Zeliha'dan fikir alabilirdim. Onların bende telefonu vardı. Dersin bitiş zili beni kendime getirdi. Öğle arasına girmiştik ve Melis birazdan gelirdi. Çabucak Zeliha'nın ismini bulup aradım.

"Alo."

"Alo. Nasılsın Zeliha?"

"Ben iyiyim. Asıl sen nasılsın yurttan ayrılmışsın dün gece. Hayırsız, insan bir Allah'a ısmarladık der."

"Aceleye geldi. Apar topar akrabalarıma taşındım."

"Hadi kızım, yeme bizi. Dün görmüş bizim kızlar. Seni acayip yakışıklı bir çocuk alıp gitmiş. Erkek arkadaşınla yaşıyorsun ha?"

"Aslında ben de o konuda konuşup danışmak istiyorum sana."

"Nasıl yani?"

"Yani ben hissettiğim şeylerin adını koyamıyorum. Ondan hoşlanıyor muyum bilmiyorum."

"Gel bebeğim, biz Duygu'yla aydınlatalım seni. Onun da selamı var sana."

"Sen de ona selam söyle. Nerede buluşalım?"

"Biz okuldayız şimdi. Muhtemelen sen de öylesin."

"Evet."

"O zaman okuldan çıktıktan sonra İnci'ye gel."

"Tamam. Görüşürüz."

"Görüşürüz bebeğim."

Telefonu yeni kapatmıştım ki Melis geldi.

"Merhaba." Melis'in morali bozuktu. Selam veren sesi istemsizce çıkıyordu.

"Merhaba. Melis sen iyi değilsin, neyin var?"

"Deniz Hoca." Deniz mi?

"Sana kötü bir şey mi dedi?"

"Yok ya o değil. Benden tarafa bakmıyor bile ki bir şey desin."

"Ee ne var?"

"Âşık oldum resmen. Ama o öğretmen."

Melis yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başladı. Vicdan azabı içimde kabarırken, kıskançlığım birden tüm duygularımı bastırdı.

"Belki sevgilisi vardır, niye ümit bağlıyorsun?"

Melis'in gözyaşlarına artık hıçkırıklar eşlik ediyordu. Sonunda ağlaması bitince "Onunla baş başa kalırsam, hissettiklerimi söyleyeceğim," dedi.

"Melis bence bu çok yanlış olur. Hem çok gıcık bir adam."

"Sensin gıcık! Deme benim aşkıma öyle."

Melis'e o gıcık benim diye bağırmak geçse de içimden sustum. Acaba Deniz de böyle mi hissetmişti beni kaçırmaya çalıştıklarında?

Tüm öğlen Melis'i teselli ettikten sonra dersimiz geometriydi ve Deniz karşımda ders anlatıyordu. Bugün bana aciz dediğinden beri ondan bakışlarımı kaçırmıyorum. Belki de şu son beş günde o kadar çok utanmıştım ki artık utancım tükenmişti. Herkes gibi ona bakıyordum ve dersi takip ediyordum. O da hiç oralı olmadan dersi anlatıyordu. O umursamaz olabiliyorsa ben de olabilirdim. Teneffüs zili çalınca dersten çıktı ve anında telefonuma mesaj geldi.

'Aferin, dersi hep böyle dinle:)'

'Senden aferin almak için dinlemiyorum, öğrenmek için dinliyorum.'

Artık her şeye cevabını verecektim, benimle alay etmeye hakkı yoktu ve bunu ona göstermeliydim.

'Öyle olsun;)'

Kendini beğenmiş şey! Acaba onun kadar mükemmel bir bedenim olsa ben de onun gibi kibirli ve kendini beğenmiş olur muydum? Melis onunla baş başa kalabilmek için plan üstüne plan yapıyor, ona bir kez baksın diye kırk takla atıyordu. Ben onunla aynı evde kalıyordum, hep baş başaydık ve sürekli bana bakıyordu. Acaba nankörlük mü ediyordum? O yanımda olduğu zamanlar, içimdeki yalnızlığı bulamıyordum. Karanlığımsa mavi ışıklar tarafından bertaraf edilmişti. Benimsin deyip duruyordu ve onun olmak güzeldi aslında. Beni düşünen ve umursayan biri vardı artık.

"Âşık mısın?"

Duyduğum ses ile irkilip dalıp gittiğim camdan gözlerimi ayırdım. Deniz'di. Sınıfa gelmişti, herkes ayaktaydı. Ben hariç tabii ki de! Zilin çaldığını bile duymamıştım. Hemen ben de ayağa kalktım. Benim de kalkmamla birlikte eliyle oturun işareti verdi. Hiç masasına oturmadan kitabını eline alıp tahtada soru çözmeye başladı.

Zil çalınca çantamı kaptığım gibi sınıfı terk eden kalabalığa karıştım ve kızlarla buluşmak için İnci Pastanesi'ne gittim. Hemen Zeliş ve Duygu'yu bulup masalarına oturdum. Siparişlerimizi verirken aklıma Deniz'e haber vermediğim geldi ve mesaj yazmaya başladım ama birden telefonumun ekranı kararadı ve zaten çok eski olan telefonumun bozulduğunu anladım. Çok da önemli değildi, zaten en fazla yarım saat oturup kalkardım.

Kızlar beni görünce önce bir güzel sorguya çektiler. Ben de üstü kapalı, kısa cevaplar verdim ve yalan söyledim. Sonunda Duygu bana elindeki kadın dergisindeki 'Ben ona âşık mıyım?' testini yapmaya başladı.

"Onu yakışıklı buluyor musunuz?"

"Evet."

Cevaplar evet ve hayır diye veriliyordu.

"Ona güveniyor musunuz?"

"Evet." Beni kurtarıp kol kanat germişti, tabii ki ona güveniyordum.

"Yakın mesafenize gelince kalp atışlarınız hızlanıyor mu?"

"Evet."

Bir sürü benzer soruyu da cevapladım. Sonunda Duygu dergideki hesaplama yöntemine göre sonucu buldu ve benimle alay ederek "Sırılsıklam âşık," diye bağırdı. Öyle miydi? Sonuca sevinmiştim. Âşık değildim belki ama ondan hoşlandığım aşikârdı.

Hesabı ödemek için kalktığımızda içim içime sığmıyordu. Eve gidip onu görmek istiyordum. Cüzdanımı açınca hatırı sayılır miktarda para gördüm içinde. Parayı sayınca şaşkınlıktan bakakaldım. Benim bir aylık yurt aidatımı resmen harçlık niyetine cüzdanıma koymuştu. Bu parayı kabul edemezdim.

Spor Kent'e giden otobüse binip yol boyunca onu düşündüm. Deniz gözlü ile sevgili olabilir miydik? Öğretmenim olması canımı sıkıyordu ama o hiç önemsemiyordu bunu. Ben de umursamayabilirdim o zaman. Uzun otobüs yolculuğundan sonra apartmana giden yolda yürümeye başladım. Apartman görüş alanımdaydı ve Deniz'in dairesini, beni cama dayanmış bekleyen Deniz sayesinde tanıdım. Beni camda mı bekliyordu?

Kapıyı anahtarımla açıp içeri girdim. Deniz salonda oturuyordu. Hiç salona girmeden odama geçecekken Deniz'in sesiyle irkildim.

"Buraya gel!"

Çantamı yere bırakıp salona geçtim. Üstünde o gece giydiği kot gömlek vardı ve düğmelerinin yarısı açıktı. L-koltuğa yayılarak oturmuştu. Ben ona doğru ilerlerken o da kalkıp bana doğru gelmeye başladı. Daha çok üstüme yürüyor gibiydi. Bakışları beni korkutuyordu, öyle öfkeliydi ki. Beni omuzlarından tutup "Neredeydin?" diye buz gibi ses tonuyla sordu. Mavi bakışları öfkeden parlıyordu.

"İnci'de."

"İnci kim?"

"İnci Pastanesi. Siyah İnci olan hani."

"Hangisindeydin?"

"Bistro olanda."

"Kiminleydin?"

"Zeliha ve Duygu'yla."

"Onlar kim?"

"Yurttan iki kız. Apar topar gittim diye görüştük."

"Peki saat kaç haberin var mı?"

"Hayır."

"Saat sekiz. Tam beş saattir seni arıyor ve meraktan ölüyorum."

Sesi korkutucu düzeyde sakin ve düz çıkıyordu.

"Özür dilerim."

"Özür dilersin!"

"....."

"Telefonun nerede?"

Cebimden çıkarıp ona uzattım. Telefonumu aldığı gibi salonun bir ucuna fırlattı ve telefon yerde paramparça oldu. Telefon zaten bozuktu, ona üzülmedim ama parçalanan telefon korkumu perçinlemeye yetti. Var gücüyle bana bağırınca korkudan titremeye başladım.

"TELEFONUNU AÇMAYACAKSAN NİYE YANINDA TAŞIYORSUN?!"

"B-ben mesaj atacaktım s-sana. T-telefon bozuldu ama zaten eskiydi."

Resmen kekelemiştim.

"Başkasından beni aramak aklına gelmedi mi?"

"....."

"Peşinde hâlâ yakalanamamış iki tecavüzcü var ve sen umursamadan, haber vermeden bu saate kadar geziyorsun." Ses tonu yine sakin çıkıyordu ve bu beni daha çok korkutuyordu. Omzumdaki ellerini çekip birden beni kolumdan tutup koridorda sürüklemeye başladı. Sonunda beni kendi yatak odasına atıp kapıyı

yaparak arkamızdan kapattı. Beni yatağa fırlatıp kapıyı kilitledi ve anahtarları cebine attı. Savrulduğum yatakta doğrulup oturdum. Bir kez de kolumdan tutup ayağa kaldırdı.

"SOYUN!" diye buyurdu. Ne saçmalıyordu? Korku içimde volkanik bir patlamaya hazırlanıyordu. "Soyun! Yoksa ben soyarım!"

Üstüme yürüyünce titreyen parmaklarıma rağmen montumun düğmelerini çözmeye başladım. Montumu çıkarmak sorun değildi, çıkarıp yere bıraktım. Yanıma gelip okul üniformamın üstünü oluşturan uzun kollu tişörtümü tek hamlede üstümden çıkardı. Şimdi karşısında siyah atletimle kalmıştım. Korkudan kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Kendi üstündeki kot gömleği de çıkarıp üzerime yürümeye başladı. Ben geri geri adım atarken yatağa çarptım. Beni yatağa itip üstüme eğildi. Gözlerinden, karanlığıma ışık olmuş gözlerinden korkuyordum. Kulağıma eğilip fısıltıyla konuştu.

"Tecavüze mi uğramak istiyorsun? Söyle bana. Ben seve seve yaparım."

Gözyaşlarım gözümden kopup yatağa dökülürken "Deniz lütfen," diye yalvardım. "Özür dilerim. Haklısın, düşüncesizlik etmem. Lütfen bırak."

Gözyaşlarıma hıçkırıklar eşlik ediyordu. Derin bir nefes verdikten sonra da üstümden yana kayıp yanıma yattı. Bizi yatağın başına doğru çekip kafasını yastığa koydu. Şimdi kafam göğsünde ağlıyordum. Tekrar koklayıncaya kadar bu kokuyu ve çıplak göğsünü özlediğimi fark etmemiştim. Beni korkutan Deniz'den, yine ona sarılarak kaçıyordum. Saçlarımı okşayıp "Bunu bir de Cihat ve Baran'la yaşadığını düşün," diye uyardı. Haklıydı, tedbirsizlik etmiştim. Ona daha çok sokuldum, o da daha çok sarıldı. Sesime tekrar kavuşunca "Bir ara cidden öyle bir şey yapacağını

sandım," dedim. Gülümseyerek yüzüme baktı. "Muayyen gününde o iş yapılmaz diye biliyorum."

Benimle alay etmişti. Asla ileri gitmeyecekti. Zaten hiçbir şey yapmamıştı, öpmemişti bile beni. Saf yerine konulmak canımı sıkmıştı ama art niyetle hareket etmemesi, bana verdiği güveni tazelemişti. Ona sarılıp göğsünü kokladım ve bir öpücük kondurdum. O da her zamanki gibi saçlarımı öptü. Kalp atışlarını dinleyerek onun huzurlu kollarında uykuya teslim oldum.

Koridordan gözüme gelen ışıkla uyandım. Deniz yoktu yatakta. Yatak odasının kapısı aralıktı. Deniz'i bulmak için uyku sersemi yataktan kalkıp koridora çıktım. Karanlığa alışan gözlerime elimi siper edip yürümeye başladım. Pek göremiyordum ama Deniz'in sesini duyabiliyordum. Sonunda Deniz'in koridorda dikilen çıplak gövdesine çarpıp durabildim. Gözlerimi kırpıştırıp ışığa alıştırmaya çalışırken, tanıdığım bir ses "İnanmıyorum!" dedi. Gözlerimi aralayıp görebildiğimde, görmemiş olmayı diledim.

Deniz yarı çıplak vaziyette ve ben üstümde atlet altımda mini okul eteğimle onun yanında koridorda, açık dış kapının önünde duruyorduk. Kapının önünde gözleri yaşlı Melis, bir bana bir de Deniz'e bakıyordu. Sonunda bakışlarını ben de sabitleyip "Bunu nasıl yaparsın?" diye hayal kırıklığı içinde fısıldadı.

"MELİS! "

***

Bölüm 4

Lütfen Evet De...

Melis'in burada ne işi vardı? Deniz'e baktığımda onun da uyku mahmurluğundan çıkamamış olduğunu gördüm. Anlam veremediğim çok şey vardı. Deniz'den ayırdığım gözlerimi tekrar Melis'e çevirdiğimde ağlaması şiddetlenmişti ve birden koşarak merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ben arkasından bakakalmıştım. Deniz'se portmantodan alelacele bir hırka çıkarıp üstüme geçirdi. Onun bana büyük olan hırkasının fermuarını çekerken "Asansöre bin, git onu al ve buraya getir," dedi.

"Gelirse ne olacak?"

"Eğer gerçekten arkadaşınsa sırrını saklar. Hadi durma, yedinci kattayız, vakit varken yakala onu. Sakın gitmesine müsaade etme."

"Tamam."

Hâlâ bizim katta olan asansöre çabucak bindim. Sıfıra basıp bana geçmiyor gibi gelen bir süreden sonra kapı kayarak açıldı. Merdivene doğru yürüdüğümde, apar topar inen biri olduğunu ayak seslerinden anlayabiliyordum. Sonunda Melis gözüktü ve beni görünce ineceği son dönemeç merdivenlerin başında durdu. Kaçmasına ya da konuşmasına fırsat vermeden açıklamaya giriştim.

"Bilmediğin çok şey var. Henüz sana anlatamadığım olaylar var. Geçirdiğimiz üç yılın hatırına lütfen beni bir kez dinle. Gel yukarı çıkalım, her şeyi anlatacağım sana. Cidden göründüğü gibi değil."

"Sevgilinle seni rahatsız etmeyeyim ben!"

"Deniz seni almadan gelmememi söyledi." Deniz'in adını duyunca yüzü değişti. Biraz düşündükten sonra "Tamam," dedi. İçimden bir oh çektikten sonra kalan basamakları inmesini bekledim. Birlikte asansöre binip yeniden yukarı çıktık. Zile bastığım gibi açıldı kapı. Deniz bizi bekliyordu sanırım. Melis ile ayakkabılarımızı çıkarıp eve girdiğimizde, bize kapıyı tutan Deniz yine saçımı öpüp "Korkma her şey yoluna girecek," diye teselli verdi. Melis'in gözlerinde ise tanımlayamadığım duygular belirdi. Onu aldırmayan Deniz kapıyı kapatıp eliyle salonun yolunu gösterdi. Bu arada üstüne dünkü beyaz tişörtünü giymişti. Keşke kapıyı açmadan önce giyseydi. Melis L-koltuğa oturdu, Deniz de berjere. Ben de Melis'in yanına oturmak için yürürken Deniz beni ani bir hareketle kolumdan çekip kucağına oturttu. Manyaklığı tutmuştu yine! Amacı neydi acaba? Melis'in nasıl üzüldüğünü göremiyor mu? Kalmaya yeltenince kollarını sıkıca belime doladı. Kızardığına emin olduğum suratım ve soran çatık kaşlarımla ona baktım. O da bana aval aval baktı. Sonunda "Ne yapıyorsun sen?!" diye çıkıştım.

"Aşkım sakin ol. Melis bizi dinlediğinde anlayışla karşılayacaktır." Öyle pişkin pişkin aşkım dedi ki ben Melis'ten daha çok şaşırdım. Öfkelendim ister istemez.

"Öyleyse sen açıkla AŞKIM!" Son kelimeyi öfkeyle vurguladım. Arsızca yanağıma bir öpücük kondurup "Tamam hayatım, fark etmez," dedi. Melis bizi bu dünyadan değilmişiz gibi izliyordu. Deniz bir şey demesine izin vermeyen Melis, bana bakıp suçlayıcı ses tonuyla konuştu.

"Cidden hiç göründüğü gibi değilmiş!"

Deniz bu kez ciddileşti ve Melis'e bakıp "Ne gördün ki?" dedi.

"Siz... Siz... Siz..." Melis bir türlü doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi. Sonunda derin bir iç çekip omuzlarını indirdi. Gözlerini kapatıp "Yatıyorsunuz," dedi.

Utanç bedenimi yakarken Deniz beni şoke eden cevabı verdi. "Evet, doğru," dedi.

"Hayır, değil! Doğru değil!" diye hemen itiraz ettim ama Deniz bana dönüp "Sırrımızı saklayacaksa tüm gerçekleri bilmeye hakkı var," dedi.

"Gerçek bu değil ki! Biz sadece uyuyorduk az önce."

"Az önce evet. Peki daha önce?"

Deniz'in yünlü hırkasının içinde utanç, stres ve sinirden yanıyordum. Birden sinirlerim boşaldı ve ayağa kalkıp Deniz'e bağırmaya başladım.

"Bir kere oldu! Ayrıca kendimde değildim! Hepsi o Cihat ve Baran'ın yüzünden oldu, sen de biliyorsun! Hem ben o zaman senin kim olduğunu bile bilmiyordum! Öğretmenimle yatacak kadar aşağılık değilim! Afrodizyak denilen iğrenç ilaç yüzünden kendimde değildim! Anladın mı!?!"

Artık gözyaşlarım sözlerime eşlik etmişti. Nefes alamıyordum adeta. Öyle şiddetli ağlamaya başladım ki aldığım hiçbir nefes ciğerime yetmiyordu. Deniz beni yine kucağına çekip saçlarımı okşadı ve "Ben hepsini zaten biliyorum. Ama sanırım Melis seni anladı," dedi. Melis'e bakmıyordum, bakamıyordum. Kollarımı Deniz'in omuzlarına dolayıp kafamı boynuna gömdüm. İç çekişlerim öyle şiddetliydi ki nefes alamıyordum bir türlü. Deniz "Sakin ol, bayılacaksın yoksa," diye uyardı. Ama rezil olmuştum bir kez daha. Deniz, Melis'e "Mutfaktan su getirir misin?" dedi. Cevap vermese de ayak seslerinden Melis'in su almaya gittiğini anladım. Deniz, kulağıma eğilip "Korkma, kimseye bir şey söylemeyecek. Seni cidden önemsiyor," diye fısıldadı.

Melis biraz sonra yanımıza gelmişti. Elini omzuma koyup "Al canım iç şunu, sakinleş biraz," dedi. Melis'e doğru döndüm ama yüzüne bakamıyordum. Bardağı alıp suyu hıçkırıklarım el verdiğince yudumlayıp içtim. Boş bardağı uzatırken Melis'e bakmaya cesaret ettim sonunda. Gözleri dolmuştu onun da. Bana merak ve şefkatle bakıyordu. Derin bir iç çekip kaşlarını çatarken "Bana her şeyi anlatacaksın yoksa seninle bir daha konuşmam turuncu kafa," dedi. Bu kez gözyaşlarım daha sakin dökülürken, kafamı sallayıp onayladım. Deniz'le birlikte ayağa kalktım. Deniz, Melis'e "Önce ben bir şey soracağım," dedi. "Evimi nasıl buldun?"

"Babam emlakçı. Bu daireyi onun ofisinden tutmuşsunuz. Babam demişti daha öncesinde, ben de bugün ofise gidip sekreterinden adresi aldım."

"Sebep?"

"Beni arayıp Sina'yı sordunuz, kayıp dediniz. Ben de merakтan öldüm haliyle. Telefonunuzu da açmadınız sonradan. Bulundu mu diye sormak için geldim çünkü yurduna gidince oradan dün

gece ayrıldığını söylediler. Hem de sizin tarifinize uyan biriyle."

Deniz bana dönerek "Ona yurttan ayrıldığını söylemedin mi?" diye sordu. Olumsuz anlamda kafamı salladım ve nefes alıp "Melis'i mi aradın?" dedim.

"Başka çarem yoktu. Sen ortada yoktun ve benim aklıma da arkadaşının yanında olabileceğin geldi."

Melis araya girerek "Lütfen artık biri her şeyi anlatsın, öleceğim meraktan," diye hayıflandı. Yutkunup kendimi toparlamaya çalışırken "Ben anlatacağım," dedim.

Deniz saçlarıma bir öpücük kondurup "Önce git bir yüzünü yıka,"dedi. Melis hemen koluma girip "Haklı, gel hadi banyoya gidelim," diye onayladı. Hâlâ inanamıyordum. Melis gerçek bir dosttu. Banyoya girince soğuk suyla bir iki kez yüzümü yıkadım. Melis havluyu uzatınca elimde olmadan gülümsedim, o da gülümseyerek karşılık verdi bana. Havluyu yerine asarken "Sen Deniz'e âşıktın ama... Bana kızmadın mı?" diye çekinerek sordum.

"Sana kızgınım ama benden bir şeyler sakladığın için. Hem onu iki gündür, seni üç yıldır tanıyorum. Sen benim için çok daha kıymetlisin."

Bu kez gözlerim mutluluktan doldu. Canım arkadaşım benim. Bana kucağını açınca hemen sarıldım. Biraz da o şekilde ağladık. Sonunda Melis "Yeter bu kadar duygusallık, sorgu zamanı şimdi," dedi. Onaylayıp "Tamam, odama geçelim," diye cevapladım onu.

***

Sina cidden çok üzgün gözüküyordu. O, az önce duyup da pek de anlam veremediğim şeyleri yapabilecek bir kız değildi. Gerçi ben onu her koşulda severdim. Kız kardeşim gibiydi çünkü. Yine

de en başta bana yalan söylemesine ve bir şeyler gizlemesine çok kızmıştım. Öte yandan ben de Talha'dan hoşlandığımı ona söylememiştim, eşit sayılırdık yani. Talha'dan ona bahsetmeyişimin sebebi tamamen kişiseldi. Henüz kendime bile tam olarak Talha'yla ilgili kafa karışıklığımı ifade edebilmiş değildim.

Gerçi bugün sınıfta kızlarla konuşurken sırf Talha duysun diye yüksek sesle "Deniz hoca aşkım benim ya! Çok tatlı," demiştim. Ardından da kızlarla aramızda 'Deniz Hoca Aşkı' başlıklı bir sohbet başlatmıştık. Ben her kelimemi Talha'yı gıcık etmeye özen gösterecek şekilde seçiyordum ve yüksek sesle dile getiriyordum. Hocama âşık değildim belki ama hayran olduğum kesindi.

Ama Sina, bir hayranlıktan ya da erkekten çok daha değerliydi benim için. Bugün Deniz Hoca arayıp kayıp olduğunu söylediğinde çok endişelenmiştim. Hemen koşup yurda gittim. Ben danışmadaki beni asla üst katlara almayan uyuz kadınla konuşurken, Sina'nın yurttan arkadaşı Duygu gelmiş ve Sina'nın bir adamla yurttan ayrıldığını anlatmıştı. Adam Deniz Hoca'nın arkadaşıyla birebir uyarken, arabasının da aynı olması şans olamazdı. Bir tuhaflık var bu işte dedim ama aklıma beraber oldukları ihtimali hiç gelmemişti. Sınıf öğretmeni sonuçta demiştim kendi kendime. Ama tüm aramalarıma rağmen Deniz Hoca da telefonunu açmayınca, Sina'nın başına kötü bir şey geldi diye ödüm kopmuştu. Hemen babamın ofisine gidip sekreter Handan Abla'dan Deniz Hoca'nın evini öğrendim. Babam 'Sizin okula yeni gelen matematik öğretmenine daire kiraladım,' diye söylemişti çünkü. Adrese gelince gördüklerim yüzünden şoka uğrasam da, Sina'nın sağ salim olması içimi ferahlatmıştı. Turuncu kafa iyiydi ya gerisi teferruattı.

Koridorda ilerleyip benim odama girdik. Melis tek kişilik yatağı ve yerdeki kolilerimi görünce "Ayrı odalarda mı kalıyorsunuz?" diye hayretle sordu. Hemen "Tabii ki de," diye onayladım. Merakına daha fazla dayanamayan Melis, beni kollarımdan tutup yatağa oturttu. Ardından "Şu işin aslını bir anlat, yoksa çatlayacağım," dedi sabırsızca.

Derin bir iç çekip sadece beş gündür yaşadığım dünya kadar olayı anlatmaya başladım, tabii özel anların tüm detaylarını kendime saklayarak. Utandığımı gören Melis de üstelemedi zaten. Ama Pelin'e çok kızdı, Deniz'in kızdığından bile çok. Tüm bunları birine anlatabilmek, içimi ferahlatmıştı. Yine iki yakın kız arkadaştık ve dertleşiyorduk işte.

***

Kızlar odaya gireli yarım saatten fazla oluyordu. Melis'e kasten her şeyi söyleyecektim ama Sina sinir krizi geçirince bana gerek kalmadı. Melis bizi söyleyecek olsaydı, tabii ki bir B planım vardı. İstifamı verecek, Sina'yı alıp İstanbul'a gidip evlenecektim. Hem orada benim gittiğim kolejde eğitimine daha iyi devam edebilirdi. Ama Melis sağlam çıktı. Sina için bu çok iyi, Pelin'in ihanetinden sonra Melis'in sadakati insanlara karşı kaybettiği güveni geri getirecektir.

Bugün eve gelmediğinde neredeyse kafayı yiyordum. Onu öyle merak ettim ki. Elim kolum bağlı, nerede ve nasıl olduğunu bilmeden geçen her saat, her dakika ölüp ölüp dirildim. Gerçi dersini aldığını umuyorum. Bir de Gürbüz Bey, Pelin'in ifadesini mail olarak atmıştı ve onu okurken endişem katlanarak arttı. Detaylar mide bulandırıcıydı. Biraz sakinleşip kendine geldiği

zaman bu ifadeyi Sina'ya da okutmam gerekecekti. Ama şu aralar her dakikası olay olan bir hayatı vardı ve biraz sıradanlık hiç fena olmazdı. Hem Melis'le dertleşmesi de kafasını dağıtması için iyi olmuştu.

Sina arkadaşlarıyla dışarıda yiyip gelmişti, Melis de tok olduğunu söylemişti. Mutfakta tek başına yemeğimi yerken onunla uyumanın huzurunu aklımdan çıkaramıyordum bir türlü. Belki uygun bir dille teklif edersem bu gece birlikte uyumayı kabul ederdi. Zaten muayyen günündeydi, aramızda başka türlü bir şey olması şimdilik mümkün değildi.

Yemeğim bitince sofrayı toplayıp bulaşıkları makineye dizdim. Dolaptan bugün Sina için aldığım çikolatalı pastayı çıkarıp iki büyük dilim kesip tabaklara koydum. Yanına da iki kupa kahveyi hazırlayıp tepsiye yerleştirdim. Tepsiyi elime alıp Sina'nın odasının önüne geldim. Elim dolu olduğu için kapıyı ayağımla tıklayacaktım ama Melis'in söylediği bir cümle, heykele dönüp kulak kabartmama sebep oldu.

"Seni seviyor ve önemsiyor Sina. Çok belli. Bugün aradığında sesi nasıl endişeliydi. Hele bir de senin benim yanımda olmadığını öğrenince üzülmesi. Aslında o an işkillenmiştim zaten aranızda bir şey var diye ama anlamam için görmem gerekmiş."

"Söyledim ya, göründüğü gibi değildi. Öyle bir şey bir daha olmayacak."

"Neden? O seni seviyor, peki sen onu seviyor musun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Ama Melis sorusunun cevabını almak için diretti. "Sina? Sen onu seviyor musun?" diye tekrarladı.

"Evet, seviyorum. Yani sanırım."

Sırıtışım yüzüme yayılırken mutluluktan midem kasıldı. Kendimi toplamak için biraz daha bekledim. Sonuçta sırıtırken hiç normal gözükmezdim.

"Ee be Sina! Madem seviyorsun niye kendine de ona da eziyet ediyorsun?"

"Çok gıcık çünkü. Beni emir eri sanıyor! Anca emir verip duruyor."

"Sakın sen erkek baskısına alışık olmadığından olmasın o?"

"O ne demek?"

"Yani artık başında bir erkek var. Kaç yıldır baban yoktu ve seni kısıtlayan kimse de tabii. Şimdi hesap vermen gereken birisi var."

"Niye ona hesap verecekmişim?"

"Ben veriyorum ya babama. Erkekler böyle, sahip çıkıyorlar işte. Salaklık yapma! Hayatımın aşkını kaptın, kaçırırsan acımaz alırım elinden ha!"

Kızlar gülüşürken kapıya ayağımla vurdum. Hemen sessizleştiler, Sina "Gel," deyince girdim. Tepsiyi çalışma masasının üstüne bırakınca Melis "Teşekkürler hocam," dedi. Melis'e "Önemli değil, afiyet olsun," dedikten sonra Sina'ya dönüp "İyi misin?" diye sordum. Hemen pasta tabaklarından birini almış, ilk çatalı ağzına götürüyordu ki sorumla dondu kaldı. Sonra toparlanıp kafasıyla onayladı. Ona gülümseyip odadan, çıkarken onun da bana kızararak da olsa gülümsediğini fark ettim.

Bir on beş dakika sonra Melis gitti. Saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Yani hâlâ erken sayılırdı. Sina odasına dönmüştü ve yanına girmek için resmen bahane arıyordum. Sonunda uygun bahaneyi buldum ve kapısını tıkladım.

"Gir." Üstünde yine pembe pijamaları vardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Yerleşiyorum."

"Hımm. Bugün sokaklarda sürtmeseydin çoktan bitmişti bu iş ve ödevini yapıyor olurdun şimdi."

"Ne ödevi?"

"Unuttun mu? Perşembe gününe dünyanın ödevini verdim. Yarın hepsini nasıl yapacaksın çok merak ediyorum."

Alt dudağını ısırdı. Bunu gergin olunca yaptığını fark ettim. Tabii bir de o dudakları ısırma özlemiyle yanıp tutuşmama sebep oluyordu.

"Ödevi yetiştiremeyenlere ne yapacaksın? Silahınla vuracak değilsin ya!"

"Hayır, o çok basit olurdu. Ben tahtaya çıkarıp soruların içinden birini seçip, çözmelerini isteyeceğim. Çözemeyenle de alay edip, sınıfa rezil edeceğim. Sınıfta her dediğime gülecek kapasiteye sahip kalabalık bir hayran kitlem var, fark etmişsindir."

Endişeyle gözleri büyüdü artık alt dudağını kemiriyordu.

"Ama ben o konuyu anlamadım bile. Yani seni görünce şok olmuştum. Daha dediğin test kitabını bile almadım hem."

"Aslında yarın akşam sana ödevinde yardımcı olabilirim. Hem konuyu tekrar ederim hem de soruların bazılarını çözer, çözüm yollarını gösterebilirim."

"Harika olur, çok teşekkürler."

"Bir şartla ama."

"Ne şartı?"

"Bu gece benimle uyuyacaksın."

"Ne?!"

"Evet, bugün yaptığımız gibi sadece uyuyacağız."

"Olmaz!"

"Neden?"

"Olmaz işte!"

"Tamam. Neyse korkma, ödevine yarın yine yardım ederim, o bahaneydi. İyi geceler, kolay gelsin sana."

Acayip moralim bozulmuştu. Salona geçip yıllık programı yazmaya başladım. Bir ay matematik öğretmensiz kalmıştı bir sürü sınıf ve yığınla iş vardı. İşle uğraşırken üzüntümü biraz olsun unuttum. Ama eşyalarımı salondan toplayıp dolaba yerleştirirken yine aklıma geldi. Beni seviyorsa neden benimle uyumak istemiyordu? Bir türlü cevap bulamıyordum. Banyoya gidip ılık bir duş aldım. Pijamalarımı giyip yatağa girdim ama onu düşünmekten uyuyamıyordum. Kapı çalınca heyecanla yerimde doğruldum.

"Gir."

Kafasında bir havlu sarılıydı ve üstünde sarı renkli pijamalar vardı. O da banyo yapmıştı.

"İyi geceler, rahatsız ettim ama saç kurutma makinesini alabilir miyim?"

Hevesim kursağımda kalmış bir şekilde kafamı yastığa bırakıp "Tabii, keyfine bak," dedim. O da banyoya geçip makineyi çalıştırdı. Ses kesildiğinde odadan yürüyüp geçti. Ona arkam dönük yatıyordum. Odamın ışığı kapandı ve kapı sesini de duyunca gittiğini anladım. Ama birden yatağın diğer tarafı bir ağırlıkla ezildi. Arkamı dönünce yatağa girdiğini gördüm. Şaşkınlık ve mutluluk karışıp yüzüme nasıl bir ifade verdi hiç bilmiyorum ama bana şöyle dedi.

"Hiç öyle bakma. Geldim çünkü odamı tam yerleştiremedim. Kıyafetlerimin hepsi yatağımın üstüne serili ve saat çok geç oldu, o yüzden uykum geldi."

Sırıtışım sevinçten yüzüme yayılırken o alay ettiğimi sandı ve "Gülecekseń salonda yatmaya giderim," deyip kalkmaya yeltendi. Hemen kolundan çekip onu yatağa çektim ve kollarım arasına hapsettim. Dudaklarına minik bir öpücük kondurup "Teşekkürler," dedim. Karanlıkta bile fark ettiğim şaşkın ifadeyle

yüzüme bakarken yanına kaydım ve arkadan beline sarılıp saçlarını kokladım. Saçları çok güzel kokuyordu. Açmamış bir çiçek misali, tıpkı onun gibi...

Sabah telefonumun alarmı çalınca beraber uyandık. Yattığımız pozisyonda kalmışız sabaha kadar. Uyanınca bana döndü ve bakıştık. Sadece bakıştık. Tıpkı o gece ki gibi, uzun uzun. Öyle ki bizi ayıran ilk etapta susturmadığım alarmın beş dakika sonraki tekrar çalışı oldu. Sina yine o geceki gibi sesi duyunca irkildi ve ben yine elimde olmadan güldüm. Bana sitemkâr bakışlar atarken yataktan kalktı. Ben de güne daha önce hiç bu kadar mutlu uyanmadığımı fark edip tek harekette yataktan kalktım.

Alışkanlıktan olsa gerek koridordaki banyoya gitmişti. Ben de odamdakine gittim. Pijama altımı çıkarıp eşofmanımı giydim. Portmantodan montumu üstüme geçirirken banyodan çıktı.

"Nereye?"

"Ekmek almaya."

"Tamam, kahvaltıyı ben hazırlarım."

Hiçbir şey demeden yanağına bir öpücük kondurdum ve ayakkabılarımı giyip gittim. Döndüğümde kahvaltı hazırdı ve ben eve girince çaylarımızı doldurdu. Kahvaltı ederken yine hiç konuşmadık ama ona gülen gözlerle bakmaktan kendimi alamıyordum. Seks için cennetlik haz mı demiştim, işte aşk ondan da güzeldi. O da fark etmiş olmalı ki bakışlarımı "Yemek yerken insanlara dik dik bakılmaz," dedi.

"Bence sen insan olamayacak kadar güzelsin."

Kızarıp bakışlarını yere indirdi. Allah'ım ona doyamıyorum. Bakmaya, koklamaya, öpmeye... Ve benimdi. Sadece benim. Ben de onun. Ailemin öğreti ve yetiştirme tarzıyla zinadan uzak durmuştum. Gözleri ve güzelliği aklımı başımdan almasaydı, ev-

lenmeden kimseyle öyle bir şey yapmazdım. Ama şimdi sorun etmiyorum çünkü onunla evleneceğimi biliyorum.

Üstümü değiştirip odadan çıktığımda o da giyinmişti ve sanki beni bekliyordu. Ciddi bir ifadeyle bana bakıp elinde tuttuğu paraları uzattı ve "Bunu kabul edemem. Paranı istemiyorum," dedi. Yine tadımızı kaçıracak bir şey bulmuştu.

"Sina, niye bir kere de uysal olmuyorsun?"

"Bana diyene bak! Sen gök gürültüsü yiyip yıldırım çıkarıyorsun be!"

"İyi tanımışsın beni ama yine beni kızdıracak şeyleri söylemeye devam ediyorsun."

"Bu çok yanlış. Paranı alamam."

"Neden?"

"Ne sıfatla alabilirim ki bunu?"

"Sevdiğim kadın olarak."

"....."

Yanakları pembeleşti ama bu kez gözlerini kaçırmadı.

"O parayı ve bundan sonra seninle paylaşacaklarımı kabul etmezsen, bundan beni istemediğin sonucunu çıkaracağım."

"Ama beni zan altında bırakıyorsun."

"Sen de beni sinirlendiriyorsun. Allah'ını seversen para için kavga etmeyelim. Lütfen."

"Tamam."

Hemen yanağını öptüm ve "Teşekkürler beni üzmediğin için," dedim.

Buruk bir gülümsemeyle cevap verdi. Sanırım kendini bir çeşit mağlubiyet almış gibi hissediyordu.

"Bu arada dünkü eve geç gelme olayın üstüne tabii ki hemen bir servisle anlaştım. Çıkışta hiçbir yere uğramadan o servise binip doğru eve geliyorsun."

"Kitap alacaktım ama. Senin istediğin test kitabını."

"Sorun değil, ben alırım onu. Sen lütfen bana bir kez daha işkence dolu saatleri yaşatma ve eve dön direk."

"Anladım."

Onu öpmek istiyordum ama ne tepki vereceğini bilemediğim için sadece ciğerci kedisi gibi dudaklarına bakmaya başladım. Telefonum çalınca cebimden çıkarıp baktım. Arayan servis şoförü rüydü. Adamla kısa bir konuşma yapıp telefonu kapattım. Sina anlamış olacak ki ayakkabılarını giyiyordu. Ben ondan sonra evden çıkacağım için kapı eşiğinde onu bekliyordum. Ayakkabılarını giyip bana baktı, sanki o da bir şeylere tereddüt ediyor gibiydi. Bana kızmamasını umarak dudaklarına minik bir öpücük kondurdum önce. Kendini geri çekmeyince öpüşümü derinleştirdim. O da bana karşılık verdi. Servis şoförü tekrar arayınca dudaklarımız ayrıldı. Telefonu meşgule atıp "İyi dersler," dedim. O da mahcup bir şekilde el sallayıp asansöre yöneldi. Midem yerinde yoktu adeta. Daha önce de kız arkadaşım olmuştu ama hiçbiri bana böyle şeyler hissettirmemişti. Kimseyle yatmamış olsam da ilk öpüştüğüm kız Sina değildi. Yine de ilk öpüşmem bile böyle hissettirmemişti. Alev saçlı içimi yakıp kavurmuştu.

***

Tüm gün okulda ders maratonu ardından son ders rehberlikti ve açıkçası Deniz'in bu dersi nasıl değerlendireceğini merak ediyordum. Sonunda derse elinde yığınla broşür ve sınav rehberi dergiyle geldi. Sınav hakkında bilgi verip çalışma yöntemlerinden bahsetti. Her birimiz için okuldaki rehberlik öğretmeninden randevu almıştı ve bize bu zamanları yazdığı listeden okuyarak

bildirdi. Herkes randevusuna gidecek ve rehber hocayla kendine uygun bir çalışma programı oluşturacaktı. O öyle ciddi ciddi anlatınca sınavı asla kazanamayacağımı hissettim.

Zil çalınca oyalanmadan servise bindim. Eve geldiğimde ev boştu. O yokken çok ıssız ve sessiz olmuştu burası. Bugün okulda bir şeyler yemiştim o yüzden direk odama geçtim. Üstümü değiştirip yatağımın üstündeki elbise yığınını dolabıma yerleştirmeye koyuldum. Bir saat kadar sonra işim bitmişti. Ben salona geçip televizyonu açtım ve izlemeye başladım. Salak bir moda programını izlerken zil çaldı. Önce Deniz diye sevindim ama sonra onun anahtarı olduğu aklıma gelince korktum. Kapının dürbününden bakınca Deniz'i gördüm ve sevinçle kapıyı açtım. Elleri torba doluydu, kapıyı anahtarıyla açmamasına şaşmamak gerekti. Torbaları elinden alıp hole koydum. O da içeri girdi. Takım elbisenin üstüne giydiği paltosunu asarken bana kızgın kızgın bakıyordu. Sabah öpüşerek vedalaşmıştık oysa yine ne yapmıştım acaba?

"Bir şey mi oldu?"

"Evet, ders çalışman gerek. Hem de çok fazla. Bu kitapları sana aldım. Bugün matematik çalışalım, ödevini yap. Yarından itibaren programına göre devam edersin. Yerdeki torbaları görünce içimden ağlamak geldi. Öyle çok kitap vardı ki! Deniz bir poşeti alıp "Ama önce bunları yiyelim," dedi. Pizza almıştı ve mutfağa geçip masaya kurulduk ve pizzalarımızı yedik. Deniz her zamanki gibi çok iştahlıydı. Yemek bitince koridordaki poşetlerden bir iki kitap çıkartıp salondaki şık yemek masasının üstüne koydu. Ben de kitaplara yer açmak için masanın üstündeki vazo ve örtüyü kaldırdım.

Bana ciddi bir ifadeyle bakıp "Tam dayaklıksın!" dedi.

Elimde olmadan alınmıştım. "Neden? Ne yaptım ki?"

"Önceki matematik ve geometri notlarına baktım. Geometriden 46 almışsın hadi gene o neyse de matematikten 20 almışsın. Bir insan hiçbir şey bilmez, nasıl 20 alır diye kâğıdına baktım. Bu kez de önceki öğretmenin o kâğıdın neresinden 20 puanı bulup da sana vermiş diye şaşırdım. Sina bu hafta ve önümüzdeki hafta yazılıların var. Cidden düzenli ve çok ders çalışmalısın."

"Diğer derslerim iyi zaten. Ben onlara çalışıyorum. Sayısala kafam basmıyor, ben ne yapayım?"

"Evinde hali hazırda bir matematikçi var. Etinden sütünden yararlan." Bu söylediklerini o çarpık sırıtışını yaparak söylemişti. Sadece dersten bahsetmediğine emindim.

"İyi, başlayalım o zaman."

Saatlerce ders çalıştık. Deniz konuyu tekrar anlattı. Örnek olsun diye çözüm yolunu göstererek bir sürü soru çözdü. Tabii en sonunda da soruları benim çözmemi istedi. Ders kitabındaki alıştırmaları çözerken başımda durup hatalarıma müdahale etti ama test kitabındaki ödevde süre tutup beni sorularla baş başa bıraktı. Konuyu anlamıştım sanırım çünkü testlerde %95 başarı göstermiştim. Deniz'den bir aferin de almıştım ama başım kazan olmuştu resmen. Deniz'in ders arasında mola diye bir kavramdan haberi yoktu sanırım. Ben diretip ısrar etmedikçe ara vermemişti ve en uzun mola on beş dakika olmuştu. Yine de tek başıma altından kalkamayacağım ödevi bitirmiştim sonuçta.

Banyoya gidip işlerimi hallettim ve odama girecekken Deniz beni kolumdan tutup durdurdu. Bir anda nereden çıktığını bile anlamamıştım. Sıkıntılı bir ifadeyle "Bu gece gelmeyecek misin?" dedi. Ne diyeceğimi bilemedim. Bana art niyetle yaklaşmıyordu ve onunla uyumak cidden güzeldi. Ama yine de kararsız kalmış-

tım işte. Bir müddet cevap vermeden bekleyince "Tamam, ben özür dilerim. İyi geceler," deyip kolumu bıraktı. Bu haline kıyamıyordum. Dondurması yere düşmüş çocuk gibi üzgün bakması, ona hayır dememi imkânsız kılıyordu. Bir şey demedim ama elini tutunca geleceğimi anladı. Hemen yüzü güldü. Odasına girip birlikte yatağın üstündeki örtüyü kaldırıp katladık ve Deniz ışığı kapatınca yorganın altına girdim. O da peşimden yanıma geldi ve dün geceki gibi kaşık pozisyonunda yattık. Saçlarımı derin bir nefes çekip kokladı ve bir öpücük kondurdu her zamanki gibi.

"İyi geceler," diye mırıldandım.

O da "İyi geceler, tatlı rüyalar aşkım," diye karşılık verdi. Aşkım demişti. Hem de ortada bir şeyler ispat etmeye çalıştığı bir Melis falan da yoktu. Karında uçuşan kelebek klişesi doğruydu sanırım çünkü hissettiklerimi ben de ancak bu kelimelerle ifade edebilirdim. Uykuya onun kollarının arasında gözlerimi yumarken artık talihin benden yana döndüğünü biliyordum.

Perşembe günü Deniz cidden ödevi yapmayanları tahtaya kaldırdı. Alay etmedi ama güzelce payladı. Esip gürledi desek yeridir. Tekrar bir yığın ödev verdi. Rehber hocanın verdiği programım da Deniz'in aldığı yığınla test kitabını bitirmeye yönelikti. Sağ olsun rehber öğretmenim tuvalet, yemek ve uyku için programda yer bırakmıştı. Deniz programı odamdaki dolabın kapağına yapıştırmıştı ve programa uymamam gibi bir şey söz konusu bile değildi. Bu konuda hep sert ve otoriter davranıyordu. Perşembe ve cuma günü ders çalışmaktan tabiri caizse imanım gevremişti. Günlerin tek güzel yanı Deniz'le uyumaktı. Çarşambadan beri öpüşmemiştik. En fazla geceleri saçımı öpüyordu.

Cumartesi sabahı yüzümün pek çok yerine kondurulan minik öpücüklerle uyandım. Deniz, maviş gözleri ve dağılmış saçlarıy-

la çok tatlı gözüküyordu. Ona gülümseyince "Günaydın aşkım" dedi. "Günaydın aşkım," diye karşılık verince gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Sonra birden "Hadi kalk bakalım. Daha yola çıkacağız," dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Senin memleketine."

"Eskişehir'e mi?"

"Evet, kalk hadi. Seninle orada kahvaltı etmek istiyorum."

"Duş alayım öyle çıkalım. Saçım yağlı."

"Çabuk ol ama. Saçını iyice kurutmayı da unutma."

Çok değil bir saat sonra arabanın içindeydik. Yol boyunca arabada Karadeniz türküleri çaldı ama ben şikâyetçi değilim. Türkülerde aşk, hareketli olanlarda bile en güzel dille anlatılmıştı. Ritmi oldukça yüksek olan bir Kazım Koyuncu şarkısı içime oturmuştu resmen. Sözlerin bir cümlesi beni vurmuştu. "Sevup da alamamak elimun gardeşidur." Bazen de sözleri hızlarından, şiveden ya da kültür farkından anlayamıyordum ve Deniz bu hallerimle çok eğleniyordu.

"Göreslenmek ne demek?"

"Göresim gelmiş demek istiyor. Var ya seni anneannemle tanıştırınca ya alt yazı ya da tercüman isteyeceksin."

Güle oynaya söylediği bu cümle beynimi soru yağmuru altında bıraktı. Beni ailesiyle mi tanıştıracaktı? Ailesinin tepkisi, nasıl insanlar oldukları, nerede yaşadıkları... Sorular birbiri ardına çoğalırken yüzümün halini görmüş olacak ki "Endişelenme. Seni çok sevecekler, eminim," dedi.

Eskişehir'e gelince Doktorlar Caddesi'nde şık bir mekânda kahvaltımızı ettik. Ardından Porsuk Çayı'nda gondola bindik ve doğup on üç yaşıma dek yaşadığım bu şehirde mutluluk aşkla

harmanlanıp beni satarken, gözlerimi Deniz'in gözlerinden alamıyordum. Çarşıda biraz daha gezip dolaştıktan sonra Espark'a geçtik. Deniz elimden tuttuğu gibi beni alışveriş merkezinin büyük kısmını kaplayan teknoloji mağazasına soktu ve telefonların olduğu reyonun önünde durduk.

"Seç birini."

"Gerek yok, cidden."

"Ne demezsin?! Yine meraklanıp sinirleneyim, ister misin?"

"Tamam, peki. O zaman bu olsun." Normal fiyattan orta halli, bence güzel bir telefon gösterdim ama beğenmedi.

"Yok ya iyi değil bu. Bence bunu al, benimkinin beyazı. Hem uygulamaları da birbirine uyumlu., daha rahat kullanırız."

"Gereksiz pahalı."

"Sen de gerekli gereksiz pürüz çıkarıyorsun ama ben seni alacağım. O yüzden bunu da alıyoruz."

Ne demek istediğini ve telefonla ilgisini anlamasam da beni alacak olduğu kısmı kafama takılmıştı. Telefonu aldık ve Deniz elime bir kart tutuşturup canım ne istiyorsa alabileceğimi söyledi. Bir şey istemediğimi belirttiğimde "Benimle mi kızlara özel şeyleri almak istersin yoksa kendin mi?" diye utandırarak tehdit etti. Kızgın yüz ifademe bakıp "Ben de bensiz almak isteyeceğini düşünmüştüm. Neyse ben oyun konsollarına bakmaya gidiyorum. Sen keyfine bak,"dedi, yanağımdan öpüp gitti.

Aslında epilasyon aletine ihtiyacım vardı. Yurtta hep Pelin yapardı ağdayı bana. Ben ağda yapmayı beceremiyordum. Eğer bir iki hafta sonra mağara adamı gibi bacaklarla Deniz'in yanında gezmek istemiyorsam, bir epilatör şarttı. Reyondaki kız epilatör yerine lazer epilasyon cihazı önerdi. İstenmeyen tüylerden tamamen ve bir daha geri gelmemek üzere kurtulacağımı

söylediği an, Deniz'in parasına acımadan aldım. Sonra gözüme saç şekillendiricileri takıldı ve koca parası yiyen kadınlar gibi hissetmeme rağmen nefsime yenik düştüm ve hepsinden aldım. Sonra aldıklarımı ödeyip yüklenmişken Deniz elinde bir torbayla çıkageldi. Oyun konsolu almıştı ve fiyatını duyunca aldıklarımın normal olduğu kanısına vardım. Deniz aldığımız şeyleri bagaja koymak için otoparka inince ben de bayan giyim mağazalarını gezmeye başladım.

Ben bakınırken Deniz geldi ve asıl alışveriş maratonu başladı. Deniz hiçbir itirazımı dinlemeden bir gardırop dolusu elbise ve ayakkabı aldı bana. Kendine de ünlü markaların yeni sezon ürünlerinden birçok spor kıyafet ve bir erkek giyim mağazasından bir sürü takım elbise aldı. Sonunda dayanamayıp "Parayı kazanmadan harcadığın çok belli, resmen saçıyorsun!" dedim. Alınmadı, aksine gülüp "Dedem sağ olsun," dedi. Sadece o öğretmen maaşına talim etse o zaman görürdüm ben işte onu. Akşam yemeğini yan flüt ve piyano eşliğinde şık bir mekânda yiyip arabaya binip yola çıktık. Gün boyu çok yorulmuştum ama öyle mutluydum ki içim içime sığmıyordu. Alışveriş çılgınlığını saymazsak Deniz'le harika bir gün geçirmiştik ve arabada çalan türküye eşlik etmeden duramadım.

"Zate göreslenmişum... Zate göreslenmişum..."

Deniz halime bakıp gülümsedi. "Bence her hafta sonu böyle bir yerlere kaçalım. Haftaya da Afyon'a gideriz, ne dersin?"

"Abartma Deniz! Her hafta sonu diyorsun bir de."

"Hafta içi eve kilitliyiz zaten. O küçücük Kütahya'da beraber dışarı çıkmak yakalanmakla eş anlamlı. Ben seninle kaliteli zaman geçirmek istiyorum."

Ona gülümseyerek baktım. Nasıl da düşünceli ve romantikti. Ve aşk ne güzel şeydi!

Eve varınca yorgunluktan bittiğimi anladım. Yorgunluğumu alsın diye duşa girip çıktım ve mor üstüne minik kalpleri olan pijamalarımı giyip Deniz'in odasının kapısını tıkladım. "Gelebilirsin aşkım," deyince girdim. O da yıkanmıştı ve siyah ipek altı olan pijamasının üstüne bordo bir tişört giymişti. Kafasını havlu ile kuruluyordu. Bir erkek pijamayla bile seksi olabilir miydi? Deniz pijama paketlerinin üstündeki mankenler gibiydi.

Yine birlikte yatağa girdik ve sarılıp uyuduk. Asla yalnız değildim, karanlık çoktan defolup gitmişti ve Deniz'in güvenli kollarında benden mutlusu yoktu. Yorgunluk ve mutluluğun rehavetiyle uykuya daldım.

Gecenin bir yarısı beni uyandıran Deniz'in çıkardığı sesler oldu. Hemen abajurun ışığını açtım. Sanırım kâbus görüyordu. Araladığı dudaklarından iniltiler ve hırıltılar çıkıyordu ve kaşlarını çatmıştı. Hemen onu dürtükleyip uyandırdım. Kâbus görmenin nasıl kötü bir şey olduğunu biliyordum ve onun böyle bir şey yaşamasına müsaade edemezdim. "Deniz! Deniz, aşkım! Uyan!"

Sonunda uyanmıştı. Şaşkınlıkla bir iki saniye etrafına baktıktan sonra bende sabitlenen bakışları değişti. "Gel buraya!" diyerek aniden üstüme çıkıp "Hâlâ hasta mısın?" diye sordu.

Gecenin bir yarısı bunu niye sorduğunu anlamıştım. Yine de doğruyu söyleyip "Hayır, bitti," diye fısıldadım.

Yalvaran bir ses tonuyla "Lütfen bana evet de. Seni çok istiyorum Sina," dedi. Kulağıma eğilip tekrar fısıldadı.

"Lütfen evet de..."

***

Bölüm 5

Ne Verirsin?

Kalbim sıkıntıyla kasılırken Deniz yalvarmaya devam ediyordu.

"Aşkım, hadi lütfen."

Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Korkuyordum, içime sıkıntı düşmüştü. Niye ya da neden korktuğumu da bilmiyordum. Deniz'e şaşkınlıkla bakan gözlerimi kapattım. Keşke onu hiç uyandırmasaydım. Rüyasında ne görmüştü acaba? Dikkatini dağıtmak ve bu nahoş durumdan kurtulmak için "Rüyanda ne gördün?" dedim.

"Seni gördüm bebeğim."

"Beni mi?"

"Evet, sevişiyorduk ve sen en güzel yerinde beni uyandırdın."

"En güzel yeri mi? Kâbus görüyor gibiydin."

Hırıltılı bir şekilde güldü. Elini pijama üstünün içine soktu. Panik içimde baş gösterdi. Belimi okşayan eli, tenime değdiği yerde soğuk bir şey değmiş gibi yakıyordu. Oysa elleri sıcacıktı. Diğer eli saçlarımı okşayarak "Sen de istemiyor musun beni?" diye sordu. Vücudumun tepkisi utanmama sebep oldu. Kafamı yana çevirip tekrar gözlerimi kapattım. Deniz elini göğsüme doğru çıkarmıştı. Kalbim avucunun altında gümbürdüyordu.

"Utanma bebeğim. Benimsin zaten, ben de senin. Yanlış bir şey yok."

Cevap veremediğim her saniye onu daha da cesaretlendiriyordu. Saçlarımı okşayan elini de pijamamdan içeri soktu ve usulca pijamamın üstünü kafamdan çekip çıkardı. Basiretim bağlanmıştı adeta hiçbir şey diyemeden ve yapamadan öylece üstümde pembe sutyenimle kalmıştım. Kendi tişörtünü de çarçabuk kafasından çıkarıp attı. Heybetli vücudunun altında küçücük kalmıştım. Üstüme eğilip boynumu öpmeye başladı. Deli gibi çarpan kalbim dışında kasılıp kalmıştım. Boynumu ısırınca canım yandı ve iç çekerek, kafamı yana çekip boynumu kaçırdım.

Isırdığı yere tekrar uzanmak isteyince kafamı omzuma dayayıp boynumu kıstırdım ve ulaşmasını engelledim. O da boynumun diğer tarafına geçti ve öpmeye başladı. Bu kez minik minik öpüyordu ve her öpüşünün ardından bir kelime söylüyordu.

"Öyle... güzelsin ki... sana... doyamıyorum..."

Boynumdan dudaklarıma ulaşan öpücükleri git gide daha ıslak oluyordu. Sonunda dudaklarımı öperken elleri çıplak vücudumdan aşağı kaydı. Pijamamın altını aşağı çekiştiriyordu. Müdahale etmek istedim. Pijamamı tutup yukarı çekmeye çalıştım ama o daha şiddetli asılıp pijamamı baldırlarımdan aşağı çekti. Bir şeyler yapmam ya da söylemem gerekiyordu. Boğuk da olsa sesimi bulduğumda "Utanıyorum," diye mırıldandım.

"Görmediğim bir şey yok, unuttun mu?"

Haklıydı ama yine de elimde değildi. Kollarımı göğsüme dolayıp sutyenimi çıkarmasını engelledim. İki eliyle yüzümü avuçlarının arasına aldı ve "İstemiyor musun?" dedi. Cevap veremeden öylece yüzüne bakıyordum.

"Korkma, istemediğin hiçbir şeyi yapmam. Bana hayır diyebilirsin."

İstemiyordum ama neden istemediğimi bilmiyordum. Ona cevap veremedim. O da baldırlarımı okşayıp "Hoşuna gidecek, biliyorsun. Hatırladığını biliyorum," dedi. Her saniye bana dokunuşuna esir oluyordum. Sonunda ellerimi saçlarına geçirip teslim oldum. Bu kez korunmayı unutmamıştı. Yüksek sesli inlemelerimiz birbirine karıştı. Alnını alnıma dayadı ve soluklandıktan sonra "Teşekkür ederim, aşkım," dedi. Dudağıma minik bir öpücük kondurup üstümden doğruldu ve banyoya gitti.

Deniz banyodan çıkmadan yataktan kalkıp iç çamaşırlarımı aramaya koyuldum. Ama yeni bulmuştum ki giyemeden Deniz banyodan çıktı, çıplaktı o da. Zevkin etkisi geçmeye başladığı için utanma duygum da geri gelmişti. Bir an önce giyinmek istiyordum ama aceleden elim ayağım birbirine dolanmıştı.

"Giyinme lütfen."

"Utanıyorum. Böyle dolaşamam."

"Zaten yorganın altında olacağız."

"Tuvalete gitmem gerek."

Deniz kendi tişörtünü başımdan geçirip bana giydirip "Böyle git," dedi.

Tişörtü popomu bile kapatmıştı. Kafamı sallayıp onayladım. Döndüğümde tişörtü çıkartıp beni yorganın altına çekti. Çıplak bedenlerimiz birbirine değerken çok sıcak olduğunu fark ettim.

Üşüyen ayaklarımı ayağıyla bulunca "Üşümüşsün," deyip ayaklarımı iki bacağının arasına koydu. Yine kaşık pozisyonundaydık. Saçlarımı koklayıp öptü ve yüzümü kendine çevirip gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum," dedikten sonra da alnımdan öptü.

Mutluluktan kalbim kanat takmış uçuyordu. Beni sevdiğini gözleriyle bile söylüyordu aslında. Sevgi elle tutulabilir bir şeymiş gibiydi yanındayken hissetmemek imkânsızdı. Cesaretimi toplayıp "Ben de seni seviyorum," dedim ve dudağına minik bir öpücük kondurdum. Beni göğsüne bastırıp "İyi ki Allah'ım seni bana yazmış," dedi. "En kısa zamanda kurban kesip etini çarşıda dağıtacağım."

"Ciddi misin?"

"Evet. Hem de koyun falan değil büyük baş keseceğim."

"Bana mı?"

"İnsana kurban kesilmez, sadece Allah'a kurban kesilir. Seni bana verdiği için Allah'a şükür kurbanı keseceğim. Sebebi sensin ama kurban. Allah'a."

"Ne bileyim ben, hiç kurban kesmedik ki."

"Nasıl yani, bayramda da mı?"

"Babam kesmezdi. Annem isterdi ama hep çünkü dayımlar falan keserler."

"Baban ne iş yapıyor?"

"Eskişehir'de iki pavyonu var. Onları işletiyor. Seninki ne iş yapıyor?"

"Emekli idari hâkim."

"Annen?"

"Ev hanımı."

"Benimki de öyleydi."

"Annen ölmüş gibi konuşuyorsun. Unutma hâlâ hayatta."

"Hakkımdaki her şeyi nasıl biliyorsun?"

"Meslek sırrı."

"Söyle ya, bana ne!? Çok merak ediyorum."

"Bak bak! Sen bana dikleniyor musun?"

"Evet ve lafı değiştirme, söyle."

"Sevda Hanım tüm sınıf için bir defter tutmuş. Öğrencilerin hayatlarını, karakterlerini, psikolojilerini falan yazmış. Oradan biliyorum ve bak şimdi fark ettim, senden başka kimseyi okumadım. Benim onu okumam gerek."

"Hakkımda ne yazıyordu?"

"Yalan yanlış şeyler."

"Sevda Hanım yalan söylemez."

"Söyler mi bilmem ama yazmış işte. Senin için kendi halinde, içine kapanık, mülayim bir şey yazmış. Ama sen bildiğin dik kafalı cadının tekisin."

"Seni de uzaktan bakan yakışıklı, efendi biri zanneder ama sen de kızgın boğa gibi her şeye öfkelenen hödüğün tekisin."

Güldü. Hem de içten kahkahalarla, sonra da "Sevda Hanım uzun dilli olduğunu da yazmamıştı mesela. Onun yerine sessiz sedasız benzeri bir şey yazmıştı. Ne yalan ama!" diye hayıflandı.

"Niye susacakmışım? Hem sen alay komutanı gibi emir verip durmasan, insan gibi konuşmayı denesen ben de laf sokmazdım."

"Ben sana şimdi başka bir şey sokacağım zilli!"

Gülerek hafifçe burnumu ısırdı. Burnumu kurtarıp "Yaaa zaten boynum hâlâ acıyor!" diye çemkirdim. Birden üstüme çıkıp "Sen kime çemkiriyorsun bakalım!" dedi.

"Sana!"

"Ben senin öğretmeninim. Yaptığın çok ayıp. Seni cezalandırmam gerek şimdi."

"Şu an öğretmenim olduğunu hatırlatmasan olmaz mıydı?"

"Milletin fantezisini kurduğu şeyin gerçeğini yaşıyorum, bence hatırlatmazsam enayilik olur."

"Nasıl yani?"

"Seksi liseli en çok izlenende bebeğim."

"Öyle şeyler mi izliyordun?!"

"Yok, rahiptim aslında sen beni yoldan çıkardın! İzlemeyip ne yapacaktım?!"

"Öööğğyk! İğrençsin!"

"Sen de çok gevezesin. Sus artık!"

"Emreder..."

Dudağıma yapışıp lafımı yarıda kesti. Tekrar birlikte olduk ve kendini üstüme bıraktı. Zaten hâlâ düzgün nefes alamıyordum ve bir de onun ağırlığı altında resmen boğuldum.

"Deniz, çok ağırsın!"

Hemen doğrulup yanıma yatarken "Özür dilerim, bebeğim." dedi. Alnımı öpüp "Çok güzelsin, sana asla doyamam bir tanem." dedi. Kalkıp Deniz'in tişörtünü yerden aldım ve giyip tuvalete gittim. Yatağa döndüğümde Deniz yoktu ama az sonra o da geldi. Koridordaki banyoya gitmişti. Yatağa girip yine tişörtü çıkardı ve bana sarılıp yorganı üstümüze çekti. Sarılıp yine ayaklarını bacaklarının arasına aldı.

"Deniz?"

"Efendim aşkım."

"Bu kez cidden uyuyacağız değil mi? Çünkü öldüm yorgunluktan ve bu halde ben o tahta sırada oturamam bile."

"Benim kucağıma otururbut o zaman," derken sırıtıyordu.

"Deniz!"

"Ne?! Okulu senin için eğlenceli hale getiriyorum işte."

"Düşüncesi bile korkunç! Sınıftakiler duysa rezillik!"

"Korkma, kimse bir şey bilmeyecek. Şaka yapıyorum sadece."

"Biliyorum."

"Bensiz tekrar uyanmadan uyu hadi."

Ne demek istediğini anlamıştım. Kafamı göğsüne koyup göğsüne bir kaç kez öptüm. O da saçlarımı ve alnımı öptü.

"İyi geceler ve tatlı rüyalar meleğim."

"Sana da iyi geceler deniz gözlü. Ve mümkünse sen rüya görme."

Deniz kahkahayı basarken ben de gülerek ona eşlik ettim. Muhtemelen yorgunluk ve neşeyle onun kokusu etrafımı sararken uyudum.

***

Bu sabah dünyanın en mutlu erkeği olarak uyandığıma eminim. Yanımda yatan kızıl güzel, Sina'm. Adındaki çöl gibi kavurdu beni dün gece. Bir saattir yatakta onu izliyorum ama hâlâ bıkmadım. Ölene dek izlesem de bıkmam. Uyurken ayrı bir güzeldi meleğim. Kırmızı iri dudakları ördek gagası gibi şekil almıştı, çok tatlı ve masumdu yüzü. Yine de banyoya gitmem gerektiği için istemeye istemeye de olsa yanından kalktım. Duş alıp çıktıktan sonra yere saçılmış kirlileri toplayıp sepete attım. Sina'nın çamaşırlarını görmek bile heyecanlanmama yetmişti ama şu an olmazdı. Tüm yaralarını sarmak, dertlerinin dermanı olmak istiyordum. Olmuştum da sanırım. Bu haftaya nasıl başladığımızı düşünürsek çok şey değişmişti. Stresli ve kötü başlayan hafta mutlu sonlanıyordu.

Banyoda saçlarımı kurutup fönle şekil verdim ve üstüme Eskişehir'den yeni aldığım kot ve kazağı giydim. Aynada kendimi kontrol edip kahvaltı hazırlamak üzere mutfağa geçtim. Mükellef bir pazar kahvaltısı hazırladım. Bu arada koridorun sonundaki odaların kapıları açılıp kapanıyordu. Sina uyanmış, giyinmek için odasına geçiyor olmalıydı. Aslında eşyalarını oradan yatak odasına taşımamız gerekiyordu. Artık sen ve ben yoktu, sadece biz vardı.

Montumu alıp açma ve poğaça almak için bu kez yürümek yerine arabaya bindim. Bir an önce evde olmak istiyordum. Eve dönünce zile bastım. Sina kapıyı kafasında havlu, altında siyah tayt, ayağında pofuduk çizmeler -dün almıştık- ve üstünde beyaz bir tişörtle açtı. Çok doğaldı ve her hali güzeldi.

"Hoş geldin aşkım."

"Hoş buldum aşkım."

Dudaklarını öpüp eve girdim. Kahvaltıda bu kez çok neşeliydik. Sina'nın kahkahaları masayı şenlendirirken mutluluğun sesinin bu ses olduğunu anladım. Masanın üstündeki telefonum çaldı. Ekranda 'Ballim' yazıyordu. Sina yazıyı görünce bozuldu. Hâlbuki arayan annem ama Sina'yı kıskandırıp biraz eğlenmek fena olmazdı doğrusu. Telefonu alıp mutfağın kapısına yöneldim ama mutfaktan çıkmadım çünkü Sina'nın beni duymasını istiyordum.

"Ballim."

"Ballim deyip de kurtulamazsın oğlum. Bir haftadır niye hiç arayıp sormuyorsun?"

"Fırsat olmadı sultanım."

"Yağcı seni! Yalan deme, hangi kızın koynundan çıkamadın da unuttun beni."

Annem bunu beni utandırıp dalga geçmek için üniversite yıllarımdan beri derdi. Ama ilk kez gerçeklik payı olduğu için

cidden yakalanmışım gibi hissettim. Aslında Sina'dan ona bahsetmek istiyordum ama şimdi değil. Önce Sina'yı biraz kıvrandırmalıydım.

"Benim tek aşkım sensin, diğerleri geçici heves ballim."

"Elkızı koynuna girene kadar hep öyle derler. Ne yapıyorsun? İyi misin?"

"İyiyim merak etme. Asıl sen nasılsın? Ne var ne yok oralarda?"

"Bizde bir yaramazlık yok. Deden aradı geçen babanı, dedi ki; işini gücünü de eline aldı, o uşağa bir kısmet bulup başını bağlayın. Deden diyor ki; bir kız bak ona. Ben de dedim önce sana sorayım, var mı biri? Varsa boşuna uğraştırma beni."

"Var."

"Esse mi diyorsun?"

"Evet."

"Kimdir, kimlerdendir?"

Mutfaktan çıkıp kapısını arkamdan çektim. Sina öyle kötü gözüküyordu ki suratı kıpkırmızı ve hayal kırıklığı doluydu. Şakanın suyu çıkmıştı. Neyse şimdi annemle konuşayım da ona açıklamayı sonra yaparım. Salona geçip oranın kapısını da kapattım.

"Bir öğrencim."

"Ciddi misin?"

"Evet, adı Sina."

"Kızın gönlü var mı ya da haberi?"

"Herhalde anne. Deli miyim ben!"

"Öğrencim dedin ya, ondan şaşırdım."

"Aslında buraya ilk geldiğimde öğrencim olduğunu bilmezken tanıştık. Hatta liseye gittiğini bile bilmiyordum. Çünkü üniversitelilerin kaldığı bir yurtta kalıyordu. Ben de üniversite öğ-

rencisi sandım. Pazartesi okula bir gittim, utançtan kıpkırmızı bir suratla karşımda."

"Ece!! Film gibi olmuş. Niye yurtta kalıyor? Anası babası yok mu?"

"Babası hayırsızın teki. Bırakıp başkasıyla evlenmiş beş sene önce. Ondan sonra da bir tek para yollamış. Annesi kanser ve kısmi felç. Ankara'da hastanede yatıyormuş iki yıldır."

"Ay yavrum, ne talihsiz kızmış! Bir başına yurtlarda kalmış yetim gibi."

"Aslında şimdi yurtta değil. Yanıma aldım onu, benimle kalıyor."

"Essetten kızın koynundan çıkamadın yani?"

"Anne!"

"Günahtır oğlum. Nikâh kıy kıza."

"Zaten okulu bitsin, yaza düğün var inşallah."

"Bak duygulandım şimdi. Senin mürüvvetini de göreceğiz inşallah. Deden acayip sevinecek."

"İyi, şimdi kapatıyorum. Kahvaltı ediyorduk sen aradığında. Ekranda 'Ballim' yazısını gördü, acayip bozuldu. Bilmiyor annemle konuştuğumu."

"Zaten kızın hayatı acıklı dizi gibi. Ne üzüyorsun gelinimi. Ver telefona da bir sesini duyayım."

"Tamam."

"Deniz?"

"Efendim, buradayım."

"Şaka bir yana, akıllı ol oğlum. Sen kızı evlenmeye layık bulduğuna göre ben inanıyorum, namuslu kızdır. Seni biz hayta yetiştirmedik. Aynı çatı altındasınız, nefsine hâkim ol."

"Tamam anne, merak etme. Bende kalmasının sebebi başka zaten. Yurttaki oda arkadaşı tecavüze uğramış. Kıza tecavüz edenler Sina'nın peşine takılmışlardı. Ben de gözümün önünde, güvende olsun diye getirdim."

"Şerefsizler! Kimsesiz gördüler ya kızı! Yakalandılar mı soğun!"

"Yok maalesef, davacı olduk işte. Babamın asker arkadaşı Gürbüz Bey bakıyor davaya."

"Aferin, iyi etmişsin kızı yanına alıp. Sahip çık. Şimdi ver de, bir de ben konuşayım."

"Tamam."

Mutfağa geri döndüm. Bana bakmayan ve gözleri nemli olan Sina'ya telefonu uzatıp "Annem. Seninle konuşmak istiyor," dedim.

Bana çevirdiği gözleri hayretten büyüdü. Ama uzattığım telefonu çekinerek ve şaşırarak da olsa aldı. Zor duyulur bir sesle "Efendim," dedi.

Annemin verdiği cevapları duyamadım tabii.

"İyiyim efendim, siz?"

"....."

"Tamam, bundan sonra Sebanur Teyze derim."

"....."

"On sekiz."

"....."

"Olur, söylerim." Sina bana bakıp hafifçe gülümsedi.

"....."

"İnşallah, ben de sizinle tanışmayı çok isterim."

"....."

"Size de hayırlı günler, ellerinizden öpüyorum."

Kapattığı telefonu bana verirken mahcup bir şekilde de olsa yüzü gülüyordu.

"Annen, beni üzersen ona söylememi istedi. Bir de dedi ki, bunlar camış gibi bağırır, sakın alttan alma. Baban da aynıymış."

Yanına oturup yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Nemli gözlerini öptüm.

"Niye ağladın?"

"Benim için gelip geçici heves demiştin."

"Sence senden vazgeçmem mümkün mü? Annemle şakalaşıyordum sadece."

Kollarını belime doladı, ben de ona sıkıca sarıldım. Mümkün olsa sarılarak içime, yüreğime sokmak istiyordum onu. Saçlarını koklayıp öptüm. Ardından kahvaltımıza devam ettik. Sofrayı birlikte topladık ve Sina kirli tabakları bulaşık makinesine dizmeye başlayınca takılmadan edemedim.

"Gözlerim yaşardı vallahi! Geleli bir hafta oldu ama sonunda bulaşığa yardım etmeyi akıl ettin."

Güldü. "Ben mi dedim, beni evine götür diye? Yurtta bulaşık falan yoktu."

Arkadan beline sarılıp "Yurtta böyle yakışıklı erkek de yoktu ama. Bak şimdi geceleri keyfimi sürüyorsun," deyince şaşkınlıktan açık ağzıyla bana döndü.

"Karıştırıyorsun sen! Dün gece yalvaran sendin, ben değil! 'Aşkım, lütfen. Evet de Sina!' Kimdi bunları diyen?"

"Sen az önce beni mi taklit ettin?"

Gülüşüne kahkahaları eşlik ederken "Evet," dedi.

"Belki de ben geceleri karıştırmışımdır. 'Odana gidelim deniz gözlü!' O gece söylediklerini unuttun mu?" Sesimi inceltip onu taklit etmiştim.

Yüzü düştü. "O sayılmaz. Ben kendimde değildim o fahişelikleri yaparken."

İşaret parmağımı dudaklarına götürüp bastırdım. Konuşmasına bu şekilde mani olarak "Bir daha kendine öyle dersen, seni döverim. Sen benimsin. Bunda yanlış bir şey yok. O gece de olması gereken varmış ki oldu. Her şeyde bir hayır vardır. Unutma, o gece benimle olman ikimiz açısından da birçok hayra sebep oldu," dedim.

"Haklısın. Buraya da ilk başta hiç gelmek istememiştim ama şimdi çok mutluyum. Sanırım her şeye peşin hükümle üzülüp kızmamak gerek."

Masum bir şekilde öpüştük. Pazar günümüz, evde Sina'yı haftaya salı olan geometri ve perşembe günkü matematik sınavlarına çalıştırmakla geçti. Geometri sınavı daha yakın olduğu için ona ağırlık verdim. Geometride matematikten daha başarılı Allah'tan, yoksa o kadar konuyu kısa sürede anlaması zor olurdu. Pazartesi yine kollarımda uyanınca Allah'a şükretmeden edemedim. Şu kurban işini bugün halledecektim. Kahvaltının ardından giyinmek için odasına gitti. Koridora çıktığında dibim düştü. Saçlarını dümdüz fönlemişti ve çok hoş lacivert bir taç takmıştı. Taçtaki masum bir fiyonk bile ona seksi bir hava veriyordu ya da bana öyle geliyordu. Turuncu kirpiklerine rimel sürdüğü için siyah olmuş ve yeşil kalemle gözlerini çevrelemişti. Gözlerinin güzelliği daha da vurucu olmuştu. Ve dudakları ıslak gözüküyordu. İşte bu her erkeği baştan çıkaracak bir detaydı.

"Bu halin ne?"

"Ne varmış halimde?"

"Kime beğenileceksin de böyle süslendin?"

"Okula yeni bir matematikçi geldi, hasta oldum adama. Ona beğendirmek niyetim."

"Gerek yok, matematikçi sana zaten hasta. O dudağındakiyle dışarı çıkamazsın."

"Ruj bile değil. Parlatıcı o."

"Ne haltsa! Dudakların beni öp diyor."

Dudaklarına yapışıp sömürerek öptüm. Dudakları nefisti.

"Hımm... Tadı çok güzeldi. Ne bu? Çilek değil, onu biliyorum."

"Pembe greyfurt. Hem sen çilekliyi nereden biliyorsun? Daha onu hiç sürmedim ki!"

"İlk öptüğüm kız sen değilsin aşkım."

"Ne demek o ya?! Ben ilk seni öptüm ama haksızlık var!"

"Senden önceydi, hem on sekizimde ben de kimseyle öpüşmemiştim."

"Kimdi peki?"

"Üniversiteden, eski kız arkadaşlarım."

"Ha bir de bir tane de değil! Kim bunlar ya, isim ver bana!"

"İlk öptüğüm Nazlı. Sonra Dilara, Melike, Damla, Burcu ve Burçin. Oldu mu?"

"Oha! Bütün okulu öpmüşsün mübarek!"

Elimde olmadan güldüm, kıskanırken çok tatlıydı. Ve onun tarafından kıskanılıp beğenildiğimi ve sahiplenildiğimi bilmek müthiş bir hisli. Bana öfkeli bakışlar atarken neyse ki telefonu çaldı. Arayan servis şoförüydü. Adam apartmana yaklaşınca çağrı atıyordu. Cumartesi gecesinden kalan ısırık izi ve morluğu kapatmak için açık yeşil bir şalı boynuna doladı. Apar topar yeni palto ve ayakkabılarını giyip, yine yani aldığımız bir büyük bir kol çantasını omzuna asıp evden çıktı. Asansöre doğru yürürken arkasından bağırdım.

"İyi dersler aşkım."

"Sana da. Ama o kızların hesabını vereceksin bana."

Sina'nın sınıfına derse girdiğimde yine o parlatıcıyı dudaklarına sürmüş olduğunu gördüm. Zilli, arka sıralarda oturup dikkatimi çekmeye çalışan kızlar gibi göz süzerek bana bakıyordu. Tek fark, sadece bakınca beni bir tek o etkileyebiliyordu. Tahtaya dönüp ders anlatmaya başladım. Bu işin sonu hiç hayra alamet değildi. Tüm sınıfı kovup kapıyı kilitleyip onu masama yatırma isteğiyle ciddi şekilde baş etmem gerekti. Arkamı dönüp onu gördüğüm kısacık bir iki saniyede öyle bir hareket yaptı ki beni zorda bıraktı. Aslında tek yaptığı zarif bir hareketle boynunu okşayarak elini şalının içine ısırdığım yere sokmasıydı. Ama etkisini bilerek yaptığını biliyordum. Aklı sıra önceki kız arkadaşlarımın hesabını dürüyordu. Ama ateşle oynuyordu haberi yok

Masama oturup sakinleşene dek soruyu okuyup yazdırdım. Sonra çözüm için tahtaya dönüp bir daha da Sina'dan tarafa bakmadım. Okulun bitmesini ve eve gitmeyi iple çekiyordum. Diğer sınıflardaki derslerimi sabırsızlıkla geçirdim. Bu arada Melis hiç renk vermiyordu ve eskisi gibi bana aptal aptal bakmayı da kesmişti. Sonunda ders bitince arabama atlayıp eve geldim. Servisle geleceği için o hâlâ gelmemişti. Önce yatak odasına gidip cebime bir prezervatif attım. Salonda kravatımı gevşetip volta atmaya başladım. Yaklaşık yirmi dakika sonra kapının önünde ses duyunca koşup açtım. Elinde anahtarıyla Sina eşikte bana bakıyordu. Kolundan çekip eve soktum onu. Kapıyı kapatıp salona doğru çektim.

"Ne yapıyorsun?! Ayakkabılarımı çıkarmadım!"

"Boş ver!"

"Delirdin mi?"

"Hayır, kudurdum!"

Konuşurken bir yandan da üstündeki paltosu, şalı ve çantasını çıkarıp yere attım. Salondaki masaya yüzünü ve gövdesini yapıştırdım. Elimi sırtına koyup kalkmasına izin vermedim.

"Ne yapıyorsun?!"

Cevap vermeden onunla birlikte oldum. İnlemesi ve kızgınlıkla bile olsa "Deniz!" demesi beni bitirmişti. Onu bırakınca doğruldu, eteğini aşağı indirdi ve yüzüme bir tokat geçirdi. Gözleri dolmuştu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken yerdeki anahtarlığı alıp odasına koştu ve kapıyı çarparak kapatıp arkasından kilitledi. Hayvanlık etmiştim. Tokadı fazlasıyla hak etmiştim ama tokat zaten umurumda değildi. Gönlünü almak istiyordum. Kapısının önüne gelip durdum ama tıklayamadım çünkü hıçkırıklarını duyabiliyordum. İki dakikalık zevk için onu üzüp ağlatmıştım. Kendimden nefret ediyordum. Derin bir nefes alıp seslendim.

"Aşkım. Ben çok özür dilerim. Lütfen kapıyı açar mısın?"

Tabii ki cevap vermedi, sadece ağlıyordu. Ama içeri girmem ve ona sarılmam gerekti. Kendime ayırdığım yedek anahtarı alıp açmayı denedim ama kendi anahtarını arkada bırakmıştı. Portmantodan alet çantasını alıp içinden mini tornavida setinin ince şişini çıkardım. Kapısına gidip şişi soktum ve arkadaki anahtarı düşürüp hemen elimdeki anahtarı sokarak kapıyı açtım. Beni görünce yastığını fırlattı. Yatakta bacaklarını kendine çekmiş ve sıkı sıkı kapattığı bacaklarını kollarıyla sarmış bir vaziyette oturuyordu. Ayakkabıları yerdeydi ama yırtık çorabı hâlâ üstündeydi. Tecavüze uğramış gibi gözüküyordu. Aklıma gelen düşünce midemi bulandırdı. Rızasını istememiştim ve ona tecavüz mü etmiştim şimdi?

Yanına oturup ona sarılmaya çalıştım. Bana sürekli vurarak engel olmaya çalıştı ama ondan güçlüydüm. Sonunda kucağıma çekip sarıldım.

"Özür dilerim bebeğim. Ben... Ben hayvanın tekiyim. Lütfen affet. Seni çok seviyorum. Yemin ederim seni üzmek istememiştim."

Sadece ağlıyordu ve bana vurmaktan da vazgeçmişti. Onu kucağıma alıp odamdaki banyoya götürdüm. Suyu açıp jakuziyi doldururken onun üstündekileri çıkarmaya başladım. Hıçkırıklarının arasında "İstemiyorum!" dedi. Saçlarını okşayıp elimle yüzüne akan rimelini sildim.

"Hayır, hayır sakin ol. Sadece banyo yapacağız."

Onu tamamen soyup dolan küvetin içine soktum. Kendim de soyunup yanına girdim. Duşu açıp başımızdan aşağı akması için kenara dayanıp onu da göğsüme çektim. Ağlaması beni bitiriyordu. Üstelik benim yüzümden ağlıyordu. Boğazıma bir yumru takıldı ve onun yüzünü kaldırıp gözlerine bakınca benim de gözlerim doldu. Gözlerimi kapattığımda gözyaşlarım duştan akan suya karıştı. Pislik herifin tekiydim. Kendimden nefret ediyordum. Kafamı arkamda duran duvara vurdum hırsla. Geberirsem bir daha ona zarar veremezdim. Tekrar kafamı gerip vurmaya yeltenecekken saçlarımı çekti ve "Yapma," dedi.

"Neden? Ben senin canını yaktım ama!"

"Canım yanmadı."

"Ne fark eder ki, üzüldün işte!"

Boynuma sarıldı ve ağlamaya devam etti. Biraz ağladıktan sonra diklenip yüzüme bakınca cevaptan korkarak sordum.

"Sana tecavüz mü etmiş oldum?"

Kafasını hızlıca sağa sola salladı.

"Hayır. Sadece biraz aşağılanmış hissettim. O yüzden kızdım ve üzüldüm."

"Sen benim için en değerli şeysin."

"Bunu anlayabilmem için ağlaman gerekmiş."

"Ne?!" Sadece iki damla gözyaşını dökmemiş miydim? Hayır, bayağı bayağı ağlamıştım. Farkında bile değildim. Gözyaşlarımı elleriyle silip "Bir daha beni öpmeden öyle bir şey yapma lütfen."

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmam."

"Biliyorum. Bugün sınıftaki hareketlerim sanırım seni böyle yaptı."

"Evet. Salonda yaptığım şeyi, sınıftakileri kovup yapmayı düşündüm."

"Öyleyse ucuz kurtulmuşum."

Gülümsedi ve içimdeki rahatlamayla boğazımdaki yumru da gitti. Burnuna ve gözlerine minik öpücükler kondurdum. Birlikte yıkanıp çıktık. Bir saat kadar uyuduktan sonra yemek yaptım ve Sina da sofrayı kurdu. Sina tabiri caizse yumurta kırmayı bile bilmiyordu. Umurumda bile değildi ama. Zaten dört yıldır kendim pişirip yiyordum. Bu daha çok annemin dert edeceği bir ayrıntı. Yemeğimizi yerken ona karşı hâlâ mahcuptum. Yine de affettiğini görebiliyordum. Ama artık ona yaklaşmaktan korkuyordum ve hâlâ kendimden nefret ediyordum. Yemekten sonra ona geometri için tekrar yaptırdım, malum yarın sınavı vardı. Kitaplarını toplarken bana baktı, "Kendini affet, ben ettim. Seni seviyorum ve beni sevdiğini biliyorum," dedi. Yanıma gelip kucağıma oturdu ve kollarını boynuma dolayıp beni kendime getiren konuşmayı yaptı.

"Sürekli cinsel içerikli şakalar yapmayan ve emretmeyen halin çok sıkıcıymış. Eski haline dön. Sen mutlu olunca mutlu olabiliyorum artık çünkü. Bugün ayın on biri. Seni sadece on bir gündür tanıyorum ama bir ömür yanındaymışım gibi içime işledin. Sen yalnızlığımı yok ettin ve bu yaptığın ve yapacağın tüm

hataları yok saymama yetiyor. Ayrıca ben seninim, sen de benim. O kadar ani olmasaydı, yaptığının kötü bir yanı zaten yoktu."

Gülümseyen gözlerine asla bakmaya doyamayacağımı bilerek özlemle baktım. Beni öpmeye başladığında bunu rahatlamam için yaptığını biliyordum. İşe yaramıştı, içimdeki hüznü ve sıkıntıyı dudaklarımdan çekip almıştı.

Yazılıdan sonra Sina'nın kâğıdına öncelik verip ilk onu kontrol ettim. Zeki kızdı ve çabuk öğreniyordu. Seksen beş almıştı ve bir ödülü hak etmişti. Çarşamba akşamı matematiğe çalışırken mola vermediğim için bunaldı ve isyan etti.

"Yeter artık bu ne böyle?! Milli Eğitim Bakanlığı bile kırk dakikada bir teneffüs veriyor."

"Üniversitede blok derslerde ne yapacaksın?"

"O ne ki?"

"Mesela matematik peş peşe iki saat ya, hiç ara vermeden ders bitene dek hoca anlatıyor."

"Yuh! Gitmeden üniversiteden soğudum resmen."

"Böyle tembellik edersen gidemeyeceksin zaten."

"Ne soracaksın yarın? Soruları göstersene azıcık ucundan."

"Senin bana vereceğin her posta için bir soru. Nasıl?"

"Oha! Ben dört taneye ancak dayanırım. O da kırk puan olur, yorulmaya değmez. Önceki notumu düşünürsek doksan falan almam gerek. Dokuz kerede ben ölürüm, nota gerek kalmaz. Sağ ol ben almayayım."

Sırıtarak kahve yapmak için mutfağa gittim. Böyle konuşuyoruz ama masa olayından beri bir şey yapmadık. Hâlâ hayvanlığımı affedemiyorum. Hafta sonu telafisini yapacağım ama. Yine güzel bir hafta sonu olmasını umuyorum.

***

Deniz'in şakasına uyarak cevap verdim akşam çünkü normale dönmesini istiyorum. Beni üzdüğü için üzülmesi ve ağlaması... Bu kadar değer verilmemişti hiç bana. Hele o esip gürleyen adamın bana pişmanlıkla bakıp ağlayan gözleri, asıl onlar her şeyi unutmama vesile olmuştu. Neyse şimdi asıl derdim yarınki matematik sınavıydı. Deniz beni göğsüne çekip "Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Ne soracağını?"

"Uyu hadi artık, dert etme. Düşük alırsan cezanı biliyorsun sonuçta."

"İyi geceler aşkım."

"İyi geceler meleğim."

Sınav başlamıştı ve soruları yapabiliyordum. İki tanesi zordu ama gerisini yaptım. Kâğıdımı verirken Deniz'e gülümsedim ama hiç oralı olmadı. Önce bozuldum ama arkamı dönünce bana bakan Berk Can'ı gördüm. Tedbirsiz davrandığım için kendime kızdım.

Cuma günü yazılılarla geçen bir haftanın bitmesine sevinirken, servise binen neredeyse herkesin elinde döner ekmek vardı. Şoförün bile. Servise binen adını bilmediğim bir çocuk şoföre merak ettiğim soruyu sordu.

"Kızılay mı dağıtıyor bunları abi?"

"Biri adak kurbanı kesmiş herhalde. Bedava dağıtıyorlar."

"Hadi ya! Kaçırdık görüyor musun?"

Hemen Deniz'e mesaj attım.

'Çarşıdan dağıtılan dönerle bir alakan var mı?'

'Evet. Kestim kurbanı.'

'Allah kabul etsin :)'

Dediğini yapmıştı. Beni bu kadar önemserken ona nasıl kızıp küsebilirim ki?

Eve vardığımda Deniz kendine minik bir bavul hazırlamıştı ve bana da aynı şeyi yapmamı söyledi. Nereye gideceğimizi söylemediği için ne koyacağımı kestiremiyordum. Sonunda kotlar, kazaklar ve iç çamaşırlarında karar kıldım. Zaten sadece iki gün kalacaktık. Arabaya bindiğimizde Deniz yine eski neşesine kavuşmuştu.

Ama tüm sınavların ve haftanın yorgunluğu akşamın karanlığıyla birleşince, Kazım Koyuncu'dan Galevera Deresi türküsü ninni gibi geldi ve uykuya yenildim.

"Sina. Bebeğim uyan hadi, geldik."

Uyku sersemi gözlerimi açtığımda çok lüks bir termal otelin önündeydik.

"Afyon'da mıyız?"

"Evet, daha önce gelmiş miydin?"

"Hayır, tabelada yazıyor."

Otelin adının yazdığı ışıklı tabelayı gösterdim. Gülümseyerek elini belime doladı. Resepsiyonda bir şeyler yaptıktan sonra asansöre bindik. Hâlâ uyku sersemiydim, ne olup bittiğini algılayamıyordum. Sonunda çok şık ve lüks bir odaya girdik. Yuvarlak yatak çok güzeldi ve odada minik bir havuz vardı. Odanın ihtişamı ayılmamı sağladı.

"Sürprizin bu mu?"

"Evet. Beğenmedin mi?"

"Beğendim ama bu oda çok lüks değil mi?"

"Balayı süiti. Ön balayı gibi olsun istedim."

"Ön balayı ne demek?"

"Gerçek balayından önceki balayı işte."

Deniz'in boynuna sarıldım. O da dudaklarımı sakince öptü.

"Hadi üstünü değiştir de yemeğe inelim."

Şık bir akşam yemeğinin ardından odaya çıktığımızda, odadaki havuza girmek istedim. Yüzme bilmiyordum ve zaten bu havuz yüzmek için değil, sadece termal suya girmek içindi. Derin değildi ama mayom yoktu. Havuza ciğerci kedisi gibi baktığımı gören Deniz "Girsene," dedi.

"Mayom yok."

"Havuz odada. Çıplak gir."

Neden bilmiyorum, beni defalarca çıplak gören Deniz'den utandım. Ama haklıydı sanırım. Ben soyunurken yatağa oturmuş beni izliyordu. Bu çok rahatsız ediciydi. Ama yine de tüm cesaretimle iç çamaşırlarım dâhil her şeyi çıkardım. Tam havuza adımımı atacakken Deniz "Dur öyle!" dedi.

"Anlamadım."

"Sana çıplakken bakmak istiyorum. Her bir detayını ezberlemek istiyorum."

Utanç bedenimi yakıyordu. Deniz'in hep dediği gibi görmediği bir şey yoktu ama yine de karşısında çok rahatsızdım. Yataktan kalkıp karşımda soyunmaya başladı. Çok sakin hareket ediyordu. Sonunda o da tamamen soyunduğunda beni bir iki dakikadır çıplak izlemesine rağmen tepkisiz olduğunu gördüm. Hem utanmış hem de bana tepkisiz kaldığı için alınmıştım. Ne edepsiz olmuştum ben! Yanıma gelip elimi tuttu ve birlikte havuza girdik. Çok sakindi ve ben, biz çıplakken sakin olmasına hayret ediyordum. Bu tuhaftı ve egomu zedelemişti. Neden beni istemiyordu? Pazartesi gününden beri cinsel anlamda bana yaklaşmamıştı. Şimdi havuzun içinde ıslak saçları, çıplak bedeniyle çok çekiciydi. Ama sadece masumca bakıyordu. İster istemez suratım asıldı. Benden sıkılmış mıydı?

"Neyin var, bebeğim?"

"Asıl senin neyin var?"

"Hiçbir şey."

"Benim de hiçbir şeyim yok o zaman."

"Problemsin yemin ederim!"

"Matematik öğretmeni değil misin? Çöz işte!"

"Sina sinirlendirme beni! Ne varsa söyle işte!"

Kaşlarımı çatmış ona bakıyordum. Nasıl beni neden istemiyorsun diyebilirdim ki? Derin bir nefes verdi ve beni kucağına aldı. Hâlâ bana hiç tepki vermemiştim. Alnını alnıma dayadı.

"Derdin ne meleğim? Söyle şurimşine."

"Ne?! O ne demek?"

"Sen söylersen ben de söylerim."

"....."

"İyi şurimşine, sen bilirsin."

"Sensin o bir kere!"

Güldü ve beni öpmeye başladı, ben de öpüşüne istekle karşılık verdim. Beni arzuyla öpüşüne ve istemesine gülümsemeden edemedim. Deniz hemen beni yakaladı.

"Çok mu hoşuna gitti?"

Yakalanmanın verdiği utançla kızardım.

"Derdin bu muydu?" derken pis pis sırıtıyordu.

Bakışlarımı kaçırıp anlamıyormuş gibi yaptım."Neden bahsediyorsun? Anlamadım bile," dedim.

"Gel buraya!" Beni kendine çekti ve sevişmeye başladık. Çok kibar ve yavaştan alarak benimle birlikte oldu. Havuzda birlikte olmuştuk ve bu çok ilginçti, yani suyun içinde birlikte olmak. Havuzdan çıkıp duş aldık ve yuvarlak yatakta Deniz'in kolları arasında yatarken yine sordum.

"O dediğin ne demekti?"

"Şurumşine mi?"

"Evet o."

"Lazca; canımın içi, sevgilim anlamında."

Gözlerimi maviş gözlerine dikip dudaklarına bir buse kondurdum. Sevdiğinin canının içi olabilmek... Sevgisi içimde aşk ile bütünleşti. Koynunda kokusunu içime çekerek uyudum. Yurtaki yatağımda yalnız uyuduğum zamanlar, sanki yıllar öncesine aitmiş gibiydi. Çok silik ve uzak anılar olmuştu benim için. Sabah açık büfe servisinde tıka basa kahvaltı ettik. Odaya döndüğümüzde Deniz "Hazırlan, havuza inelim," dedi.

"Aşağıdaki büyük havuza mı?"

"Evet."

"Mayom yok ki."

"Ben aldım sana."

"Ne?! Dün gece neden söylemedin?"

"Sence seni çıplak görebilme fırsatını kaçırır mıydım?"

Bana bir paket uzattı, paketi alıp giyinmek için banyoya gittim. İçinde bikini vardı. Ben mayo bekliyordum oysaki. Mavi bikini ile banyodan çıktım. Üstüme havlu sarıp Deniz'le havuza geldik. Deniz hemen kendini suya attı. Havuzun dibinden bir uçtan bir uca geçti. Beni kenarda bekler görünce şaşırdı. Uçar gibi yüzerek yanıma geldi.

"Gelsene."

"Bikini çok açık, utanıyorum."

"Ben aldım onu. Bildiğin bikini. Ayrıca burada kimse yok."

Doğru söylüyordu. Havuzda yüzen Deniz'den başka kimse yoktu. Şezlonglarda da yaşlı bir yabancı çift vardı sadece.

"Yüzme bilmiyorum."

Dalga geçmesini bekledim ama geçmedi.

"Tamam, merdivenlere gel."

O da merdivenlerin oraya doğru yüzdü. Ben basamakları inerken sıkıca belimden tuttu. Son basamakta duruyordum şimdi.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"Basamaktan in. Seni tutacağım ama çırpınmak yok."

"Tamam."

Korku boğazımı sıkarken kendimi bıraktım ve kollarımı Deniz'in omzuna doladım.

"Yüzmeyi öğreteceğim sana."

"Ben senin yaptığın gibi suyun altında gidemem."

"Önce bir üstünde dur da, altını sonra düşünürsün."

Beni yüzükoyun kollarının üstüne yatırdı ve talimatlar vermeye başladı.

"Ellerini böyle tut. Parmaklar kapalı. Ayaklarını pedal çevirir gibi hareket ettir."

Temel hareketleri gösterdikten sonra onun ellerinin desteği ile hareketleri suyun içinde yaptım. İki saattir Deniz'ın sadece göbeğimden tuttuğu bir elinin üstünde aynı hareketleri yapıyordum.

"Şimdi elimi çekeceğim. Sakın panik yapma, unutma ben buradayım."

"Tamam," demem ile Deniz elini çekti. Hareketleri yapmaya devam ettim. Hâlâ suyun üstündeydim. Çok heyecanlıydım ve endişem hat safhadaydı ama yine de hâlâ boğulmamıştım. Deniz benden uzaklaşıp "Bana doğru gel," dedi. Mesafe kısaydı, ona doğru yüzmeye başladım ama Deniz hep geri geri gidiyordu. Sonunda havuzun kenarına gelince beni kendine çekti. Stres beni yormuştu. Bacaklarımı beline dolayıp boynuna sarıldım. Merdivenleri gösterip "Bak oradan buraya kendin geldin," dedi.

Gülümsemem yüzüme yayılırken burnuma bir öpücük kondurup "Aferin benim kızıma," dedi. Daha sonra diğer uca yine aynı şekilde gittik. Çok eğlenceliydi. Saatlerce yüzdükten sonra havuzdan çıkarken bir grup kız havuza yeni giriyordu ve Deniz'e bakıp resmen laf attılar.

"Of! O baklavaların tadına bakabiliyor muyuz ya?!"

Kızlar gülüşürken Deniz'in yüzünde kas bile oynamadı. Sanki o kızlar yokmuş gibi elimi tutmuş yürüyordu. Bense kıskançlık ve sinirden kıpkırmızı olmuştum, çatık kaşlarla kızlara bakıyordum. Sonuçta el ele tutuşmuştuk ve beni resmen yok saymışlardı. Dayanamayıp lafı yapıştırdım. Deniz'e hitap ederek yüksek sesle konuştum.

"Aşkım, künefe yiyelim mi? Bu kadar peynir cinsini bir arada görünce canım çekti."

Deniz'in gülümsemesi şaşkınlıkla yüzüne yayılırken o da bana eşlik etti.

"Ben tatlı niyetine seni yiyeceğim aşkım."

Deniz dudağıma minik öpücük kondururken, kızlara ters ters bakıp o benim mesajı gönderdim. Hafta sonu yuvarlak yatak ve odadaki havuzda aşk dolu dakikalar, bir de büyük havuzda yüzme ile geçti. Cidden balayı gibiydi. Pazar akşamüstü dönerken yolda uyuyakalmıştım.

Pazartesi günü Deniz matematik notlarını açıklarken heyecandan kalbim duracaktı. Bana kasten sonucumu söylememişti. Listeden okurken nefesimi tuttum.

"Sina Taner, seksen." Sevinçten zıplamamak için zor sabrettim. Ben matematikten seksen almıştım!

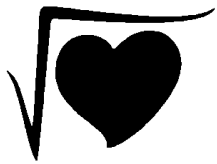
Öğle arası kantine gitmek için merdivenlerden inerken Berk Can karşıma çıktı. Tesadüftür diye yok sayıp diğer tarafa yönel-

dim, bu kez o tarafa geçti. Kaşlarımı çatıp yüzüne bakınca "Aşk olsun Sina, bir selam vermeden mi gidiyorsun?" dedi. Çok yılışık davranıyordu. Rahatsız olduğumu anlasın diye "Selam. Şimdi çekil yolumdan. Melis bekliyor kantinde," dedim.

"Bu arada tebrik ederim. Birden sayısal derslerdeki başarın arttı. Önce geometriden seksen beş, şimdi matematikten seksen. Merak ediyorum. Bu notları alabilmek için sen matematikçiye ne veriyorsun?"

***

KAKTÜS TEAM

Bölüm 6

Ölmüş Olabilir...

Berk Can'ın sözleri beynime milyonlarca iğne saplanmış gibi hissetmeme sebep oldu. Yine de en basit yol olan inkârı seçtim hemen.

"Ne saçmalıyorsun sen?!"

"Matematikçiye diyorum, notlar karşılığında nasıl bir hizmet sunuyorsun?"

"Terbiyesiz, geri zekâlı! Öğretmen o be!"

"Bence de öğretmen o, yani seni becermemesi gerekir."

"Ne diyorsun be sen?! Nerenden uyduruyorsun böyle pislikleri?!"

"Afyon'da havuzda, matematikçinin kucağında yiyişiyormuşsunuz."

Afyon'a gittiğimizi biliyordu. Panik ve korkuyla içim yandı, boğazım kupkuru oldu. Ama yiyişiyormuşsunuz dediğine göre kendi görmemişti belki de.

"Ruh hastası mısın? Niye senaryo yazıyorsun? Ben ömrümde Afyon'a bile gitmedim."

"Boşuna inkâr etme, dünya küçük. Dün yüzdüğünüz havuzda bir grup genç çocuk vardı, hatırladın mı? O çocuklar belediyenin basketbol takımının oyuncuları. İçlerinden biri de kuzenim Emre, sözel sınıfa gidiyor. Seni de çok iyi tanıyor. Üstünde mavi bikini varmış. Bunlar geldiğinde havuzda ikinizden başkası yokmuş hatta. Sen matematikçinin kucağında, yüzerek yiyişiyormuşsunuz. Çocukları görünce o piç seni apar topar havuzdan çıkarıp havluya sarmış ve gitmişsiniz."

Deniz'e piç demesi sinirimi bozmuştu. Ama söylediği her şey doğruydu. Pazar günü erkenden havuza inmiştik ve kalabalık genç bir erkek grubu gelince Deniz hemen beni havuzdan çıkarmıştı. Ne yapacaktım şimdi? Benim tanımadığım biri beni nasıl tanıyordu ki? Aklıma inkâra devam etmekten başka şey gelmedi. Kendimi toplayıp sakin olmaya çalıştım.

"Salaksın sen! Ben dayım ve yengemle kalıyorum artık. Dün de evdeydim. Kuzenine de, gözlük taksın. Sen bana takıksın diye her gördüğü kızıl ben değilim."

"Lan hocayı herkes tanıyor. Seni benzetti hadi, hoca da klonu muydu?"

"Belki Deniz Hoca cidden oradadır sevgilisiyle, onu bilemem. Notlarıma gelince, dershaneye gidemedim diye dayım özel hoca tuttu. Özel ders alıyorum. Şimdi çık önümden geri zekâlı!"

Onu yana itip merdivenlerden çabuk çabuk inmeye başladım. Arkamdan bağırdı.

"Şimdi git bakalım. Ama suç sende değil. Sizin fotoğrafınızı çekmeyi unutan mal Emre'de!"

Allah'ın fotoğrafımız bile çekilebilirdi. Ucuz yırtmıştık resmen. Kantine nefes nefese inip Melis'i buldum.

"Sina, neyin var? Hayalet görmüş gibisin!"

"Melis, çok kötü bir şey oldu."

"Konuşsana ne oldu?"

"Burada konuşamam. Okuldan sonra bize gel."

"Meraktan çatlayacağım şimdi. Bari çıtlat biraz."

"Berk Can bizi biliyor."

"Ne?! Oha!!!"

"Evet, ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Deniz Hoca'ya söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum. Neyse o mal kantine geldi. Susalım şimdi."

Berk Can pisliği kantine gelmiş, bize bakıyordu. Kaşlarımı çatıp bakışlarımı başka yöne çevirdim ama pislik bize doğru geliyordu. Yanında biri aşırı uzun, iki çocuk daha vardı. Masamızın başına gelip dikildiler. Berk Can yanındaki uzun çocuğa bakıp "Emre, matematikçinin kucağındaki kız bu muydu?" diye sordu.

"Evet, ahtapot gibi sarılmıştı herife. Yiyişiyorlardı."

Dayanamayıp öfkeyle uzun boylu çocuğa dönerek ayağa kalktım.

"Ne saçmalıyorsun be?! Ben değildim. Ben dün evimdeydim."

Emre sırıtarak boyunun avantajıyla tepeden bakıp "Emin misin? Ben sizi sorunca görevli balayı çifti onlar dedi. Balayı süitinde kalıyormuşsunuz," dedi.

Adını bilmediğim üçüncü çocuk "Ben de buzdolabı gibi kız derdim hep senin için. Nasıl ayarttın adamı lan? Okuldaki kızla-

rın hemen hepsi adama âşık sonuçta! Sen yatakta mı çok iyisin?" deyince Melis hiddetle ayağa kalktı. Ben kurulan cümlenin iğrençliği karşısında donup kalmıştım çünkü.

"Ne diyorsun lan sen?! Onun bunun çocuğu Talha! Ne iftira atıyorsunuz lan! Ben dün öğlen Sina'ylaydım. Ne uyduruyorsunuz!?"

Adının Talha olduğunu öğrendiğim çocuk Melis'e döndü. Söylenen küfre hiç alınmışa benzemiyordu, aksine alayla gülümsüyordu.

"Bozacının şahidi şıracı. Bu da âşık Deniz Hoca'ya. Adam geldiği günden beri aşkından ölüyorum, bitiyorum diye sınıfta dolaşıyordu. Yoksa seni de mi beceriyor lan? Harem kurmuş koduğumun herifi baksana! Okuldaki tüm kızları elden geçirecek!"

Melis masanın üstündeki servis tepsisini alıp Talha'nın kafasına geçirdi. Plastik tepsi çarpmanın etkisiyle Talha'nın kafasında ikiye ayrıldı. Talha şaşkınlıkla afallayıp kafasını tutuyordu. Diğer çocuklar da şaşırmışlardı. Melis ise adeta delirmiş gibiydi. Bir yandan da "Anan mı sandın lan sen beni?! Sen kimsin de benim namusuma dil uzatıyorsun piç?!" diye söyleniyordu.

Talha şaşkınlığı üstünden atmışa benziyordu. Melis'in koluna yapışmıştı ve Melis kolunu kurtarmaya çalışırken o da bağırarak cevap verdi.

"Anama atlamadan önce sürtük arkadaşına bak!"

Konuşmalar ve bağrışmalar midemi bulandırmaya, başımı döndürmeye başlamıştı. Rezillik diz boyuydu, tüm kantin bizden tarafa bakıyor, bizi dinliyordu. Etrafımıza toplanan kalabalığın arasından bugün kantinde nöbetçi öğretmen olan edebiyat öğretmenim Mehtap Hanım geldi. Öfkeyle yüzü kasılmıştı. Hemen olaya müdahale edip Talha'nın koluna vurdu ve Talha da Melis'i bıraktı.

"Ne oluyor burada? Ne bu terbiyesizlik? Bir kız arkadaşına nasıl öyle hitap edersin?! Rezil!!!"

"Hocam o da anneme küfür etti!"

"Küfürleşiyorsunuz yani! Bu edepsizlik nedir?! Kaç yaşındasınız siz! Küçük değilsiniz artık, paylaşamadığınız ne?!"

Ben sanki orada yoktum ve olayları bir filmi izler gibi izliyordum. Dizlerim titriyordu, bacaklarım beni taşımıyordu. Elimi masaya koyup destek aldım. Berk Can'ın sesini duyunca dikkatimi toplamaya çalıştım.

"Hocam önemli bir şey yok. Basit bir sandalye mevzusundan kavga çıktı." Bana dönüp "Öyle değil mi Sina?" dedi. Ne yapacağımı bilemiyordum ama sonunda kendime hâkim olup olumlu anlamda kafamı salladım. Ama Mehtap Hanım tatmin olmamıştı.

"Sandalye için küfürleşmeye utanmadınız mı? Sen delikanlı, bir kıza öyle bir sözü nasıl dersin? Özür dile arkadaşından hemen."

Talha sıkılı dişleri arasından "Özür dilerim," dedi. Mehtap Hanım, Melis'e dönüp "Sen de özür dile kızım!" diye buyurdu. Melis ateş saçan bakışlarla baktığı Talha'ya "Özür dilerim," dedi. Mehtap Hanım, Berk Can'a dönerek "Al arkadaşını, dışarı çıkar," dedi. Sonra arkasına dönerek biriken kalabalığa "Dağılın bakayım siz de!" diye bağırdı. Talha ve Emre önden yürürken Berk Can geride kaldı ve yanımdan geçerken sadece benim duyabileceğim bir sesle "Bu iş burada bitmedi. Numaram 0505XXXXXXX. O, bir aylık öğretmen maaşı parası olan yeni telefonuna kaydet ve ara beni," derken masada duran Deniz'in aldığı yeni telefonumu kafasıyla işaret ediyordu.

Mideme kramplar giriyordu. Bana yöneltilen ithamlar, yakıştırılan sıfatlar, edilen hakaretler... Sanırım hepsinin gerçeklik payı

olduğu için beni bu kadar etkilemişti. Deniz'le yatıyordum, evet. Bana pahalı şeyler hediye ediyordu, evet. Yanıldıkları tek nokta şuydu; bana fazladan not falan vermiyordu. Ama bu etik davranışının, ilişkimiz öğrenildiği takdirde hiçbir önemi kalacağını sanmıyorum. Melis koluma girdi. Öfkesi geçmişe benziyordu.

"Sina gel canım. Tuvalete gidip elini yüzünü yıkayalım. Yüzün bembeyaz olmuş."

***

Melis'le kavga ettiğimiz için çok sinirlenmiştim ama o herifin adı ağzında, sınıfta dolaşıp duruyordu ve Emre de Sina'yı adamla bir otelde gördüğünü söylüyordu. Belki sadece Sina'yla ilgiydi olay ama o zaman Melis niye matematikçiye aşkım diyordu? Kıskançlık boğazımı safra gibi yakınca, yanında oturduğumuz ağacın gövdesine yumruk attım.

Berk Can, ayağa kalkıp "Yavaş lan! Bu ne öfke?" dedi.

"Asıl sen nasıl bu kadar sakinsin? Lan peşinde koştuğun kızı, adamın kucağında gördüm diyor herif!"

"Biliyorum ama Sina da o kadarmış demek ki. Kaşarın tekine mi üzüleyim şimdi. Şimdi ona kaşar muamelesi yapacağım, bu kadar yani. Hem var kafamda bir intikam planı."

"Ne intikamı Berk Can ya! Gözünü seveyim saçmalama!" Öfkeyle banka geri oturdum. Sözde sakinleşmek için bahçeye çıkmıştık ama Melis'in o adamla ilişkisi olma olasılığı beni yakarken, Kütahya'nın buz gibi havası bile sakinleşmeme yardımcı olamıyordu. Emre'ye dönüp "Emin misin Sina'nın olduğuna?" diye sordum.

"Eminim. Biraz uzaktaydılar ama ikisinin de benzerleri yan yana gelecek değildi ya?"

"Haklısın. Hadi birini benzettin, diğeri de benziyorsa onlardır zaten. Peki, Melis var mıydı?"

"Hayır, zaten ikisi balayı süitinde kalıyorlarmış."

"O zaman bu Melis ne demeye o kızıl yosmayı savunuyor?"

"Belki bilmiyordur ve arkadaşı sonuçta."

Berk Can, yanıma oturup elini omuzuma attı. "Sakinleş bir, bu ne hâl?"

"Sakinleşeyim mi? Ya bu matematikçi sapıksa, kızları kullanıp kullanıp atıyorsa? Ulan Melis âşık o herife! Hemen kanar aptal. Attıralım bu herifi okuldan, gidip Sabri Bey'e söyleyelim."

"Olmaz!" diye itiraz etti Berk Can.

"Niye?"

"Önce benim Sina'yla görülecek bir hesabım var. Onu halledeyim sonra."

"Gözünü seveyim Berk Can, işleri boka sardıracak bir şey yapma da."

"Tamam, siz merak etmeyin."

Zil çalınca ayaklanıp okula doğru yürümeye başladık. Melis'in başkasına âşık olmuş olması bir yana, asıl endişem ona zarar gelecek olmasıydı.

***

Tüm öğleden sonra hayalet gibiydim. Dersimiz edebiyattı ve kavgayı bilen Mehtap Hanım halimi anlamıştı. Bana gereksiz sorular sormadı. Ders bitince arka sırada oturan Berk Can bana yetişmeden sınıftan çıkmak için acele ettim. Servise koşar adım gidip bindim. Şoföre bir arkadaşımın da benimle geleceğini söyleyip Melis'i aradım. Melis de servise binip yanıma oturdu. Bana

sarılıp teselli verdi ama konuşmadık. Eve gelince kapıyı anahtarımla açıp içeri girdim. Melis bağcıklı ayakkabılarını çözmekle uğraştığı için hâlâ apartmanın sahanlığındaydı. Deniz mutfaktan çıkıp "Hoş geldin aşkım, seni çok özledim. Yemekten önce bir posta atalım mı?" deyince ölmeyi diledim. Kulaklarıma kadar kızarmıştım çünkü Melis her şeyi duyuyordu.

"Deniz..." Dudaklarıma yapışınca lafım yarım kaldı. Misafirimiz var bile diyemedim. Var gücümle onu itince dudakların benden ayırdı ve suratı kıpkırmızı oldu. Hole giren Melis'i görmüştü. Melis de kıpkırmızıydı ve ben de tabii ki. Çok rahatsız edici bir durumdu. Yine de bir solukta yarım kalan cümlemi tamamladım. "Misafirimiz var."

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk."

İkisi için de rahatsız edici bir durumdu. Bu duruma son vermek için "Aşkım, biz eski odamdayız. Bir ödevi için Melis'e yardım edeceğim de," dedim.

Deniz başıyla onaylayıp "Kolay gelsin," dedi ve mutfağa geri döndü. Biz de eski odama girdik. Melis hemen "Burası senin odan değilse..." diye devamını getiremediği cümle kurdu.

"Evet, yatak odasına yerleştim," derken bakışlarımı yere indirdim.

"Afyon'a ne ara gittiniz? Ne saçmalıyordu o mallar?"

"Hafta sonu Deniz bana sürpriz yaptı da."

"Cidden balayı süitinde miydiniz?"

"Hı hı," derken bir yandan da kafamı aşağı yukarı sallayarak onayladım onu. Her şeyi bilmesine rağmen Melis'ten çok utanıyordum şuan. Bakışlarımı yerden kaldırıp yüzüne bakmaya cesaretim yoktu.

Daha doğrusu ne diyeyim işte. Sanki şey... Seni kullanıyor gibi."

"Ne!"

"Yanlış anlama hemen, soruyorum sadece."

"Yok, öyle bir şey. İstemediğim bir şey olduğu da yok. Beni seviyor, ben de onu seviyorum."

"Sina, o bizden beş yaş büyük sonuçta. Yani sana o şekilde hitap etmesi... Bir posta falan..."

Utançtan kulaklarıma kadar kızardım. Fısıltıyla "Sandığın gibi değil," dedim. "Sadece şaka yapıyordu. Gerçekten beni önemsiyor," diyebildim.

"Anlıyorum ama sonra ne olacak? Hiç gelecek hakkında konuştunuz mu? Seni terk edince boşluğa düşeceksin."

Beni bırakır mıydı? Onsuz ne yapardım? Nefesim tıkandı, kalbimi hüzün acıttı. Gözyaşlarımdan biri firar edince Melis bana sarılıp özür diledi.

"Sen üzül diye demedim, özür dilerim. Sadece sana hükmediyor gibi gözüküyor. Amacım aklını bulandırmak değil. Seninle ilgili niyeti ne, onu öğrenmek."

"Gelecekle ilgili konuşmadık. Ama benden vazgeçmeyeceğini söyledi."

"O zaman vazgeçmez. Yalancı birine benzemiyor zaten. Boş ver, ben saçmalıyorum. Sizi öyle gördüğüm için şaşırdım sadece. Zaten başka bir derdimiz var şimdi. Ne yapacaksın, Deniz Hoca'ya söyleyecek misin?"

"Deniz bana karşı hep kibar ama başkalarına karşı değil. Korkuyorum."

"Berk midir nedir, o Talha'nın arkadaşından mı korkuyor-

"Hayır, Deniz'den. Onu öldürebilir bile."

"Abartma."

"Silahı var ve öfkelenince gözü kararıyor. Berk Can'ı öldürmez belki ama öldüresiye döver. Sırf bugün söyledikleri bile yeter onun için."

"Bence şu an akıllı olup alttan alır, çözüm yolu arar. Sonuçta işin ucunda mesleğinden olabilir."

"Pek umurunda olduğunu sanmıyorum. O paraya ihtiyacı yok."

"Mısır'daki amcasından miras mı kalmış? Nasıl ihtiyacı yok!"

"Gayrimenkul zengini sanırım, öyle demişti."

"Oha! Kaç evi ya da dükkânı var?"

"Ne bileyim ben? Beni ilgilendirmez."

"Tamam, anladık tok gözlü. Ee ne yapacaksın peki şimdi?"

"Berk Can beni ara dedi."

"Arayacak mısın?"

"Hayır, zaten numarayı söyleyip gitti. Aklımda kalmadı açıkçası."

"Of ya bir bitmedi dertlerin kızım. Ben bir annemi arayayım. bilmiyor geç geleceğimi."

Melis çantasından telefonunu çıkardığı an suratı değişti. Bana bakıp "Talha," dedi. "Mesaj atmış."

"Ne yazmış?"

"Al, oku."

'O sürtük arkadaşına söyle 0505XXXXXXX Berk Can'ın numarası. Arasın.'

caklardan da korkuyordum. Bugün kantinde yaşanan küçük çaplı rezilliğin okul çapında yaşandığını düşünmek bile istemiyordum.

"Arayacak mısın?"

"Başka çarem yok. Hem bakalım ne istiyormuş?"

***

Hâlâ Melis'e rezil olmanın utancını yaşıyorum. Yemek hazır ama kızları çağırmak için ayaklarım gitmiyor. Sina'ya da kızgınım, bir mesaj atıp Melis'in geleceğini söyleyebilirdi. El mahkûm gidip odanın kapısını tıkladım. Uzun süre hiç sesleri çıkmadı. Yine vurdum kapıya.

"Gel."

Kapıyı aralayıp "Yemek hazır, gelin hadi," dedim. Ben önden yürümeye başladım. Arkamda fısırdaşıyorlardı. Mutfağa girince çorbaları doldurdum. Bir ara gözüm Sina'nın yüzüne takıldı, kül gibi olmuştu. Utandığı için mi bu kadar kötü olmuştu?

Sessiz sedasız yemeğimizi yedik. Sadece yemek servisi yaparken ne istediklerini sormak için konuşmuştum. Melis'te de bir haller vardı. Belki de Melis'in bir problemi vardı. Genç kız muhabbetine hiç kafa yoramazdım. Yemekten sonra yine odaya kapandılar ve bir saat sonra Melis gitmek için kalktı. Sonra Sina'nın da giyindiğini fark ettim.

"Hayırdır? Sen nereye?"

"Melis'in ödevi tam bitmedi. Evinde unutmuş bir kitabını. Birlikte ona gidip yapacağız gerisini."

"Tamam, ben bırakırım sizi."

"Gerek yok, biz gideriz. Atakent'te bizim ev, o kadar uzak değil," diye Melis atıldı.

"Olmaz."

"Anlamadım."

"Sina bensiz dışarı çıkamaz. Nesini anlamadın?"

"Sen onun sahibi değilsin!" Bu kızdaki cürete hayret ettim.

"O kadar emin olma."

"Sina, seni bu şekilde yönetmesine izin mi veriyorsun?" Sina'ya dönmüş inanamayan gözlerle bakıyordu. Sina cevap vermedi. Anlayamadığım bir şeyler dönüyordu ama yakında çıkardı kokusu nasılsa. Portmantodan montumu aldım. İtiraz kabul etmeyen bir sesle "Düşün önüme, ben bırakıyorum sizi," dediğimde Melis bile çekindi ve cevap veremedi. Asansörle inerken aynadan Sina ve Melis'in mana yüklü bakışmalarını yakaladım. Sina benden bir şey mi saklıyordu?

Arabada Sina, Melis'in yanına, arka koltuğa oturmuştu. Telefonunu sessize almıştı ve biriyle gizli saklı yazışıyordu. Ama gizem sadece banaydı. Melis kafasını uzatmış Sina'nın telefonuna bakıyordu. İkisinin de bir sıkıntısı vardı. Melis'e "Ne taraftan?" diye oturduğu apartmanın yolunu sorduğumda irkildi. Ne haltlar karıştırıyordu bunlar? Bit kadar akıllarıyla beni atlatacaklarını mı sanıyorlardı?

"Sağdan."

Apartmanın önünde durdum. Sina ve Melis hiçbir şey demeden inince Sina'ya "Beni ara, gelip seni alırım," dedim.

"Tamam."

Onlar apartmana girerken arabayla geldiğim yoldan döndüm. Apartman görüş mesafemden çıkınca biraz ileriye arabayı park edip indim. İçimden bir ses Sina'nın apartmandan çıkacağını söylüyordu. Apartmana doğru yürümeye başladım. Apartman görüş açıma girmeden, apartmana giden sapağa inen Sina'yı gör-

dim. Başka bir apartmanın bahçe duvarının gölgesine çekildim ama zaten Sina hiç arkasını dönmedi. Melis yoktu ve Sina akşam karanlığında sapaktan anayola doğru koşar adım yürümeye başladı. Aramızdaki mesafeyi kapatmadan onu izledim. Anayolda bir müddet ilerledikten sonra telefonunu çıkarıp mesaj çekti. Biraz olduğu noktada bekledikten sonra mesaj gelince okuyup yürümeye devam etti. Şimdi apartmanlara bakarak yürüyordu, sonunda aradığını bulmuş olacak ki bir apartmanın bahçesine girdi. Adımlarımı hızlandırıp apartman bahçesinin duvarına ulaştım. Duvarın alçak olduğu bir noktada durup Sina'yı görebilmek için bahçeyi gözlerimle taradım. Sina apartmana giden yolda değildi. Bahçedeki bir sundurmanın altında bekliyordu. Birazdan apartmandan birisi çıkıp sundurmaya doğru yürümeye başladı.

Bir erkekti! Yüreğime bir ağırlık oturdu. Öte yandan Sina tedirgin bir şekilde bekliyordu. Hiç de hoşlandığı ya da beklediği biriyle buluşacak gibi değildi. Gelenin kafasında montunun kapüşonu vardı. Kafası eğik olduğu için yüzünü göremedim. Sina'nın yanına geldiğinde de, Sina'nın arkasında kaldığı için göremedim. Konuşmaları duyamayacak mesafedeydim ve ikisinin yüzünü de göremiyordum. Bir iki dakika kadar konuştular. Sina sonunda gitmek için resmen koştu ya da daha doğrusu kaçtı. Kim olduğunu bilmediğim adam da apartmana geri döndü.

Yine Sina'nın peşine takıldım. Melis'in evinin olduğu apartmana girdi. Çok değil iki dakika sonra telefonum çaldı. Arayan Sina'ydı.

"Efendim."

"Aşkım, benim işim bitti. Beni almaya gelir misin?"

"Tamam."

Bana yalan söylüyordu. Onu bu kadar severken bu kazığı hak edecek ne yaptım diye düşünmeden edemedim. Öfkem bile

kırgınlığıma yenilmişti. Arabama doğru yürüyüp kumandayla kapıları açtım. Sürücü koltuğuna oturup düşündüm. Kimdi o? Sina görünürde yanlış bir şey yapmamıştı ama eğer yanlış bir şey yoksa benden neyi saklıyordu? Kafamdaki sorular içimdeki sıkıntının yanında hiç kalırdı. Arabayı çalıştırıp Melis'in oturduğu apartmana sürdüm. Önüne gelince Sina'ya mesaj attım. Sesini duymaya tahammülüm yoktu. Bana yalan söyleyen sesini...

İki dakika sonra Sina geldi. Ön koltuğa oturdu ve sanki hiçbir şey olmamış gibi "Çok çabuk geldin," dedi.

Cevap vermeyip arabayı çalıştırdım ve eve doğru hareket ettik. Yolda onu sınamak için "Bitti mi Melis'in ödevi?" diye sordum.

"Evet."

"Hangi derstendi ödevi?"

"Türkçe işte. Melis de sözel derslerde kötü biraz."

"Konu neydi ki?"

"Fiilimsilerdi." Bana yalan söylerken yüzü bile kızarmamıştı!

Eve geldikten sonra üstünü değiştirmeye gitti. Ben de salona geçip oturdum. Bekliyordum. Bana olanları anlatmasını, yalan söylemesinin geçerli sebebini söylemesini, yalan söylediği için özür dilemesini...

Salonda saatlerce açık televizyonun karşısında oturdum. Aklım hep başka bir adamla benden gizli saklı ne konuşmuş olabileceğindeydi. Sonunda Sina yanıma gelip "Yatmaya gelmeyecek misin?" dedi.

Bu gece onu ne görmek, ne duymak ne de dokunmak istiyordum. Onunla aynı yatağa gitmem mümkün değildi. Gizli saklı buluştuğu bir adamın yanından benim koynuma giremezdi.

"Hayır."

Derin bir nefes aldı ve karşıma dikildi.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Neymiş?" Bana olanları açıklayacak mıydı?

"Ama öncelikle söz vermeni istiyorum. Kimseyi öldürmeyecek ya da öldüresiye dövmeyeceksin."

"Anlattığına bağlı bu."

"Deniz, lütfen."

"Anlatıyorsan anlat! Yoksa git zıbar!"

Bozulmuştu, suratı düştü. Ama bu gece mümkünü yok kendini benim hissettiğimden daha kötü hissedemezdi.

"Tamam anlatıyorum. Bugün öğlen arası Berk Can karşıma çıktı ve bana yüksek notlar almak için matematikçiye sen ne veriyorsun dedi."

"Ne?!"

"Evet. Önce saçmalıyor sandım. Ama kuzeni Emre, bizi Afyon'da görmüş. Büyük havuzda öpüşürken hem de. Ben hep inkâr ettim ama işe yaramadı pek. Beni tehdit etti. Onu aramamı istedi ama hiç aramadım. Hep mesaj çektim."

"Telefonunu ver."

Elinde tuttuğu telefonu uzattı. Hemen mesajlar bölümüne girip isimsiz bir numarayla olan yazışmasını okumaya başladım. İlk mesajı Sina atmıştı.

'Ne istiyorsun?'

'Ara.'

'Dayımlarda kalıyorum. Yanımdalar. Arayamam.'

'Sen şuna o herif yanımda desene.'

'Terbiyesiz! Ne saçmalıyorsun! Ne istiyorsun?'

'Öğretmen olacak o piç seni becerirken terbiyesiz olmuyor da ben mi oluyorum? Sen de haklısın tabii, hoşuna gidiyordur :) Neyse mesajla olmaz. Buluşmamız gerek.'

'Ben hiçbir yere gelmiyorum.'

'Sen bilirsin. Tüm okul yediğiniz haltı öğrenir.'

'Tamam. Yarın okulda konuşuruz.'

'Bu gece. Atakent'te oturuyorum ben, oraya gel.'

'Tamam.'

15 dakika sonra Sina yine mesaj atmıştı.

'Geldim sayılır. Neredesin?'

'Ulu Pınar Apartmanı'na gel. Bahçede bekle beni, iniyorum şimdi.'

Başımdan aşağı resmen kaynar sular döküldü. Öfkem içime sığmıyordu. Elimde telefonu sallayarak Sina'nın üzerine yürüdüm.

"Niye ilk bana gelip anlatmadın!"

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

"Ne dedi? Söyle!"

"Onunla. Sına çattığı kadının [redacted] cümleyi anlamıştım ama [redacted]

"Onunla yatmanı mı istedi?" Bun[redacted] söylemiştim. Sına bakışlarını yo[redacted] yarak onayladı. Öfke tüm benliğim[redacted] ya başladım. O piçi öldürmek istiyordum beni başka bir yöne sevk etti.

"Rezil olmak istemiyorum."

"Ne?"

"Bugün kantinde yanımıza geldiler [redacted] ler söylediler. Melis sinirlenip Berk [redacted] kafasında tepsi kırdı. Beni korudu. K[redacted] izlemeye başladı. Deniz, ben o [redacted] öğrenmesini istemiyorum."

"Buradan gideriz. Korkma, bir [redacted]

"Gitsek de adım kalır, herkes konuşur. Bana bugün seni becerdiğini söyledi dediğinde küfür gibi geldi ama doğru söylüyordu. En çok da bu yüzden kötü hissettim."

"Niye milletin ne dediği umurunda?"

"Çünkü gerçek, öğretmenimle yatıyorum. Konuşulanlar dedikodu değil, gerçek olacak."

"Peki. Bu işi kitabına göre halletmenin bir yolunu bulacağım. Ama yalan söylemen gerekecek. Bugün bana söylediğin gibi, yüzün kızarmadan!"

Bu sözümle yüzü kızardı. Aldırmadan "Bugün kantindeki olayı baştan sona anlat ve Talha ne alaka? O sayısal sınıfında o," dedim.

Sina anlatınca olayın içinden çıkmanın göründüğü kadar kolay olmadığını fark ettim ama halletmenin bir yolunu bulacaktım. Şimdi sıra Sina'nın yalancılığındaydı. Yatak odasına gidip yattığımızda Sina hemen koynuma sokuldu.

"Utanmıyor musun?"

Anlamayan gözlerle bakınca "Yalan söylemeye utanmadın mı?" diye yineledim sorumu.

Kızarıp bakışlarını kaçırdı. Ama bu kadar ucuz kurtulamazdı. "Eğer bu gece bana gerçeği söylemeseydin ne olurdu, biliyor musun?" dedim bu kez.

"Biliyorum, çok kızardın ve..."

"Hayır, hiç kızmazdım. Çünkü umurumda olmazdın ve seni kapının önüne koyardım."

Sina'nın gözleri doldu ve yutkundu. Daha çok sokulup belime sarıldı. Ben ona sarılmadım, hâlâ kızgındım. Ayakları ayağıma değince yine soğuk olduklarını fark ettim. Ayaklarını bacaklarımın arasına koydum. Bu hareketimden cesaret almış olmalı gerek "Özür dilerim. Söz veriyorum, bir daha sana yalan söylemeyeceğim," dedi.

"Söylersen zaten umurumda olmazsın," diye tekrarladım sözlerimi.

Daha sıkı sarıldı. Beni kaybetmekten bu kadar korktuğumu bilmiyordum. Dayanamadım, her şeye rağmen ben de sarıldım.

Alnını öptüm. Tokat tüylerim göğsüme değince elimle kafasını yukarı kaldırdım. ağlıyordu.

"Niye ağlıyorsun?"

"Sensiz kalmak istemiyorum. Sensiz ne yaparım hiç bilmiyorum."

"Akıllı ol o zaman! Sına, ben öyle şeyleri affedebilecek bir adam değilim. Seni benden gizli saklı o piçle buluşurken görünce ne hissettim, hiç düşündün mü?"

"Ben, senin ona yüksek not vermeni isteyeceğini sandım. Ya da en kötü ihtimalle para ister dedim. Kendim halledebilirim diye düşündüm. Ama o lafı söyleyince kaçtım ve anladım ki tek çıkar yol sana söylemek. Ne yapacaksın peki?"

"Var aklımda bir şeyler. Sen düşünme bunları, cezanı düşün şimdi."

"Ne cezası?"

"Bana yalan söylemeni öylece affetmemi beklemiyorsun herhalde?"

Endişeli gözlerle bana bakıyordu. Dudaklarını öpmeye başlayınca cezasını anladığı için ellerini boynuma dolayıp öpüşüme karşılık verdi. Ama bu sefer hakikatten ceza gibi olması gerekiyordu. İkimizde tamamen soyunana kadar sakin davrandım. Ama bu daha başlangıçtı. Onu aşağılayarak ve hiç de kibar davranmayarak onunla birlikte oldum. Bittiğinde onu kendime çekip dudaklarını öptüm. "Cezan bitti ve çok güzeldi, teşekkürler."

Gözlerime bakmıyordu, morali bozulmuştu. Kalkıp tuvalete gittim. Döndüğümde hâlâ düşünceli gözüküyordu. "Ne var? Neyi taktın yine kafaya?" diye sordum.

"İyice aşağılık oldum."

Yanına yatıp dudaklarını ısırdım. Canı yanınca geri kaçtı.

"Sana kendine bir daha öyle demeyeceksin demedim mi, ben?!"

"Öyle ama," diye iç çekti.

"İğrenç ya da sapkın bir şey asla yapmam. O yüzden benimle yaptıklarımı sorgulama. Zaten benimsin, ben de senin. Unuttun mu?"

Gözlerime bakıp bir şey diyecek oldu. Sonra vazgeçip kafasını göğsüme yasladı ve sıkıca boynuma sarıldı. Ben de ona sarıldım ve saçlarını koklayıp öptüm. Sanırım derdini biliyordum.

"Bir yanlışını görmedikten sonra seni bırakmam. Bunun için endişelenme artık. Benden gizli saklı iş çevirme ve yalan söyleme. Endişelenecek bir şey kalmaz böylece."

Çıplak göğsümü öpünce ona daha sıkı sarıldım. Koynumda uykuya dalarken onun her şeyi olduğumun farkına vardım. Bu onu daha çok koruyup kollamak ve sahip çıkmak için sebepti. Sadece on sekiz yaşındaydı ve elbette hata yapacaktı. Ondan sadakatsizlik dışında hiçbir sebeple vazgeçmezdim. O uykunun derinliklerine dalınca alnına minik bir öpücük kondurup yataktan kalktım. Önce duş alıp giyindim. Sonra telefonumu alıp salona geçtim. Aradığım numara beşinci çalışta açtı.

"Hayırdır uşağum. Gece gece bir yaramazluk yok inşallah."

"İyi geceler dede. Var bir sıkıntım, yoksa seni rahatsız etmezdim bu saatte."

"Nedir, de bagayım?"

"Dede benim bir öğrencimle ilişkim var."

"Hea, anan dedi."

"Dede nasıl diyeceğim bilmiyorum ama kızla Afyon'da bir ermal otelde, balayı süitinde bir hafta sonu kaldık. Ve okuldan bir erkek öğrenci otelin havuzunda bizi pek de uygun olmayan

bir vaziyette görmüş. O ve iki arkadaşı, bizi okuldakilere söylemekle tehdit etmişler kızı."

"Niye senle değul da onla uğraşıyler?"

"Gözleri ona kesmiş piçlerin. Dede senden istediğim, otel kayıtlarını sildirmen. Hiç otele giriş yapmamışız gibi olmalı."

"Ula hovardaluk edup bi de arkani bağa mi toplatiysun?" Gülerek söylemişti, bana takılıyordu dedem.

"Kime çekmişim Kaptan Bey."

"Ula hıyar ağasi, sana kızamayrum. Otelun adını at mesaj midur nedu onla. Ben buni hallederum. Dert değül da sen kızı alacaksun madem niye bekleyisun?"

"Okulu bitsin de. Şimdi öğretmeniyim. Olamaz yani."

"Uşağum talebeyle balayi ediysin da nikâh mı kıyamaysun? Soğun hoca nikâhuni kıy, bacağuna sıçtığum. Günaha girmeyun."

"Tamam dedecim. Dede?"

"Hea, soyle?"

"Annemle babam bilmesin."

"Oldi. Ama kizi en kisa zamanda getur, elimi öpsün bakalum."

"Ocağın son haftası sömestr tatili. Onu da alıp Trabzon'a geçeceğim. Sen de gel dede, herkesle tanışsın istiyorum çünkü."

"Eyi, zati bu amina goduğumun İstanbul'i sıçtı ağzima. Bilama bizim oranın havasi iyi gelur."

"Peki dedecim, ellerinden öpüyorum. İyi geceler."

"Sağ olasun. Sana da."

Hemen otelin adını mesaj attım, bu iş tamamdı artık. Dedeme rezil olmuş ve ömrümde hiç utanmadığım kadar utanmıştım ama başka çarem yoktu. Sıra Sina'ya dayı ve yenge bulmaktaydı. Bursa'da bir tiyatro atölyesinde oyunculuk yapan, üniversiteden

arkadaşım Mustafa'yı aradım. Mustafa gecelerin adamıydı, bu saatte uyuması imkânsızdı. Telefonu ikinci çalışında açtı zaten

"Alo."

"Alo, Mustafa nasılsın?"

"İyiyim dostum, sen?"

"İyidir. Benim sana bir işim düştü ya."

"Ne demek söyle?"

"Bana yarın sabah Kütahya'da olmak üzere bir kadın bir erkek, iki oyuncu lazım."

"Ne için?"

"Karışık mevzu, bir öğrencimin dayısı ve yengesi rolünü oynayacaklar. Otuzlu yaşlarda ve mümkünse doğal gözükecek tipler olsun."

"Atölyede dediğin tipe uygun tanıdıklarım var. Ne zaman gelsinler dedin?"

"Mümkünse bu gece çıksınlar yola. Kostüm falan ayarlayıp gelsinler. Orta halli bir aile gibi görünmeleri gerek. Ben Kütahya Hilton Otel'de iki oda ayırtıyorum, orada kalırlar. Ücreti düşünmesinler hiç. Bu gece yola çıkarlarsa toplam beş bin vereceğim. masraflar da bana ait. Bana dönersin sonuca göre. Telefon numaralarını da mesaj atarsın."

"Önemli değil dostum, ben hallediyorum şimdi. Yalnız para iyiymiş ha. Tipim uysa ben kalkıp gelirdim."

"Sen istiyorsan yine gel, görüşürüz."

"Sağ ol dostum. Neyse iyi geceler, ben halledeyim şu işi. Mesaj atarım."

"Oldu, iyi geceler."

Bu iş de oldu sayılır. Mustafa kimseyi bulamasa kendi kalkar gelirdi ki Mustafa'yı tanıyorsam bulurdu. Melis zaten cepteydi.

her şekilde bize sahtu. Biraz sonra Mustafa mesaj attı. Oyuncuları ayarlamıştı ve numaralarını yollamıştı. Benim numaramı da onlara yollamıştı. Hemen Kütahya Hilton'u arayıp oyuncuların adına oda ayırtıp rezervasyon yaptırdım. Artık yatmaya gidebilirdim. O çaç kazdığı kuyuya düşecekti...

Yavaşça gidip Sina'yı göğsüme çektim. Uykusunda adımı sayıklıyordu. Burnumu saçlarına gömüp kokusuyla uykuya daldım. Sabah da telefonun alarmıyla uyandım ve Sina'yı öperek uyandırdım.

"Günaydın."

"Günaydın aşkım."

"Kalk banyonu yap."

"Sen?"

"Ben gece kalkıp yaptım. Hadi ben kahvaltıyı hazırlayana kadar yıkan çık. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Tamam."

Ben ekmekten döndüğümde Sina hazır bir vaziyette mutfaktaydı. Sofraya oturmuş yemek yerken "Ne konuşacaksın benimle?" diye sordu.

"Bir tezgâh hazırlıyorum. Berk Can ve diğer iki piçten de komple kurtuluyoruz. Ama yalan söylemen gerekecek hatta iftira atman. Aynı şekilde Melis'in de. Kızarmak ya da utanmak gibi bir lüksün yok. Senin öğretmenleri ikna etmen gerekecek."

"Ne?!" İnanamayan gözlerle bana bakıyordu.

"Otele hiç gitmedik. Sahte dayı ve yengen gelip senin evde olduğunu söyleyecek, Melis de şahitlik edecek. Ama asıl olay, sana niye iftira atsınlar? O sorunun cevabını sen söyleyeceksin. Berk Can'ın sana çıkma teklifi ettiğini, senin de benim koyduğum kuralı öne sürüp reddettiğini söyleyeceksin. Aldığın özel

dersler sayesinde notların yükseldiği için Berk Can yanlış bir kanıya vardı diyeceksin. Seni zaten kıskanıyordu. Sonunda sana iftira atarak seni tehdit etmeye ve onunla yatmazsan iki arkadaşının şahitliğinde uydurduğu dedikoduyu herkese yayacağını söyledi diyeceksin."

Sina çok şaşırmıştı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Kötü hissettiğine emindim, birine iftira atabilecek bir kız değildi o ama yapması gerekiyordu. O piçler hepsini hak etmiştiler.

"Anladın mı?! Endişelenme sakın. O piç sana o teklifi yaparak bunların hepsini hak etti, unutma!"

Telefonunu alıp erkek oyuncunun numarasını Sina'nın telefonuna kaydettim."Bu da sahte dayının numarası. Bugün ikinci teneffüste önce bir güzel ağlayıp sonra müdür yardımcısı Sabri Bey'in odasına gidecek ve dediğim şekilde şikâyette bulunacaksın. Sevda Hanım'dan ötürü Sabri Bey seni tanıyor. Senden asla öyle bir şey beklemez. Melis'i durumdan haberdar etmeyi sakın unutma. Şimdi her şeyi anladın mı?"

Kafasını sallayıp yutkunarak onayladı. Önden servise binip gitti, ben de arabama atlayıp ilk önce otele uğrayıp oyuncularla tanıştım. Lobide oturup kısaca durumu anlatıp istediklerimi söyledim. Tipleri rol için müsaitti. Kütahya şivesini bile kapmışlardı. İşlerinin hakkını vereceklerine emindim.

Okuldaki ilk ders stresle geçtikten sonra nihayet teneffüs olmuştu. Sina'nın Sabri Bey'in yanına gitmiş olması gerekiyordu. Ben üçüncü dersin ortasındayken nöbetçi öğrenci kapıyı tıklayıp sınıfa girdi. Ve işte başlıyorduk...

"Hocam, Sabri Hoca sizi odasına bekliyor."

"Dersteyim. Çok mu acil?"

"Evet, hemen gelsin dedi."

"Peki. Arkadaşlar ses çıkarmayın ve sayfa yüz yetmiş ikideki alıştırmaları çözün."

Nöbetçi öğrenciyle beraber koridora çıktım. Melis de koridorda bekliyordu. Nöbetçi öğrenci masasına dönerken ben ve Melis hiç konuşmadan Sabri Bey'in odasına yol aldık. Kapıyı tıklayıp içeri girdim, hemen peşime de Melis. O üç piç odanın ortasında dikiliyorlardı. Sina, Sabri Bey'in masasının önündeki karşılıklı iki koltuktan birine oturmuştu. Yaşlı gözlerini, dizlerine koyduğu ellerine dikmişti. Aferin, rolünün hakkını veriyordu. Ama bakışlarımı onda hiç bekletmedim. Direk Sabri Bey'e odaklanıp soğuk bir ifadeyle "Beni istemişsiniz, buyurun," dedim.

"Evet, hocam. Sıkıntılı bir durum var. Kızım sen de şöyle geç otur."

Melis'e eliyle Sina'nın karşısındaki koltuğu işaret etti. Direk Melis'e hitaben "Kızım pazar günü öğlen saatlerinde neredeydin?" diye sordu.

Melis duruma şaşırmış gibi gözükerek cevapladı.

"Sinalarda. Dayısının evinde yani."

"Tamam. Anladım."

"Hocam ne oluyor? Beni tam olarak neden çağırdınız?"

Sıkıntılı bir ifadeyle nefes alıp göğsünü şişirdi. Aldığı nefesi üfler gibi verip gözlüklerinin ardından bana bakarak konuşmaya başladı.

"Bu gençler," derken dikilen Berk Can ve arkadaşlarını işaret edip "Senin ve Sina'nın aşk yaşadığınızı iddia ediyorlar," dedi.

Yüzümü her zaman yaptığım gibi ifadesiz tutup kaşlarımı çattım ve gözlerimi öfkeyle kısıp odanın ortasında duran çocuklara baktım. Bakışlarımı tekrar Sabri Bey'e çevirip buz gibi ve dümdüz bir sesle "Ne cüretle böyle bir şey söylerler?" dedim.

Öfkelendiğimi gören Sabri Bey "Tamam Deniz Hocam, sakin olun. Haklısınız tabii ama lütfen sükûnetinizi koruyun. Pazar günü neredeydiniz?"

"Evimde."

"Şahidiniz var mı?"

"Evimde oturmak için şahit mi lazım?!"

Berk Can "Otelde illa ki kaydınız vardır. O zaman göreceğim ben senin bu havanı?" diye diklendi.

"Ne diyorsun lan sen?!" diye kükredim.

Sabri Bey ayağa kalkıp yanımıza geldi. "Tamam hocam, sakin. Sen de edepsizlik etme!" Berk Can paylanınca dişlerini sıktı.

Biraz sonra kapı tıklandı, Sina'nın sahte dayı ve yengesi geldi. İşlerini layığıyla yapıyorlardı. Sina'nın tüm pazar evde olduğunu yengesi anlattı. Melis'in geldiğini de belirtti. Dayısı da onayladı. Onlar konuşunca Berk Can bile şüpheye düşmüş gibi oldu. Sürekli Emre denilen uzun boylu çocuğa bakıyordu. Sabri Bey, Berk Can ve arkadaşlarının ailelerini arayıp çağırdı. Berk Can'ın babası Sina'ya yaptığı teklifi duyunca sağlam iki tane asıldı. Emre'ye de amcası olarak bağırıp çağırdı. Emre'nin babası kardeşini sakinleştirip oğluna döndü.

"Gördüğünün öğretmenin ve bu kız olduğuna emin misin?"

"....."

Emre'nin kafası karışmış gibiydi. Bir bana bir Sina'ya bakıyordu. Babası "Söylesene oğlum,"diye ısrar edince, Emre mırıltıyla "Bilmiyorum. Çok kısa bir süre gördüm ve uzaktaydılar. Benzetmiş olabilirim," dedi. Berk Can inanamaz gözlerle Emre'ye baktı. Talha ise sürekli olayla alakası olmadığını, sadece arkadaşlarının yanında kantinde olduğunu söylüyordu. Bunun en büyük sebebi babasının sert bakışları ve "Sana ne ulan?" diye ilk dakikadan kükremesiydi. Her şey istediğim gibi gidiyordu.

Sonunda yarın disiplin kurulunun toplanacağını belirten Sabri Bey, benim dışımdaki herkesi yolladı. Beni biraz önce Sina'nın oturduğu koltuğa oturtup konuşmaya başladı.

"Çok özür dilerim, hocam. Sizi de bunlarla uğraştırdık. Belki kızın sizde gönlü vardır. Bu çocuk da kıskançlık edip kafasında kurmuştur. Ama prosedür bunlar. Yoksa ben ne Sina'dan ne de sizden böyle bir şey bekliyorum."

O konuşurken sert bakışlarımı ve donuk yüz ifademi hiç bozmadım. Sonunda gayet sakin ve yine o soğuk sesimle "Ne gerekiyorsa yapın Sabri Bey. Ben kendimden eminim. Oteli arayın, soruşturun. Ne isterseniz yapın? Yarın bu iş hallolsun ama," dedim.

"Tabii hiç merak etmeyin. Tekrar özür dilerim."

Uzattığı elini sıkıp kalkıp gittim. O piç tongaya düşmüştü. En büyük etken de babasıydı, çocuğu bir kez bile dinlememişti. Gerçi şu aşamada dinlese de bir şey ifade etmezdi. Emre kendinden emin değildi. Talha ise babasının korkusuna benim alakam yok diyerek olaydan çekilmeye çalışmış ama Melis ona dünkü ithamlarını hatırlatınca bu kez özür dileyip yanlış anladığını söyleyerek sıyrılmaya çalışmıştı. Ama Sabri Bey onu da yarınki disiplin kuruluna dâhil etmişti.

Eve geldiğimde oturup Sina'yı beklemeye koyuldum. Kendini kötü hissettiğine emindim ve tahminlerim doğru çıktı, eve geldiğinde yüzü kül gibiydi. Hiç konuşmuyordu. Yemek yemeden üstünü değiştirip yatağa girdi. Ben de alelacele atıştırıp yanına gittiğimde uyuyordu. Birine iftira atmak, kaldırabileceği bir şey değildi. Haksız da sayılmazdı ama Berk Can piçi, Sina'ya söylediklerinden sonra fazlasını hak etmişti. Yatağa girip onu izlemeye başladım. Onu izlerken huzur buluyordum. Onu izlerken ben de uyuyakalmışım. Sina'nın telefonuna gelen mesajla uyandım.

Mesaj 'Canım Arkadaşım' diye kayıtlı birindendi. Melis old
ğuna emindim. Ekranı kapatmak isterken yanlışlıkla mesajı gö
düm. Mesaj Melis'tendi ve yazdıkları çok tuhaftı.

'Nasılsın bebişim? Bugün cidden çok zordu ama korkma, bu olay senin lehine sonuçlanacak. Deniz Hoca hakkında dediklerimi unutma tatlım. Evet, çok hoş adam falan ama... Sana tavrı onu antipatik bulmama sebep oluyor. Senin kırılgan ve hassas yapını bilmiyor ya da umursamıyor. Sen anlatmıyorsun ama içimde sana istemediğin şeyler yaptırdığına dair bir şüphe var nedense :(Fark edebiliyorum. Bir sabah mutlusun, başka bir sabah durgun. İnternetten biraz araştırdım. Sana cinsel baskı uyguluyor olabilir. Bana hiçbir şey anlatmadığın için emin değilim ama sen de internetten bak ve öyle bir şey varsa söyle bana! Çok çok öptüm seni :'*

Mesajı okunmadı olarak işaretleyip telefonu yerine koydum. Ona cinsel baskı uyguluyor muydum? Dün gece tam olarak bun yaptığıma eminim. Ama diğer zamanlar hayır, pek sayılmaz. Sina bugün cidden mi ağlıyordu? Sebep ben miydim? Melis her şeyden öte bir konuda haklıydı, onun hassas yapısını unutuyor dum. Psikolojik desteğe ihtiyacı vardı belki de. Uyuyan Sina'ya sarılıp alnını öptüm. Uyandı ve araladığı gözleriyle bana baktı.

"Seni seviyorum, şurimşine."

"Ben de seni deniz gözlü."

Ona sıkıca sarıldım. "Her şey yoluna girecek meleğim, ker dini suçlama. Sana söylediği şeyler için aslında onu vurmam gerekirdi. Yaşadığına şükretsin o piç! Fazlasını bile hak etti."

Sina cevap vermedi. Kafasını omzuma koyup boynumu kokladı. Sonra "Tenin nasıl bu kadar güzel kokuyor?" diye sordu.

"Asıl sen kendine bak! Çiçek gibi kokuyorsun. Ama koku saçlarında daha yoğun."

"O yüzden mi hep saçlarımı kokluyorsun?"

"Evet."

Gülümsemesi yüzüne yayılınca "Hadı bakalım, kalkalım. Yemek ye her şeyden önce."

Beni onayladı ve kalktık. Yemekten sonra televizyon izledik. Bugün çalışma programına uysun diye onu zorlamadım. Sonuçta yarının stresi üstündeydi, bunu biliyordum.

Disiplin kurulu okulda ders saati bitimden sonra yapıldı. Kurul toplanınca, olayla ilgili sırayla herkesi içeri aldılar. Beni de tabii. Hiçbir öğretmenin benden şüphesi yoktu. Dedem oteli hallettiği için Emre yanlış gördüğüne kanaat getirip özür diledi. Sonuçta Talha kınama, Emre uzaklaştırma aldı. Berk Can ise okuldan atıldı. Babası koridorda beklerken onu Ankara'da yatılı bir erkek lisesine yazdıracağını bağıra çağıra anlatıp duruyordu. Berk Can'dan külliyen kurtulmuş olabilirdik. Emre zaten pasif bir karakterdi. Talha'nın ise derdi Sina değil de, daha çok Melis gibiydi. Sonuçta bu belayı da başımızdan savmıştık.

***

Sabah okulda olanlardan sonra evde babamdan dayak yemiştim. Beni Ankara'da yatılı bir okula gönderiyorlardı. O aptal Emre korkusundan geri adım atmasaydı, okuldan atılan Deniz denilen o herif olurdu. Odamın zeminine annemin koyduğu açık bavula bir tekme savurdum. Kimse bana inanmıyordu ama ben eminim,

ikisinin gizli bir ilişkisi var. Şimdi de o ikisinin yüzünden sürgün ediliyordum resmen. Ailem, arkadaşlarım, öğretmenlerim... Çevremdeki herkes yalancı ve iftiracı olduğumu düşünüyorlardı. Ama bu gidişin dönüşü de olacaktı. Ne pahasına olursa olsun ikisinden de intikamımı alacağım...

***

Eve geldiğimizde Sina dünkü halinden daha iyiydi. Bunda Melis'in de payı vardı. Koridorda onu mutlu etmek için çırpınmıştı resmen ve işe yaramıştı da. Tabii Berk Can'dan kurtulmuş olmanın verdiği rahatlama da vardı.

Yemeğimizi yemiştik ve Sina'yla çalışma programı konusunda da tartışıyorduk.

"Bana ne ya! Çok stresli iki gün geçirdim. Dinlenmek hakkım."

"Sina, dün zaten çalışmadın. YGS'ye çok az kaldı, farkındasın değil mi?"

"Ya haftada bir gün iki saatçik dizi izlemek istiyorum. Hakkım yok mu?"

"Şu sınavlar geçsin internetten tüm bölümlerini izlersin."

"Telefonuma el koymasan şimdi oradan izlerdim zaten."

"Programında o diziye ya da telefonda vakit geçirmeye yer yok."

"Ne bakıyorsun sen o programa?! Ona göre sekse de yer yok. Ama her gece yapıyoruz mübarek!"

Telefonum çalınca cevap veremedim. Arayan Gürbüz Bey'di. Merakla açtım telefonu. Baran ve Cihat yakalanmış mıydı? Ben konuşmak için salonun diğer ucuna yürürken Sina bana dil çıkarıp kumandayı aldı ve televizyonun karşısına kuruldu.

"Efendim, Gürbüz Bey."

"Deniz, rahatsız ediyorum ama hiç iyi haberlerim yok."

"Dinliyorum."

"Şu kız; Pelin. Bu akşamüstü yurdun önünden kaçırılmış. Şimdi de polis çevre yolunun kenarında bir ceset bulmuş. Ailesi yolda, geliyorlar. Teşhis için bekleniyorlar. Ceset büyük ölçüde yanmış çünkü. Bir de kaçıranlar üstünde Sina'nın adı yazılı olan bir zarfı yurdun önüne bırakmışlar. Emniyete gelseniz iyi olur."

"Tamam."

Telefonu kapatıp Sina'ya döndüm. Dünya'dan bihaber televizyon izliyordu. Yanına oturunca "Vermem işte kumandayı!" diye savunmaya geçti. Ama yüzümü görünce kendisi televizyonu kapattı ve "Ne oldu?" diye ciddi bir ifadeyle sordu.

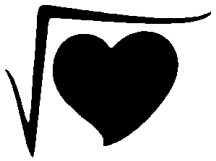
"Pelin."

"Ne olmuş Pelin'e? İyi mi o? Deniz bir şey söyle!"

Hemen gözleri dolmuş ve paniklemişti. Derin bir nefes alıp söylenmesi zor cümleyi kurdum.

"Ölmüş olabilir."

***

Bölüm 7

Deniz...

Deniz'in "Geldik aşkım," diyen sesiyle arabadan indim. Ama etrafımda olanların farkına varamıyordum. Tek duyduğum Pelin'in hayat dolu kahkahası, tek gördüğüm sarı saçlarını savurarak bana bakan güzel yüzü, aldığım tek koku şekerli parfümünün sigarayla harmanlanmış hali... Pelin enerjik, deli dolu ve yaşamın kendisiydi. Ölüm ona yakışmazdı, yakışamazdı. Daha yirmi yaşındaydı, ölmek için çok genç değil miydi? Yanarak ölmüş bir ceset varmış. Deniz öyle demişti evde. Canı çok yanmış mıdır? Pelin acıya hiç dayanamazdı, eline iğne batsa ağlardı. Bunu hatırlayınca gözümden akamayan, içimde donup kalmış gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Deniz beni bir koltuğa oturttu. Arabadan çıktığımı bile hatırlamıyordum ama şimdi emniyette bir ofisteydik. Yaşlı gözle-

rimle etrafı taradım. Deniz ve Gürbüz Bey odanın bir köşesi konuşuyorlardı. Gözlerimi kapayıp o cesedin Pelin olmam için Allah'a yalvardım. Lütfen o olmasın... Birden ailesi ge aklıma. Annesinin biricik kızı, iki abisinin göz bebeği, babasın sarı çiçeği... Onlar nasıl dayanırlardı? Pelin masumdu. En başta beri Deniz onu tanımıyordu. O gerçekten iyi bir insandı, asla b yaşadıklarını hak etmemişti. Niye Deniz'i dinleyip onu yok say- mıştım ki? Onun da benim yardımıma ihtiyacı vardı. Ben onu tek başına ve yüzüstü bırakmıştım. Bana ihanetine karşılık ben de arkadaşlığımıza ihanet etmiştim. Deniz'in "İyi misin?" diyen sesiyle yaşlı gözlerimi açtım ve karşımda oturan adama öfkemi kustum.

"Senin yüzünden!"

"Anlamadım?"

"Senin yüzünden onunla konuşmadım. Ona yardım edeme- dim!"

"Seni sattı."

"Ben de karşılığında onu sattım! Ne farkım kaldı? Pelin'in başına gelenlerden biz sorumluyuz. Bana ulaşamayınca ona zarar verdiler. Oysa onları sen dövdün. Pelin hep kurbandı. Senin aptal emirlerin yüzünden onu göremedim bile! Nankörüm ben! Sen bana yardım edince onun yardımlarını unuttum. Sırt çevirdim, sırf sen istedin diye!"

"Rahatlayacaksan hıncını benden çıkarabilirsin, sorun değil. Ama ne senin ne de benim yüzümden bir şey olduğu yok. Suçlu o iki piç!"

Deniz'e çıkışmam içimdeki yangını körüklemişti. Şimdi içim daha çok yanıyordu. Pelin yalnız ve çaresizken, acılar içinde ya- narak ölürken ben Deniz'in koynunda, rahat yatağımda onunla

oynaşıyordum. Deniz kurtarmasa ölen ben mi olurdum? O zaman Pelin yaşar mıydı? Deniz düşüncelerimi duyuyormuş gibi beni kollarımdan tutup sarstı.

"Hiçbir şey senin yüzünden olmadı, kendini suçlama. Pelin'in ölmemiş olma ihtimali var, unutma! Ve eğer yaşıyorsa kayıp, o heriflerin elinde. Ona yardım etmek istiyorsan kendini toplamalısın."

Doğru söylüyordu, Pelin'in ailesi Denizli'den geliyordu ve kısa süre sonra burada olacaktı. O zaman bu bilinmezlik bitecekti. Aslında ben de onu tanıyabilirdim.

"Ceset teşhisini aileden başkası yapamıyor mu? Ben de onu tanıyorum. Eğer ölmediyse vakit kaybediyoruz."

"Bilmiyorum ama umurumda da değil. Yanmış bir cesedi görmene izin vermeyeceğim!"

"Artık senden izin istemiyorum!"

"Benim cesedimi çiğnemen gerek! Anneni bulduğun zamandan on katı kötü olacak. Sonuçta ölü bir kadın var. Pelin ya da değil."

Gürbüz Bey yanımıza gelmişti. Sıkıntılı bir ifadeyle Deniz'e bakıyordu. Onu kızdıracak bir şey söyleyecekti belli ki.

"Sina'nın yardımı gerekli."

"Ceset falan görmeyecek!"

Hemen ayağa kalkıp itiraz ettim. "Ben yardım edebilirim. Senin sandığın kadar güçsüz değilim!"

"Ceset değil, mektup." Gürbüz Bey'in cümlesi Deniz'i de beni de şaşırtmıştı. Gürbüz Bey gözlüklerini çıkarıp açıklamaya başladı.

"Zarfı polis açıp okudu ama pek bir şey anlayamadılar. Sina'ya bir şey ifade edip etmediğini öğrenmek istiyorlar."

"Tamam, ne gerekiyorsa yapalım," diyerek ayağa kalktım. Deniz beni belimden kavrayıp yürürken destek oldu. Büyük bir masanın önünde bilgisayarın arkasındaki memur bizi görünce kafasını kaldırıp "Komiserim," diye sivil kıyafetli, otuzlu yaşlardaki bir adama seslendi. Adam hemen yanımıza gelip masanın ucundaki dosyaya uzandı ve dosyayı açıp benim önüme sürdü.

"Sina Taner?"

"Evet."

"Size yazılmış. Bize bir şey ifade etmedi, belki size eder."

Yazı Pelin'indi.

"Bunu Pelin yazmış!"

"Emin misiniz?"

"Evet. Yazısını tanıyorum."

"Tamam. Peki, size bir şey ifade ediyor mu?"

Kırmızı pilot kalemle yazılan yazıyı derin bir nefes alıp okumaya başladım.

'Yalnızlığıma şükrediyor, beyaz kulübede çakıllarla oynayabildiğim, böceklere bakabildiğim, göğün mavisini seyredebildiğim için mutlu buluyordum kendimi. Aslında beni hayale sürükleyen şeyin bu yalnızlık olması gerekirdi. Ama bendeki bu çevreyi gözleme merakı, size mutsuzluklarımı açıklayacak bir serüvenden doğmuştur. Evin içinde öyle önemsiz bir varlıktım ki dadı beni çok defa yatırmayı unuturdu. Bir akşam camlığın orada büzüşüvermiş, kızda rastlanan ve ben de vakitsiz beliren ölümüyle bir çeşit anlaşma yapmış, bir merak tutkusuyla kimseye bir şeye bir şey demiyordum.'

"Bu Vadideki Zambak kitabından bir alıntı. Pelin de ben de bu kısmını ezbere biliyoruz. Ama büyük yeri yanlış. İncir ağacının altına yazması gerekirken yerine yanlığın orada yazılmış. Hatta son cümle de tamamen yanlış."

Herkes bana bakıyordu. Pelin, kitaptan tam bu paragrafta çok sıkılmış ve bıraktığı kitabı her eline alışında burayı okuduğu için ezberlemişti. Kitabı okuması için ısrar ettiğimden, bu ezbere bildiği yeri alay ederek söyleyip durmuştu. Sonunda ben de ezberlemiştim. Aramızda bir oyun olmuştu. Kim bu cümleleri söylemeye başlasa, diğerimiz onu tamamlıyordu. Hatalar rastgele yapılmamıştı. Son cümle bana bunu açıkça söylüyordu.

Komiser bana dönüp "Senden tüm farkları bana teker teker söylemeni istiyorum," dedi.

"Son cümledeki değişiklikler açıkça; anlaşmaya uyup kimseye bir şey demememi yoksa kızın vakitsizce öleceğini söylüyor. Çamlık mevkii zaten belli. Bir de burada terk edilmişlik yerine yalnızlık ve bahçe yazması gerekirken beyaz kulübe yazmışlar."

İçimde beliren umutla anlatıyordum. Pelin ölse onu öldürürüz diye tehdit edemezlerdi değil mi?

"Ölen kişi Pelin değil sanırım."

Komiser bana başını sallayarak onay verdi. "Aynı fikirdeyim. Bunu senden başka kimsenin anlamayacağı şekilde Pelin'e yazdırmışlar. Tehdidi ciddiye almayıp yazıyı deşifre ettiğin için aferin," dedi.

Deniz kolunu omzuma attı ve kendine çekti. Bana destek olmaya çalıştığını biliyordum. Komiser bana değil, yalan söylediğim takdirde beni terk edeceğini söyleyen Deniz'e aferin demeliydi. Herhangi bir gerçeği saklamayı artık aklımdan bile geçirmiyordum. Komiser bir not kâğıdına bir şeyler yazdı, sonra doğrulup kâğıdı okudu.

"Çamlıktaki beyaz kulübeye yalnız gitmeni istiyorlar. Son kasan zaten söylediğin gibi birine söylersen kızı öldürürüz diye tehdit

Komiser notu alıp yanımızdan ayrıldı. Deniz beni yönlendirerek az önce oturduğumuz koltuklara oturttu. Artık ağlamıyordum. İçim umutla doluydu. Deniz yanıma oturup beni göğsüne çekti. Kafamı omzuna yasladım ben de. Ne kadar bekledik bilmiyorum ama beklerken içime başka kurtlar düştü. Şimdi Pelin'e korunur ediyorlar mıdır? Neden polis hemen gidip onu kurtarmıyordu ki? Fotoğraflardan tanıdığım Pelin'in ailesi bulunduğumuz odaya gelince ayağa kalktım. Deniz de bana uydu. Pelin'in annesi yaşlı gözlerle "Allah'ım şükürler olsun. Ya Rabbim! Pelin'im değildi. Pelin'im ölmemiş şükürler olsun," deyince Deniz'e sarıldım. Beni fark etmemişlerdi. İsmen bilseler de beni tanıdıklarını sanmıyordum zaten. Tekrar koltuğa oturduk. Onlar da karşımızdaki koltuklara oturdular.

Deniz bir ara kalkıp Gürbüz Bey'in yanına gitti. Döndüğünde odanın içinde durup bana eğildi ve "İstersen eve gidebiliriz," dedi. Kafamı sallayıp onayladım. Pelin'in ailesine bakmaya dayanamıyordum. Hâlâ olanlardan ötürü kendimi suçluyorum. Arabada giderken aklıma takılan soruyu Deniz'e sordum.

"Pelin değilse ölen kadın kimmiş?"

"Yirmi sekiz yaşında doktor bir kadın. Arabasıyla kaza yapmış. Araç patlamış, kadın da içinden fırlamış. O yüzden ilk etapta ceset bulunmuş ama araba bulunamamış. Şimdi arabayı da yoldan çıkmış vaziyette bir arazide bulmuşlar."

Kafamı camla yaslayıp Pelin'in iyi olması için dua etmeye başladım. Ne zaman eve geldik bilmiyorum bile. Eve geldiğimizde Deniz kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giydirdi. Yatağa girdiğimizde beni göğsüne çekti ve saçlarımı öpüp "Uyu," dedi.

Sıkıntım olunca uykunun kollarına koşan ben, Pelin'i merak etmekten uyuyamıyordum. Yine de gözlerimi kapattım. Biraz sonra Deniz'in düzenli nefes alış verişlerinden uyuduğunu anladım. Ona dönüp karanlıkta onu izlemeye başladım. Ona çok alışmıştım. Kimsem olmadığı için o bir anda her şeyim olmuştu. Melis'in, onun her istediğini yapıyorsun diye serzenişleri geldi aklıma. Haklıydı. Pelin'i bir kalemde silmemi o istemişti ve ben itiraz bile etmemiştim. Yine de onsuz kalma düşüncesi yüreğimi sıkıyordu. Bana ne yaparsa yapsın, ondan değil vazgeçmek kızamıyordum bile. Karşısında acizdim. Ona duyduğum aşk, elimi kolumu bağlamıştı. O da beni seviyordu, bunu biliyordum. Ama o kendi duruşunu koruyorken ben aptal âşık kızlara dönmüştüm. Pelin de beni uyarmıştı. Keşke Sevda Hanım'la bu konuyu konuşabilseydim. Olmazdı, ona bile her şeyi anlatamazdım. Hiç kimseye anlatamazdım. Aslında belki Pelin'e üstünkörü söyleyebilirdim. O beni anlardı zaten. Allah'ım lütfen Pelin kurtulsun. Ona bir şey olursa asla kendimi affetmeyeceğim, asla!

Gözyaşlarım yüzümü yıkarken, çatık kaşlarını gevşetmiş masum bir ifadeyle uyuyan Deniz'e sokuldum. Uykusunda bile bana sarıldı. Kafamı göğsüne dayayıp sakin kalp atışlarını dinlerken, beni seven bu adamın üstümde neden cinsel baskı kurduğunu anlayamıyordum. Melis'in mesajını görünce internetten araştırmıştım ve tam anlamıyla olan buydu. Beni masaya yapıştırıp kuru vajinamı tükürüğüyle ıslatması ve sert davranması, yalan söylediğim için yaptığı şey... Bunları asla istememiştim. Keşke tüm bunları Deniz'e söyleyebilecek cesaretim olsaydı. Pelin'in nasıl olduğunu ve ne zaman kurtulabileceğini düşünürken gözlerim kapandı.

Sabah Deniz'in sesiyle uyandım. Biriyle telefonda konuşuyordu.

"Tamam. Haber verdiğimiz için çok teşekkürler."

Merakla Deniz'e baktım. Telefonu kapatıp gülümseyerek bana baktı.

"Polis, Pelin'i kurtarmış. Bugün sabaha karşı bir operasyonla kurtarılmış. Sağlık durumu iyiymiş. Ama yine de hastaneye yatırmışlar."

Bu kez sevinçten akan gözyaşlarımla Deniz'e sarıldım. O da bana sarılıp sırtımı okşadı.

"Pelin'i görmek istiyorum Deniz."

"Tamam. Kalk hadi, hazırlanıp gidelim."

Hemen kalkıp hazırlandık. Deniz arabada sıkıntılı bir ifadeyle bana dönüp "Kötü bir haber de var," dedi. Pelin'e bir şey olmuştu da bana mı söylememişti? Endişeli yüzüme bakıp "Pelin iyi, korkma. Sorun Cihat pişi. Baran'ı yakalamışlar ama o kaçmış," dedi. Bu çok can sıkıcı bir durumdu. Pelin'e bu kadar zarar verdikten sonra kaçmış olmasını kabul edemiyordum.

"Nasıl ellerinden kaçırırlar?"

"Pelin'i rehin almış, Gürbüz Bey öyle dedi. Polis, Pelin'in hayatı için temkinli yaklaşınca, bu da sıvışmış."

"En azından Pelin kurtulmuş."

"Pelin'i alıp kaçsa polisin takibi bırakmayacağını bilir."

Deniz arabayı çarşının bir ara sokağında durdurunca şaşırdım, hastaneye daha vardı. Ancak arabadan inip bir çiçekçi dükkânına girince niyetini anladım. Birazdan şık bir çiçekle arabaya bindi ve çiçeği kucağıma koydu. Arabayı çalıştırırken "Arkada çantamda kalem var. Not kartını boş bıraktırdım. Sen yazmak istersin diye düşündüm," dedi. Haklıydı, Pelin'e henüz ne yazacağımı bilmesem de ben yazmalıydım.

Şık cam bir vazonun içindeki orkide ve adını bilmediğim başka çiçeklerle aranjman edilmiş buket, pembe ve beyaz tüllerle

sinirliydi. Çocuğun gereksinimine [illegible] Deniz'in bunu hiç çıçok almamış olduğunu fark [illegible] Biz gerçek sevgililer değildik sanırım. Zaten tanışıp görüşmeye başlamamız [illegible] Yatakta başlamıştı, öyle de devam ediyordu. Hüsnü, yumru olup boğazıma oturdu. Aklıma takılan soru çoğunu daha çok sıktı. Onunla yatmasam beni sever miydi? Sorumun cevabını tahmin edebildiğim için içim yandı. Hak etmiştim buydu. Ama ona daha on başta hayır diyebilirdim sonuçta. Onunla tek gece olmak benim de hoşuma gidiyordu. Zevk düşkünü arsızın teki olmuştum.

O gece Deniz'i yalarken ilk önce korkmuştum. Ama o zevkle inleyince, ona zevk verebilmek hoşuma gitmişti. Zevk alışından zevk almıştım. Bu normal miydi? Evli çiftler de buna benzer şeyler yapıyorlar mıydı? Deniz sapkın bir şey yapmayacağını söylemişti. Yani bu sapkınlık değil miydi? Keşke tüm bunları sorabileceğim biri olsaydı. Her şeye rağmen Deniz beni cinsel anlamda istismar ediyor olamazdı çünkü artık ben de yetişkinimdim, resmen. Zaten tüm benliğimle bu fikri reddediyordum. O kötü biri değildi. Deniz'in sesiyle irkildim, düşünceler içinde dalıp kalmışım.

"Aklına hiçbir şey gelmiyorsa, geçmiş olsun yaz. Hastaneye geldik çünkü."

Doğru söylüyordu. Hastane bahçesine giriyorduk. Hemen çantaya uzanıp kalemi aldım. Ne yazacağımı çok iyi biliyordum.

'Yokluğunda, eksikliğini hissedip bendeki değerini anladım. Bir tek hata için bana pek çok iyiliği dokunan arkadaşımı yok sayarak ben de arkadaşlığımıza ihanet ettim. Beni affet. Geçmiş olsun... Sina.'

Yazdığım not kartını çiçeğe iliştirilmiş minik zarfa koydum ve kalemi de çantaya geri tıktım. Deniz de arabayı park etmişti bu arada. Arabadan inip hastaneye girdik ve Pelin'in yattığı odayı danışmadan öğrendik. Pelin, psikiyatri servisinde yatıyordu. Çiçeği ben taşıyordum. Odanın önüne gelince Pelin'in abileri ve babasını gördüm. Koridordaki koltuklarda oturuyorlardı. Hepsi perişan gözüküyordu. Deniz onlara "Geçmiş olsun," dedi. Pelin abilerinden biri hemen "Siz kimsiniz?" diyerek ayaklandı. Ben öne çıkıp "Pelin'in yurttan arkadaşıyım. O da erkek arkadaşım," dedim. Abisi Deniz'e dönüp "Sağ olun," dedi. Ben de kapıya yönelip kapıyı tıkladım. İçeriden Pelin'e ait olmayan bir kadın sesi "Gel," deyince çekinerek kapıyı açtım. Pelin yatakta yatıyordu. Annesi ise yanı başındaki koltukta oturuyordu. Pelin dayak yemişti, yüzünün sol tarafı mosmordu. Yine de beni görünce dolan gözleriyle içten bir şekilde gülümsedi. Onun gülümsemesi, aynı dolu gözlerle bana da bulaştı. Arkamda duran Deniz "Geçmiş olsun," deyince Pelin'in gözleri ona kaydı. Bu kez Deniz'e korkuyla bakmıyordu.

"Sağ ol. Gelmesine müsaade ettiğin için ayrıca teşekkürler." Benden bahsediyordu. Pelin bile onun beni yönettiğinin farkındaydı.

"Söz konusu sen olunca kimseye fikrini sormuyor zaten."

Pelin daha geniş gülümseyerek bana bakınca, ona daha çok yaklaşıp ayağa kalkan annesine çiçekleri uzattım ve Pelin'e "Geçmiş olsun," dedim. Pelin akan gözyaşlarının inadına "Seni görünce bir kısmı geçti acılarımın," dedi. Annesi çiçeği Pelin'in başucundaki komedinin üstüne koyunca Pelin kartı aldı ve okudu. Okurken gözyaşları tane tane yanağından döküldü ve bakışlarını bana çevirdiğinde, ela gözleri sevgi doluydu. Pelin annesine dönüp "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?" dedi.

Annesi başıyla onaylayıp kapıya yönelirken Deniz çoktan çıkmıştı bile. Pelin bana kucağını açınca hemen yatağa yanına oturup ona sıkı sıkı sarıldım. Biraz ağlayıp hiç ayrılmadan sarılmaya devam ettik. Sonunda Pelin çekilince doğrulup ona baktım.

"Nasılsın?"

"Bilmiyorum. Çok kötü şeyler yaşadım Sina. Ama içlerinde en kötüsü sana tuzak kurmalarına yardım etmemdi. Kendimi asla affetmedim."

"Saçmalama. Ben senden şikâyetçi bile olmak istememiştim."

"Biliyorum ama erkek arkadaşın haklıydı. Ben daha ilk başta seni satmıştım. Sana alışverişe çıkmak için ısrar ettiğim günü hatırlıyor musun? Bana polise gitmediğim için kızıp odadan gitmiştin. Seni yurtta yarım saat aradım ama bulamadım. Eğer bulsaydım, ne yapıp edip benimle dışarı çıkmanı sağlayacaktım. Çünkü Cihat ve Baran aşağıda seni bekliyorlardı. Sadece kendimi düşündüm. Çok korkuyordum. Cihat kafayı sana takmıştı. Seni o gece Deniz'e kaptırdığı için çıldırmıştı. O da Deniz gibi sana benim kızım diyordu. O yüzden ikisini aynı düşündüm ve Deniz'den uzak durmanı istedim. Yani Cihat'ın 'Benim kızımı kaptı, üstüne bir de bana yumruk attı,' lafıyla Deniz'in 'Benim kızıma nasıl tokat atarsın!' sözü bana benzer geldi."

"Sormaya korkuyorum ama neler yaşadın?"

"Çok kötü şeyler değil. En azından tecavüze uğramadım tekrar. Sadece dayak yedim biraz. Cihat kaçmış diye duydum. Çok dikkat et Sina, sana takmış durumda. Deniz onu ikinci kez benzetince ondan intikam almayı kafaya koymuş. İntikam yolu da sana tecavüz etmek. Aklın varsa Deniz'in dibinden ayrılma. Çünkü Cihat'tan daha manyak tek tanıdığım o. Seni koruyor, far-

kındayım. İfade verirken emniyette onun için söylediklerim için beni affet."

"Sen de beni, seni yüzüstü bıraktığım için affet."

"Şimdi de sen saçmalama." Tekrar sarıldık. Ayrıldığımızda bana bakıp "Mutlu musun? Sana iyi davranıyor mu?" diye sordu. Bu beklediğim soruydu resmen.

"Mutluyum, sanırım. Yani birbirimizi seviyoruz ama bazı problemler var. Pelin ben onunla yaşıyorum." Başımı yere indirdim, devamını dile getiremezdim. Ama zaten Pelin anladı.

"Seni onunla birlikte olmaya mı zorluyor?"

"Hayır, yok öyle bir şey. Ama sadece yaptıklarımın doğruluğunu sorguluyorum. Bir de üzerimde kurduğu baskı var."

"Sen bir başınaydın. Yerinde kim olsa tutunacak dal ararda. Sen de ona tutundun şu an. Bence bu yanlış değil, yanlış olan sana hükmediyor olması. Kötü mü davranıyor?"

"....." Sessizliğim ona cevap olmuştu.

"İnanmıyorum, sen de buna müsaade mi ediyorsun?"

Utanç nöbetlerim geri dönmüştü ve şu an çok şiddetli bir tanesine tutulmuştum. Yine de Pelin'e az da olsa detay vererek yaptıklarını ve bana verdiği cezayı anlattım.

"Sence de bunlar yanlış değil mi?"

"Yaptığın kötü bir şey değil. Bunu kafaya takma. Burada sorun, sen istemezken seni zorlamasında."

Pek de zorladığı söylenemezdi ama içim rahat değildi. Bir şeyin ikilemini yaşıyordum ama neyin? Pelin yüzümü avuçları arasına alıp nemli gözlerle bana baktı.

"Sina benim gibi olmanı istemiyorum. Benim başıma gelenlerin binde birini bile yaşamana müsaade edemem. Seni tanıyorum ve sen, tanıdığım en masum kızsın. Seni yargılamam bilyorsun. Sakladığın ne?"

"En kötüsünü öğrendin zaten."

"Başka ne yapıyor peki?"

"Benim adıma her şeye karar veriyor. Bunu iyi niyetle yaptığını biliyorum ama benim hayatım bu. Pelin ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Biraz uzak kalın diyeceğim ama şu durumda çok tehlikeli. Cihat yakalanana dek onunla kalman en mantıklısı olur."

"Zaten ondan ayrı kalabileceğimi sanmıyorum. Artık ondan ayrı bile uyuyamam. Hani benim etrafımda hep yalnızlığım vardı ya, artık sadece o var. Beni seviyor, bunu görebiliyorum. Sadece ben de kendi duruşumu geri istiyorum."

"Sina, sen güçlü kızsın. Nelere göğüs gerdin. Ona da karşı çık, çekindiğin ne? Sana vuruyor mu?"

"Fiziksel şiddet yok. Sanırım daha çok psikolojik şiddet uyguluyor."

"Seni sindirmesine asla izin verme!"

"Tamam."

Kapı tıklandı ve Pelin "Gel," deyince içeriye annesi ve bir hemşire girdi. Sanırım ilaç saatiydi. Ben de Pelin'i öpüp tekrar geçmiş olsun dedim ve odadan çıktım. Deniz beni koridorun başında bekliyordu. Ona doğru yürürken asıl sorunu fark ettim. Onu doğru düzgün tanımıyordum bile. Doğum gününü bile bilmiyordum. Onu tanımazken nasıl anlayıp çözebilirdim ki? Yanına gelince elimi tuttu. Arabadayken hiç konuşmadık. Eve gelince kahvaltı hazırlamaya başladı. Ona yardım ederken kafamı meşgul eden sorulardan hangisinden başlasam bilemiyordum. Zaten cesaretim de yoktu çoğunu sormaya. Tabağıma koyduğu omleti didiklerken yine o sordu.

"İyi misin? Pelin'i gördüğüne mutlu olursun sanıyordum. Sonuçta iyi. Artık ailesinin yanında güvende olur."

"Ailesi okul bitene dek kalacak mı?"

"Hayır. Pelin'i alıp Denizli'ye dönüyorlar."

"Okulu ne olacak?"

"Çinicilik okuyormuş. Bence pek bir şey kaybetmez. Hem Pelin istemiş gitmeyi. Haksız da değil başına gelenlerden sonra."

"Cihat'ın bana taktığını söyledi."

"Biliyorum. Pelin önceki ifadesinde bahsetmişti. Bugün de Gürbüz Bey yeni ifadesini atmış. Artık seni cidden gözümün önünden ayıramam. Okula gitmek için hazırlan hadi."

"İyi de ilk ders çoktan bitti. Hatta ikinci ders de yarı olmuştur. Hem sen ne diyeceksin sabah gitmediğin dersler için?"

"Benim ilk iki dersim boş bugün zaten. Sen de çabuk hazırlan, çıkalım."

Cidden okula gidiyorduk. Hem de beni, daha dün bizim yüzümüzden Berk Can okuldan kovulmuşken kendi arabasıyla götürüyordu. Yolda bir sürü nasihat verdi.

"Bugün bahçede nöbetçiyim. Her teneffüste çabucak bahçeye in ve görüş açımda dur. Ders saatinde sakın dersten çıkma. Tamam mı?"

"Tamam." Yine kumandan ve emir erine dönmüştük. Okulun kapısına gelen son dönemeçte beni indirip okul bahçesine girerken arabayla takip etti. Arabayı park etti ama inmedi. Merakla ona bakıyordum. Etrafı kolaçan edip biri var mı diye baktıktan sonra daha çok yaklaştım ve torpidodan okulda kullandığı çantasına koyduğu silahı gördüm. Sebebini bilmeden korktum.

Geç kâğıdı alıp üçüncü derse girdim. Sınıfta Berk Can yoktu artık. Teneffüste konuşan iki çocuktan öğrendiğime göre Ankara'da yatılı bir erkek lisesine yazdırmış babası. Bu, konuyla ilgili duyduğum vicdan azabını biraz olsun azaltmıştı. Sonuçta eğitim

hayatı devam ediyordu. Telefonuma gelen mesajla irkildim.

'Sana bahçede ol demiştim, sen de anladım demiştin. Hemen aşağıya gel.'

Camdan dışarı bakınca yukarı kaldırdığı paltosunun yakaları ardındaki buz gibi bakışları gördüm. Deniz yine çok öfkeliydi. Koştura koştura paltomu yolda giyerek bahçeye indim. Tam Deniz'in karşısına denk gelecek bir banka oturdum. Uğultulu Tepeler kitabımı dizlerimin üstüne koyup okumaya başladım. İki erkek arasında kalan Catherina'nın yerine bir türlü kendimi koyamıyordum. Çünkü Deniz'in rakibini ilk dakikadan vuracağına emindim. Kafamı kaldırıp ona baktığımda tabii ki bana bakmıyordu. Ama ona bana bir başkası vardı. İngilizce öğretmenimiz Beren Hanım... Bu kadın da çok gençti. O da yirmi üç yaşındaydı ve esmer güzeli, çok hoş bir kadındı. Deniz'i süzüyordu resmen. Bir ara Deniz de ona bakınca, hemen gülümseyerek kafasıyla selam verdi. Deniz de kafasını eğerek selamı aldı ama çok şükür gülümsemedi.

Tüm günüm, ders ve bahçe arasında geçiyordu. Öğle arasında sandviçlerimizi bahçedeki bankta yerken Melis isyan ediyordu.

"Kızım niye mal gibi bahçede oturuyoruz ya? Bir tarafım dondu. Kütahya burası! Ege Bölgesi'nde yer alıyor ama havası kendini İç Anadolulu sanıyor."

"Deniz öyle istiyor."

"Valla o senin patronun, benim sadece öğretmenim. Bana ne ya?! Kalk kantine dönelim."

"Melis dur, bilmiyorsun neler oldu. Dün Pelin'i kaçırmış o iki pislik."

"Nee?!"

"Korkma, polis Pelin'i bu sabaha karşı kurtarmış. Biz de sabah ziyaretine gittik, iyi çok şükür. Tabii tüm bu yaşadıkları onu sarstığı için psikolojik tedavi görüyor."

"Sabah o yüzden mi okulda yoktun?"

"Evet."

"Ben de başka bir şey sandım. İkiniz de olmayınca..."

"....." Yataktan çıkamadığımızı düşünmüş olması normaldi bizi o şekilde gördükten sonra. O utancı tekrar yaşıyordum.

"Ee ne alaka bahçede oturmamız ile Pelin'in kaçırılması?"

"Kaçıran adamlardan birini yakalamışlar ama diğeri kaçmış ve beni kafaya takmış durumda."

"Hadi ya! Adam haklı o zaman seni gözünün önünden ayırmamakta da, niye bahçe? Dondum be!"

"Çünkü bugün bahçede nöbetçi."

"Ağlamak istiyorum. Sıcak kantinde nöbetçi olsaydı ya!"

Son ders rehberlikti ve Deniz derse çantayla geldi. Sebebini biliyordum. Tüm sınıfın çalışma programlarını kontrol etti. Sıra bana gelince sanki yaşadıklarımızı bilmiyormuş gibi programımdaki iki günlük aksaklık için bana fırça çekti. Hem de sınıfta! Eve giderken yine servise bindim ve Deniz'in bizi arabasıyla takip ettiğini fark ettim.

Eve geldikten bir iki dakika sonra o da geldi. Her zaman yaptığı gibi kapıyı tüm kilitlerinden kilitledi. Montunu çıkardıktan sonra ceketinin altından belinden silahını çıkardı. Dehşetle baktığımı görse de hiç oralı olmadı. Silahı portmantonun içindeki çekmecelerden birine attı. Yatak odasına gidip üstümüzü değiştirirken hiç konuşmadık ama konuşmak istiyordum. Deniz hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordum. Giyindikten sonra yanıma geldi ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"İyi misin? Yine bir derdin var gibi."

"İyiyim ama evet, bir derdim var."

"Derdin ne?"

Derin bir nefes alıp tüm cesaretimi topladım. "Sen."

Şaşırmıştı. "Ben mi?"

"Seni hiç tanımıyorum ama seninle birlikte oluyorum. Hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Tamam." Elimden tutup beni yatağa götürdü ve örtüsü üstündeki yatağın üstüne yattık. Deniz hakkında bildiğim ender şeylerden biri daima düzenli oluşuydu. Yatağı toplamadan evden çıkmazdı. Mutfağı toplar ve süpürürdü akşamları muhakkak. Henüz evi dağınık ya da pis görmemiştim. Üstelik benim bunda payım yoktu.

Yüz yüze bakarak yan yana yatmıştık.

"Ne merak ediyorsun, sor hadi?"

"Doğum tarihin?" İlk aklıma geleni sormuştum.

"6 Haziran 1992."

"Kardeşin var mı?"

"Evet, bir kız kardeşim var."

"Ciddi misin?! Adı ne? Ondan bahsetsene."

"İsmi Duru. Yirmi yaşında. Bana benziyor o da. Siyah saçlı, mavi gözlü."

"Güzel kız yani. Peki, okuyor mu?"

"Evet. Dokuz Eylül Üniversitesi'nde hukuk okuyor, ikinci sınıfta. O babamın izinden gidiyor."

"Babanın adı ne?"

"Dursun Ali."

"Ailen Trabzon'da mı yaşıyor?"

"Evet."

"Hımm peki en sevdiğin renk ne?"

"Lacivert ve mavi."

"Mantıklı seçim, gözlerini ortaya çıkarıyor. Önceki kız arkadaşlarından bahseder misin?"

"Hayır. Sonra kıskançlık krizine giriyorsun."

"Çok yakışıklısın, halin vaktin yerinde. Karizmatiksin, zekisin yani öfken dışında bir eksiğin yok. Neden bu zamana dek hiç kimseyle yatmadın? Kızların sıraya girdiğine eminim."

"Bu yanlış, ahlaksızca, günah... Nasıl dersen. Benim yapabileceğim bir şey değil. Vicdanım rahat etmez. İki kız arkadaşımla ilişkim, onlarla yatmadığım için bitti."

"Hangileri peki?"

"Nazlı ve Burçin."

"Nazlı seni ilk öpen değil miydi?"

"Evet. Sonra ileri gitmek isteyince onu durdurdum. O da istenmediğini düşünüp gururu kırıldığı için çekip gitti."

"Yani ilk öpüştüğün gün terk mi edildin?"

"Öyle oldu."

"Vay be! Ben hiç çıkma teklifi bile almadım. Senden bile." Hüzünlenmiştim ister istemez.

"Böyle olduğu için üzgünüm. Her şey çok farklı oldu bizim ilişkimizde."

"Önemli değil. En çok hangi yemeği seviyorsun?"

"Annemin her yemeğine bayılırım. İçlerinden birini seçecek olsam ama yarmalı lahana sarması derim."

"O ne ki?"

"Sarmayı biliyorsun işte. Onun içinde pirinç değil de mısır yarması var ve tabii kuşbaşı et. Tencereyi verseler yerim."

"İnanırım, çok iştahlısın."

Gülüştük ve Deniz bana yaklaşıp "Seni de yerim," dedi. Dudaklarını öperken elini tişörtümden içeri sokunca geriye kaçtım ve dudaklarımızı ayırdım. Tüm cesaretimle "İstemiyorum," dedim. Hemen elini çekti. Burnumun üstünü öpüp "Önemli değil bebeğim," dedi. "Başka sormak istediğin bir şey var mı?"

"Evet, son bir soru. Madem doğru bulmuyordun, o gece neden benimle birlikte oldun? Sen de sarhoş muydun?"

"Gayet aklım başımdaydı ve sen çok güzelsin. Seni bir kez gördükten sonra sana bakmaktan kendimi alamadım. Sonra sen yanıma geldin ve kendimi tutmaya çalıştım aslında. Seni deli gibi isterken pek mümkün olmadı tabii. Sonrasında vicdanım falan bir yana güzelliğin, gözlerin, kokun, vücudun hiç aklımdan çıkmadı. O gün seni sınıfta görünce çok şaşırdım ilk başta ama sonrasında seni tekrar gördüğüm için mutlu oldum."

"Benim neyimi beğeniyorsun? Ben güzel değilim ki. Turuncu kafayım bir kere."

"Benim kızıl güzelimsin. Eğer güzelliğinin farkında değilsen salaksın. Harika vücudundan bahsetmiyorum bile. Sen her erkeğin isteyeceği bir kadınsın ve çok şükür Allah'a benimsin."

Utanmıştım, beni bu kadar beğendiğini bilmiyordum ve bu çok hoşuma gitmişti. Saçlarımı koklayıp öptü.

"Kalk hadi yemek yiyelim. Daha test çözmen gerek. İki gün geridesin programında."

"Püüüfff!"

Sonraki günler okulda Deniz'in nöbetçi olduğu yerde tenefüslerimi geçirerek ve evde ders çalışarak geçti. Cuma akşamı Deniz'le otogara gidip Pelin'i yolcu ettik. Ailesinin yanında güvende ve mutluydu. O an aile özlemiyle doldu içim. Pelin'le uzun uzun sarıldık. O da Baran ve Cihat'la davalıktı artık. Dolayısıyla

mahkemenin kararıyla tutuklu yargılanacaktı. Pelin bana bakıp "Kendine dikkat et. Seni üzmesine müsaade etme sakın," dedi.

Pelin'in gidişine hüzünlenmiştim ama artık güvende olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı. Hafta sonu evdeydik ve çalışma programına uymaktan sıkılmıştım. Telefonumu alıp Melis'le havadan sudan mesajlaşmaya başladık. İzlediğimiz bir dizi hakkında yorum yapıyorduk ki birden telefonum elimden uçtu. Deniz telefonumu elimden çekip almıştı.

"N'apıyorsun? Ver telefonumu!"

"Asıl sen ne yapıyorsun? O testler bitecek."

"Patronum değilsin!"

"O uzun dilini..."

"Hiçbir şey yapamazsın!" Sebepsiz bir şekilde öfkelenmiştim. Üstümde kurduğu baskıdan bunalmıştım ve olmadık bir yerde patlıyordum.

"Bağırma! Bağıracak bir şey yok. Ayrıca yaptığımda görürsün, yapabiliyor muyum yapamıyor muyum?"

"Hayır! Bana öyle şeyler yapmana müsaade etmeyeceğim bir daha. Dövsen de öldürsen de olmaz!"

"Sana hiç vurmadım!"

"Niye vurasın bana? Fiziksel şiddete ihtiyacın yok ki! Zaten cinsel şiddet tercihin!"

"....."

Susmuştu. İlk kez verecek cevabı yoktu. Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve kafasını iki elinin arasına alıp durdu. Sonra L-koltuğa çöküp oturdu. Uzun bir sessizliğin ardından "Yardıma ihtiyacın var," dedi. Ve bu sözüyle daha çok sinirlendim.

"Deli olan sensin be! Ben niye yardım alıyorum?!"

"Haklısın. Çift terapisine gitmeliyiz. Normal bir ilişkimiz yok ve farkında olmadan sana zarar veriyorum."

"Sen git nereye gidiyorsan! Ben gelmiyorum. Artık benim adıma karar almaktan vazgeç! Beni boğuyorsun, bunalıyorum!"

"Sakin ol. Kavga edecek bir şey yok."

"Ona da mı sen karar veriyorsun?!"

"Hayır, saçmalamayı keser misin? Beni de sinirlendiriyorsun!"

"Sinirlenirsen n'olur? Zorla becerir misin?!"

"Sina düzgün konuş benimle! Sana istemediğin hiçbir şeyi yapmadım! Hayır dediğin an durdum!"

"Ben isteyerek o gece senin istediğin cezaya uydum yani, öyle mi?!"

"Hayır demedin. Doğru düzgün itiraz bile etmedin!"

Öfkem şimdi kendimeydi ama ondan çıkarmak istiyordum. Masadaki vazoyu alıp ona fırlattım. Son anda sağa kayıp kurtuldu. Çatılmış kaşlarının altından bana şaşkınca bakıyordu.

"Sina! Rahat dur!"

"Durmazsam ne olur? Ne olur?! Artık bana dokunmana izin vermeyeceğim! Sen iğrenç, egoist pisliğin tekisin! Seni istemiyorum!"

"Def ol git o zaman!"

"....."

Bana açıkça gitmemi söylemişti. Kalacak kadar gursuz değildim. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama umurumda değildi. Gidecek yerim olmadığını fark edince boğazım yandı ve gözlerim doldu. Kapıya yöneldiğimde yüzü değişti. Farkındaydım, söylediği sözden pişmandı. Ama demişti işte bir kere. Salonun kapısına ulaşamadan beni tuttu. Önüme geçip kapıyı kapattı.

"Özür dilerim. Lütfen, kızgınlıkla ağzımdan çıktı." Önüme dikilmiş kollarımdan tutuyordu. Kendimi ondan kurtardım.

"Ben bilerek ve isteyerek söyledim ama SE-Nİ İS-TE-Mİ-YO-RUM!" Her hecenin üstüne basa basa söylemiştim.

"Ben de seni seviyorum ve bırakmam. Affedip affetmemek sana kalmış ama gitmene müsaade etmem."

"Neyim olarak bana emir veriyorsun ki?"

"Emir vermiyorum şu an. Af diliyorum."

"Umurumda bile değil! Gitmek istiyorum ve sen beni burada tutamazsın!"

"Sina bensiz yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Senin paran yokken de yaşıyordum."

"Paradan bahseden kim? Bensiz uyuyabilir misin? Beni görmeden mutlu olabilir misin? Seninle konuşmazsam ve seni yok sayarsam yaşayabilir misin? Sina ben senin her şeyinim! Çünkü sen de benim her şeyimsin! Biz, birbirimiz olmadan yapamayız."

Kahretsin ki doğru söylüyordu. Ayrı kalmanın düşüncesiyle bile kokusunu özledim. Dolu gözlerimden yaşlar boşaldı, onsuz nefes bile alamazdım. Beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. Saçlarımı koklayıp öptü. Kafam göğsündeydi, derin bir nefes çekip onu kokladım. Ama sarılmadım, gursuz davranmak istemiyordum. Kulağıma "Seni bilmem ama ben seni koklamadan bir gün bile yaşayamam," dedi. Yelkenleri suya indirmeme yetmişti bu cümlesi. Beline sarıldığımda tekrar özür diledi.

"Çok çok özür dilerim. Her şey için; ceza için, az önceki sözüm için, davranışlarım için... Lütfen affet."

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Cidden pişman olduğunu görebiliyordum ama. Derin bir iç çekip kafamı kaldırdım. Göz gözeydik şimdi.

"Haklısın sanırım, çift terapisine gitmeliyiz. Ayrı kalamıyorsak birlikte uyumlu yaşamayı öğrenmeliyiz."

"Kesinlikle."

Gülümseyerek alnımı öptü. Sorunlarımızı kısa süreliğine de olsa tatlıya bağlamıştık. Deniz hiç vakit kaybetmeden Eskişehir'de bir uzmandan yarına terapi için randevu almıştı. Pazar günü yine erken saatte Eskişehir yoluna düşmüştük. İkimiz de durgunduk ama aramızda gerginlik yoktu. Dün gece sarılıp uyurken çoktan barışmıştık. Eskişehir'e varınca yine önce Doktorlar'da kahvaltı ettik. Önceki anılarımızın mutluluğu ikimizi de sarmıştı. Şimdi kahvaltı ederken gülüp şakalaşıyorduk. Deniz'in iştahına takılıyordum.

"Yuh artık! Garson sana korkarak bakıyor."

"Sana da acıyarak. Afrika yerlileri gibisin. O güzel popon ve göğüslerin olmasa Safinaz kadar zayıfsın."

"Terbiyesiz!"

Kahkahalarla gülünce ben de ona eşlik ettim. Bu şehir bize iyi geliyordu. Belki de burada özgür olduğumuz için mutluyduk.

Randevumuza ucu ucuna yetişmiştik. Hiç bekleme odasında oturmamıştık bile. Deniz gerilmeyelim diye bilerek son dakikaya kadar beklemişti. Yoksa dakikliğin onda takıntı olduğunu biliyordum.

Kırklı yaşlardaki bir kadın bizi karşısındaki çift kişilik koltuğa oturturken "Hoş geldiniz. Oya Yakupoğlu," deyip masasının üstünden uzanıp elimizi sıktı. Oturunca terapi başladı sanırım.

"Çok gençsiniz. Evli olduğunuzu düşünmüyorum. Zaten yüzük de göremiyorum. Şaşırdığımı itiraf edeceğim, daha önce hiç sevgili olan çift gelmemişti. Sizin durumunuzdakiler çözümü yolun başında ayrılmakta buluyorlar."

Ayrılık lafını duyunca Deniz elimi tuttu sıkıca. Bu ayrıntı doktorun gözünden kaçmamıştı. Ellerimize bakıyordu.

"Peki, sorununuz nedir?"

Deniz'le bakıştık. Kim konuşacaktı? Doktor sorunumuzu anlamış olacaktı ki "Sina Hanım, siz cevap vermek ister misiniz?" dedi. Ne diyecektim, şimdi?

"....."

"Peki, şöyle başlayalım. Partnerinizin sevmediğiniz yönü nedir?"

"Bana emir vererek konuşması."

Yan gözle Deniz'e baktım ama alınmışa ya da kızmışa benzemiyordu. Doktor, Deniz'e dönüp "Peki siz bu konuda ne düşünüyorsunuz? Sizce bu doğru mu?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle haklı."

"Peki, bu davranışınızın sebebi ne?"

"Yaş farkı ve sanırım sahiplik duygusu."

"Ondan kaç yaş büyüksünüz?"

"Beş."

"Fazla değil."

"O yirmi beş, ben otuz yaşında olsam tamam ama daha on sekiz yaşında."

"Sormak zorundayım. Cinsel bir münasebetiniz var mı?"

"Evet. Aslında ilişki esnasında ona sert davrandığım için buradayız."

Deniz'in bu sözleri üzerine kıpkırmızı oldum. Onun yüzünde ise kas bile oynamamıştı. Doktor gözlerini bana çevirip "Ne kadar sert?" diye sordu. Ama ben utançtan cevap veremeyince çatık kaşlarını Deniz'e çevirdi.

"Çok küçük, farkındasın değil mi? Çocuk sayılır. Elimde değil sana kızmadan edemedim çünkü aynı yaşta bir kızım var. İster

istemem" empatiyi kurdum. Onun hiçbir şeye gidip, terk derdinin üniversitiye gitmek olmasını gerekirdi.

Zaten hiçbir şeye gidiyor. Ve diğer derdi de mevcut ama onu dinlerken konsantre yardımcı olmaya çalışıyorum.

"Onu önemsediğim belli oluyor. Ama neden memnun değilsin?"

İstemeyerek Deniz'i savunmam gerektiğini hissettim.

"Canımı yakmadı. Hem de hiç. İstemediğim bir şey de yapmadı."

"O zaman sorun ne canım?" Doktor tüm resmiyetini bir kenara bırakmıştı artık. Benimle çok içten konuşuyordu.

"Bunu bana aşağılayarak yapması."

"Psikolojik şiddet diyebiliriz öyleyse. Sana uyguladığı psikolojik şiddet sadece cinsel ilişki esnasında mı yoksa genel olarak ilişkinizin tamamında mı?"

"Cinsel anlamda ve hep değil. Sadece iki kez aşağılayıcı davrandı. Genel itibariyle hep nazik davrandı."

Yine Deniz'e dönen doktor "Bunu yapmanızın sebebi ne?" diye sordu ve yine resmi havasına geçiş yapmıştı.

"İlki onu çok arzuladığım için kontrolümü kaybettiğimde olmuştu. İkincisinde bana yalan söylediği için onu cezalandırmak istedim."

"Dürüst olmanızı istiyorum. Hayatınızdaki yeri ne?"

"Her şeyim."

Doktor bu cevabı pek beklemiyor gibiydi. Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Ailen ilişkinizi biliyor mu?"

"Benim... Benim ailem... Onların umurunda değilim."

"Ailenden onun yüzünden mi vazgeçtin?"

"Hayır. Ailem zaten yoktu çoktandır. Babam beş yıl önce başkasıyla evlenip annemle beni terk etti. Sonrasında hiç görüş-

medik. Annem kanserdi ve bir yıl önce intihar edince kısmi felç geçirip Ankara'da hastaneye yatırıldı. Beni akrabalarım istemedi. Deniz'i tanıdığımda kimsem yoktu zaten."

"Belki de ona duyduğun sevgi değil de, ihtiyaç duygusudur."

"İhtiyaç, kalbimi pır pır attırır mı? Onu sevdiğime eminim. Onun da beni sevdiğine eminim. Aşkımız tartışma konusu değil, olamaz da. Bana değer verdiğini de biliyorum. Buraya gelmek onun fikriydi çünkü."

"Anlıyorum. Peki beyefendi siz onu ne kadar seviyorsunuz ve ilişkinizin geleceği hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizden başka kimsesi olmayan, on sekiz yaşında bir kızı terk ettiğinizde ona ne olur hiç düşünüyor musunuz?"

"Hayır çünkü onu terk etmeyi düşünmüyorum. Ben nefes aldığım sürece o benim, ben de onunum."

"Bu tabir çok maço oldu."

"Belki ben de öyleyimdir."

"Anlaşılan pek çok seans daha görüşmemiz gerekecek. Canım bize biraz izin verir misin?"

Onayladım ve kalkıp bekleme odasına geçtim. Ne konuştuklarını çok merak ediyordum.

***

Doktor bana cidden kızmıştı, bunu anlayabiliyordum. Beni canavar olarak görüyordu. Sina odadan çıkar çıkmaz bana çevirdiği öfkeli gözleriyle konuşmaya başladı.

"Ona ne yaptın? Tam olarak söyle! Çünkü o kızcağızın zaten yığınla psikolojik problemi var. Babasının terk edişi ve annesinin intiharı... Bunları atlatması için bile ben en az bir yıl tedavi öneririm. Şimdi, yardım edeceksem açık konuşun."

Derin bir nefes verip "İlkinde sevişmeden direkt onunla birlikte oldum. Ama onun affettiğini biliyorum. Çünkü hemen pişman oldum. İkincisinde ona baskı yaparak sekse zorladım. Bunu atlatamadı."

"Cüretimi bağışlayın ama... Hayvansın!"

"Biliyorum. Farkında olmadan ona zarar veriyorum. Bu yüzden buradayım."

"O olaydan sonra neler değişti?"

"Benimle birlikte olmak istemiyor."

"Akıllı kız. Ona saygı duymuyorsun. Sevdiğine eminim ama bu yeterli değil. Fikirlerine ve ona saygı duyduğunu göster. Babası tarafından terk edilen kız çocuklarının hemen hepsi güven problemi yaşar. Aşkınız sayesinde bu engeli başta aşmışsınız ama şimdi size cinsel güvensizlik söz konusu ve sabırlı olmaktan başka yapabileceğin hiçbir şey yok. Bunu bir kez yıkmana müsaade ettiği bir kale duvarı gibi düşün. Şimdi canı yandığı için çift kat duvar örecektir."

"Anladım. Teşekkürler."

"Ona karşı kibar ol. Unutma, çok küçük. Senin de çok genç olman durumu eşitlemez. Haftaya yine bekliyorum."

"Tabii ki. Görüşürüz."

Kalkıp elini sıktım ve odadan çıkıp bekleme odasındaki Sina'nın yanına gidip elini tuttum. Yine güzel bir gün geçirmesini istiyordum. Onu Anadolu Üniversitesi'ne getirdim. Kapıdaki güvenliği ikna etmek cidden zor olmuştu ama sonunda sadece bahçede yarım saat dolaşmamıza müsaade etti. Onu sınav için heveslendirmek istiyordum. Sanırım amacıma da ulaşmıştım. Güvenliğe teşekkür edip kimliklerimizi geri aldık ve Sina hayranlığını saklamadan anlatıyordu.

"Süper ya! Kocaman. Ben Dumlupınar Üniversitesi'ni bile hiç görmemiştim. Kesinlikle daha çok ders çalışacağım."

"İyi, aferin."

Bu kez Porsuk Çay'ında gondol yerine deniz bisikletine bindik ve bu çok daha eğlenceli olmuştu. Sonrasında Espark'a geçtik ve ona sürpriz yapıp sinemaya iki bilet aldım. Sevdiğini bildiğim bir bilim kurgu filmine bilet almıştım. Biletleri görünce şaşırdı.

"Nereden biliyorsun? Bunu Sevda Hanım bile bilmiyor. Melis mi söyledi?"

"Hayır, bu filmin kitapları vardı dolabında."

"Çok dikkatlisin ve harikasın."

Boynuma sarılmış, yanaklarımı öpüyordu. Ben gülünce o da güldü. Mısır ve kolalarımızı alıp filmi izlemeye başladık. Sinemada elini tutunca bana gülümseyerek baktı. Tüm çıkma klişelerini yaşamak mı istiyordu? Hiç sorun değil çünkü her şeyin en iyisini hak ediyor meleğim. Akşam dönerken yine çok mutluyduk. Eskişehir ilişkimize çift terapisi olmadan bile iyi geliyordu. Gece sarılıp uyuduk. Doktorun sözünü dinleyip bekliyordum sabırla.

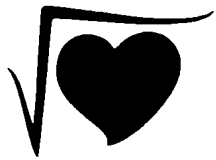
Pazartesi sabahı her zamanki tedbirle okula gittik. O piç Sina'nın peşindeyken hiçbir şeyi riske atamazdım. Yine tüm gün dersler hariç Sina'yı gözümün önünden ayırmadım. Silahı derslerde çantamda, diğer zamanlarda belimde taşıyordum. Okul dağılırken kalabalığın içinde yine gözlerim Sina'nın üzerindeydi. Melis'le konuşarak servisine doğru yürüyordu. Sonra okulun bahçe kapısından ona doğru yürüyen Cihat piçini gördüm. Elimdeki çantayı yere fırlatıp Sina'ya doğru koşmaya başladım. O piç benden daha yakındı ama. Sina onu fark edince Melis'le ikisi de kaçmaya başladılar. Tam Sina'yı kolundan yakalayacakken ikisinin arasına girip Cihat'a yumruğu çaktım ve aynı anda baldı-

rımda bir yanma hissettim. Baldırıma sapladığı bıçağı çekerken ben de belimden silahı çıkarıp parmağımla emniyetini açtım. Çıkardığı bıçağı bana tekrar saplamak için hamle yaparken, bilerek cinsel organına hedef aldım ve tetiğe bastım. Patlayan silah sesi tüm okul bahçesini doldururken Cihat piçi çığlık atarak yere düştü. Yerdeki ince kar örtüsü onun kanıyla kırmızıya boyanırken, hemen arkamdaki Sina korkuyla adımı fısıldadı.

"Deniz..."

***

KAKTÜS TEAM

Bölüm 8

Trabzon'a

Bacağımdan aşağı akan ılık kana aldırmadan arkama dönüp Melis'e fısıldadım.

"Sina'yı servise bindir, eve götür. Mümkünse de onunla kal. Hadi çabuk! Kimse gelmedin gidin!"

Dişlerimin arasından söylediğim bu sözleri üçümüzden başkasının duymadığına emindim. Silah sesiyle kalabalık çevremizden çekilmişti. Yerde yatan herif avaz avaz bağırdığı için sesimin duyulmayacağını biliyordum. Melis beni kafasıyla onaylayıp Sina'nın koluna girdi. Sina aralık dudakları ve fal taşı gibi açtığı gözleriyle bana bakıyordu. Melis, Sina'yı sürükleyerek önce koşuşturarak kaçan kalabalığın içine, oradan da servise çekti. Şimdi kaçan diğer öğrencilerden hiçbir farkları yoktu. Olay adamın bana bıçak çekmesi ve benim onu vurmamdan ibaretti. Tabii em-

niyet gerçeği bilirdi ama öğretmenler ve öğrenciler bilmemeliydi. Gözlerimi Cihat'tan ayırmadan cebimden telefonu çıkardım. Önce 112'yi aradım.

"Alo 112 acil servis, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sedefli Anadolu Lisesi'ne bir ambulans istiyorum. Biri silahla diğeri bıçakla yaralanmış olan iki kişi var."

"İsim alabilir miyim?"

"Deniz Sezgin."

"Tamam. Hemen bir ambulans yolluyorum."

Telefonu kapatıp bu kez 155'i aradım.

"155 polis imdat, buyurun?"

"Bir ihbarda bulunacağım."

"Buyurun, dinliyorum."

"Ben Deniz Sezgin. Sedefli Anadolu Lisesi'nin önünde Cihat Uğurlu isimli şahsı silahla yaraladım." Dava dosyalarından adını soyadını ezbere biliyordum artık.

"İsminizi bir daha söyleyin."

"Deniz Sezgin."

"Tamam, yaralı şahsın sağlık durumu nasıl?"

"Onu cinsel organından vurdum. Çok kan kaybediyor ama zaten ambulans çağırdım."

"Peki, olduğunuz yerden ayrılmayın. Hemen ekipleri yolluyoruz."

Son olarak Gürbüz Bey'i aradım.

"Alo."

"Gürbüz Bey, ben Cihat'ı vurdum."

"Öldü mü?"

"Duyduğunuz çığlıklar ona ait. Cinsel organından vurdum

"Polisi aradın mı?"

"Evet."

"Tamam, emniyette görüşürüz o zaman."

"Tamam."

Elimde silahla dikildiğim için tüm öğrenciler kaçmıştı. Sina'nın servisi de hareket ediyordu. Öğretmenler ise okulun bahçe kapısında dikilmiş bana bakıyorlardı. Kimsenin konuşmaya ya da yaklaşmaya cesareti yoktu. Bir ara müdür yardımcısı Sabri Bey bana doğru yaklaşıp "Bırak o silahı hocam. Teslim ol," dedi.

"Türk filmi gibi konuştunuz. Ben zaten polisi aradım. Siz bulaşmayın bu mevzuya hocam. Ambulans da polis de yolda. Korkacak bir şey yok."

Diğer meslektaşlarının çağrısı üzerine Sabri Bey okul bahçesine geri dönüp olayı uzaktan izleyen birkaç küçük öğrenci grubunu dağıtmaya başladı.

Çok geçmeden ambulans da geldi ve Cihat'ı apar topar ambulansa bindirdiler. Silahın emniyetini kapatıp belime taktım. Ambulans doktoruyla konuşup durumu anlattım. Ambulans şoförü durumu polise telsizle bildirdi. Beni de yaralı olduğum için aynı ambulansa bindirdiler ve hastaneye doğru hareket ettik.

Sedyede yatan Cihat'ın kotunu kesip üstünden çıkardılar. Tabii çamaşırını da. Tam yerinden vurmuştum, cinsel organı paramparçaydı ve yarı yolda bilincini kaybetti. Ama hayati tehlikesi yoktu. Benim bacağıma da baktılar, dikiş gerekiyordu sadece. Kısa sürede hastaneye varmıştık ve acil kapısında polis bizi bekliyordu. Beni bir sedyeye yatırırlarken, Cihat'ı zaten yattığı sedyeye kelepçeledi. İki polis Cihat'ın sedyesine refakat ediyordu. Sonuçta Cihat tecavüz ve adam kaçırmadan aranıyordu. Tabii benim tepemde de polis vardı. Glock 19'umu belimden çıkarıp

memura teslim ettim. Eldivenli eliyle silahı alıp naylon poşete koydu. Pantolonumu bir hasta bakıcı adamın yardımıyla çıkarıp sedyeye yattım. Doktor gelip yarayı kontrol etti, ciddi bir şey yoktu. Bir erkek hemşire gelip yaramı temizleyip dikti ve sardı. Bu kez başımdaki polis memurunun yardımıyla pantolonumu giydim. İyi olduğumu ve ifade verebileceğimi söyleyen doktorun onayıyla bu kez polis prosedürü uygulayarak sağlık kontrolü istedi. Gerekli tüm doktorlara gözüktükten sonra kelepçelenmeden ekip arabasına binip emniyetin yolunu tuttuk.

Emniyete vardığımda Gürbüz Bey oradaydı.

"Ailene haber verecek misin? Sonuçta yaralandın. Hem Dursun Ali'nin her yerde ahbapları vardır."

"Gerek yok şimdi durduk yere onları ayağa kaldırmaya."

"Bence baban bilmek ister."

"Gürbüz Bey, sizin düşündüğünüz gibi buraya sessiz sakin bana destek olmaya gelmezler. Benim sülalem birbirini tutar, arkasını kollayan insanlardır. Benim yarım bıraktığım işi tamamlar, o itlerin ailesini de bir temiz korkuturlar. Bildiğin tüm sülalesinin evlerini tatarlar. Siz bana güvenin, her şey bittikten sonra öğrenmeleri daha iyi."

"Peki, sen öyle diyorsan."

Yazılı ifademi Gürbüz Bey'in yönlendirmesiyle verip imzaladım. Parmak izlerim alındı, fotoğraflarım çekildi ve ilk kez GBT'de kaydım oldu. İlk onun saldırması, Sina'ya saldırmaktaki niyetinin bilinmesi, benim kendimi ve kız arkadaşım Sina'yı savunmak için belden aşağı sadece yaralamak maksadıyla ateş etmiş olmam, silahın ruhsatlı olması... Tüm bunlar nefsi müdafaanın yollarını açıyordu bana. Tabii ifademde bacağına nişan aldığımı ama cinsel organına geldiği yalanını Gürbüz Bey'in talimatıyla söyledim.

Cihat, Sina'yı kaçırmak için geldiğinden olayın içine Sina da dâhil oluyordu. İfadesi alınmak üzere emniyete gelmeliydi. Gerekli izni aldıktan sonra onu ben aradım. İlk çalışta telefonu açtı.

"Deniz? Aşkım?"

"Efendim."

"Nasılsın?"

"İyiyim, korkma."

"Bacağın nasıl?"

"İyi iyi. Dikiş attılar sadece, yok bir şey. Sen nasılsın? Yalnız mısın?"

"İyiyim, Melis yanımda."

"İyi. Sina emniyete gelip ifade vermen gerekiyor. Bir taksi çağır. Melis'i evine bıraktıktan sonra buraya gel."

"Tamam, hemen gelirim."

"Gelirken bana kıyafet getirir misin? Kot, tişört falan. Rahat şeyler olsun."

"Hapse mi giriyorsun?"

"Hayır, bebeğim. Korkma. Sadece pantolonum üstümde kuruyan kanla iğrenç kokuyor. Ceketle de hiç rahat değilim."

"Tamam, anladım."

"Görüşürüz."

"Seni seviyorum."

"Ben de şurimşine."

Endişesi sesinden belliydi. Yarım saat sonra elinde bir torbayla emniyete gelmişti. Saçlarını başının tepesinde topuz yapmıştı, yüzü solgundu. Her ağlayışından sonra olduğu gibi yine çok tatlıydı. Beni görünce hemen belime sarıldı ve başını boynuma gömdü. Boynumu koklayıp öpüyordu ama şu an hiç yeri değildi. Onu kollarından tutup uzaklaştırdım.

"Sakin ol. Yok bir şey."

"Al, istediklerini getirdim."

"Teşekkürler."

Memura dönüp üstümü değiştirmek için izin istedim. Tuvalet yerine sağ olsunlar boş bir odaya yönlendirdiler. Sina anne tavuğun peşindeki civciv gibi peşimden ayrılmıyordu. Odaya girdi benimle o da. Soran gözlerle ona bakınca "Giyinmene yardım ederim diye düşündüm," dedi.

Yanımda çıplak kalmaktan utandığı günlere gönderme yaparak gülümseyerek ona takıldım.

"Olmaz, utanıyorum." Şakamı anlamıştı. O da benim repliğimi taklit ederek cevap verdi.

"Utanma. Görmediğim bir şey yok."

Gülüşürken yanıma sokulup dudaklarımı öptü. Ben olanlardan sonra benden korkacağını sanmıştım. Oysa beni kaybetmekten korkmuştu sadece. Dudaklarımız ayrıldığında "Teşekkürler." dedi. Niye teşekkür ettiğini hiç anlamamıştım.

"Ne için?"

"Üçüncü kez beni o adamdan kurtardığın için."

"Saçmalıyorsun. Hadi üstümü değiştireyim, çıkalım. Daha ifade vereceksin."

Kafasını onay vererek sallayıp elini kemerime attı. Uzun süredir birlikte olmamıştık ve sadece bu hareketi bile beni tahrik etmişti. Kemerimi çözüp fermuarımı indirmişti. O da fark etmişti halimi ama hiç renk vermiyordu. Pantolonu indirip yaranın olduğu sol bacağımı kaldırmam için bana destek oldu ve pantolonu ayağımdan aldı. Baldırımdaki bandaja dikmişti gözlerini. Bense eğildiği için V-yaka kazağından gözüken göğüslerinin çatalına takılı kalmıştım. Temiz kot pantolonu yine bana destek olarak

ayaklarımdan geçirdi. Yukarı çekip düğmeleri iliklemeye başladı. Kafasını yaptığı işten hiç kaldırmadan söylendi.

"Nasıl bu durumda böyle şeyler düşünebiliyorsun?"

"Bir şey düşünmüyorum ben. O dokunuşuna tepki veriyor."

Kızarmıştı. Yerdeki pis pantolonumdan kemeri söküp aldı ve kolluma taktı. Sonra doğrulup gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı. Beni soyuyordu, nasıl tahrik olmazdım? Gömleğimi çıkarıp getirdiği tişörtü kafamdan geçirdi, kollarımı ben soktum ve sonunda giyinme işi bitmişti. Gömlek, kravat ve ceketimi getirdiği torbaya tıktı. Pantolonu eline alınca "Onu çöpe at. Delindi zaten," dedim. Dediğimi yapıp kapının arkasındaki çöpe de onu tıktı. Sonunda odadan çıkmıştık. Yavaş yavaş sakinleşiyordu benimki.

Sina da Gürbüz Bey'in direktifleriyle olanları anlatıp ifadesini verdi ve imzaladı. Polis okulun karşısındaki Sina'nın eski yurdunun güvenlik kamerası kayıtlarını almıştı. Olayın olduğu yeri tam olarak görüyordu ve ifademizi destekliyordu. Biz hâlâ emniyetteyken Cihat'ın sağlık durumu hakkında bilgi geldi. Ameliyattan çıkmıştı ve hayati tehlikesi yoktu ama erkekliğini kurtarabilmek için başka ameliyatlara da girmesi gerekiyordu. Kurşun penisinden girip testislerini parçalayarak yoluna devam etmişti. Daha önce hiç vukuatımın olmaması ve tehlikeli olmadığım için çarşamba günü çıkarılacağım mahkemeye kadar salıverildim. Şehir dışına çıkmamam söylendi. Glock 19'uma kanıt olduğu için el konulmuştu. Saat gece yarısına gelirken emniyetten çıktık. Gürbüz Bey bizi arabasıyla eve bırakmak istedi. Ama beni okulun önüne bırakmasının kâfi olacağını söyledim. Okulun önünde park halindeki aracımı kumandayla açıp morfinin etkisi geçmeye başladığı için sızlayan sol bacağıma aldırmadan sürücü koltuğuna oturdum. Arabamı çalıştırıp önce yirmi dört saat açık olan dürümcüden paket yaptırdım. Saatlerdir ikimiz de bir şey yememiştik.

Sonra Sina bulaşıkları makineye dizip mutfağı topladı.

"Daha sık yaralanmalıyım. Baksana, hamarat oldun sen bir den."

Onu koltuğumun altına almış, desteğiyle koridorda yürüyordum. Kafasını kaldırıp bana gülümsedi. Yatak odamıza geldiğimizde yine beni soymaya başladı. Bu kez belden üstümü ben çıkardım. O da bir kaç saat önce iliklediği kotumun düğmelerini çözmeye başladı. Yine tahrik olmuştum. Çoraplarımı da çıkardıktan sonra aynanın önünden ıslak mendili alıp sol bacağımdaki kurumuş kanı temizledi. İç çamaşırımın sol tarafı kanlıydı. Gözü oraya takılınca "Bunu da değiştirmeliyiz," dedi. Onu da çıkarmama yardım edip doğruldu. Birbirimize çok yakındık. Bu çok heyecan vericiydi. Boğazım kurumuştu, yutkundum. Hiç beklemediğim bir şey yapıp beni öpmeye başladı. Çok istememe rağmen geri çekildim.

"N'apıyorsun?"

"İstemiyor musun?"

"Senin istemediğin hiçbir şeyi istemiyorum."

"Öyleyse ben istiyorum."

"Hayır, sadece yaralandığım için kendini suçlu, borçlu, sorumlu ne haltsa ondan hissediyorsun. Ama yok öyle bir şey. Yapma lütfen."

"Ya öyle değilse? Ya sadece senin mutlu olmandan mutlu oluyorsam?"

Tekrar yutkundum, verecek cevap bulamadım. Ciddiydi ve ilk gecemizden sonra ilk kez bana ateşli ateşli bakıyordu.

Tekrar beni öptü. Elimde olmadan kafamı geri atıp inledim. Dizlerim titredi. Bu küçük kız bana neler yapıyordu böyle? Bunu

yaparken yüzüme bakıyordu. Üstümdeki etkisinin farkındayd ve bundan memnundu. Beni bırakıp V-yaka krem rengi kazağı nı atletiyle beraber yavaşça çıkardı. Pembe çamaşırıyla kalmıştı şimdi. Yanıyordum.

Artık dayanacak ya da ayakta duracak takatim kalmamıştı Yaralı baldırımı unutup hızla bir adım geri çekilip uzaklaştım Şaşırmış şekilde bana bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Sina... Bu çok fazla... Bayılacak gibiyim."

Nefes nefeseydim. Ona elimi uzattım. Elimi tutunca onu çekip gövdesini gövdeme yapıştırdım. Göz gözeydik.

"Ayrıca bir problemimiz var."

"Neymiş?"

"Sina bu bacakla yatakta ne altta ne de üstte olamam. Dikişleri yeni attılar, zorlarsam patlar."

Cevap vermedi onun yerine bir iki adım gerileyip kotunun fermuarını açtı ve bana arkasını dönerek kotu yavaşça çıkardı. Sonra başının üstündeki topuzu tutan lastik tokayı çıkarıp saçlarını özgür bıraktı ve komedinin yanına gidip bir elini üstüne koydu.

"Böyle olur mu?"

Dişlerimi alt dudağıma geçirip kafamı salladım. Topallayarak yanına ulaştım. Arkasına geçip ellerimi belinde gezdirdim. Kulağına "Yüzünü bana döner misin?" diye fısıldadım. Kafasını yan çevirince burun buruna geldik. Dudaklarını yavaşça öpmeye başladım. Bana 'Bir daha beni öpmeden öyle bir şey yapma,' dediğini unutmamıştım. Dudaklarımız ayrılınca "Seni seviyorum," dedim.

"Biliyorum."

İç çamaşırlarını çıkarıp saçlarını bir omzuna topladım. Az önce açıkta bıraktığım omzunu öperek "Bu gece çok farklısın." dedim.

"Sen de öyle. Beni dokunuşunla seviyorsun."

"Çünkü seni inciten adam olmak istemiyorum." Burnumu omzuna sürttüm ve bir öpücük kondurdum. Çenemi omzuna dayayıp iki elimi de göbeğinin üstünde birbirine bağladım. Onunla birlikte olabilmek için ölüyordum ama aklında en ufak bir şüphe varsa olmazdı. Doktor haklıydı, çok küçüktü.

"Bunu istediğine emin misin? Beni hâlâ istemiyorsan hiç önemli değil. Sarılır, yatıp uyuruz."

"İstiyorum. Seninle bir bütün olmak, senin olmak istiyorum."

"Zaten benimsin." Gerçekten isteyip istemediğini anlamak kolaydı. Tekrar omzuna bir öpücük kondurup komedine uzanıp açmak için kulpunu tuttum. Sina bileğimi tutup çekmeyi açmama mani oldu.

"Gerek yok."

"Aşkım, saçmalama. Korunmadan olmaz."

"Evet, haklısın ama bugün cidden gerek yok."

"Neden? Artık sen korunuyorsun da ben mi bilmiyorum?"

"Hayır ama bugün ne yaparsan yap hamile kalmam."

"Çok merak ettim, bugünün özelliği ne?"

"Adetimden önceki son gün."

"Ciddi misin?"

"Evet." Onu bir hafta daha beklemem gerekecekti. Allah evlilik dışı ilişkim için beni böyle cezalandırıyordu sanırım.

"Öyleyse bu geceyi iyi değerlendirelim." Dudakları tekrar dudaklarımla buluştu ve sevişmeye başladık. Doruğa ulaştığımızda kafası geriye atıp omzuma yaslandı. Ona sıkıca sarılıp

saçlarını öptüm. Kollarımı kollarının üstünden ona sarmıştım. Kolları üşümüştü. Onu kendime döndürdüm ve alnımı alnına dayayıp "Teşekkür ederim. Harikaydı," dedim.

"Tekrar yapalım mı?

"Ne?!" Şaşırmıştım. "Çok ciddiyim, neyin var? Tıpkı yılbaşı gecesi ilacın etkisindeyken olduğun gibisin. Yanlış anlama asla şikâyetçi değilim."

"Şimdi hiçbir şey içmedim ve sarhoş da değilim. Sadece yaklaşan muayyen günümden ötürü hormonlarım fazla aktif."

"Hadi ama geçen ay bu zamanlar yüzüme bile bakamıyordun. Ben bunu yemem. Seni bu kadar değiştiren ne? Sebebi ne?"

"Yatağa geçelim mi? Üşüdüm."

"Tamam ama anlatacaksın."

Yatağı açıp yorganın altına girdik. Cidden üşümüştü. Ona sıkıca sarıldım.

"Seni dinliyorum."

"Terapi işe yaradı diyelim."

"Beni kandıramazsın, terapinin sonuna kadar kalan bendim. Doktor sana ateşli ol demedi. Aksine sakin olmamı öğütledi."

"Zaten terapi değil. Bekleme odasındaki broşürler demek daha doğru olur."

"Ne? Nasıl yani?"

"Bir iki broşür vardı. Cinsel birlikteliklerde yaşanan sorunlarla ilgili. Onlardan alıp çantama attım. Dün okumuştum ve ilişki esnasında utangaç ve soğuk davrandığım için asıl sorunlunun ben olduğumu fark ettim."

"Aptal bir broşüre uyup istemediğin şeyleri mi yaptın?"

"Asla istemiyor değildim. Başından beri. Sana vazoyu niye fırlattım biliyor musun? Çünkü söylediklerin doğruydu. İtiraz et-

memiştim sana cezada. Hoşuma gitmişti ve bu edepsizliğim aslında kendime kızıyordum. Sonra broşürlerden birinde o duklarımla, yataktakilerin edepsizlik olmadığını anladım. Ç açıklayıcılar, adetten önce hamile kalınamayacağını bile çoc sahibi olamayan çiftler için basılmış bir broşürden öğrendim."

"Senin okuduğun bir iki broşürün bu kadar etkilediğine inan mak güç. Çok utangaçtın daima."

"Bugün olanlar bana cesaret verdi. Çok korktum sana bir şey olacak diye. Seni kamından bıçaklayabilirdi, bacağında bıçağı sapladığı yerde bir damarın kesilmiş olabilirdi..."

"Hiçbiri olmadı."

"Evet ama onu vurdun ve bu yüzden hapse de girebilirdin. Ben sensiz ne yapardım hiç bilmiyorum."

"Daha mahkeme var. Hâlâ hapse girebilirim." Bana sıkıca sarılınca "Korkma, yalnız kalmazsın. Sadece bir müddet annemle yaşarsın. Seni burada onlara emanet ederim. Annem gelip seninle burada kalır," dedim.

"Yalnız kalmaktan değil, sensiz kalmaktan korkuyorum."

Beni daima şaşırtıyordu. Onu dudaklarından öpmeye başladım. Sevişmeye başladık ve tekrar ikimiz de istekle dolunca "Yine ayağa kalkmalıyız," dedim. Bu gece şanslı gecemdi. Sabaha dek, uyuyup uyanıp birkaç kez daha birlikte olduk. Sabah ezanına yakın yaptığımız son seferden sonra yatağın kenarına oturup bandajı açmaya başladım. Sina endişeyle yataktan doğruldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Banyoya gireceğim."

"Streç filmle sarar bantlarız, ıslanmaz. Açma sargıyı."

"Islanması gerek ama. Abdest alacağım, cünüp gezemem herhalde."

"Ama yeni dikiş atıldı."

"Yapacak bir şey yok. Onu beni kirletmeden önce düşünecektin."

Sırıtarak söylediğim cümleye kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Tamam, bir daha ASLA olmaz."

"Şaka yapıyorum aşkım." Beni üstü kapalı tehdit ediyordu ve işe yaramıştı tehdidi. Hemen alttan almıştım.

"İslam dini mantık dinidir. İnternetten falan bakalım, girme hemen suyun altına. Vardır uygun bir şekli illa ki. Bekle telefondan bakıyorum."

Sina telefonda arama motorunda aradığını bulduktan sonra mırıldanarak okumaya başladı. Sonra bana dönüp bilmiş bir edayla konuştu.

"Bak ben sana demedim mi? Böyle durumlarda mümkünse sadece elinle mesh edeceksin, değilse hiç suya sargılı yeri değdirmeyecekmişsin. İlla da yarayı yıkamana lüzum yokmuş."

"İyi. Zaten bandajı açtım. Alt tarafı dikiş, elimle ıslatırım."

Uzanıp onu burnundan öptüm ve banyoya girdim. Banyoda yaraya dikkat ederek yıkandım. Bornozum üstümde çıktığımda hâlâ yatakta yatıyordu ama uyumamıştı. Ben gelince doğruldu. Yine benim tişörtüm üstündeydi.

"Yarayı nasıl kapatacaksın?"

"Portmantonun alt çekmecesinde ilk yardım çantası var. Senin de yardımınla sararız işte."

"Tamam." Hemen kalkıp odadan çıktı biraz sonra elinde ilk yardım çantasıyla döndü. Bornozun önünü açıp yan döndüm. Dikişli yarayı görünce acı duyuyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ama yarayı tek başına sarıp bandajladı. İşi bitince dolaptan temiz çamaşır ve pijama getirip giyinmeme yardım etti yine. Sonra

yere dağılmış çamaşırlarımızı toplayıp o da banyoya girdi. Banyodan pijamalarını giyip çıkmıştı. Yanıma yatınca ona sarıldım. Bana dönüp "Hiç uyumasak mı? Okul vaktine ne kaldı ki?" dedi.

"Beni böyle yaralı şekilde evde yalnız mı bırakacaksın?" Dudaklarımı büzmüş, darılmış gibi yapıyordum.

"Senin o büzdüğün dudaklarını yerim," deyip dudaklarımı öptü. "Sen gitmeyecek misin okula?"

"Doktor on gün rapor verdi. Zaten bu hafta dönemin son haftası. Evde yatar notları girerim. Ama bugün öğleden sonra okula uğrayacağım. Çantamı fırlattım, nerede bilmiyorum bile. Dolabımdan almam gereken başka şeyler de var. Hem raporu da veririm. Sen de gitme okula bu hafta, ders yok zaten."

"Peki, zaten yorgunluk ve uykusuzluktan geberiyorum. Karnım da ağrımaya başladı. Bugün ben de ancak yatarım."

"Çok mu ağrıyor karnın?"

"Yo, her zamanki gibi. İlk gün oluyor öyle biraz sancı."

Sarılıp öğlene dek uyuduk. Öğlen birlikte kahvaltı hazırlayıp yedik. Ben kot ve spor bir gömlek giyip arabamla okula gittim. Öğleden sonraki ilk teneffüse denk gelmiştim. Topallayarak okulun bahçesinde yürürken beni gören donup kalıyordu. Okul binasının içinde en zor olan, merdivenlerden üst katlara çıkmak oldu. Neyse önce müdürün odasına gidip raporu verdim. Hemen sordu dün olanları. Bir hasmım vardı, bıçakladı beni. Ben de onu vurdum diye uydurdum. Geçmiş olsun deyip biraz nasihat verip konuştu. Okulda, çocukların önünde olmazdı diye. Öğretmenler odasına girdim ardından. Tüm öğretmenlerin geçmiş olsun dileklerinden sonra dünle ilgili sorgu başladı. Müdüre söylediğim yalanı aynen tekrar ettim. Cemal Bey "Hapse girmeyecekseniz sanırım?" diye sorar gibi konuştu.

memiştim sana cezada. Hoşuma gitmişti ve bu edepsizliğim için aslında kendime kızıyordum. Sonra broşürlerden birinde okuduklarımla, yataktakilerin edepsizlik olmadığını anladım. Çok açıklayıcılar, adetten önce hamile kalınamayacağını bile çocuk sahibi olamayan çiftler için basılmış bir broşürden öğrendim."

"Senin okuduğun bir iki broşürün bu kadar etkilediğine inanmak güç. Çok utangaçtın daima."

"Bugün olanlar bana cesaret verdi. Çok korktum sana bir şey olacak diye. Seni karnından bıçaklayabilirdi, bacağında bıçağı sapladığı yerde bir damarın kesilmiş olabilirdi..."

"Hiçbiri olmadı."

"Evet ama onu vurdun ve bu yüzden hapse de girebilirdin. Ben sensiz ne yapardım hiç bilmiyorum."

"Daha mahkeme var. Hâlâ hapse girebilirim." Bana sıkıca sarılınca "Korkma, yalnız kalmazsın. Sadece bir müddet annemle yaşarsın. Seni burada onlara emanet ederim. Annem gelip seninle burada kalır," dedim.

"Yalnız kalmaktan değil, sensiz kalmaktan korkuyorum."

Beni daima şaşırtıyordu. Onu dudaklarından öpmeye başladım. Sevişmeye başladık ve tekrar ikimiz de istekle dolunca "Yine ayağa kalkmalıyız," dedim. Bu gece şanslı gecemdi. Sabaha dek, uyuyup uyanıp birkaç kez daha birlikte olduk. Sabah ezanına yakın yaptığımız son seferden sonra yatağın kenarına oturup bandajı açmaya başladım. Sina endişeyle yataktan doğruldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Banyoya gireceğim."

"Streç filmle sarar bantlarız, ıslanmaz. Açma sargıyı."

"Islanması gerek ama. Abdest alacağım, cünüp gezemem herhalde."

"Ama yeni dikiş atıldı."

"Yapacak bir şey yok. Onu beni kirletmeden önce düşünecektin."

Sırıtarak söylediğim cümleye kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Tamam, bir daha ASLA olmaz."

"Şaka yapıyorum aşkım." Beni üstü kapalı tehdit ediyordu ve işe yaramıştı tehdidi. Hemen alttan almıştım.

"İslam dini mantık dinidir. İnternetten falan bakalım, girme hemen suyun altına. Vardır uygun bir şekli illa ki. Bekle telefondan bakıyorum."

Sina telefonda arama motorunda aradığını bulduktan sonra mırıldanarak okumaya başladı. Sonra bana dönüp bilmiş bir edayla konuştu.

"Bak ben sana demedim mi? Böyle durumlarda mümkünse sadece elinle mesh edeceksin, değilse hiç suya sargılı yeri değdirmeyecekmişsin. İlla da yarayı yıkamana lüzum yokmuş."

"İyi. Zaten bandajı açtım. Alt tarafı dikiş, elimle ıslatırım."

Uzanıp onu burnundan öptüm ve banyoya girdim. Banyoda yaraya dikkat ederek yıkandım. Bornozum üstümde çıktığımda hâlâ yatakta yatıyordu ama uyumamıştı. Ben gelince doğruldu. Yine benim tişörtüm üstündeydi.

"Yarayı nasıl kapatacaksın?"

"Portmantonun alt çekmecesinde ilk yardım çantası var. Senin de yardımınla sararız işte."

"Tamam." Hemen kalkıp odadan çıktı biraz sonra elinde ilk yardım çantasıyla döndü. Bornozun önünü açıp yan döndüm. Dikişli yarayı görünce acı duyuyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ama yarayı tek başına sarıp bandajladı. İşi bitince dolaptan temiz çamaşır ve pijama getirip giyinmeme yardım etti yine. Sonra

yere dağılmış çamaşırlarımızı toplayıp o da banyoya girdi. Bar... yodan pijamalarını giyip çıkmıştı. Yanıma yatınca ona sarıldım. Bana dönüp "Hiç uyumasak mı? Okul vaktine ne kaldı ki?" dedi.

"Beni böyle yaralı şekilde evde yalnız mı bırakacaksın?" D... daklarımı büzmüş, darılmış gibi yapıyordum.

"Senin o büzdüğün dudaklarını yerim," deyip dudaklarını öptü. "Sen gitmeyecek misin okula?"

"Doktor on gün rapor verdi. Zaten bu hafta dönemin son haf... tası. Evde yatar notları girerim. Ama bugün öğleden sonra okula uğrayacağım. Çantamı fırlattım, nerede bilmiyorum bile. Dola... bımdan almam gereken başka şeyler de var. Hem raporu da ver... rim. Sen de gitme okula bu hafta, ders yok zaten."

"Peki, zaten yorgunluk ve uykusuzluktan geberiyorum. Kar... nım da ağrımaya başladı. Bugün ben de ancak yatarım."

"Çok mu ağrıyor karnın?"

"Yo, her zamanki gibi. İlk gün oluyor öyle biraz sancı."

Sarılıp öğlene dek uyuduk. Öğlen birlikte kahvaltı hazırla... yıp yedik. Ben kot ve spor bir gömlek giyip arabamla okula gi... tim. Öğleden sonraki ilk teneffüse denk gelmiştim. Topallayarak okulun bahçesinde yürürken beni gören donup kalıyordu. Okul binasının içinde en zor olan, merdivenlerden üst katlara çıkmak oldu. Neyse önce müdürün odasına gidip raporu verdim. Hemen sordu dün olanları. Bir hasmım vardı, bıçakladı beni. Ben de onu vurdum diye uydurdum. Geçmiş olsun deyip biraz nasihat verip konuştu. Okulda, çocukların önünde olmazdı diye. Öğretmenler odasına girdim ardından. Tüm öğretmenlerin geçmiş olsun di... leklerinden sonra dünle ilgili sorgu başladı. Müdüre söylediğim yalanı aynen tekrar ettim. Cemal Bey "Hapse girmeyeceksemiz sanırım?" diye sorar gibi konuştu.

"Yarın mahkemede belli olacak ama avukatım nefsi müdafaadan kurtulacağımı düşünüyor."

"Ay inşallah. Bacağınız çok acıyor mu?" Beren Hanım resmen dibime girmiş, göz süzerek konuşmaya dâhil oldu.

"İyiyim ben."

"Bu arada dün çantanız düşmüştü. Ben de aldım. Buyurun." Uzattığı çantamı alıp teşekkür ettim ve dolabıma doğru yürüdüm. Dolabımı açıp içinden ihtiyacım olanları çantama doldururken Beren Hanım yanıma gelip yan dolaba yaslanarak bana yavşamaya başladı.

"Tek başına evde yaralı bacakla nasıl hareket edeceksiniz? İsterseniz sizinle refakatçi olarak kalabilirim. Benim için sorun olmaz yani."

"Kız arkadaşım için sorun olur ama."

"Anlamadım."

"Ben yalnız değilim, sevgilimle yaşıyorum. Sağ olsun her şeyimle ilgileniyor."

"Aaa, hiç bilmiyordum."

Bozulmuştu ama yine de gitmiyordu.

"Eee sevgilinizle bizi hiç tanıştırmadınız tabii, nasıl bilelim? Bir gün okula getirsenize."

"Sebep?"

"Tanışmak maksadıyla."

"İş arkadaşlarımla, iş dışında görüşmekten hoşlanmıyorum. Sevgilimle baş başa vakit geçirmeyi yeğlerim daima. Ben sizin özel hayatınızı merak etmiyorum, siz de benimkini etmeyin."

Gülümseyerek "Haklısınız. Gereksiz münasebetsizlik ettim," dedi. Asla vazgeçmiyordu. O lafların tekini bile Sina'ya söylesem çoktan kızarıp yerin dibine girmişti. Bu arsız ise kırıtıp du-

ruyordu. Alacaklarımı çantama koydum ve dolabımı kilitledim. Sonra kapıya yöneldiğimi gören Mehtap Hanım "Gidiyor musunuz Deniz Hocam?" diye sordu.

"Evet."

"Durun, Sabri Bey'le Sevda Hanım'ın bebek çikolatalarından alın da öyle gidin bari." Çikolata kutusundan ayıp olmasın diye bir tane aldım. Sonra durumu idrak ettim.

"Çocukları doğdu mu?"

"Evet, dün gece doğum yapmış Sevda Hanım."

"Hayırlı olsun."

"Amin, biz bugün hastaneye ziyaretine gideceğiz. İsterseniz bir saat bekleyin, siz de gelirsiniz."

"Kusura bakmayın, işlerim var. Ben akşam uğrarım artık."

Okuldan çıktıktan sonra kuyumcuya gidip bebek için bir cumhuriyet altını aldım. Altını alırken bir çift zümrüt küpe çok hoşuma gitti. Tıpkı Sina'nın gözlerine benziyorlardı. Gözlerine ve ona çok yakışacağını düşünüp küpeleri aldım, paketlettim. Eve geldiğimde Sina ders çalışıyordu. Takılmadan edemedim.

"Gözlerim yaşardı. Hangi dağda kurt öldü de ben diretmeden test çözüyorsun?"

"Anadolu Üniversitesi heveslendirdi beni. Ben buradaki üniversiteyi bile görmeye gitmedim. Hiç üniversite gezmemiştim yani. Değişik, güzel bir havası var."

"İyi bari, aferin."

Ben de bilgisayarımı alıp L-koltuğa uzandım. Notları girmeye başladım. Sina sözlü notunu merak ediyordu.

"Kaç verdin?"

"Dün gece bana verdiğin kadar."

"Dalga geçme ya!"

"Gece verdiğin öpücük sayısının on katını verdim."

"Yalan! Seksen aldım ve sen altmış mı verdin? Notun mu kıt senin?"

"Yazılılarının ortalaması elli düşüyor, ben de öyle verdim."

"Yuh insafsızsın ya! Elli demek iki demek. Boşuna mı uğraştım o kadar?"

Dudaklarını büzmüş, yine test kitabına gömülmüştü. Yalan söylüyordum. Bir aylık öğretmen eksiği nedeniyle üç yerine iki sınav olabilmişlerdi. Herkesin son sınavını iki yazılı yerine de girmiştim ve sözlü notu olarak herkese son yazılılarının on puan üstünü vermiştim. Yüz puan alanlar hariç tabii. Önceki öğretmenin sözlüsüne kırk vermişti, ben de ikinci sözlüye doksan verince Sina'nın notu altmış iki düşüyordu. İşim bitince Sina'nın yanına oturdum.

"Sana bir hediyem var?"

"Ciddi misin? Ne?" Çantama koyduğum paketi çıkarıp Sina'ya uzattım.

Paketi açarken çok meraklıydı. "Ne bu?" Cevap vermedim, zaten paketi hemen açmıştı. Küpeleri görünce bana döndü.

"Ne gerek vardı?"

"Doğum gününde sana hediye verememiştim."

"Bilmiyordun ki. Adımı bile bilmiyordun."

Ona sarılıp alnını öptüm. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hâlâ kendimi o gece için suçlu hissediyordum. Lafı değiştirmek için "Bu taşları görünce gözlerin geldi aklıma," dedim. Gülümseyip yanağıma bir öpücük kondurdu. Yarın mahkeme vardı ve bu can sıkıcıydı. Mutlu olmasını istiyordum, benim için canı sıkılsın istemiyordum. Mutlu bir haber iyi gelebilirdi.

***

Deniz'in hediyesini kulağıma takarken bana gülümseyerek baktı.

"Sana bir müjdem var."

"Neymiş?"

"Sevda Hanım gün gece doğum yapmış."

Sevinçle Deniz'e sarıldım. "Bu çok güzel bir haber. Ziyaret etmek istiyorum."

"Benim de gitmem gerek. Hastanenin ziyaret saati belli, istersen Melis'i ara, siz de benimle gelin. Kapıda karşılaşmış gibi yaparız."

"Tamam. Ama ben hediye almadım ki."

"Çiçek alırsın."

"Peki, hemen Melis'i arıyorum."

Melis'i arayıp bizimle gelir mi diye sordum ve kabul etti. Hemen hazırlanıp evden çıktık. Bu vaziyette Deniz'in araba kullanması hiç hoşuma gitmiyordu ama yapacak bir şey yoktu. Melis'i alıp oğlu olan öğretmenimize mavi tüllerle süslü bir çiçek aldık ve üstüne Melis'le ikimiz adına kart yazdık. Hastane odasına girdiğimizde Sabri Bey, dört yaşındaki kızları Ecrin ve Sevda Hanım'ın annesi de odadaydı. Bebek, Sevda Hanım'ın kucağındaydı. Bebeği izin isteyerek kucağıma aldım. Harika bir şeydi bu. Deniz biz odaya girdikten beş dakika sonra odaya girdi. Bebek kucağımdayken bana bakışları tuhaftı. Sabri Bey'in elini sıkıp iki meslektaşını da tebrik etti. Sonra da yanıma yaklaştı. Ne yapıyordu bu? Bebeğe eğilip cebinden çıkardığı altını takmak için kancayı açtı. O kancalama işlemini yaparken Ecrin bir huysuzluk yapıp çığlıklarla ağlamaya başladı. Herkesin dikkati Ecrin'in üstündeydi. Deniz altını takarken kulağıma "Kucağına çok yakıştı," diye fısıldadı. Kızardığıma emindim. Çocuk mu istiyordu? İyi de biz evli bile değildik ki.

Deniz bir sandalyeye oturup dünkü olay hakkında Sabri Bey'le konuşmaya başlamıştı. Melis bebeği kucağımdan alınca Sevda Hanım da beni yatağın kenarına yanına oturttu.

"Nasılsın? Seni çok iyi gördüm."

"İyiyim hocam. Çok teşekkürler."

"Berk Can'ın yaptıklarını atlatabilmene sevindim."

"Sonuçta okuldan gitti. Bence daha sorun yok."

"Cidden hem mutlu hem de çok güzel ve hoş gözüküyorsun. Makyajın, saçın, kıyafetlerin... Değişmişsin, tabii olumlu anlamda. Dayınlarda kalıyormuşsun ve aile sıcaklığı iyi gelmiş sana."

"Evet, kesinlikle öyle oldu hocam."

Deniz'in sıcacık koynu iyi geldi diyemezdim tabii. Kapı açıldı ve içeri Beren Hanım, elinde içinde bebek şeklinde şekerler olan mavi kurdelelerle süslü bir sepetle içeri girdi. O da çiçeği burnunda anne babayı tebrik etti ve hediyesini verdi. Melis'in kucağından bebeği alıp Deniz'in yanındaki sandalyeye oturdu.

"Baksana ne tatlı?"

Deniz bebeğe gülümseyerek "Evet, öyle," dedi. Birden Beren Hanım bebeği Deniz'in kucağına tutuşturdu. Deniz ne yapacağını bilemeden öylece kucağında bebekle kaldı. Beren Hanım "Aay kucağına çok yakıştı. Hemen bir selfie çekip paylaşalım," diyerek çantasından telefonunu çıkardı ve Deniz'in omzuna kafasını koyup ön kamerayla resmi çekti. Kıskançlık beni yaktı, kül oldum. Daha bizim bile beraber çekilmiş tek kare fotoğrafımız yoktu. Deniz bana bakmıyordu ama hemen ayağa kalkıp bebeği annesine teslim etti.

Beren Hanım, daha doğrusu kaşar -bundan sonra benim için adı öyle olacaktı- bana bakıp "Aay o küpeleri nasıl aldın? Ben beğendim ama yedi bin lirayı –zümrüt de olsa- iki küçük taşa

verecek kadar zengin değilim maalesef," dedi. Herkes bana bakıyordu. Sade, altıgen, üzeri düz, minik, parlak, yeşil küpelerin zümrüt olduğunu bilmiyordum. Ne diyecektim şimdi? Melis kahkaha atıp güldü. Delirmesi gereken ben değil miydim, ona ne olmuştu? Deli gibi gülüyordu. Sonunda gülmeyi kesti ve kaşara dönüp "İlahi hocam. Pazardan aldık onları, bir liraydı çifti," dedi. Ben de gülümsemeyi akıl edip "Evet evet," dedim.

Biraz daha oturduk sonra kaşar, Deniz'e "Arabanı gördüm dışarıda. Beni de evime bırakır mısın?" dedi. Deniz her zamanki soğuk ve sert ifadesiyle kafasıyla onayladı. Melis'e ve bana dönüp "Akşam akşam otobüse binmeyin. Sizi de ben bırakırım," dedi. Tekrar Sabri Bey ve Sevda Hanım'ı tebrik edip odadan çıktık. Arabanın yanına gelmeden Deniz kumandayla kapıları açtı. Kaşar herkesten önce araya koşturup ön koltuğa oturunca Deniz'e öldürücü bakışlar attım. O da bana 'Benim ne suçum ne var?' bakışıyla karşılık verdi. Melis beni çekiştirip arka koltuğa oturttu. Biz arkada, geveze kaşar önde arabada gidiyorduk ama Beren Hanım, Deniz'e aralıksız yavşıyordu. Bebeğin kucağına yakışmasından girdi, bir bebeği olursa gözleri Deniz'e benzesinden çıktı. Mevzuyu oraya nasıl bağladı anlamadık bile. Neyse ki kaşar merkezde oturuyordu ve hastane de çarşıya fazla uzak değildi. O inince Deniz biraz daha gidip arabayı sağa çekti. Arkaya dönüp "Öne gelsene bebeğim," dedi.

"Geliyorum! Geleceğim! Kafanı kıracağım senin!"

"Benim ne suçum var?"

"Berk Can bana yavşadığında benim suçum var mıydı? Ama ceza almıştım!" Nasılsa Melis bilmiyordu cezanın ne olduğunu. Bu arada arabadan inip ön koltuğa binmiştim. Melis bizi komik video izler gibi sırıtarak izliyordu.

"Aşkım, lütfen. Ben ona bakmıyorum bile. Manyak bebeği kucağıma attı resmen."

"Sus! Sus Deniz! Evde görüşeceğiz seninle!"

Melis kahkahayı bastı. "Çok şekersiniz ya! Kırk yıllık evli çiftler gibisiniz."

Deniz'in "O da olur bir gün inşallah," demesiyle sustum. Öylece kalakalmıştım. Deniz benimle evlenmeyi mi düşünüyordu? Saçmalıyordum, şaka yapıp takılıyordu sadece.

Melis'i bıraktıktan sonra eve geçtik. Kaşar nedeniyle hâlâ ona trip atıyordum. Üzerimi değiştirirken yatak odasına girdi. Deniz'in bana yılbaşı gecesi verdiği taytı çoktan altıma giymiştim. Ama üstümde sutyenim vardı sadece. Yine de aldırmadan kulağımdaki küpeleri çıkardım ve Deniz'in elini tutup çevirdiğim avucuna küpeleri sertçe bıraktım.

"Pahalı hediyene ihtiyacım yok! O kaşara ver! Eminim karşılığında o da sana verir!"

"Aşkım hâlâ mı o mevzu? Ben ne yaptım ki?"

"Bana ne, yaptın ya da yapmadın! Bizim hiç fotoğrafımız yokken onunla sosyal medyaya düştün!"

"Bak bir tanem sen iste, biz bin tane fotoğraf çekiliriz. Dert ettiğin şeye bak. Boş ver onu, benim gözüm senden başkasını görmüyor ki."

Gelip bana sarılmaya çalıştı. Hemen kollarına vurmaya başladım.

"Dokunma! Dokunma bana! Git, kaşar Beren omzuna yatar nasılsa!"

Benim müdahaleme rağmen kollarını sarıp kafamı göğsüne koydu. Kokusunu duyunca aklıma yarınki mahkeme geldi ve birden ağlamaya başladım. Deniz sırtımı okşayarak "Ne fena bir şey

şu muayyen günlerin ya!" diye isyan etti. "Hem seks yok hem de duygusal geçişlerin başa çıkılmaz derecede saçma."

Yine kızdım ona. Ondan ayrılıp dolabı açtım ve o gece bana giydirdiği lacivert kazağı kafamdan geçirdim. Kazağı hemen tanıdı.

"Benim o kazak. Kızım bin tane şeyin var, niye benimkini giyiyorsun?"

"Çünkü bu benim. Bana vermişti ve geri istememişti zamanında öküzün biri."

Deniz güldü ve bana yaklaşıp belime sarıldı. "O gece sana kalbimi de verdim ve onu da geri istemedim. Hâlâ öküz müyüm?" dedi. Suratımda aptal bir sırıtışla hayır anlamında kafamı salladım.

Ertesi sabah sanki yargılanacak olan benmişim gibi gergindim. Deniz takım elbise giymişti. Ben de dolabımdan düz siyah bir elbise giydim. Üstüne de zümrüt yeşili bir spor ceket giydim. Deniz'in ricasıyla küpeleri yine taktım. Giydiklerime cidden yakışmıştı. Arabada gerginlikten tırnaklarımı kemiriyordum. Deniz bana dönüp elime vurdu.

"Pislik yapma! Tırnak yenir mi hiç? Pisliğe, pasaklılığa gelemiyorum biliyorsun?"

"Tamam. Çok gerginim o yüzden."

"Gerilme meleğim. Ne zaman seni zorda bıraktım? Her şey iyi olacak. Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Hayır."

"Öyleyse güven bana. Hiçbir şey olmayacak."

Doğru söylüyordu. O hayatıma girdikten sonra ne zaman zorda olsam yanımda olmuştu ve asla yalan söylememişti. Her şey iyi olacaktı.

Mahkeme filmlerdeki gibi kocaman bir salonda değil, bir odadaydı ve yarım saatçik sürdü. Deniz de ben de olayı sırayla anlattık. Ben şahittim. Gürbüz Bey resmen anlamadığım bir dilde -hukuk dili olsa gerek, şu maddenin şu bendinin şu fıkrası diye uzun cümleler şeklindeydi- savunmayı yaptı. Sonunda ben nefesimi tutmuşken hâkim kararı verdi. ".....nefsi müdafaa durumu mevcut olduğundan sanığın beraatına....." Hâkimin söylediği onca cümleden bu kısmı duyunca başka hiçbir şey umurumda olmadı. Yerimde zıplamamak için kendimi zor tuttum.

Mahkeme çıkışı Deniz ve Gürbüz Bey emniyete uğradı ve Deniz'in silahını aldılar. Sonrasında eve gittik. Deniz aldığı oyun konsolunu televizyona takmış oyun oynuyordu. Seslenip beni yanına çağırdı.

"Aşkım, gel beraber oynayalım."

"Ne oynuyorsun? Futbol bu."

"Eee, yani?"

"Ben pek bilmiyorum."

"Gel, öğreteyim." Yanına oturdum ve elime bir oyun kumandası tutuşturdu. Hızla tuşları tanıttı.

"Bunlar yön tuşları. Bu hızlanmak için. Bu şut çekmek için..." Ben bir yerden sonra kaçırdım ama o hâlâ anlatıyordu. Neyse oyunu başlattı ve tuşların en basit problem olduğunu oyun başlayınca anladım.

"Eee bu adamlardan hangisi benim?"

"Adam değil, takım senin. Barça sensin işte."

"Nasıl ya, hangi adamı oynatacağım ben şimdi?"

"Kızım salak mısın? Oku takip et. Topa en yakın oyuncuyu oynatacaksın işte."

"Çok karışık. On bir adamı aynı anda nasıl oynatabilirim ki?"

"Allah'ım sana geliyorum! Bak sana pas attım. Oynamıyorum şimdi topu benim kaleme doğru sür ve şut çek."

"Adam yürümüyor durdu. Neden?"

"Çünkü top ilerideki adamın ayağına geçti. Bak ok onun kafasının üstünde."

"Hımm."

Deniz ınat etmişti. İlla bana gol attıracaktı. Sürekli bana pas verip gol pozisyonu yaratıyordu ama öyle beceriksizdim ki bir türlü olmuyordu. Kırk beş dakikadır oynuyorduk, artık sıkılmaya başlamıştım ben, o ise daha çok hırslanmıştı.

"Deniz olmuyor işte."

"Olur olur! Ben de Deniz Sezgin'sem sana o golü attıracağım."

Sonunda şuta bastım ve gol oldu. Sevinçle yerimde zıplayıp çığlık attım. Deniz ise oyun kumandasını elimden alıp "Sonunda. Şimdi def ol git! Fıtık ettin beni resmen," dedi. Cidden sadece bir gol için ınat etmişti. Neyse zaten oyun iğrenç, sıkıcı ve gereksiz karmaşıktı.

"Ben de bayılmıyorum bu saçma oyuna."

Ben kalkıp giderken arkamdan "Bu arada terapiyi yarına aldırdım." dedi. "Yarın yine erkenden Eskişehir'e gidiyoruz."

"Süper." Bir anda yüzümde güller açmıştı. Onunla Eskişehir'e gitmeye bayılıyordum.

Sabah erken saatte yine kalkıp yollara düştük. Yine çok mutluyduk ve yine arabayı Karadeniz türküleri dolduruyordu. Deniz hapse girmedi, bunun sevinci hâlâ üstümde. Türkülere Deniz'in bana gülmesine aldırmadan eşlik ediyorum...

"Yine çok mutlusun şurimşine."

"Evet, deniz gözlü. Sen yanımdasın ve şehir dışına çıkma yasağın kalktı. Daha ne olsun?"

"Mutluluğuna limon sıkacağım ama bugün pek gezemeyeceğiz. Bacağım uzun süre dolaşmama müsaade etmiyor."

"Önemli değil. Sen yanımda ol, yeter."

Birbirimize gülümseyerek baktık. Bu kez erken gelmiştik ve yarım saattir bekliyorduk. Deniz, geçen hafta benim aldığım broşürleri okuyordu. Broşürü ilk okuduğumda çok korkmuştum. Çünkü partnerine cinsel soğukluk duyan kadın profiline tam uyuyordum. Ben Deniz'e karşı hiçbir şekilde soğuk olmak istemiyordum. O yaralanınca kendime söz verdim, onu mutlu ve memnun edecektim. Hayat çok kısa cidden, aptal bir utangaçlık yüzünden onu istediği şeylerden mahrum edemezdim. Ayrıca zevkten bile olsa onu kıvrandırmak çok hoşuma gitmişti, güçlü hissetmiştim. Sonunda sekreter bizi içeri buyur etti.

Oya Hanım, kısa siyah saçlarının üstüne koyduğu okuma gözlüğünü gözüne takıp "Sina Hanım ve Deniz Bey, hoş geldiniz." diyerek elimizi sıktı. Yine çift kişilik koltuğa oturduk. Doktor bir bana bir Deniz'e bakıp "Daha mutlusunuz," dedi. İkimizde kafamızı sallayıp onayladık.

"Bu harika bir haber. Şimdi, bu seansta sizden birbirinizin cevaplarını hiç görmeden bu soruları cevaplamanızı isteyeceğim." İkimize de üstünde sorular olan birer kâğıt ve kalem uzattı. İkimiz de önümüzdeki alçak sehpadan birer dergi alıp kâğıdın altına koyduk ve yan dönüp sırt sırta verdik. On dakika sonra test bitmişti. Kâğıtlarımızı ve kalemleri doktora uzattık. Doktor ikimizin kâğıdını yan yana koyup incelemeye başladı. İki kâğıttaki uyumu kontrol ediyordu.

"Birbirinizin en çok beğendiğiniz yerine ikiniz de gözleri demişsiniz. Onunla birlikte yapmaktan en çok hoşlandığınız şeye ikiniz de uyumak yazmışsınız. Hımm... Ayrı bir nokta buldum. Sevmediğiniz yönüne Deniz Bey dik kafalı olması yazmış, Sina

Hanım ise emir vermesi yazmış. Geçen hafta kaç kez birlikte olduğunuz sorusunun cevabını ikiniz de aynı yanıtlamışsınız. Bu çok iyi. Sanırım Sina Hanım artık kendinizi daha güvende hissediyorsunuz?"

"Evet."

"Peki bu güven yeniden nasıl oluştu?"

"Benim için hayatını tehlikeye attı."

"Nasıl, anlamadım?"

"Peşimde bir sapık vardı ve Deniz beni ondan kurtardı. Ben yüzden yaralandı. Benim için kıymetini anladım o an."

"Peki ilişki esnasında sizi herhangi bir şeye zorladı mı?"

"Hayır, aksine çok kibar ve romantikti."

Doktor gözlerini Deniz'e dikip aferin sana bakışı attı.

"Sizi zorladığı için onu affettiniz öyleyse."

"Evet."

Deniz'e dönüp "Ona saygı duyduğunuzda ne oldu, anlatır mısınız?" dedi.

"Dünyanın en mutlu adamı oldum."

"Neden?"

"Defalarca mutlu oldum. Tek gecede hem de."

Doktorun ağzı bir karış açılmıştı. Sanırım bu cevap doktora tuhaf gelmişti. Doktor kendini toplayıp bana döndü. "Peki, hiç aşağılanmış hissettin mi?"

"Hayır. Dediğim gibi çok kibardı."

"Peki onu kaybetme düşüncesi hakkında konuşmak ister misin?"

"Berbat bir histi. Düşüncesi bile çok kötüydü."

"Hayatındaki yeri sorusuna ikiniz de her şeyim yazmışsınız. Birbirinize çok bağlısınız. Bu bağ zamanla sizi boğmasın. Kendi kişisel zevklerinize de daima hayatınızda vakit ayırın."

Onu kafamızla onayladık. Kadın kâğıttan okumaya devam etti. "Onunla ilgili asla unutamadığınız anınız... Yine ikiniz de aynı cevabı verip yılbaşı gecesi olanlar demişsiniz. Çok özel bir gün müydü?"

Kıpkırmızı oldum. Artık Deniz'le daha fenasını da yapıyordum ama o gece farklıydı. Hiç tanımadığım biriyle yatmıştım. Dahası Deniz için de unutamadığı anıymış, hep unut o geceyi derdi oysa. Doktor benim halimi görünce Deniz'e döndü. "O geceyi neden unutamıyorsunuz?"

"İlk kez o gece birlikte olduk."

"Anlıyorum." Tekrar bana döndü. "Peki Sina Hanım onunla birlikte olurken ailenize duyduğunuz kırgınlıkta bunun etkisi var mıydı?"

"Hayır. Onlar aklıma bile gelmedi."

"Böyle önemli adımda anne ve babanızı, size öğütlediklerini hiç hatırlamadınız mı?"

Kötü hissetmiştim. Annem hep uyarırdı böyle konularda. Ama o an aklım başımda değildi bile. Gerçi bunun için de uyarırdı. İçki içilen yere gidilmez derdi. Kızlar gece dışarı öyle yerlere gitmemeli derdi. Hayırsız babam bile daha ben küçücükken bara, diskoya gidecek olursan bacaklarını kırarım derdi. Deniz halimi fark etmiş olacak ki konuştu.

"O gece kendinde değildi. Sarhoştu ve ben bunu bildiğim halde umursamadım."

Çatık kaşlarla Deniz'e döndüm. Resmen beni rahatlatmak için kendini suçluyordu. Hemen itiraz ettim.

"Saçmalama. Daha ilk dakikadan çok sarhoşsun diye beni uyarmaya başladın, evine bırakayım dedin. Son anda bile, sarhoşsun bence yat uyu dedin. Hatta... hatta emin misin diye sordun."

"Kafan bir milyondu. Bunu biliyordum, görebiliyordum. Sana soru sormam değil, doğru olanı yapıp elimi bile sürmemem gerekirdi." Doktoru unutmuştuk ikimiz de.

"Pişman mısın?" derken içime bir hüzün oturdu.

"ASLA! Sadece ilk gecemizde fırsatçı pisliğin teki gibi davrandığım için kendimi affedemiyorum."

"Öyle değildin. Ben çok edepsiz davranıyordum asıl. Bana kendini affet, o gece olanları unut deyip sen nasıl bunları kafaya takarsın!"

Doktor araya girip "Herkes kendini suçluyor. Peki o geceden sonra birlikte olmaya başladığınız için şikâyetçi misiniz?"

"Hayır!"

"Hayır!"

Aynı anda cevap verince doktor gülümsedi.

"Öyleyse sorun yok. İkiniz de o geceden mutlu olun. Bugünlük bu kadar yeterli diye düşünüyorum. "

Doktorun elini sıkıp teşekkür ettik ve çıktık. Öğle yemeği olarak o mekânda yemek yiyen bir sürü ünlünün fotoğraflarının duvarları süslediği bir çibörekçiye gidip çibörek yedik. Sonrasında Deniz arabayla bizi yere götürüyordu ama neresi hiç bilmiyordum. Kendi de bilmiyordu bence çünkü sürekli navigasyonu takip ediyordu. Sonunda bir kolejin önünde durduk. Deniz kolejin bahçe kapısının yanındaki güvenlikle bir şeyler konuşup yanıma geldi. Arabanın kapısını açıp "İn hadi," dedi. Arabadan indim ve bacağı yüzünden topallayan Deniz'e destek olmak için kolunun altına girerek yürümeye başladım. Arabadan biraz uzaklaşmışken Deniz kumandayla kapıları kilitledi. Okulun boş bahçesine girip bir banka oturduk.

"Ne yapıyoruz burada aşkım?"

"Bekliyoruz bebeğim."

"Neyi?"

"Görürsün, sürpriz."

On beş dakikadır bekliyorduk, sıkılmaya başlamıştım. Sonra zil çaldı ve çocuklar dışarı çıkmaya başladı. Deniz ayağa kalktı. Bakışları keskinleşmişti, birini arıyordu sanki. Sonunda aradığını bulmuş olacak ki gülümsedi. Bana kızıl saçlı küçük bir çocuğu işaret edip "Şu çocuğu görüyor musun?" dedi.

"Evet."

"Peki aranızdaki benzerliği?"

"....."Sandığım şey miydi?

"Adı Emir Eren Taner." Hiç görmemiş olsam da kardeşimin adını biliyordum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken Deniz koşarak çıkışa giden kardeşime seslendi.

"Heeyy ufaklık, baksana." Deniz'i duyunca frenledi ve bize baktı. Ona gülümsemeye çalıştım. Çünkü gözyaşlarımı durduramıyordum.

"Bana mı dedin abi?" Büyümüş de küçülmüştü, laflara bak.

"Evet, gelir misin? Bir şey sormak istiyoruz."

Bir iki adımda yanımıza gelmişti zaten. Deniz yanına çömelip onunla konuşmaya başladı.

"Merhaba, ben Deniz. Senin adın ne?"

"Emir Eren."

"Memnun oldum, Emir Eren." Tokalaştılar. Bense tepelerinde dikilmiş yaşlı gözlerle onları izliyordum. Ama ağlamamam gerekti. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip kendime mukayyet oldum.

"Kaç yaşındasın Emir Eren?"

Eliyle de göstererek "Beş," dedi.

"Emir Eren, biz de senin yaşında bir kardeşimizi bu okula yazdıracağız da, okul iyi mi onu soralım dedim. Kaçıncı sınıfa gidiyorsun sen?"

"Ana sınıfına gidiyorum. Oyuncaklar falan güzel. Ama uyku saati diye bir şey var o çok salak ya. Her gün zorla uyutuyorlar bizi. Bebek miyiz biz?"

Bu sözleri öyle içten bir sitemle söylemişti ki Deniz de ben de güldük.

Deniz, Emir Eren'i tutup yanağından öptü. Ben de öpebilir miydim? Eğildim yanına. Daha çok babama benziyordu, kızıl olan babamdı. Gözleri sarıydı yine babamınki gibi. Benim gözlerim anneanneme çekmişti.

"Merhaba, ben öpebilir miyim?"

"Tamam abla," deyip yanağını çevirdi. İki yanağından ikişer kez öptüm. Bana abla demesiyle duygulanmıştım. Birisi ona seslenince koşarak servisinin yanına gitti, biz de ayağa kalktık. Deniz'e sarılıp göğsünde ağladım bir süre, sakinleşince kafamı kaldırıp ona baktım.

"Teşekkür ederim. Ben asla böyle bir şeye cesaret edemezdim. Onu nasıl buldun?"

"Gürbüz Bey'e en başta söylemiştim daha, o buldurdu. Kardeşinin suçu yok, unutma. Onunla tanışıp vakit geçirmelisin. Sen ondan büyüksün, bu görev sana düşer."

"Biliyorum."

Arabaya bindik ve Deniz'in bacağı benim de ruhum yorgun düştüğü için dönmeye karar verdik. Arabada çok eski anılarıma gömüldüm. Ana sınıfına ilk başladığım günü hatırladım. Babam ve annem önde ben arkada arabayla beni okula bırakmışlardı. Okulun önünde çekilmiş bir fotoğrafımız bile vardı. Gözyaşlarını

yanağımdan süzülürken Deniz bana bakıp "Bilseydim bu kadar üzüleceğini, kayınçoyla yalnız tanışırdım," dedi. Kayınço lafı gülümsememe sebep oldu. Sanırım amacı da beni gülümsetmekti.

Akşam yatağa girdiğimizde, her zaman yaptığı gibi koynuna çekip ayaklarımı bacaklarının arasına koydu. Onun sıcaklığında tüm dertler unutuluyordu. Saçlarımı koklayıp öpünce "İyi ki varsın," dedim.

"Yarın karnendeki notu görünce fikrini değiştirmezsin umarım."

"Kaç verdin?"

"Uyu. Yarın görürsün."

Sabah sivil kıyafetlerle ve saçlarımı maşalayarak hafif makyaj yaptım. Sonuçta karne günüydü. Deniz yine takım elbise giymişti ama. Okul bahçesine benden bir on dakika sonra da o gelmişti. Tüm öğrenciler onun hakkında ve olayı konuşuyorlardı. Benim adını bilmediğim bir öğretmenle konuşarak yanımızdan geçen Deniz, beraat ettiğini ve raporu olduğu halde tatile neden erkenden gitmediğini anlatıyordu.

"....Karneleri ben dağıtmak istedim. Hem de tatil için çalışma cetveli ve ödev vereceğim..."

Sınıfta herkes beklentisizce oturuyordu. Herkes e-okuldan notlarına bakmıştı. Tam bir salak gibi bu benim hiç aklıma gelmemişti. Notu Deniz'in ağzından öğrenmeye taktığım için kafaya, normal yolu unutmuştum. Artık bakmasam da olurdu. Az sonra öğrenecektim nasılsa. Deniz karneleri listeye göre dağıttı.

"Sına Taner."

Kalkıp elinden karnemi ve yanında teşekkür belgemi aldım. Bana hiç bakmamıştı yine. Yerime otururken notlarıma baktım. Geometri yetmiş sekizdi ve matematik de altmış iki. Diğer not-

larım da yetmiş beş ve yüz arasında değişiyordu. Gülümsemem yüzüme yayıldı. Herkes karnelerini alınca bize tatil için ödev verdi ve çalışma cetveli olan kâğıtları dağıttı. Neyse ki çok sıkı bir program değildi.

Herkes birine iyi tatiller dedikten sonra Melis'le koridorda buluştuk. Melis bizim ve onların sınıfından bir grup kız ile buluşup bir pastaneye gidelim istiyordu. Ben de istiyordum ama Deniz izin verir miydi? Mesajla yazsam hayır der, kestirip atardı. O yüzden o topallayarak koridorda ilerken "Hocam!" diye arkasından bağırarak ona yetiştim. Şaşırmıştı ama gözleri dışında yüzünü ifadesiz tutmayı başarıyordu.

"Ne var?"

Bizi çok kişi görüyordu ama kimsenin duymayacağına emin olunca elimdeki çalışma cetvelini uzatıp parmağımla bir noktayı işaret edip sessizce "Melis ve kızlarla pastaneye gidebilir miyim?" diye sordum.

"Neresi?"

"İnci, bistro olan." O sormadan pek çok şubesi olan pastanenin hangine gideceğimizi söylemiştim.

"Tamam. Cihat'la Baran dışarıda değil nasılsa. Ama telefonun açık ve yanında olsun. Bir de hava kararmadan evde ol."

"Tamam baba!"

Ondan ayrılıp kızların yanına döndüm. Kafede oturmuş siparişlerimizi yiyip içerken masamıza Talha geldi. Melis hemen kaşlarını çatmış ona bakıyordu, hemen çıkıştı.

"Ne var, ne istiyorsun?"

Çok sıkıntılı gözüküyordu Talha. "Şeyy... Ben senden özür dilerim Melis. Sana söylediklerim için."

"İftirayı Sina'ya attınız. Benden değil, asıl ondan özür dile."

"Senden de özür dilerim Sina."

Cevap vermedim. Ne diyecektim ki? Pek de iftira atmamıştı. Bana hakaret etmesi dışında bir kötülük yoktu ortada. O yine Melis'e döndü.

"Kendimi affettirmek için sizi sinemaya götürmek istiyorum."

Ben hemen Melis'e dönüp "Ben gelemem. Dayım izin vermez," dedim. Talha hemen "O zaman seninle gidelim Melis," dedi. Melis de istemem yan cebime koy havalarındaydı.

"Hangi film?"

Melis filmin adını duyunca hemen kabul etti. Bizim Deniz'le gittiğimiz filmdi. Ben eve, onlar da sinemaya gitmek üzere pastaneden çıktık. Eve geldiğimde Deniz bavul hazırlıyordu. Hem de öyle ufak tefek falan değildi. Beni görünce "Hoş geldin aşkım," dedi.

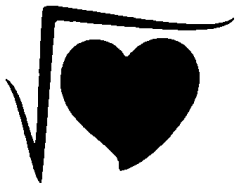
"Hoş bulduk."

"Sen de bavulunu hazırla. Yarın sabah erkenden yola çıkıyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Trabzon'a."

***

Bölüm 9

Şurimşine?

Deniz'e boş gözlerle bakarken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Tatili evde baş başa geçirsek ne olurdu? Amacı neydi? Niye gidiyorduk ki? Aklıma gelen bu isyan cümlelerini tek bir kelimede dillendirdim.

"Neden?"

"Tüm ailem seni çok merak ediyor. Seni onlarla tanıştırmak istiyorum."

Ailesiyle tanışmanın lafı bile strese girmeme yetmişti. Onunla evlenmeden birlikte yaşıyordum, ailesinin yüzüne nasıl bakarım? Üstündeki uzun kollu koyu mavi tişörtle öyle yakışıklıydı ki, bir an her şeyi unutup ona odaklandım. Dikkat dağıtıcı derecede çekiciydi. Yine de kafamı toplamayı becerip asıl korkularımı dillendirdim.

"Deniz, ailenle tanıştırılmaya layık olduğumu düşünmüyorum." Hemen kaşlarını çatmıştı. Onu kızdırdığımı bilsem de konuşmasına müsaade etmeden devam ettim. "Benim yüzümden ailene yalan söylemeni asla istemiyorum. Nasıl tanıştınız gibi basit bir sorunun cevabı bile ya yalan olacak ya da utançtan ölmeme sebep. Evlenmeden oğullarıyla birlikte olan bir kadını hiçbir aile hoş karşılamaz."

Deniz çatık kaşlarla üstüme üstüme yürümeye başladı. Artık eskisi gibi korkmuyordum ondan ama şu an biraz tırsmama neden oldu birden. Yanıma yaklaşınca gerilemek istedim, beni hemen kollarımdan yakaladı. Hâlâ çatık kaşlarla sinirli bir şekilde gözlerime bakıyordu. Konuşmaya başladığında sesi çok kızdığı zamanlarda olduğu gibi sakin ve tek düze çıkıyordu.

"Seni evime ve yatağıma almaya layık gördüysem, ailemle tanışmaya zaten layıksındır. Ailem benimle yaşadığını biliyor ama yattığımızı bilmiyor. Yalan söylemeye gerek yok, bazı detayları kendimize saklamamız yeterli olacaktır."

"Deniz aynı evde yaşadığımızı biliyorlar diyorsun, illa ki şüpheleneceklerdir. Nasıl yüzlerine bakarım?"

Derin bir nefes verdi, sakinleşiyordu. Bunu çatık kaşlarını düzeltmesinden anlayabiliyordum. Beni bırakıp dolaptan kıyafet almaya yürürken asıl şok eden cümleyi söyledi.

"Dedem zaten biliyor."

"Ne?! Nasıl?"

"Afyon'daki otel kayıtları nasıl silindi sanıyorsun? Dedemi arayıp durumu anlattım. Kayıtları o sildirdi ve seninle tanışmak kaydıyla annemlere bir şey dememeyi kabul etti."

"Deniz alt tarafı yattığın kadınım! Bunu biliyorsa neyimi merak ediyor?!" Ağlamamak elimde değildi. Deniz bu kez bıkkın

bakarak yanıma geldi ve beni kolumdan çekip yatağın ucundaki kadife beyaz pufun üstüne oturttu. Kendi de yanıma oturup elinin tersiyle ardı arkası kesilmeyen gözyaşlarımı sildi. Ucuz olduğumu bilmek canımı yakıyordu ama öyleydim. Deniz yaşlı gözlerime bakarak çok ciddi bir şekilde konuşmaya başladı.

"Ben liseyi Trabzon'da değil, İstanbul'da bir kolejde okudum. Dedem İstanbul'da yaşıyordu ve beni çok sevdiği, iyi bir eğitim almamı istediği için beni yanına aldı. Kolejdeki kızlar çok rahattılar. Senin de söylediğin gibi sıraya girdiler benimle birlikte olabilmek için. Ben lisede kimseyle çıkmadım bile. Dedem on sekizime girince, malı mülkü üstüme bu yüzden yaptı. Yani benim önüme gelenle düşüp kalkmadığımı bilir. Üniversitedeki kız arkadaşlarımdan da ailemden kimseye bahsetmedim bile. Onların karşısına ilk kez bir kızla çıkacağım. Sen sevdiğim kadınsın. Seni bu yüzden merak ediyorlar."

Gözyaşlarım durmamıştı, yüzümü boynuna gömüp beline sarıldım. Saçlarımı öpüp "Sina niye bana inanmıyorsun? Kimse seni hor görmeyecek. Hepsi seni çok sevecek. Ailemi tanıyorum," diye teminat verdi. Sevilecek bir yanım yoktu ki benim. Deniz kafamı tutup yüzümü kaldırdı ve dudaklarımı yumuşak bir şekilde öpmeye başladı. O an her şey önemini yitirdi. Dudaklarının tadını alınca tüm düşünceler ve endişeler yok oldu, gözyaşlarım durdu. Uzun süren masum öpüşmemizin ardından bana bakıp gülümseyerek "Ağladıktan sonra çok tatlı olduğunu söylemiş miydim?" dedi. Ona gülümseyerek kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Hadi kalk, hazırla bavulunu. Yarın sabah hızlı trenle Ankara'ya gidiyoruz. Pazartesi sabah 8.30'da da uçakla Ankara'dan Trabzon'a."

"Uçağa mı bineceğiz?" Daha önce hiç uçağa binmemiştim haliyle heyecanlanmadan edemedim. Her şeyin ilkini onunla yaşıyordum adeta.

"Evet. Bu bacakla Trabzon'a kadar araba kullanamam."

"Madem uçak pazartesi, niye yarın gidiyoruz Ankara'ya?"

"Ben de senin annenle tanışmak istiyorum. Ankara'daki evimi hâlâ kapatmadım. Hafta sonu orada kalır ve iki gün de olsa anneni ziyaret ederiz. Tabii senin için bir sakıncası yoksa. Bence artık senin yalnız olmadığını görmek anneni mutlu eder."

Yine gözyaşlarım geri gelmişti. Nasıl düşünceli bir insandı Deniz. Annemi görme düşüncesi içimin özlemle yanmasına sebep oldu. Ama akan gözyaşlarım özlememi söndüreceği yerde alevlendiriyordu.

"Annen Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yatıyor, değil mi?"

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Dedim ya Gürbüz Bey'den daha ilk başta seni buraya getirdiğim gün telefonda konuşurken, seni ve aileni araştırmasını istemiştim. Babanın ne iş yaptığını daha ilk baştan biliyordum. Sadece sen de tam olarak ne iş yaptığını biliyor musun diye merak ettim."

O günü hatırlıyordum. Ben kaçırıldığımı sanıyordum. Deniz mutfakta biriyle konuşuyordu. Tabii ben onu Cihat ve Baran sanmıştım. Artık ağlamıyordum ama Deniz'in bir sözü kafama takılmıştı. 'Tam olarak ne iş yaptığını...'

"Babam tam olarak ne iş yapıyor?"

Deniz'in yüzünde sıkkın bir ifade vardı. Cümleyi nasıl toplayacağını bilemiyor gibiydi. "Baban iki yıl önce fuhuşa mekân sağlamaktan tutuklanmış. Gerçi para cezasıyla yırtmış, pek bir önemi yok yani."

Nasıl önemi olmazdı? Bu çok utanç vericiydi! Deniz yine sana sıkı sıkı sarıldı ve "O yüzden o nafaka parasını almanı istemedim," dedi.

Kafamı kaldırıp "Nafaka yatırmıyor ki, öyle demiştin," dedim.

"O konuda yanılmışım. Yani ilk başta Sevda Hanım'ın defterine yazdıkları yüzünden cidden öyle sandım. Reşit olduğun için nafaka alamayacağını. Ama kız olduğun için evlenene ya da çalışana kadar sana bakmak durumundaymış. Gürbüz Bey söylediğinde sana söylemeliydim aslında."

"İstemiyorum o parayı! İyi yapmışsın." Deniz beni hiç nafakasız bırakmamıştı. Ben de nafakanın yattığı hesaba hiç bakmamıştım. Demek hâlâ yatıyordu para. Ama kirli, iğrenç, namussuz yollarla kazanılmış o parayı istemiyorum artık. Deniz bozulan moralimi düzeltmek için "Kalk artık, hazırla bavulunu. Yoksa seni annenle tanıştırmaya layık bulmadığını düşüneceğim," dedi. Yüreğimde anne ve babamın ağır yüküyle kalkıp dediğini yaptım. Bavulumu portmantodan alıp Deniz'in yanında, yatak odasında hazırlamaya koyuldum. Birden aklıma Deniz'in ailesine eli boş gitmenin ayıp olacağı geldi.

"Deniz hediye almamız gerek."

"Kime?"

"Ailene."

"Ne hediyesi, o da nereden çıktı?"

"Çinisi meşhur ya buranın, ailene çini bir şeyler alabiliriz."

"Boş ver, kim uğraşacak şimdi!"

"Deniz gelmem o zaman. Eli boş gidemem."

"Tamam başımın belası, tamam!"

Gülümseyerek bavulumu hazırlamaya devam ettim. Akşamüzeri arabayla Çiniciler Çarşısı'na gidip bir sürü çini tabak,

fincan takımı ve vazo aldık. Bunlar Sebanur Teyze ve Duru içindi. Deniz'in babası için de çiniyle yapılmış bir tablo satın aldık. Deniz kırılmadan bunları Trabzon'a kadar nasıl taşıyacağız diye söylenip durdu. Hâlbuki hepsini benim tembihlerimle çok güzel sarıp paketlediler. Hiçbir şey olmazdı.

O gece annemi görecek olmanın verdiği heyecan ve Deniz'in ailesiyle tanışacak olmanın stresiyle doğru düzgün uyuyamadım. Sabah Deniz erken saatte uyandırınca gözlerimi zor açtım. Giyindik ve Deniz'in çağırdığı taksiyle tren garına gittik. Taksi şoförü bavullarımızı indirirken Deniz tedirgin bir şekilde gözleriyle küçük garı tarıyordu. Tanıdık birileri var mı ve görülebilir miyiz diye kontrol ettiğini biliyordum. Birazdan gergin kasları gevşeyince çok da kalabalık olmayan garda tehlike arz edecek kimse olmadığını anladım. Trene binmeden Deniz poğaça ve iki çay aldı. Tren hareket etmeden kâğıt bardaklardaki sıcak çayı yudumlayıp poğaçaları yedik. Tren hareket ederken Deniz vagonu kolaçan edip tanıdık olmadığından emin olunca sırtımı göğsüne yaslayıp sarıldı. Birlikte camdan dışarıyı izlerken tünellerden geçtiğimizde cam ayna gibi oluyor ve yansımamızı görüyorduk. Birlikte çok güzeldik. Deniz yine yansımamızın gözüktüğü bir anda "İstanbul'da bindiğim metro ve tramvayı saymazsak, ilk kez trenle yolculuk ediyorum," dedi.

"Biz annemle anneannemi ziyarete, Eskişehir'den Kütahya'ya hep trenle gelirdik."

"O zaman söylesene bunda tuvalet var mı? Eskişehir'e kadar çişimi tutabilir miyim bilmiyorum."

Sözleri çok içten gülmeme sebep oldu. O da benimle birlikte gülüyordu. Sonunda gülmeye ara verip "Evet, var. Her iki vagonun arasında tuvalet olur," dedim.

"Süper." Saçıma acele bir öpücük kondurup kalktı ve vagonun sonuna doğru yürüdü. İki dakika sonra geldiğinde gülümsüyordu.

"Rahatladım yeminle."

Yanıma oturup bana sarılırken yine gülme krizine tutulmuştuk. Onun gibi bir adamın çişini sıkıntı etmesi komik geliyordu doğrusu. Eskişehir'e kadar normal olan yolculuğumuz, Eskişehir'den itibaren hızlı trenle devam etti. Çünkü hızlı tren Eskişehir'den itibaren başlıyordu. Ankara'ya yaklaştığımızda Deniz, kulağıma fısıldayarak uyandırdı.

"Aşkım geldik sayılır. Uyan hadi meleğim."

Telefonuyla oynayan Deniz'e baktıktan sonra camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. Tren ineceğimiz istasyona geldiğinde, Deniz bavullarımızı indirdi ve ikisini de çekmeye başladı. Kendi bavulumu zorla elinden alıp "Hâlâ dikişlerin var unutma!" diye onu payladım. İstasyondan çıktığımızda taksilere doğru yol alırken biri "Deniz!" diye seslendi. O an gri bir aracın yanında duran iki genç adamın bize el salladığını fark ettim. Deniz de o çocuklara el salladı ve boşta olan eliyle beni kolunun altına aldı ve onlara doğru yürümeye başladık. Arabanın yanına varmadan çocuklardan biri bize doğru geldi ve "Hoş geldin kardeşim," deyip Deniz'e sarıldıktan sonra benim elimdeki bavulu alıp arabanın bagajına yerleştirdi. Aynı şekilde diğer çocuk da Deniz'e sarıldı ardından da ikimize bakıp "Hoş geldiniz," dedi. O da Deniz'in bavulunu aldı. Deniz bana arka kapıyı açtı, ben de bindim. O da yanıma oturunca arkadaşları da öne yerleşti ve şoför koltuğunda oturan çocuk arabayı çalıştırırken dikiz aynasından bize bakıp "Eee tanıştırmayacak mısın bizi?" dedi. Benden bahsediyordu. Deniz gülümsedikten sonra "Kız arkadaşım Sina. Sina bunlar da üniversiteden

sınıf arkadaşlarım Gökhan ve Burak," dedi. Eliyle işaret ederek göstermişti. Arabayı kullanan ve bize soru soran Gökhan'dı.

"Memnun oldum."

"Ben de. Deniz ne hayırsızsın oğlum ya! Chek in yapmasan Ankara'ya geldiğini bile bilemeyeceğiz."

"Ben de diyorum bunlar kokumu mu aldı?"

Burak "Biz de matematik öğretmeniyiz ama özel bir okulda Atanabilecek puanı alamadık maalesef. Siz ne iş yapıyorsunuz?" diye durduk yere sorunca ne diyeceğimi bilemedim. Deniz kolunu omzuma dolayıp sınıfta daima takındığı o soğuk yüz ifadesiyle "Öğrenci," dedi.

Burak "Hangi bölümü okuyorsun? Eğitim bilimlerinde misin?" diye sordu. Belli ki beni üniversite öğrencisi sanmıştı. İçimden Deniz'in gerçeği söylememesi için dua etmeye başladım. Deniz yine buz gibi sesiyle cevap verdi.

"Hayır. Üniversite öğrencisi değil, benim öğrencim."

"Ne?!" Gökhan araba kullandığını unutup arkasına dönmüştü. Burak ise donup kalmış bize bakıyordu. Utançtan kafamı kucağımdaki ellerime indirdim. Deniz, Gökhan'ı yine o sert sesiyle uyardı.

"Önüne bak, kaza yapacaksın!"

Burak "Nasıl öğrencin?" diye sordu. Anlayamıyor gibiydi.

"Matematik ve geometri derslerine giriyorum. Ayrıca sınıf öğretmeniyim."

"Deli misin sen?! Kaç yaşında peki?"

"On sekiz."

"Deniz inanamıyorum. Ya ailesi?"

"Ayrı yaşıyor. Benimle kalıyor."

Konuşmaya dâhil olmayan Gökhan arabayı hemen sağa çekip sertçe frene bastı. Arkasına dönüp "Deniz sen kafayı mı ye-

dın?! Lütfen düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle!" diye Deniz'i paylad.

Yattığımızı söylemesin diye Deniz'in dizini sertçe sıktım. Zaten yeterince rezil olmuştum, fazlasına gerek yoktu.

"Göründüğü gibi değil, bilmediğin şeyler var." En azından evet dememişti ama Gökhan her şeyi anlamıştı yine de. Ne olurdu Deniz inkâr edip yalan söyleseydi?

"Kız küçük Deniz ve öğrencinle ilişkin var. Bu durum ortaya çıkarsa..." Cümlenin devamını getirmedi.

"Seni ilgilendirmez Gökhan! Sordunuz, gerçeği söyledim. Hem sen beni tanımıyor musun? Şimdi bize eve bırakacaksanız bırakın, işimiz var. Daha Numune Hastanesi'ne gideceğiz."

Gökhan arabayı tekrar çalıştırırken, Burak "Hastanede ne işiniz var?" diye sordu.

"Sina'nın annesi orada yatıyor, ziyaretine gideceğiz. Pazartesi de Trabzon'a uçuyoruz, Sina'yı ailemle tanıştıracağım."

"Ciddisin ve o yüzden böylesi bir konuda bu kadar vurdumduymazsın. Harbi âşık olmuşsun!"

"Evet.

Gökhan bu kez arkaya dönmeden "Yine de okulunun bitmesini bekleyebilirdin," dedi.

"Yine söylüyorum, bilmediğin şeyler var. O zamana kadar Sina'yı bir başına bırakamazdım."

O dakikadan sonra arabada çıt çıkmadı ve yolcuğumuz Kızılay'da bitti. Bir apartmana girdik, bavullarımızı çeken Burak ve Gökhan da bizimle geldiler. Hep birlikte bavullarla asansöre sığıştık ve kaçıncı kata basıldığını göremeden yükselmeye başladık. Çocuklar yine bavullarımızı çekerken Burak, Deniz'in topalladığını fark etti.

"Bacağına ne oldu?"

"Eve geçelim, anlatırım."

Deniz cebindeki anahtarlıktan uygun anahtarı seçip kilide taktı ve kapıyı açtı. Biz önden girdik, bavullarımızla çocuklar da arkadan. Salona geçtiğimizde kimsenin yüzüne bakamıyordum. Deniz yüzümü eliyle yukarı kaldırıp "Biraz uyuyup dinlenmek ister misin?" diye sordu. Hemen kafamla onayladım, bu nahoş durumdan kaçmak için iyi bir bahaneydi. Deniz elimden tutup hole çıkardı. Bavulumu çekip koridorda ilerlemeye başladı. Sağdan ikinci kapıyı açtı ve girdik. Burası yatak odasıydı.

"Hadi üstünü değiştir, gir yatağa. Birazdan çocukları yollayıp ben de gelirim yanına. Akşama altı gibi anneni ziyaret için hastanede olmalıyız."

"Tamam."

Üstümdeki boğazlı mor kazağı çıkardım. Bavulu açıp içinde tişört ve eşofman aramaya koyuldum. Deniz arkadan yaklaşıp atletimi çıkardı. Sonra da kendi üstündekileri çıkarıp sarıldı. Elleri sırtımı okşarken evin zili çaldı. Ben irkilirken Deniz hiç oralı olmadı.

"Zil çaldı."

"Çocuklar bakar, boş ver."

Deniz dudaklarımı iştahla öpüp beni yatağa itti ve üstüme çıktı. İkimizin de kot pantolonları hâlâ üstümüzdeydi. Deniz'in elleri belimden göğüslerime ulaştı. Dudaklarımı kurtarıp "Deniz, hastayım." dedim.

"Biliyorum. Bir şey yapmayacağız, sadece oynaşıyoruz."

Tekrar dudaklarıma gömülüp dilini ağzımda gezdirirken, elleri beni okşayarak bedenimde dolaşıyordu. Kalbim gümbürdüyordu. Salondan konuşma sesleri geliyordu. Belli ki eve birileri

daha gelmişti. Çok tedirgin olmuştum. İçerdekilere yakalanmaktan korkuyordum ama Deniz çok rahattı. Deniz dudaklarımdan boynuma geçince bir kaç inilti ağzımdan kaçtı. İkimiz de kısık sesle inliyorduk. Sonunda "Deniz yakalanacağız!" diye fısıldadım. Deniz, kafasını kaldırmadan sadece bir zevk iniltisi koyuverirken, odanın girişinden bir kadın sesi "Yakalandınız bile," dedi. Ben ellerimle göğsümü kapattım hemen. Deniz de üstümden doğrulup kapının eşiğinde bekleyen sesin sahibine döndü. Ben üstümü düzeltip doğrulurken Deniz kadını payladı.

"Burada ne işin var?!"

"Deniz'in bir kız arkadaşı var, şimdi de kızla içeride dediler, inanamadım. Gözlerimle görmek istedim. Gay olduğuna öyle emindim ki."

"Çık dışarı Burçin!"

Ben de yataktan kalkıp Deniz'in yanına geldim, eski kız arkadaşını merak ediyordum. Belli ki o da beni merak ediyordu. Deniz beni kolunun altına alıp iki kolunu da bana sararken, o hiç gözlerini kırpmadan yarı çıplak vücutlarımızı izliyordu. İnanamayan gözlerle bana bakıp "Deniz'le yatıyor musunuz?" diye sordu.

Normalde bu soruya cevap vermezdim ama Deniz'i gay sandığını söylemişti. Bu çok komikti doğrusu. Kumral saçlarını kafasının tepesinde toplamış Burçin'in bol makyajlı yüzüne bakıp "Evet," dedim. Tuhaf ama ondan utanmıyordum. Burçin iri koyu renk gözlerini iyice açıp "Seksten bahsediyorum küçük kız. Öpüşüp koklaşmaktan değil. Ben önünde soyunurken, soyunmamı engelleyip beni kovdu. Gay olduğunu göreceksin!" dedi. Elimde olmadan kahkahayı koyuverdim.

"Deniz ve gay olmak!" Gülmemi durduramıyordum. Deniz de bana gülümsüyordu. Sonunda gülmeye ara verip "Seksin ne

olduğunu çok iyi biliyorum. Deniz beni geceleri seks için uyutmuyor diyebilirim. Öyle bir adama gay demen çok komik," diye alay edince kızın yüzü düşmüştü. Deniz'e bakıp "Ne farkı var? Benden fazlası ne?" diye sitem edip sordu. Deniz gözlerini gözlerime kilitledi ve bana bakarak konuşmaya başladı.

"O her şeyiyle sadece benim. Güzelliğini ve çekiciliğini zaten görüyorsun. Şimdi çık dışarı ve def ol evimden!"

Burçin ağlamaklı yüzüyle son kez bize bakıp çıktı ve arkasından kapıyı çarptı. Hemen sonra ikinci bir çarpma sesi, bize onun evden gittiğini haber verdi. Deniz az önce giden Burçin'e aldırmadan yine dudaklarımı sömürmeye başladı. Beni kucağına alıp yatağa yatırdı. Kotumu çıkarınca panikledim ama kalkıp bavuldan bir eşofman altı uzatınca amacını anladım. Sonra da bir tişört verdi ve ben giyinirken kendi de az önce çıkardıklarını giyinip yanıma yattı. Yorganı üstümüze çekti. Beni göğsüne yatırıp "Uyu meleğim," dedi. Yorgundum ve Deniz'in kalp atışlarını dinleyerek hemen uykuya daldım.

Uyandığımda Deniz yanımda yoktu. Annelerinin uyuttuktan sonra yanından kalktığı küçük çocuklar gibi beni uyutup gitmişti. Hava alacakaranlıktı. Kaç saat uyumuştum acaba? Bavulumun üstünde duran kol çantamdan telefonumu alıp saate baktım. Saat dört olmuştu ve iki mesaj gelmişti. İkisi de Melis'tendi.

'Dün sinemada çok garip şeyler oldu. Talha bana karşı çok garip davranıyordu. Sanırım benden hoşlanıyor :)) Sence ne yapmalıyım? Bugün buluşup konuşalım mı?'

'Heeyyy!! Orada mısın Sina? Kızım cevap yazsana :('

Hemen onu aradım.

"Alo, Sina öldün mü kızım ya? Sabahtan beri cevap bekliyorum senden."

"Kusura bakma, duymamışım. Biz Ankara'dayız."

"Ne zaman gittiniz? Hayırsız insan Allah'a ısmarladık der."

"Bu sabah trenle geldik."

"Neden?"

"Annemi ziyaret edeceğiz, annemle tanışmak istiyor Deniz. Pazartesi de uçakla Trabzon'a geçiyoruz, beni ailesiyle tanıştıracak."

"Oha!!! Kızım bu seninle evlenecek!"

"Onu nereden çıkardın?"

"Görürsün bak! Ben de Melis isem sana evlilik teklifinde bulunacak. Kaptın kız matematikçiyi." Çok mutlu olmuştu. İçten kahkahalarla gülüyordu ama yanılıyordu.

"Melis kendi kendine gelin güvey oluyorsun."

"Şapşal turuncu kafa, hiç anlamıyorsun böyle işlerden."

"Sen çok anlıyorsun da ne oluyor? Talha'yla ne yaptın, anlat bakalım."

"Çok mahcup ve utangaçtı, özür dileyip durdu. Belli bir sıkıntısı var. Ben filmdeki çocukları beğenince kıskançlıktan rengi değişti. Sonra bunu denemek için, başroldeki kız çok güzel değil mi dedim. Senden güzel değil dedi."

"Asıl senin talibin var baksana."

"Evet, ben de anladım zaten ama kafam karışık. Sana yaptıkları ve bana söylediği sözler... Bunları unutamıyorum. Hesabını sormadan içim rahat etmez."

"Haklısın. Sonuçta kafasında tepsi kırdın."

"Ee şimdi sen tüm tatil yoksun, yalnız kaldım."

"Talha var ya."

"Ooff turuncu kafa! Sen kendine bak. Evli, mutlu, çocuklu dönersin artık Trabzon'dan."

"Çenen düştü Melis. Kapatıyorum, öptüm seni."

"Ben de turuncu kafa. Gülistan Teyze'ye selam söyle benden."

"Tamam. Baş üstüne."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp Deniz'i bulmak için salona doğru yürümeye başladım. Salonun kapısına gelince Deniz'in anlam veremediğim sözlerini duydum.

"Sadece okulunun bitmesini bekliyorum."

Ne için bekliyordu ki? Çok merak etmiştim ama yine de daha fazla kapı dinlemenin doğru olmayacağını düşünüp salona girdim. İçeride Deniz hariç beş çocuk vardı. Deniz beni görünce gülümsedi.

"Uyandın mı bebeğim?" dedikten sonra yerinden kalkıp beni kolunun altına aldı ve yeni gelen üç çocukla beni tanıştırdı. Hepsini sırayla işaret etti.

"Arda, Tunç ve Yavuz."

Hepsi ayağa kalkıp elimi sıktı. Gökhan bana bakıp "Biz kalkalım. Zaten siz de hastaneye gideceksiniz," dedi. Hâlâ ilişkimizi onaylamadığı ses tonu ve tavrından anlaşılıyordu.

Hep birlikte ayaklanırlarken Yavuz, Deniz'in eline bir araba anahtarı bırakıp "Abi araba sende kalsın," dedi. Deniz de "Sağ ol, kardeşim," deyip sarıldı. Misafirleri uğurlayıp üstümüzü değiştirdik ve Yavuz'un arabasıyla hastaneye doğru yol aldık. Yol kenarındaki bir çiçekçide Deniz annem için çok hoş bir buket yaptırdı. Tekrar yola çıktığımızda annemi görecek olmanın verdiği mut-

luluk ve heyecanla camdan dışarıyı seyredip Etnografya Müzesi'ni görmeyi bekliyordum. Çünkü hastane ve müze çok yakındı.

Sonunda müzeyi görünce oturduğum koltukta doğruldum. Deniz arabayı park ederken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Hastaneye nasıl girdik, annemin odasının yerini öğrenip nasıl çıktık bilmiyorum bile. Annemi görme heyecanıma, bir de annemin Deniz'e vereceği tepki eklenmişti. Annemden başka üç hastanın daha yattığı odaya girdiğimizde Deniz'in elini sıktım. Çünkü annem kapıya en yakın yataktaydı ve bizi görmüştü. Bana gülümseyerek şaşkın şaşkın bakıyordu. Ben de dolan gözlerimle ona gülümsedim ve Deniz'in elini bırakıp hemen anneme sarıldım. Zayıflamıştı. O da bana sarılıp beni kokladı ve "Yavrumm, kınalı kuzum benim," diyerek saçlarımı sevdi. İkimizin de gözyaşları sel olmuştu. Sadece otuz yedi yaşında olan annemin beyaz yazmasının önünden çıkmış olan saçları grileşmişti. Eskiden kumral ve çok güzel saçları vardı. Ama şimdi ela gözleri yorgundu, yaşlı gözüküyordu. Yine de bir zamanlar çok güzel olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Üstündeki beyaz üstüne mor çiçekli geceliğinin içinde bir dal kadar narin ve kırılgandı. Dakikalarca benim "Annecim," deyip öpüp koklamalarım, onun beni felçli olmayan sağ koluyla sıkı sıkı sarıp "Annesinin kuzusu mu gelmiş?" diye gözyaşlarıyla sevmesi bize uzaktan bakan Deniz'i duygulandırmıştı. Bize şefkatle bakıyordu. Annem beni sağ eliyle kendinden uzaklaştırıp "Dur şöyle bir bakayım sana," dedi. Artık gözyaşları durmuştu.

"Benim kızım ne güzel olmuş! Maşallah yavrıma. Büyümüş, gelinlik kız olmuşsun." Son sözleri Deniz'e kaçamak bir bakış atıp kızarmama sebep oldu. Annem bunun üzerine Deniz'e baktı ve bana dönüp "Bu kim?" diye sordu. Deniz yanımıza gelip elindeki buketi annemin başındaki komedine koyup benden önce

"Deniz ben, Sina'nın sevgilisiyim," dedi. Kızarmıştı söylerken. Mahcup bir şekilde annemin elini öptü. Annem şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ben de kızardım. Bir de Deniz'le yaptıklarımı bilse, bir daha yüzüme bakmazdı herhalde. Bunları düşünce çok kötü hissettim. Annem Deniz'e bakıp "Ben de Gülistan. Memnun oldum. Sen kaç yaşındasın oğlum?" dedi.

"Yirmi üç efendim."

"Ne işle uğraşıyorsun?"

Deniz derin bir nefes alıp bana baktı. Gözlerimi açıp hayır anlamında kaşlarımı kaldırdım.

"Dedemin bir inşaat şirketi var. Onun gayrimenkullerini yönetiyorum." Deniz'in gerçeği söylememesi üzerine rahatladım. Annemin bin tane derdi vardı zaten, bir de ben üzemezdim onu.

"Kütahyalı mısınız? Kimlerdensiniz? Belki tanıyoruzdur, benim rahmetli annem de Kütahyalıydı."

"Hayır. Ben Trabzonluyum. Bir inşaat işi için Kütahya'dayım."

"Anladım." Annem son cümleden pek mutlu değil gibiydi. Bana bakıp "Kızım bana bir su alıp getirsene," dedi. Deniz "Ben alırım," diye gidecekken annem "Sen dur oğlum. Misafir sayılırsın, Sina getirir," diye buyurdu. Amacı Deniz'le yalnız kalıp onu sorguya çekmekti. Deniz de anlamıştı ve hiç itiraz etmeden yatağın yakınındaki bir sandalyeyi çekip annemin tam karşısına oturdu. Ben de aklım onlarda, zemin kattaki kantine yol aldım.

***

Gülistan Teyze bana soğuk terler döktürecekti, belli olmuştu. Ciddi bir ifadeyle bana bakıp "Kızımla gönül mü eğlendiriyorsun?" dedi.

tanıştırmak istiyorum. Eğer sizin de rızanız olursa bu yaz Sina ile evlenmek istiyorum."

"Daha küçük Sina'm. Evlenecek yaşta değil," deyince yine kendimden nefret ettim. Ona evlenmeden elimi sürmemeliydim. Her şeyin en iyisini ve en güzelini hak ediyordu Sina. Ama olan olmuştu işte. Yine de uygun bir şekilde Gülistan Teyze'yi ikna etmeye çalıştım.

"Sonuçta on sekizini geçti. Küçük denemez."

"Olmaz. Okuyacak benim kızım."

"Elbette, ona asla itirazım yok. Biz evliyken de pekâlâ üniversiteye gidebilir."

"Yok çoluk çocuğa karışırsınız, okulu bırakır. Siz bir yüzük takın, üniversite bitince evlenirsiniz."

"Anlaşalım seninle Gülistan Anne." Özellikle anne demiştim. Amacım kayınvalideme kendimi sevdirmekti. Malum hâlâ kızını bana vermiyordu. "Ben üniversitesi bitinceye kadar çocuk yapmayacağımıza söz vereyim, sen de bu yaz evlenmemize müsaade et."

Gülistan Anne gülümsedi. "İyi, öyle olsun bakalım. Zaten ben burada, babası hayırsız... Bir başına kalacağına en azından sahipli olur yavrum."

"İçiniz rahat olsun. Ben Sina'yı asla bırakmam. Şu anda ona en iyi şekilde baktığımdan emin olabilirsiniz."

"Bak oğlum, benim kınalı kuzum, yaralı ceylan gibidir. Hor görüp kötü davranma yavruma. Onun yarası çoktur zaten."

"Biliyorum. Benim amacım Sina'ya kol kanat germek ve o yaralarını sarmak, onu mutlu etmek. Kızınızı çok seviyorum. Gözünüz arkada kalmasın."

"Seni tanımıyorum hiç. Bir tek müstakbel damat yakışlı diyebilirim o kadar." Mahcup bir şekilde gülümseyip ağzı, burnu, yüz tipi Sina ile aynı olan Gülistan Anne'ye "Teşekkürler. Sina'nın güzelliğini sizden aldığını düşünürsek ben de müstakbel kayınvalidemin güzel olduğunu söyleyebilirim," dedim.

"İlahi çocuk." İkimiz de gülümserken "Yalnız bir ricam var," dedim.

"Buyur, söyle evladım."

"Sina onunla evlenmek istediğimi henüz bilmiyor. Ona sürpriz yapıp romantik bir evlilik teklifinde bulunmak istiyorum. O yüzden sır olarak kalabilir mi bu aramızda?"

"Olur evladım."

"Teşekkür ederim."

Sina elinde bir şişe su ile birazdan gelince ben anne kız hasret gidersinler diye yanlarından izin isteyip kalktım. Hem Gülistan Anne'nin doktoruyla da görüşecektim.

Sina haklı olarak annesinin, öğretmeni olduğum gerçeğini bilmesini istememişti. Kadıncağızın hastalığı sıkıntıydı zaten. Gülistan Anne'nin sol tarafı felçliydi. Doktordan aldığım bilgilere göre intihar etmesinin sebebi ruh hali değildi. Tümör beyninde adını hatırlayamadığım noktalara baskı yaptığında, zihinsel dengesi bozulup halüsinasyonlar görüyor ve intihara meyilli oluyormuş. Doktor şimdi aynı zamanda psikolojik tedavi uygulayıp ilaç verdiği için artık halüsinasyon görmüyormuş. Kötü haberse, kanser son seviyedeydi. Kadıcağız son demlerini yaşıyordu. Bunu Sina'ya nasıl söylerdim hiç bilmiyorum. Ama annesinin intihar sebebin hastalığı olduğunu söyleyecektim.

Ben odaya girdiğimde Sina mahcup bir şekilde benden bahsediyordu. Belli ki sorgu sırası ondaydı. İkisi de beni fark etmemişti. Kapı eşiğinde öylece dikilip onları dinliyordum.

"Çok iyi bana karşı. Beni kaç kez zor durumdan kurtardı. Beni gerçekten seviyor, bunu anlayabiliyorum."

"Sen de onu seviyor musun?"

Sina annesinden utanmıştı. Kafasını yere indirip kızararak "Evet, hem de çok," dedi.

Yalandan bir öksürükle kendimi belli ettim. İkisi de bana gülümseyerek baktı. Bir sandalye çekip yanlarına oturdum ve sohbet etmeye başladık. Kayınvalideme kendimi sevdirmiştim. Bana güvenmeye başladığını da fark ediyordum. Sina annesini üzecek detayları atlayarak başına gelen belayı anlatınca Gülistan Anne bana teşekkür üstüne teşekkür etti. Gözüne girmiştim artık tam anlamıyla. Sina derslerinden, Melis'ten, Kütahya'dan bahsetti. Gülistan Anne çok mutlu olmuştu. Sina güle oynaya anlattıkça o, daha da mutlu oluyordu. Ziyaret saati bitmesine rağmen doktordan aldığım özel izinle üç saat daha oturduk. Doktora kendi numaramı verip en ufak ihtiyaç ya da gerekli durumda beni aramasını söylemiştim. Hastaneden ayrıldığımızda Sina hüzünlü bir mutluluk içindeydi. Arabada eve dönerken ona annesinin intihar sebebini anlattım. Bunlardan bahsedince ağladı ama annesinin isteyerek intihar etmediğini bilmek onu sevindirmişti.

Ertesi gün sabahın erken saatinde yine hastaneye gittik. Sina tüm gün, yine aldığımız özel izinle annesinin yanındaydı. Akşam dokuza kadar hastanede kalmıştık. Ayrılırken Gülistan Anne'nin elini öpüp sarıldım. Bana ciddi bir ifadeyle bakıp "Sina'm sana emanet," dedi.

"Gözünüz arkada kalmasın anneciğim."

Sina son kelimem üstüne bana anlamaz şekilde baktı. Sina annesi ile uzun uzun sarıldı. Gülistan Anne "Seni böyle mutlu gördüm ya, ölsem de gam yemem artık," dedi.

"O ne biçim söz anne! Ağzından yel alsın!"

"Benim ölümüme üzülme sakın. Ölüm bu kadar hastalığın içinde benim için çektiğim acıların son bulması olur sadece."

Sina gözyaşlarına boğulmuştu. Annesine sarılmış bırakmıyordu. Açıkçası onları ayırmak benim de hiç içimden gelmiyordu. Gitmemiz gerektiği halde hiç müdahale etmeden onları izledim. En sonunda Gülistan Anne gitmezsek hemşireyi çağırıp bizi kovduracağını söyleyip, şakayla tehdit etti. Benim aileme selam söyleyip, hayırlı yolculuklar diledi.

Eve varınca duş alıp bavullarımızı tekrar kapatıp yattık. Sina'nın gözyaşları yeni kurumuştu. Yatakta gözlerimin içine bakıp "Teşekkür ederim. Harika bir insansın. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım," dedi. Ben cevap veremeden dudaklarıma yapışıp öpmeye başladı. Öpüşmemiz sevişmeye dönüşürken adetini kastederek "Bitti mi?" diye sordum. Başıyla onaylayıp boynumu öpmeye başladı. Yarın Trabzon'da ailemin evinde olacaktık, dolayısıyla bu geceyi iyi değerlendirmemiz gerekiyordu. Son ikisi banyoda olmak üzere beş kez birlikte olduk. Banyodan çıkınca Sina yine bacağımdaki yarayı sarıp bandajladı. Saat dörde gelirken yatağa girince, Sina "İşte Burçin'e bundan bahsediyordum. Beni hep uykusuz bırakıyorsun," dedi. Ben gülerken o daha çok gülüp "Senin gibi azgın adama gay dedi. Ne salak kız ya!" deyince kahkahalarımız birbirine karıştı.

Sabah çok erken saatte kalktık. Sabah sabah sağ olsun arkadaşlarım bizi uğurlamaya gelmişlerdi. Onlara Sina'yla yattığımız gerçeğini saklayarak Cihat ibnesini ve olanları anlatmıştım. Sina ile evlenmek istediğimi de biliyorlardı artık. Dün Burçin, Yavuz'un peşine takılıp gelmişti. Neyse ki istemediğini anlamıştı ve bugün yoktu. Yavuz'a teşekkür edip arabasının anahtarlarını

teslim ettim. O da bizi Esenboğa Havalimanı'na kadar bıraktı. Sina uçağa bineceği için çok heyecanlıydı. Onun bu hali çok hoşuma gidiyordu. İç hatlara geçip bavulları teslim ettik. Sina cam kenarında oturuyordu. Kemerlerimizi bağlayıp uçak kalkış yaparken gözlerini kapatmış elimi sıkıyordu ve dua mırıldanıyordu. Ama kalkış bittikten sonra kemerleri çıkardığımızda rahatlamıştı. Yolculuk zaten kısaydı ve çok rahat geçmişti. İnişe geçtiğimizde Sina kalkışta olduğu gibi tedirgin değildi. Aksine camdan dışarıyı izliyordu merakla. Deniz kenarında olan Trabzon Havalimanı'na inerken "Deniz çok güzelmiş," dedi.

"Güzel olan ne?"

"Deniz dedim ya."

Karadeniz'den bahsediyordu, bense bana seslendiğini düşünmüştüm.

"Hiç deniz görmemiş miydin?"

"Televizyonda falan gördüm ama gerçeğini görmemiştim."

İnişte uçağın çıkardığı ses iyice artınca artık konuşmayı bıraktık. Sonunda varmıştık. Sabah Ankara'dayken bizi alması için dayımın oğlu Hami'yi aramıştım. Sağ olsun gelmişti ve yanında Duru da vardı. Duru boynuma sarılırken Hami "Hoş geldiniz," deyip elimizdeki bavulları aldı ve bagaja yerleştirmeye başladı. Kendimi Duru'dan kurtarıp "Sen niye geldin cadı?" diye takıldım. Hemen burun kıvırdı.

"Senin için gelmedik herhalde. Yengemi merak ettim," deyip gülümseyerek Sina'ya baktı ve ona sarılıp "Hoş geldin canım," dedi. Sina çok heyecanlıydı ve her halinden belli oluyordu bu.

***

Duru beni bırakıp abisine döndü ve "Bir de annemden kaçmak için geldim. Kadın gelini geliyor diye tam kapasite hizmetle çalışıyor. Ben de tatile geldim sonuçta. Bir rahat vermedi. Duru şunu yap, Duru bunu yap. Kaçtım ben de," diye isyan etti. Onu görünce ilk başta gerilmiştim ama şimdi doğal tavırları beni rahatlatmıştı. Duru baştan ayağa beni süzüp ıslık öttürdü. "Maşallah diyelim ve kıçımızı kaşıyalım. Yengen geliyor dediklerinde kızıl bir afet hayal etmemiştim açıkçası. Bu güzellikle abim olacak öküze nasıl baktın kızım?" Duru beğenen bakışlarıyla beni süzmeye devam ederken ben de onu inceliyordum.

Duru çok güzeldi. Siyah, uzun saçları hacimli bir şekilde sırtına dökülüyordu. Boynundaki uzun, ince, yün, mavi atkı gözlerini ortaya çıkarmıştı. Siyah göz makyajı ise gözlerini ve bakışlarını keskinleştirmişti. Bir frak gibi kuyruğu olan siyah paltosunun altında deri pantolonu ve ayağında yüksek topuklu kısa botlarıyla çok şıktı. Yanımızdan geçen kadın, erkek herkes ona bakıyordu. Top model gibi çok havalıydı. Deniz gibi sadece duruşuyla bile çekiciydi.

Deniz, Duru'ya cevap veremeden Hami araya girdi. Arabaya doğru yürürken Deniz'in hafif aksadığını fark etmişti. Sonuçta yara hâlâ kapanmamıştı.

"Bacağına ne oldu? Halı sahada mı sakatladın?"

"Yok. Bıçak yarası."

"Esse mi diyorsun?"

"Evet, hep sen mi kavgaya karışacaksın Hami? Bu kez de ben karakolluk oldum."

"Nasıl oldu? En önemlisi seni böyle yapana ne oldu?"

"Vurdum piçi beşliklerinden."

Duru kocaman açtığı ağzını eliyle kapatırken Hami sanki olağan bir mevzudan bahsediliyormuş gibi sürücü koltuğuna oturup "İyi koymuşsun bir tarafına," dedi.

Deniz bana bakıp "Düzgün konuş Hami," diye uyardı. Hami gülümseyip "Küfür etmedim ama bir tarafına dedim. Özür dilerim yenge yine de," dedi. Deniz de Hami'nin yanına otururken Duru koluma girip arka koltuğa oturttu beni ve yanıma oturdu o da. Araba hareket edince Duru abisine dönüp "Anlatsana şu işin aslını bir," dedi.

"Akşama tüm sülale yemeğe gelince anlatırım. Şimdi hiç aynı şeyi bin kez tekrar edemeyeceğim."

"Abi, babam ona haber vermediğini duyunca küplere binecek."

"Onun küpten indiği yok ki. Hep sinirli."

Gerginliğim geri gelmişti. Deniz'in babası anladığım kadarıyla ters bir adamdı. Tabii bir de tüm sülalesiyle tanışacağımı öğrenmenin verdiği stres vardı. Duru bana dönüp "İsmin Sina'ydı değil mi?" diye sordu. Olumlu anlamda kafamı salladım. "Ben de Duru," dedi.

"Biliyorum, Deniz söylemişti."

"Çok sevdim ben seni. Gelin-görümce iyi anlaşacağız. Bu abimin hakkından gelmenin yollarını öğreteceğim sana."

"Duru cadısı, rahat bırak sevgilimi ve kızın aklına girip kendine benzetme."

"Sana ne be? Senin sevgilinse benim de yengem hem."

Abi kardeş şakalaşıyorlardı. Hami şakaya ortak olup "Doğru diyor Deniz. Kırk yılın başında bir sevgilisi olmuş sonunda, rahat bırak onu da," diyerek Deniz'e takıldı.

"Senin sevgili niyetine saydıklarını polis yakalayınca, çalışma izni olmadıkları için sınır dışı ediyor. Rusya komşumuz ama sana yetmiyor, sen illa her gördüğün Rus kızla akraba olma gayretindesin."

"Bir kere ülke ayırmayalım, ırkçılık falan hiç yakışmıyor. Benim amacım ekonomi canlansın. Alın-verin, ekonomiye can verin politikası hayat felsefem."

Arabada kahkahalarla gülmeye başladık. Hami, Deniz'den bir iki yaş büyük olsa gerekti ve o da Duru gibi çok cana yakındı. Sonunda Yalıncak Mimoza Konutları yazan bir tabelanın önünden geçtik ve lüks villaların olduğu bir siteye kapıdaki güvenlikten geçerek giriş yaptık. Denizlerin olduğunu anladığım bir villanın önünde durduk. Dört katlı villanın üst katının büyük bölümü terastı. Modern tarzdaki villaya öylece bakakalmıştım. Duru koluma girip beni kapının önüne sürükledi ve zile bastı. Biraz sonra başı siyah üzerine çiçekli ve kenarları oyalı yazmayla sarılı, mavi gözlü, tombul bir teyze kapıyı açtı. Deniz'in annesiydi, anlamıştım. Yüzünde güller açıyordu. "Hoş geldin kızım." diyerek sarılıp öptü beni.

"Teşekkürler, hoş bulduk." Ben de onu öptüm. Sonra elini öpmek aklıma gelince hemen elini de öptüm.

"El öpenlerin çok olsun kızım. Gelin içeri, kapıda kaldınız."

Hami hariç hepimiz ayakkabılarımızı çıkarıp içeri girdik. Hami halasına "Gözün aydın hala," dedi.

"Sağ ol. Gel sen de kahvaltı edersin."

"Yok hala işim var. Hadi Allah'a ısmarladık," dedikten sonra arabasına binip gitti. Duru çıkardığımız ayakkabıları holdeki şık portmantonun içine yerleştirirken Deniz bavullarımızı içeri aldı. Sebanur Teyze oğluna da sarılıp "Hoş geldin oğlum," dedi.

"Hoş buldum Sebanur Sultan."

Sebanur Teyze bana bakıp "Maşallah pek de güzel. Saçların ne güzel öyle, aynı kınalı gibi. Boya değil herhalde?" dedi.

Duru benim yerime cevapladı. "Anne boya falan değil tabii ki. Öyle güzel rengi boyayla tutturamazsın istesen de. Sina doğal kızıl."

Saçlarımı beğenmişlerdi. Benim asla beğenmediğim saçlarımı hem de! Sebanur Teyze "Açsınızdır siz şimdi, geçin içeri sofra hazır," derken hole bir adam girdi. Deniz'e benziyordu ya da daha doğrusu Deniz ona. Tahminimce elli yaşlarındaydı. Koyu kahve gözleri hariç bende Deniz'in yaşlılığına bakıyormuşum etkisi yaratmıştı.

Çatık kaşları beni görünce gevşedi, gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Hoş geldin kızım," diyerek kucakladı.

"Teşekkürler. Hoş bulduk efendim." Onun da elini öptüm. "El öpenlerin çok olsun yavrum. Ama efendim falan dersen bozuşuruz. Baba diyeceksin." Çok tok ve karizmatik bir ses tonu vardı. Emir vererek konuşuyordu o da Deniz gibi. Ona itiraz etmek yürek isterdi.

"Peki, efen- baba."

"Aferin kızım. Şimdi geçin içeri, oturalım şu kahvaltı sofrasına. Ananız olacak karı, siz gelmeden oturtmadı beni sofraya."

Hâlâ tek kelime edecek cesaretim yoktu ama gerginliğim azalmıştı. Deniz'in dediği gibi hepsi sıcak karşılamıştı beni. Yemek masasındaki kurulu şölene kahvaltı demek ayıp olurdu. Üstündeki yiyeceklerden masa gözükmüyordu resmen. Deniz ve Duru'nun ortasındaki sandalyeye oturmuştum. Sebanur Teyze ve Dursun Ali Amca karşımızda oturuyorlardı. Deniz ortadaki büyük tavaya kopardığı bir parça ekmeği banarken "Ekmeği bile özlemişim," dedi. Sebanur Teyze, Deniz'in eline vurup "Terbiyesizlik etme, tabağına al da ye!" diye payladı.

"Kuymağın tadı tavada güzel, bana ne!" Sonra yan gözle bana bakıp "Sina'dan mı çekineceğim?" dedi.

Duru "Annem seni kasacak bir kız bulmuşken ayılığını gösterip Sina'yı kaçırmaktan korkuyor, ne yapsın kadın?" diye ağzı tıka basa dolu Deniz'le dalga geçti. Deniz bir gayret ağzındaki lokmasını yutup "Ben ayıyım, ya sen? Cadı! Mahlûkat sınıfından. Asıl seni alacak bir zavallı çıkar mı bakalım? Zaten çıksa da insaniyet namına uyarmak gerekir çocuğu," diye cevap verdi.

Dursun Ali Amca hiç beklemediğim şekilde "Uğraşma benim prensesimle," dedi. "Onu alan bir enayi de olacak nihayetinde."

"Baba yaa!!!"

Herkes dudaklarını büzmüş, kollarını göğsünde kavuşturup küskün bakan Duru'ya gülerken anlam veremedim. Duru çok güzeldi. Herkes onu isterdi.

"Üzülme Duru. Sen çok güzelsin," diye teselli verdim.

Sebanur Teyze "Sadece güzellik değil, bir de akıl olacak o kafada," dedi.

Deniz hemen "Yüzü güzel ama huyu çirkin," diye devam etti.

Duru, abisine dil çıkarınca Sebanur Teyze "Çocuk gibi dalaşmayın da yemeğinizi zıkkımlanın," diye ikisini de payladı. Sonra bana dönüp "Kızım tabağın bomboş. Dur ben doldurayım," diye en yumuşak ses tonuyla söyledi ve tabağıma sofradaki her şeyden istifledi. Bir tek adının kuymak olduğunu öğrendiğim ve Deniz'in ondan başka şey yemediği sarı lapa kıvamındaki yemeği koymadı.

"Sever misin kuymağı bilemedim kızım. Bunu bilen severek yer de, bilmeyene ağır gelir."

Bence de Sebanur Teyze haklıydı. Üstünde erimiş tereyağı yüzen yemek, benim damak tadıma hitap ediyor gibi görünmüyordu hiç. Ama Deniz benim adıma konuştu.

"Sever sever. Kuymak sevilmez mi? Ama tabağa koyma hiç."

Deniz kuymağa batırdığı ekmeyi yukarı çekince içinde kaşar peyniri olduğunu yeni fark ettiğim yiyecek uzadı. Deniz uzayan kaşarı ekmeğe dolayıp tekrar tavaya batırdı ve ekmeği ağzıma uzattı. Anında kıpkırmızı oldum.

Dursun Ali Amca'nın "Ye kızım," demesiyle el mahkûm ağzımı açtım. Deniz ekmeği ağzıma koymadan önce hâlâ dumanı tüten kuymağı üfledi ve "Dikkat et, sıcak," diye uyardı. Ekmeği ağzıma alıp çiğnerken hâlâ Deniz'in anne ve babasının yanında beni eliyle yedirmesinin verdiği utancı yaşıyordum. Yutarken kuymağın cidden çok lezzetli olduğunu fark ettim. Sebanur Teyze soran gözlerle bakınca "Çok güzel. Ellerinize sağlık," dedim. Deniz'in tekrar yedirmesinden korkarak "Tabağıma alayım," dedim. O da hemen bir tabağa kuymak doldurup önüme koydu. Kuymak olan tavanın dibine gelindiğinde Duru ve Deniz kavga etmeye başladı.

"Bana ne ya kuymağı ben yedim, dibi de benim."

"Bak abi kendin diyorsun, kuymağı sen yedin. Yani bırak da bari dibi bana kalsın."

Sebanur Teyze "Tok evin aç uşakları!" diye söylenerek kuymağın tutmuş dibini ikiye pay edip Deniz ve Duru'ya verdi. Deniz kendi payını eliyle dürüp bana uzatınca yine yerin dibine geçtim. Deli miydi bu adam? Ama Sebanur Teyze'nin "Ben nasıl sana vermedim dipten," diye hayıflanıp üzülmesi üzerine mecbur ağzımı açtım yine. Deniz gözlerimin içine bakıyordu bir de. Uğruna kavga etmeye değecek lezzetteki kuymağın dibi, tek lokmada yutulamayacak kadar büyük olduğu için Deniz'in elinden ısıra ısıra yiyordum. Bu da utancımın süresini uzatıyordu. Son lokmayı da ağzıma aldıktan sonra Deniz kendi eline bulaşan yağı yalarken hâlâ gözlerime bakıyordu. Duru "En güzel yeri dibi ama değil mi?" deyince ben cevap veremeden Deniz "Benim elimden yedi. Zehir olsa bal gelirdi ona," dedi. Deniz bunu sadece ben ve

Duru'nun duyabileceği şekilde söylemişti. Sebanur Teyze ve Dursun Ali Amca aralarında başka bir şey konuşuyorlardı. Duru bize bakıp muzipçe gülümseyince utancım bir üst seviyeye ulaşmıştı.

Kahvaltı, benim önümdeki tabağın zorla yedirilmesiyle son buldu. Hepsi bana hizmet ediyordu resmen. Bu kadar ilgi daha çok utanmama sebep oluyordu. Duru beni çok sevmiştı, misafir odası yerine onun odasına yerleşmem için ısrar etti. Ben de onu çok sevmiştim ve zaten tek kalmak istemiyordum. Bavulumu açıp yerleştim. Hediyelerini verdim herkese. Hepsi çok beğendi ve mutlu oldular. Mümkünse eğer beni daha çok sevdiler Deniz'e, gördün mü bak kırılmamış hiçbir şey bakışı atmayı da ihmal etmedim.

Akşama ev misafir akınına uğradı resmen. Deniz'in üç teyzesi, dört dayısı, beş amcası, dört halası ve tam kırk beş kuzeni vardı. Kuzenlerinin çoğu gelmemişti ama dayı, teyze, amca, hala tam takım gelmişlerdi. Deniz'in anneannesi de vardı. Elini öpünce bana bakıp konuşmaya başladı.

"El openlerun çog olsun. Nerdensun?"

"Eskişehirliyim."

"Okiyi misun?" Bir soru soruyordu ama anlamamıştım.

"Anlamadım ninecim."

"Okiyi misun diyrum." Mantığımın yardımıyla soruyu çözdüm.

"Evet, okuyorum."

"Bizum zamanumuzda mekteb yoğidi. Ham sökeriduk baçede. Daha guçük çoçuğuk ha. Ha boyle ellerumuz heb yara olurdi. Gocaya giddum da bi rahad yuzi gördum. Raametli herüfüm beni aldi köyden de çarşiya getudi. Hanım olduk oyleliklen."

Deniz'in dedesi yaşamıyor muydu?

"Eşiniz öldü mü?"

"Heca eldi. Geçen galendarda raametli oldi." Galendar ne demek hiç bilmiyordum.

"Galendar ne demek?"

"Galendar da işte."

Deniz'le Duru kahkahayı basınca onlara döndüm. Piyes izler gibi bizi izliyorlardı. Nine dönüp "Ula şoromul gafalilar neye ıfkuriysinuz!?" diye onları payladı. Ama ne dedi yine hiç anlamamıştım. Sonra bana dönüp "Hau en oyandaki odada tesbiğim galdi. Oflanın ustunden al da getur oni bağa." Oflan ne demekti acaba? Deniz'le Duru hâlâ gülüyorlardı. Deniz "Tercüman ister misin?" dedi.

"Evet."

"Oflan ne demek?"

"Aslında önceden mutfaklarda olan tahta ve çıtadan yapılma tabak rafına denir ama o sana odadaki dolabın rafından bahsediyor."

"Anladım."

Ben tespihi getirmek için kalkınca Duru "Sen otur, ben getiririm." dedi. Kalktığında hâlâ kikirdiyordu.

"Deden yaşamıyor mu? Anneannen öldü dedi. Galenderle mi ne ölmüş?"

"Doğrusu kalender ve ocak ayı demek. Ve herkes gibi benim de iki dedem var. Babamın babası sağ."

"Hımm. Peki anneannen size kızarken ne demek istedi öyle?"

"Şoromul, değirmen taşı demektir. Türkçesi; taş kafalılar ne havlıyorsunuz oluyor." Gülmemek elde değildi. Gelen giden in elini öpmekle, sorulan soruları yanıtlamakla ve iltifatlarla utanmakla geçmişti akşamım. Kız kuzenlerin hepsi "Deniz abim işini biliyor," ve erkek kuzenler de "Ablası var mı?" demişlerdi. Herkes beni beğenmişti ve çok sevecendiler.

Toplam üç sofrada yemek yemiştik. Kadınlar, adamlar ve çocuklar. Deniz yemek yedikleri erkekler masasında başımızdan geçenleri anlatıyordu. Kadınlar da kulak kesilmiş dinliyorlardı. Sebanur Teyze, Deniz'in bıçaklandığını duyunca elini kalbine koydu. Cihat'ı vurduğunu öğrendiklerinde ise büyük amcası "Eyi godun amına. Has etmişsin," dedi. Dursun Ali Amca ona haber vermediği için cidden çok sinirlenmişti Deniz'e. Ama kardeşleri ve kayınçoları onu sakinleştirdiler. Deniz benimle yattığını ya da birlikte yaşadığımızı kesinlikle söylememişti. Çekirdek ailesi; annesi, babası, Duru ve tabii bir de dedesi -dedesi yattığımızı da biliyordu maalesef- biliyordu sadece beraber yaşadığımızı. Deniz'in meşhur dedesi hâlâ yoktu ortada, sanırım yarın gelecekti. Misafirler gidince Duru'yla Sebanur Teyze'ye yardım etmek için mutfağa girdim. Bulaşıkları dizerken Deniz geldi.

"Reklamları izliyorsunuz şu an." Ne demek istediğini kimse anlamamıştı. Deniz pis pis sırıtarak açıklamaya başladı. "Sana hamarat gözükmek için bulaşıklara yardım ediyor anne. Yoksa ben evde orta hizmetçisi gibiyim, her işi ben yapıyorum." Yalan değildi, kıpkırmızı oldum. Sebanur Teyze'nin beni pasaklı bilmesini istemezdim. Beni annesine şikâyet etmişti pislik. Sebanur Teyze bana arka çıkınca şaşırdım.

"Paran var. Yapmak istemiyorsan, tut bir hizmetçi. Kız senin hizmetçin mi ki?"

"Anne insan azıcık oğlunu tutar. Hiç kaynanalık damarı yok sen de. Git Zekiye Hala'mdan ders al."

Duru ve Deniz gülerken Sebanur Teyze bana sarılıp yanağımı öptü ve "Kıyamam ben kızıma. Çok güzel maşallah," dedi. Dursun Ali Amca o otoriter, tok sesiyle "Deniz!" diye içerden seslenince Deniz "Hakkınızı helal edin," deyip içeri gitti.

İşimiz bitince Duru'nun odasına geçtik. Duru tüm itirazlarıma rağmen bana kendi çift kişilik yatağını vermişti ve o yatağın hemen yanındaki açılabilir bir kanepeyi kendine hazırlayıp yatmıştı. Deniz'i mutfaktan sonra görmemiştim hiç. Sebanur Teyze bize iyi geceler dileyip odasına gitmişti. Biz yatalı yarım saat falan olmuştu. Dün gece neredeyse hiç uyumamama ve sabah erken kalkmama rağmen gözüme uyku girmiyordu. Biraz sonra odaya Deniz girdi. Arkasından kapıyı kilitleyince, Duru "Odaları şaşırdın herhalde," dedi. O pişkince yanıma uzanıp "Yoo. Sadece tek başıma sıkıldım,"dedi. Bense kıpkırmızı olmuştum. Deniz yorganın altına girip bana sarılınca yattığım yerden doğrulup "Ne yapıyorsun Deniz?! Odana git!" diye itiraz ettim. Duru da bana destek çıkıp "Rahat bırakasana kızı. Annemi çağırırım bak," dedi.

"Çağır. Benim de diyeceklerim var anneme. Manita yapmışsın İzmir'de."

"Ne uyduruyorsun be?"

"Çocuk Artvinliymiş hatta. Adı neydi bakayım? Tutku mu Utku mu, öyle bir şeydi."

"Oha! Özel hayata saygı ya! Beni mi izlettiriyorsun camış?!"

"Ben zavallıyı uyarmak maksadıyla arayıp buldum. Çocuğa de. beni arasın. Ben de sen söyleyene dek annemlere ağzımı açmam. Bir de gidene kadar her gece gelip Sina'yla uyuyacağım ve kimseye bir şey demek yok."

"Utku seni aramasa. Öbür dediğin okey."

"Arayacak. Yoksa İzmir'e gelir bizzat tanışırım."

"Oooofff!!! Tamam!"

Duru sinirle bize arkasını döndü.

"Deniz, lütfen gider misin?" diye sızlandım. Çok ayıptı yaptığı şey.

Kulağıma "Gitsem bensiz uyuyabilecek misin?" diye fısıldadı. Bilmiyordum ama en azından denerdim. Şimdi çok utanıyordum. Ama Deniz her zamanki gibi beni kendine çekti. Duru'nun telefonun ışığı duvara vuruyordu. Belli ki biriyle mesajlaşıyordu. Deniz hemen Duru'ya takıldı.

"Manitanla mı mesajlaşıyorsun cadı?"

"Sana ne! Sen kendine bak, sapık! Sina gece sana saldırırsa bağır, çekinme olur mu?"

"Salak, bana laf sokmaya uğraşırken Sina'yı utandırıyorsun."

"Sina'cım sen sakın alınma lütfen. Sana iyi geceler tatlım."

Utançtan zor bulduğum sesimle "Sana da," diye mırıldandım. Ama Deniz bir konuda haklıydı. Onun göğsünde anında uykum gelmişti.

Sabah daha gün yeni açarken Deniz beni uyandırdı. "Hadi meleğim, kalk."

"Çok erken."

"Seni balığa çıkaracağım. Balık sabah avlanır. Hadi kalk."

"Denize gideceğiz?"

"Evet."

Hemen kalktım. Deniz hazırlanmak için odasına giderken ben de Duru'yu uyandırmadan hazırlandım.

Site denize yakındı zaten. Denizlerin villası deniz manzaralıydı çünkü. Kıyıdaki falezlerin üstüne çıkıp denize en yakın kayaya geçtik. Şafak sökerken güneşin denizde oluşturduğu ışıltılar bu dünyaya ait olamayacak kadar güzeldi. Manzara cidden romantikti. Ufuk çizgisine bakıp "Sanırım ben bu denize de âşık oldum," dedim. Dudaklarıma bir öpücük konduran Deniz, hazırladığı oltayı elime verdi ve "Çek bakalım," dedi.

"Emin misin? Daha hiç ip gerilmedi."

"İp değil misina onun adı. Hem hamsi küçük balıktır, hissetmezsin pek. Çek hadi."

"Peki madem öyle diyorsun." Ucunda balık görmeyi umarak heyecanla makarayı çevirmeye başladım. Ama ucunda balık yoktu, istiridye vardı. İstiridye mi yakalamıştım yani? Oltanın kancasına resmen sıkıca bağlanmış olduğunu görünce, bunun gerçek bir istiridye olmadığını anladım. İstiridye şeklinde bir kutuydu. Bana heyecanla bakan Deniz'e merakla bakıp "Bu ne?" diye sordum.

"Bilmem ki denizden çıktı sonuçta."

Önce kutuyu ipten kurtardım ve sonra da derin bir nefes alıp açtım. İçinde çok şık inci etrafına elmaslarla bezeli bir yüzük vardı ve kutunun kapağına bir not kâğıdı yapıştırılmıştı. Notta şunlar yazıyordu:

Denizin en değerlisi inci imiş. Sen de bir ömür boyu hayatımın incisi olur musun, şurimşine?

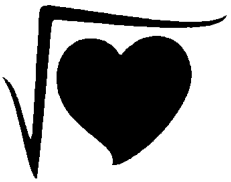
Ne diyeceğimi bilemez vaziyette nottan gözlerimi kaldırıp Deniz'e baktım. O da bana sordu.

"Ne diyorsun şurimşine?"

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Elimde kutuyla cevap veremeden öylece ona bakakalmıştım. Sorar gibi son kelimesini yineledi.

"Şurimşine?"

***

Bölüm 10

Aile Sıcaklığı...

Deniz'in yüzüne öylece bakarken anlamaya çalışıyordum. Bana evlilik teklifinde mi bulunuyordu? Melis haklı mıydı yani? Kalbim kayalıklara vuran dalgalardan çok ses çıkarıyordu şu an. Gerçekten anladığım şey miydi? Nota tekrar baktım. Not, romantik bir evlilik teklifine benziyor gibiydi ama ümitleniyor da olabilirdim. Sonuçta benimle evlenir misin dememişti. Nottan kafamı kaldırıp tekrar Deniz'e baktım. Bana yaklaştı elimde tuttuğum kutuyu aldı. İçindeki yüzüğü çıkarıp kutuyu bir kayanın üstüne bıraktı. Sağ elimi, sol eliyle tutup "Denizin en değerlisi inci imiş. Sen de bir ömür boyu hayatımın incisi olur musun, şurumşine? Benimle evlenir misin?" dedi. Artık soru işaretlerinin son kırıntısını da süpürmüştü kafamdan. Derin bir nefes alıp yeni tanıştığım denizin o kendine has tuzlu kokusunu içime çektim.

Yoğun bir duygu seli beni etkisi altına alırken, Deniz yüzü mağıma geçirdi. Ona binlerce kez evet demek istiyordu boğazımdaki yanma buna mani oluyordu.

Hiçbir şey gerçek değildi sanki. Olduğumuz yer, zam şadığım duygular... Başıma gelemeyecek kadar iyiydi bu romantik filmin karesiydik sanki. Deniz iki elimi tutmu tiyle bana bakıyordu. Ama cevap vermek için sesimi ara da, ağzımdan sadece gözyaşlarıma eşlik eden bir hıçkır Sonra ona evet demek için kelimelere ihtiyacım olmadığ edip gözyaşlarıma tezat bir şekilde gülümsedim. Parmakla ucuna yükselip Deniz'in dudaklarını öpmeye başladım. ğüm dudakları mutlulukla sırıttığı için genişlemişti.

Öpüşüme karşılık verince öpüşmemiz derinleşti ve rım durdu. Gözlerim kapalı onunla öpüşken hissettiğim muazzamdı. Deniz'in kokusuna karışmış deniz kokusu şak, sıcak dudaklarının harika tadı... Martı çığlıklarını Karadeniz'in hırçın dalgalarının sesi, soğuk havanın denizden getirdiği su damlacıklarının üstümüze sıçram daklarımız ayrıldığında yine göz gözeydik. Nefesimi du cesaretimi topladım ve "Bir ömür boyu değil, ruhum se evet," dedim. Bu dünyadaki kısacık ömrümüzü değil, başk gi hayat varsa, ruhum yok olana dek o hayatı da onunla geçir istiyorum. Benim bu dünyam, ahiretim, cennetim, cehennem Her şeyim o olsun istiyorum. Gözlerime çok derin bakıyord

"Öyleyse sonsuza dek benimsin ve seninim, şurimşine."

Sözleriyle birlikte birbirimizin gözlerinde kaybolduk. Yi sadece bakışıyorduk. Bu kez uzun bakışmamızı ayıran Karadeniz'in hırçın bir dalgası oldu. Büyük bir dalga, üstünde durd ğumuz kayalığa çarpıp bizi sırılsıklam etti. Ben çığlığı basark Deniz'se bir küfür savurdu.

"Aaa!!!"

"Hay Allah!!!"

"Oooofff!!! Baştan ayağa ıslandım!"

Deniz bana bakıp sırıtmaya başladı. Islak saçlarımı yüzümden çekip çattığım kaşlarımla ona bakınca gülmeye başladı.

"Ne gülüyorsun be?!"

"Şimdi tam sırılsıklam âşık olduk."

Saniyeler önceki romantik halimizi düşününce, şu anki durumumuz cidden komikti. Ben de gülmeye başladım. Ayaklarım üşüyünce gülmeyi bırakıp isyana geri döndüm.

"Of ya! Ayakkabılarımın içi bile ıslanmış!"

"O da bir şey mi? Ben donuma kadar ıslandım."

Deniz oltaları toplayıp çantasına yerleştirdi. Ben de istiridye şeklindeki kutuyu aldım hemen. O kutuda evlilik teklifi notum vardı. Ölene dek saklayacaktım o kutuyu. Eve doğru yürürken sabah soğuğunda üşüyen ıslak bedenim yüzünden, yol geldiğimden uzun gözüktü. Bir türlü eve varamıyorduk sanki. Nihayet kapının önüne geldiğimizde Deniz'in de benim kadar üşüdüğünü fark ettim. Evin kapısını açmak için anahtarı kilide sokan eli titriyordu.

Kapının eşiğinde ayakkabı ve çoraplarımızı çıkarıp paçalarımızı sıvayarak eve girdik. Deniz olta takımlarını holdeki bir dolaba yerleştirip bana döndü ve işaret parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı işaret etti. Saat çok erkendi ve herkes uyuyordu. İkinci kata çıkıp Duru'nun odasının önüne geldiğimizde, Deniz beni kolumdan tutup kulağıma fısıldadı.

"Üstündeki her şeyi Duru'nun odasındaki banyoda çıkar ve kirli sepetine at. Banyodan sonra giymek için yanına temiz kıyafetlerini almayı da unutma. Üstüne bir bornoz geçirip gel. Seni burada bekliyorum."

"Deniz çıldırdın mı?!"

"Dediğimi yapmazsan seninle birlikte Duru'nun banyosuna girerim."

"Yapamazsın!"

"Duru'ya yakalansak da önemli değil. O yüzden yaparım."

"Ooff! Tamam!"

Fısıltılı atışmamız bittiğinde kaybeden bendim. Parmaklarımın ucunda odaya girip önce elimdeki kutuyu komedinin üstüne bıraktım. Sonra da banyoya geçip Deniz'in söylediklerini yaptım. Bornozun önünü sıkı sıkı kapatarak elimde kıyafetlerimle odadan çıktım. Deniz kapının önünde beni bekliyordu. Ben gelince elimden tuttu ve koridorda ilerlemeye başladık. Hemen Duru'nun odasının yanındaki odanın kapısını açıp beni içeri soktu. Ardından koridoru kolaçan edip kendi de odaya girdi ve kapıyı kilitledi. Gülümseyerek "Burası benim odam," dedi. Onun odası da Duru'nun ki gibi büyüktü ve çift kişilik bir yatağı vardı. Siyah beyaz mobilyalarla döşeli, modern bir yatak odasıydı burası. Odanın bir duvarındaki rafta madalya ve kupalar vardı. Onlara yaklaşıp "Bunlar ne?" diye sordum.

"Profesyonel yüzücü olduğum günlerden kalma ödüller."

"Profesyonel yüzücü müydün?"

"Evet."

"Neden bıraktın?"

"Yirmi üç yaşında yüzme kariyeri biter. Daha yaşlı yüzücü pek olmaz. Olsa da yirmi bir yaşındaki adamla aşık atamaz."

"Yirmi üç çok erken bir yaş."

"Farklı şekillerde devam edebilirdim ama o şekilde yarışmadıktan sonra istemedim. Neyse, boş ver bunları."

Deniz elimdeki kıyafetleri yatağın üstüne bıraktı, tekrar elimi tutup beni odanın içindeki banyoya soktu. Suyu açıp küveti

doldurmaya başladı. Sıcak su buharı banyoya yayılırken Deniz üstündekileri alelacele çıkarıp kirli sepetine atmaya başladı. Sonunda çıplak kaldığında bornozumun kuşağını çözdü ve omuzlarımdan sıyırıp üstümden düşmesini sağladı. Yakalanma korkusuyla kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Deniz lütfen. Annenler duyacak!"

"Sessiz olursan bir şey olmaz. Annemlerin odası üst katta hem."

"Yakalanabiliriz! Riskli, hem de çok riskli."

"İyi işte. Bu her şeyi daha da heyecanlı hale getiriyor."

Elimden tutup kendi girdiği küvete beni de sokmak için destek olurken, birden elimdeki yüzüğü gördüm.

"Bekle, yüzüğü çıkarayım."

"Hayır, kalsın. Benim olduğunun herkes tarafından bilmesini sağlayacak... Sadece benim... Seninle yüzük elindeyken birlikte olmak istiyorum."

Küvet dolduğu için Deniz suyu kapattı. Küvete oturup boynuma kadar suya gömülünce soğuktan uyuşmuş bedenim gevşedi. Deniz suya banyo köpüğü döktü. Köpükler suyun yüzeyini kaplarken beni kendine çekip kucağına oturttu. Deniz, yumuşak öpüşleriyle boynumda bir yol çizmeye başlayınca inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ensesindeki saçlarını çekiştirirken boynumu öyle hafif öpüyordu ki bu daha çok istekli olmama ve daha fazlasını istememe sebep oluyordu. Elleri de dudakları kadar hafif ve zarif hareket ediyordu ve bu beni çılgına çeviriyordu. Bunu bilerek mi yapıyordu hiç bilmiyordum. Boynumdan kafasını kaldırıp aşk dolu gözleri gözlerimi bulunca bunu kasten yapmadığını anladım. Sadece beni seviyordu. Öpüşüyle ve dokunuşuyla beni mest ederken amacı beni baştan çı-

karmak değildi. Dudaklarımı yumuşak bir şekilde öptükten sonra gözlerimin içine bakıp "Seni çok seviyorum," dedi.

Kollarımı ona dolayınca o da ellerini suyun içindeki sırtımda, tam omurgamın üstünde gezdirmeye başladı. Vücudum beklentiyle yanıyordu. Deniz'se hâlâ oyalanıyordu. Arzum utancımı bastıracak seviyeye ulaşınca "Hadi artık," dedim.

"Yakalanmayacağız korkma." Deniz yakalanmaktan korktuğum için sabırsızlandığımı sanmıştı. Arzu bedenimi sardığı içindi oysa bu aceleci tavrım. Arzu dolu gözlerimi gözlerine dikip "Seni istiyorum," dedim.

"Ben de seni istiyorum bebeğim." Artık onun gözleri de arzudan koyulaşmıştı.

Boynuma bıraktığı tüy kadar hafif bir öpücükle inledim.

"Aaahh!!" Deniz eliyle ağzımı kapattı hemen.

"Hiştt! Sessiz ol."

Her şey bittiğinde küvetteki suyun hatırı sayılır miktarı banyo zeminine taşmıştı. Derin bir soluk alıp nefesimi düzenlemeye çalışırken alnını alnıma dayadı. İkimiz de gözlerimizi kapatmış nefesimiz birbirine karışırken dinleniyorduk.

Deniz birden küfür etti.

"Ne oldu?"

"Korunmayı unuttum."

"Ne?!"

"Sikeyim böyle işi ya! Sen 'Seni istiyorum,' deyince akıl kalmadı tabii bende."

"Önemli değil. İlk gecemizden sonra bana verdiğin o ilaçtan alırız."

"Bekle alırız onu burada."

"Niye?"

"Burada herkes tanıyor beni. Ben tanımıyorsam da emin ol eczacı beni tanıyordur. Rezil olurum, alamam yani. Ama seni kimse tanımıyor. Ben arabada beklerim, sen alırsın."

"İsteyemem ben eczaneden öyle şey! Olmaz! Ya nasıl unutursun korunmayı?!"

"Senin yüzünden. Aklımı başımdan aldın. Ayrıca çok biliyorsan bundan sonra sen korun! Hem bana da bir güzellik yapmış olursun. Kondom yokken daha iyi."

"Hâlâ düşündüğün şeye bak! Ne yapacağız şimdi?"

"Allah'a havale edeceğiz. Bir kereden bir şey olmaz diye düşünüyorum. Olursa da babası belli, neyi dert ediyorsun?"

"Deniz saçmalama! Daha liseye gidiyorum!"

"Bugün hamile kalsan dokuz ay sonra doğacak. Her şekilde lise bitmiş oluyor. Bir tek annene verdiğim sözü tutamamış olurum o kadar."

"Anneme ne söz verdin ki? Ne alaka?"

"Sana evlenme teklifi etmeden önce annenin rızasını istedim. O da üniversiteye gitmeni istiyor haklı olarak, ilk başta müsaade etmedi. Çocuğunuz olur, okuyamaz falan dedi. Ben de üniversite bitene dek çocuk yapmayacağımıza söz verdim."

"Annem biliyor muydu yani benimle evlenmek istediğini?"

"Hı hı."

Bir an bu düşünceyle içim sevinçle dolarken hamile kalma kaygısı hemen geri geldi.

"Deniz ya çocuğumuz olursa ne yaparız?"

"Hemen evleniriz. Sonra doğunca da bol bol severiz bebişimizi."

Bunu söylerken suyun içinde karnımı okşuyordu. Nasıl da rahattı. Bense hüzünlenmiştim. Cümle âlem olunla evlenmeden

birlikte olduğumu öğrenirdi artık. Başka yolu yoktu, tüm cesaretimi toplayıp eczaneye gidip o ilaçtan almalıydım.

"Annenlerin bu şekilde birlikte olduğumuzu öğrenmesini istemiyorum. Ben alırım ilacı. Ooofff! Deniz, senin yüzünden şu düştüğümüz duruma bak!"

"Biraz daha burada kalırsak annemlerin öğrenmesi için hamile kalmana gerek kalmayacak. Kalk hadi yıkanıp çıkalım. Ayrıca yılbaşı gecesi de bana 'Seni istiyorum,' dediğin için akıl, mantık, inandığım değerler, kurallarım hepsi yok olmuştu. Sen beni isterken sana ASLA hayır diyemem."

"Sen de çok yakışıklıydın ve gözlerin... Onların mavi derinliğinde kaybolduğum için..."

Tekrar dudaklarımı öpmeye başladı. Onu kendimden uzaklaştırıp "İkinciyi aklından bile geçirme. Yakalanmak istemiyorum," dedim.

Gülümseyerek "Tamam," dedi.

Yıkandıktan sonra banyodan çıkarken Deniz, yerlere sıçramış sulara bakıp "Banyonun içine sıçmışız. Burayı da temizlemek gerek," dedi.

Bu sözü üstüne dün annesine beni şikâyet ettiği aklıma geldi. Çıplak poposuna canını yakacak sıkı bir çimdik attım.

"N'oluyor kızım?"

Öfkeli gözlerle bana bakıyordu. Ben de kaşlarımı çatıp ona baktım. O öyle bakabiliyorsa ben de bakabilirdim. Sitemkâr bir şekilde kızgınlığımı dile getirdim.

"Seninle görülecek bir hesabımız var! Beni dün niye annene şikâyet ettin bakayım?"

"Sen bana hesap mı soruyorsun?"

"Evet."

"Senin o uzun dilini ısırırım zilli. Kıçıma attığın çimdiğin hesabını ayrıca soracağım. O güzel popon çok acıyacak, inan bana."

"Hiç de bir şey yapamazsın!"

"Görürüz. Ayrıca temizlik annem için önemli bir mevzu değil. Çünkü bu eve de genel temizlik için haftada bir yardımcı kadın geliyor. Asıl annem yemek yapamadığını duysa gözünden düşersin. Biricik oğlunun aç kaldığını bilse, ne üzülür anacığım."

Dalga geçiyordu benimle pislik. Dudaklarımı büzüp kaşlarımı çattım.

"Dudaklarını öyle yaparsan yine yıkanmak zorunda kalırız."

Hemen ona dil çıkardım ve yatağın üstündeki kıyafetlerimi giymeye başladım. Artık dikişler kaynayıp eridiği için yarasını bandajlamıyorduk. O da dolabını açmış giyiniyor, bir yandan da bana laf yetiştiriyordu.

"O çıkardığın dilin hesabını da vereceksin. Karım olacaksın ve uslu durmayı öğrensen hiç fena olmaz. Yoksa ben sana öğretirim ve bu hiç hoşuna gitmez."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Olacakları söylüyorum. Akıllı ol."

"Olmazsam ne olur? Karın olacağım, kölen değil!"

"Ben sana kul köle olurum. Sen yeter ki uslu dur."

Sana kul köle olurum lafı hazırladığım tüm karşı atak cümlelerini yutmama sebep oldu. Giyinmiştim ve gitmek için kapıya yönelirken kolumdan tuttu.

"Nereye?"

"Yakalanmadan Duru'nun odasına."

"Saçını kurutalım. Madem yakalanmak istemiyorsun."

Banyodan saç kurutma makinesini getirdi ve odadaki tuvalet aynasının pufuna beni oturtup saçlarımı kurutmaya başladı. Saçlarıma dokunması hoşuma gidiyordu ama fırça kullanmadığı için işi bittiğinde cadıya benziyordum. Aynadaki yansımamdan ona öfkeli bakışlar atıp "Saçıma bak! Cadıya döndüm resmen!" diye onu payladım.

"Aaa lütfen aşkım, saçına iftira atma. Sen saçının şekli ne olursa olsun zaten hep cadısın."

"Sen de her halinle gıcıksın!"

Puftan kalkıp hızla kapıya yürüdüm. Deniz benden önce kapıya vardı ve açtı. Koridoru kolaçan edip elime gelirken giydiğim bornozu uzattı.

"Bu kız bornozu. Bunu Duru'nun odasındaki kirli sepetine at."

"Tamam."

Boş koridorda elimle kabarık saçımı indirmeye çalışarak Duru'nun odasına yürüdüm. Kapıyı sessizce açıp odaya girdim ve bornozu kirli sepetine attım. Banyodaki aynanın önüne bıraktığım telefonumu görünce Melis'i arayıp sevincimi paylaşmak istedim. Eğer hamile de kaldıysam dalga geçmek için söylediği şarkı sözü gerçek olacaktı. Evli, mutlu, çocuklu olarak Trabzon'dan dönecektim. Melis defalarca çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Oooffff turuncu kafa! Kargalar kahvaltısını etmeden neden aradın? Tatildeyiz ya! Uyumak istiyorum yani. Önemli değilse kapat yoksa buraya gelince yolarım seni..."

"Sana da günaydın Melis'cim! Ayrıca istemiyorsan bu çok önemli haberi seninle paylaşmam."

"Neymiş o önemli haber? Merak ettim söyle bakayım."

"Sıkı dur!"

"Lan yatakta yatıyorum. Durmasam ne olacak?"

"Peki söylüyorum... Deniz bana çok romantik bir şekilde evlenme teklifi etti."

"Ciddi misin? Bak dalga geçmiyorsun değil mi?" Uykulu sesinden birden eser kalmamıştı.

"Hayır. Söylediğin çıktı. Haklıymışsın."

"Oohhaaa!!! Ha ha ha!!! Süper! Nikâh şahidin benim, başkası olursa yolarım seni!" Çığlık çığlığa içten kahkahalarla gülmüştü.

"Tabii ki, aksini hiç düşünmedim bile."

"Yaa çok güzel! Yüzüğün nasıl bir şey? Evlilik teklifi nasıldı? Anlat hemen kızım, merak öleceğim şimdi."

"Tamam tamam. Sakin ol, anlatıyorum." Derin bir nefes alıp romantik evlilik teklifini anlattım. Yer yer iç çekerek, yer yer sevinçle çığlık atarak beni dinledi. Islandığımız kısma da bol bol güldü. Evlilik teklifi ve evlilik hakkındaki her şeyi konuştuktan sonra ona anlatmayı unuttuğum Burçin'i de anlattım. Bizi oynaşırken yakaladığı kısmı es geçerek tabii. Burçin'e 'Yolarım lan ben o kaşarı...' diye başlayan uzun bir hakaret ettikten sonra biraz daha konuşup beni tekrar tebrik etti ve telefonu kapattık. Kırk beş dakika konuşmuştuk. En yakın arkadaşla dakikalar su gibi akıp gidiyordu.

Banyodan çıktığım an Duru çığlığı bastı.

"Aaaa!" Saçım o kadar mı korkunç vaziyetteydi ki çığlık atmıştı diye düşündüm. Ama boynuma sarılıp tebrik edince işin aslını anladım. İçinde evlilik teklifim olan kutuyu görmüştü.

"Tebrik ederim. O öküz abimden beklenmeyecek derecede güzel bir evlilik teklifi almışsın. Kutu burada olduğuna göre evet dedin sanırım. Yüzüğünü göster, çok merak ettim. Aaa babaannemin incili yüzüğü! Ya daha anlamlı yapar bu o sözleri. Hayret ya, takdir ettim abimi ilk kez."

Tüm bunları bir nefeste çığlık çığlığa söylemişti. Çok mutluydu ve mutluluğu bana da bulaşmıştı. Ben sırıtırken tekrar sarıldı. Beni karşısına oturtup "Yüzüğü verirken ne dedi?" diye sordu. Sorusu üzerine ıslanmamıza kadar olan tüm evlilik teklifini anlattım. Abisinin romantik hallerine şaşırmıştı ve ıslanmamıza o da çok gülmüştü. Sonra da saçıma gülüp, taze gelin adayı olarak bu şekilde ortalıkta dolaşmamın uygun olmayacağını söylemiş ve saçlarımı yapmaya koyulmuştu.

***

Sina'nın saçlarını yapmayı yeni bitirmiştim ki telefonum çaldı. Arayan Utku'ydu. Sina, annemin bize seslenmesiyle el sallayıp odadan çıktı, ben de telefonumu açtım.

"Efendim aşkım."

"İyi günler mavişim. Nasılsın?"

"İyi diyelim işte."

"Dün geceki mevzu mu hâlâ?"

"Hımm."

"Dün mesajda da yazdım sana Duru, benim için sorun değil. Abinle tanışmayı ben de çok isterim."

"Utku, sen abimi tanımıyorsun. Kesin bir uyuzluk yapacaktır. Tartışmanızı istemiyorum."

"Niye tartışalım ki mavişim? Medeni iki insan gibi konuşuruz."

"Senin medeniyetinden şüphem yok ama abim konusunda ciddi şüphelerim var."

"Bence abartıyorsun sen."

"Ben mi abartıyorum? Üşenmemiş peşime adam takmış, görmüyor musun?"

"Her abi, kız kardeşini merak eder. Bunda ne var ki? Benim de ablam var ve ben de güvenliği konusunda endişelenirim, yani normal bunlar."

"Normaldir ama abim normal değil."

"Valla abini öyle merak ettim ki telefon etmekten vazgeçtim. Bizzat görüşüp tanışmak için Trabzon'a geleceğim."

"Utku, yapma lütfen. Kavga çıkarır, döver falan. Tam öküzdür abim."

"Bence abinin hakkını yiyorsun. Öyle şey yapacak olsaydı, seni annelere söylerdi."

"Orası öyle ama sırf bana gıcıklığına bile sana kötü davranabilir. Uyarmadı deme."

"Tamam mavişim, sen merak etme. Sadece buluşabileceğimiz bir gün söyle, ben de o gün geleyim."

"Tamam, haber veririm ben sana. Öptüm."

"Neremden?"

"Uuff, sapık mısın Utku? Yanağından öptüm!"

"Ben de seni öptüm tatlım."

Telefonun kapatıp derin bir iç çektim. Abim ne tepki verecekti acaba? Sürekli zıtlaşsak da aslında beni korumak için neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. Daha önce de defalarca beni düştüğüm kötü durumlardan kurtarmıştı. Anne ve babama tek kelime etmeden üstelik! Abilik görevini fazlasıyla yerine getirmişti daima. Yine de Utku'nun biraz marjinal bir görünüşü vardı, bu da beni tedirgin ediyordu. Abime, Utku gelecek desem ne derdi onu bile kestiremiyordum. En iyisi Utku'nun gelişinin sürpriz olmasıydı.

***

Bu sabah bayağı bir olaylı geçmişti. En büyük olay, evlilik tek-liğimi bile gölgede bırakan korunmadan birlikte oluşumuzdu. Anne olmak için çok küçüktü. Daha kendi çocuk sayılırdı. Onu acılar içinde doğum yaparken ise hayal bile etmek istemiyordum. Bugün muhakkak gidip o ilacı almalıydık. Aşağıya indiğimde annem ve kızlar kahvaltı sofrasını hazırlıyorlardı. Babam uzak gözlükleri gözünde, koltukta oturmuş televizyonda haberleri izliyordu. Babamın yanına otururken sofraya ekmek sepetini bırakan Sina takıldı gözüme. Saçları çok güzel olmuştu. İlk karşılaştığımız o geceki gibi bukle bukle omuzlarından aşağı beline dek dökülüyordu. Babamın alayla karışık uyaran sesiyle irkildim.

"Ayıptır, annenin babanın yanında hiç görmemiş gibi sözlüye, nişanlıya, karına bakılmaz."

Anında kıpkırmızı olup gözlerimi televizyona diktim. Babam onun yanında Sina'yı süzerek bakmama ayıp diyorsa, onun çatısı altında bu sabah yaptığım şeyi duysa suratıma tükürürdü herhalde. Zil çalınca açmak için kalktım. Ama ben hole geldiğimde Sina kapıyı çoktan açmıştı ve kıpkırmızı yüzüyle yere bakıyordu. Dedem çatık kaşlarıyla yüzünde muzip bir gülümsemeyle bana bakınca ben de utanıp kızardım. Dedem kırmızı suratlarımıza bakıp alayla konuştu.

"Ula ne çok kızardunuz! Bir yerumde açikta bir şey mi var?"

Hemen kendimi topladım. "Yok dede, ne münasebet. Hoş geldin." Hemen önce elini sonra kendini öptüm.

"Hoş görduk." O, beni özlediği için tutup gözlerimden tekrar öptü. Beni çok sevdiğini biliyordum. Ben de onu çok seviyordum, o benim için dededen öteydi. Ben paltosunu alırken dikilen Sina'ya "Gelin hanum nasılsun? Balayi nasıldi?" diye sordu. Sina kaçmaya yeltenince kolunu tutup gitmesine mani oldum.

Dedem kafasındaki fötr şapkayı çıkarmak için arkasını dönünce "Elini öp," diye fısıldadım. Çok utandığını biliyordum ama dedeme saygısızlık olurdu gitmesi. Kafasını hiç kaldırmadan "Hoş geldiniz," diye fısıldadı ardından da dedemin elini öptü.

"Hoş görduk. Sen de hoş gelmişsun."

Dedem Sina'nın öpmek için tuttuğu elini tutmuş bırakmıyordu. Diğer eliyle de Sina'nın çenesini yukarı kaldırdı.

"Yeter da yere baktuğun. Bilama da yuzuni görelum."

Dedem Sina'nın dolu gözlerine ve kırmızı yüzüne baktıktan sonra bana döndü.

"Diyrum ki gendi gendime bu uşak oyle şeyler etmezi idi. Bir orospunun ağina mi düştü?" Orospu lafını duyar duymaz Sina'nın gözünde biriken yaşlar döküldü. Dedem bunu görmemişti, eli hâlâ Sina'nın elini tutuyordu ama bana bakıyordu.

"Ama ha bu gız ürkek ceylan gibi. Daha ana guzisi. Oğlum sen ne ettun? Bu gız reşit midur?"

"Reşit dede. On sekizinde."

"Ben neneni on beşinde almişum ama devir değuşti. Bu gız gene kuçüktur. Ama sağa hiç kızmayrum. Maşallah oyle guzel ki sen ne edesun?"

Tekrar Sina'ya dönmüştü ve ağladığını görünce avucuyla yanaklarındaki yaşları kabaca sildi. Yüzünde gülümsemeyle "Neye ağlaysun tornum? Allah ağlanacak dert vermesun," dedi. Sina'yı kucaklayıp sırtına hafifçe vurdu.

"Bağa bak ben sevmem oyle alıngan adami. Ben gorbagorun tekiyumdur. Ben diycum siz alunmayacasunuz." Sina'yı bırakıp bana döndü. "Ula bacağına sıçtığumun Deniz'i, anlatmadin mi beni hiç bu gıza?"

"Yok dede, pek fırsat olmadı."

"Olmaz tabı nasıl olsun? Sen şukret bu gız burda yoksa ben sağa diyeceğumı bilirdum, nenesını sıktuğumumin uşağu."

Dedem havadan sudan konuşur gibi söverdi. Küfürlü konuşmak onun mizacıydı. Dedem haklıydı, Sina'ya bundan bahsetmem gerekirdi. Dedem yine Sina'ya döndü ve Sina'nın yüzük olan elini tutup yaşlı gözlerle yüzüğe baktı.

"Bak gızum. Bu yuzuğu zamanında Dursun Ali'yi doğurduktan sonra Ayşe'me hediye vermiş idum. Ayşe'm on sene evvel rahmetli oldi. Benim on uşağumun anasi, gözümün nuri idi. Ben Ayşe'mi gaçurup da almuşum. Sevdaluk nedur bilirum. Nurlar içinde yatsun Ayşe'm. Çok sevmiş idum oni. Bu yuzuğu da Deniz'e teslim ettum. Biliyrum çünki bir tek o hak edecek bir gariya takar oni. O, seni garisi edecek ise ben seni çoktan gelin etmişumdur. Hayirli uğurli olsun. Bu akşam imami çağırıp hoca nikâhınizi da gıydıriyrum. Hükümet nikâhi da yaza, senin mektebin bitince, nasipsa."

"Tamam, dede," diyerek onu onayladım. Dedem önde biz arkada yürürken Sina salona girmeyerek banyoya yöneldi. Annemler dedemle hoş beş etmeye başlayınca fırsattan istifade ben de Sina'nın peşinden gittim hızla. Kendini banyoya kilitlemeden önce kapının arasına ayağımı koyup onu yakaladım. İçeri girip ona sarıldım. Tuttuğu tüm gözyaşlarını sel edip akıttı. Kafasını göğsüme yaslayıp iç çeke çeke ağladı. Tişörtümün önü gözyaşlarıyla ıslanmıştı resmen. Saçlarını koklayıp öptükten sonra "Seni bu duruma düşürdüğüm için özür dilerim," dedim. Cevap vermedi ama sıkı sıkı belime sarıldı. Ben de ona daha sıkı sarıldım. Onu yüreğime sokmak istiyordum. Tek damla gözyaşı bile benim içime ateş düşürüyordu. "Lütfen ağlama artık," dediğimde kafasını göğsümden kaldırıp beni kafasıyla onayladı ve lavaboya yönelip yüzünü yıkadı.

Kırmızı gözleri ve pembe yanaklarıyla yine çok tatlıydı. Eli ni tutup onu salona getirdim ama salondan içeri girerken elim bıraktı hemen. Biz gelince annemin herkese "Hadi sofraya," çağ rısı üzerine koltuklarda oturan dedem, babam ve Duru da kalkı masaya kuruldu. Tabii biz de. Duru ve dedem güle oynaya mu habbet ediyorlardı. Sina ise kafasını tabağından kaldırmıyordu Sofradan kalkıncaya dek ne o ne de ben hiç konuşmadık. Annen ve babama Sina'ya evlenme teklif edeceğimi dün söylemiştin zaten. Hatta yüzüğü dün gece babam kasadan çıkarıp vermişti Dedem zamanında yüzüğü İstanbul'da bir müzayededen almıştı Osmanlı zamanından bilmem hangi paşanın hanımına aitti. Tek bildiğim piyasa değerinin çeyrek milyon olduğuydu. Sina elinde bir servet taşıdığını bilse, asla istemezdi o yüzüğü.

Annem sofrayı toplamaya yardım eden Sina'ya gidip hazır lanmasını söyledi. Malum akşama söz kesilecekti ve alışverişe çıkacaktık. Dedem imam nikâhı olayını sofrada dile getirmiş ve babam da hemen onaylamıştı. Akşam yine tüm sülale söz ve nikâh için bizim evde olacaktı. Annem evdeki işlerle uğraşacağı için bizimle alışverişe gelemeyecekti ama Duru peşimize takıl mıştı. Babamın arabasını alıp kızlarla birlikte Forum AVM'ye gittik. Duru akşam için Sina'ya elbise bakıyordu. Alışverişte Du ru'nun neşesi Sina'nın moralini yerine getirmişti. Güle oynaya onlarca mağazaya girdiler ve bir sürü elbise deneyip Duru'nun emriyle çoğunu aldılar. Artık ne aldıklarına bakmıyordum bile, sadece ödeyip bu işkencenin bitmesini bekliyordum. Ben ken dime akşama giymek üzere üst başı, girdiğim ilk mağazadan tek seferde almıştım. Bir de Trabzonspor'un yeni sezon formasını aldığım an, benim için alışveriş bitmişti. Gerçi alışverişi seve rim ama Duru'nun yaptığı her mağazadaki hemen her elbiseyi

deneme olayı çekilecek çile değildi. Cidden bunu alacak çocuğa yazıktı. Sonunda Forum'dan elimizde poşetlerle çıkabilmiştik. Artık bagaj ağzına kadar doluydu.

Sıra kuyumcuya gitmeye gelmişti. Büyük amcamın kuyumcusuna gittik. Oğulları Serdar ve Taner Abi hemen ilgilendiler bizimle. Dün akşamki yemeğe gelmedikleri için Sina'yla tanıştılar. Tokalaşırken Serdar Abi yüzüğü fark etti. Dedem yüzüğü onlara versin diye az kıçlarını yırtmamışlardı. Hemen tanıdı yüzüğü.

"İyi yere gelin geliyorsun, iki yüz elli binlik antika yüzük her geline nasip olmaz."

Sina bir yüzüğe bir de bana baktı, canı sıkılmıştı bu duruma. Parada pulda gözü yoktu ve böyle şeyler onu rahatsız ediyordu. Taner hasetle yüzüğe baktıktan sonra bana dönüp konuştu.

"Deniz, o yüzük aile yadigârı elkızına takılmazdı be oğlum!" Ona versek anında satardı yüzüğü, şimdi utanmadan yüzüğü hatıra niyetine saklarmış gibi konuşuyordu. Sina'dan elkızı diye bahsetmesi ayrıca sinirime dokunmuştu.

"Elkızı dediğin karım olacak Taner Abi."

"Öyle de dünya hali, yarın öbür gün anlaşamazsınız bir boşanma durumu falan olur..." Sözünü keserek sert bir şekilde konuştum.

"Benim evime gelinlikle giren kefenle çıkar!"

Sina inanmaz gözlerle bana bakıyordu ama söylediğimde çok ciddiydim. Benden boşanmak gibi bir ihtimali olamazdı. Bunu bilmesi onun yararına olurdu. Serdar Abi gergin ortamı çay söyleyip başka muhabbetler açarak dağıttı. Sina sarı altından hoşlanmıyordu. Beyaz altın hasır bir set seçtiler Serdar Abi'nin önerisi ve Duru'nun da beğenisiyle. Ben de söz yüzüğü olarak ince beyaz altın sade bir yüzük aldım. Çift olacak olan alyansla-

nmız nişanda takılana kadar bunu takacaktım. Sina'da zaten ona verdiğim yüzük vardı. Gerçi artık onu takmayacağından emindim. Asla elinde o kadar pahalı bir şeyle dolaşmazdı.

Kuyumcudan çıkıp çarşıdaki hamburgercide yemek yedik. Sonra kızları Duru'nun kuaförüne bırakıp ben de kendi kuaförüme geçtim. Beni görünce hemen halimi hatırımı sordu kuaförüm Kemal. Bugün sözleniyorum, yaza da evleniyorum deyince hem şaşırdı hem de sevindi. Ama Sina'nın Trabzonlu olmayışına takılmıştı.

"Yemeğimizi bilmez, örfümüz, âdetimiz başka. Burada kız mı bitti be oğlum?"

"Kemal, gelenek görenek aynı. Hepimiz Anadolu insanıyız. Yemek konusuna gelince; hiç yemek yapmayı bilmiyor ki yöresini beğenmeyeyim."

Kemal gülüp "Haklısın. Zamane kızlarının elinden bir iş gelmiyor," dedi.

Kızları kuaförden aldığımda Sina daha da güzel olmuştu. Saçları sade bir topuzla tepesinde toplanmıştı ve hafif makyaj yapılmıştı. Morali de tamamen düzelmişti. Duru'yla konuşup şakalaşıyorlardı. Bizim cadı Duru'ya içimden teşekkür ettim. Gerçi Duru tüm gün yanımızda olduğu için ilaç alma işi yatmıştı ama artık yapacak bir şey yoktu. Eve geldiğimizde kızlar hemen Duru'nun odasına çıktılar. Bugün şehir dışında olmayan tüm kuzenler gelirdi buraya. Teyzelerim ve yengelerim şimdiden anneme yardıma gelmişlerdi. Odama gidip ben de üstümü değiştirdim. Aşağıya indiğimde ev kalabalıklaşmaya başlamıştı. Erkeklerin oturduğu salona girdiğimde kuzenlerim tebrik etti, amca ve dayılarım hayırlı olsun dediler. Bir saat içinde şehir dışında olan on kuzenim hariç herkes gelmişti. Ev dolmuş, taşıyordu. Büyükler, kuzenler

ve eşleri, kuzenlerin çocukları... Sonunda imam da gelince sofraya oturduk, yemek yedik. Bu zamana kadar Sina'yı hiç görmedim. Sonunda ikinci kattaki büyük salona geçtik cümbür cemaat.

Sina'yı orada gördüm. Krem rengi bir elbise vardı. Üst kısmı uzun kollu, onu sararak vücuduna oturan elbise belinden aşağı bollaşıp dizinin altına dek devam ediyordu. Kulağındaki minik inci küpeler, elindeki yüzük, bir de yıkanırken bile bileğinden çıkarmadığı ucundan yüzük sarkan bilekliği dışında takı takmamıştı. Saçındaki topuzu ve ayağındaki ten rengi orta boy topuklu ayakkabılarıyla çok masumdu ve de güzel. Bizi birbirine yakın olan ama dip dibe de olmayan iki sandalyeye oturttular. İmam tam karşımızdaki sandalyeye otururken, Hami ve Seyfi Enişte bize ve imama yandan bakan iki sandalyeye yan yana oturdular. İmamın karşısına oturmadan önce namaz abdesti almıştım, muhtemelen Sina da. Çünkü saçlarının önü hafif ıslaktı ve sanırım makyajını ikinci kez Duru yapmıştı. Annem Sina'nın başına beyaz, kenarları oyalı bir yazma attı ama bağlamadı. Sadece bir duvak gibi saçının üstüne örtülmüştü.

İmam Allah'ın sıfatlarını, imanın ve İslam'ın şartlarını saydı ve bunları kabul ettiniz mi diye sordu. Ben de Sina da "Evet," dedik sırayla. Elindeki bir kitabı altlık yapıp boş bir sayfaya yazarak babalarımızın ve bizim isimlerimizi sordu. Sonra da şahitlerin isimleri ve babalarının isimlerini sorup yazdı. Sonra Sina'ya mehir olarak ne istediğini sordu. Zavallım mehirin ne olduğunu bile bilmiyordu. Bana bakmadan, bakışları kucağındaki ellerinde "Mehir ne demek? Bilmiyorum," diye fısıldadı. İmam durumu anlayıp benden boşandıktan ya da ben öldükten sonra ona verilmek üzere mal mülk ya da para istemesi gerektiğini anlattı. "Sina hiçbir şey istemiyorum," deyince zevzek Taner'in "O yüzükle

şirket kurar, daha ne istesin?" dediğini duydum. Ben imama dönüp Sina'ya mehir olarak ne bırakacağımı söyledim.

"Sahip olduğum her şeyi; tüm mal varlığımı mehir olarak veriyorum."

Sina elini dizinde yumruk yaptı, çok kızdığını biliyordum. İmam kâğıda hiçbir şey yazmadı ve bana bakıp sordu.

"Emin misin oğlum? Bu lafta kalması için değildir."

"Eminim. Ben laf olsun diye konuşmam."

"Boşanırsanız tüm mal varlığın hanımının olacak."

"Boşanmayı düşünmüyorum, ölürsem zaten neyim varsa ona kalsın."

"Hanım kızımız senden boşanmak isterse?"

"Benim evime gelinlikle giren kefenle çıkar."

İmam cevap vermeyip mehiri yazdı. Sina ve salondaki diğer herkes gerilmişti. Sina pozisyonunu hiç bozmuyordu ama içinde fırtınalar koptuğunu biliyordum.

İmam istiğfar ederek, tecdidi iman ve tecdidi nikâh yaptırdı. **Euzü** Besmele çekip daha önce duymadığım kısa bir duayı okudu.

"Elhamdü lillahillezi zevvecel ervaha bil eşbah ..."

Dua bittikten sonra Nur suresinin 32. ayetini okudu. Peşine "Sadakkallahül azim. Kale resulullah. En nikahü sünneti femen ragibe..." diye devam etti. Sonra Sina'ya dönüp "Allahü tealanın emri, peygamber efendimizin sünneti, amelde mezhebimizin imamı olan İmamı Azam Ebu Hanife hazretlerinin içtihadı ve hazır olan Müslümanların şahitlikleriyle, kocanın tüm mal varlığı mehri muaccelle, Dursun Ali oğlu Deniz Kaptan'ı kocalığa kabul ettin mi?"

Sina yutkunup duraksadı. Heyecanlanmış mıydı yoksa onu öldüreceğimden korkup evlenmekten vaz mı geçmişti? İmam

"Ettin mi?" diye son kısmı tekrarlayıp diretince derin bir nefes alıp "Ettim," dedi. Bu kez imam tekrar kısmına geçip iki kez daha sordu.

"Kocalığa kabul ettin mi?"

"Ettim."

"Kocalığa kabul ettin mi?"

"Ettim."

İmam bu kez bana dönüp aynı şeyleri söyledi ve sonunda "... Nusret kızı Sina'yı bildirdiğin mehri muaccelle karılığa kabul edip nikâhın altına aldın mı?"

"Aldım."

"Aldın mı?"

"Aldım."

"Aldın mı?"

"Aldım."

Şahitlere dönüp "Sizler de şahitlik ettiniz mi?"

"Ettik."

İmam en son nikâh duasını okudu ve nikâhımız bitmiş oldu Sina Allah katında karım olmuştu. Akşamın gerisinde çaylar içilip muhabbet edildi. Herkes nişan tarihini soruyordu. Her ne olursa olsun Sina'yı babasından da istemek gerekiyordu. Herkese "Yaza doğru olur," dedim. Sina ile yine ayrı düşmüştük. Tüm misafirler gittiğinde gece saat bire geliyordu. Kadınların çoğu bulaşık ve kalan işlere yardım için kalmışlardı çünkü. Sonunda evde dedemden ve ailemden başka kimse kalmayınca herkes odasına çekildi. Sina ile baş başa konuşmak istiyordum. Bir on dakika odamda durup dün geceki gibi Duru'nun odasına geçtim. Odanın ışığı yanıyordu ve Duru odada yoktu. Kapıyı kilitleyip Sina'ya "Harika, ben de seninle yalnız konuşmak istiyordum," dedim.

Yattığı yerden banyoyu işaret edip "Duru banyoda," dedi. Banyonun kapısına gidip tıkladım. Duru "Efendim Sina'cım," diye cevap verince "Benim. Odadayım haberin olsun," dedim.

Sina'nın yanına yatıp ona sarıldım. Benden kaçmıyordu ama çok soğuk davranıyordu. Sonunda ilgisini çekeceğini bildiğim bir konuda konuştum.

"İlacı alamadık bugün." Hemen bana döndü. Gözlerini kocaman açmıştı.

"Ben onu tamamen unuttum ya!"

"Artık geçti yapacak bir şey yok."

"Var! O ilaç sonraki kırk sekiz saate kadar etkiliydi. Hâlâ alabiliriz."

"Alabili-RİZ değil sen alacaksın, unuttun mu?"

"Biliyorum."

Küskün bir şekilde dudaklarını büzmüştü. Dudaklarını öpünce karşılık vermedi. Sol gözünden bir damla yaş süzüldü ama daha ağlamadı. Soran gözlerle bakınca "Beni öldürür müsün gerçekten?" dedi. Çok küskün ve mazlum söylemişti bunu.

"Sen beni terk eder misin peki?"

"Geleceği bilemem ki. Terk edersem ne olur?"

"Seni alnının çatından vururum."

"Neden?"

"Benimsin ve öyle kalmak zorunda. Bana bu sabah ruhum solana dek seninim dedin. Yalan mıydı?"

"Hayır."

"Öyleyse neyi dert ediyorsun?"

Cevap vermedi ama canı çok sıkkındı. Ona sıkıca sarılıp saçlarını okşamaya başladım. Düşünceliydi, gözlerini bir noktaya sabitlemiş öylece bakıyordu. Onu derin düşüncelerden çıkarmak için muzipçe gülümseyip konuştum.

"Bu akşam neye evet dediğini biliyor musun?"

"Cinayetime mi?"

"Ooff saçmalama! Ben senden her istediğimde artık benimle birlikte olmak zorundasın."

"Ne?! O da nereden çıktı?"

"Nikâh kıyılırken kitaba inanıyorum dedin."

"İnanıyorum zaten."

"Tamam işte, bu da Kuran'da ayet. Kadın kocası her istediğinde evet demek zorunda."

"Şu an uyduruyorsun!"

"Sence ayeti uydurup çarpılma riskine girer miyim?" Gülerek söylediğim her cümle onu daha çok kızdırıyordu.

"Ama o hoca, malı mülkü soracağına bana bunu söyleseydi ya!"

"Çok üzüldün bakıyorum."

"Silahla vurmana gerek kalmaz, sen beni iki gecede yorgunluktan öldürürsün zaten!"

"Seni vurmayacağım çünkü sen beni terk etmeyeceksin. Unut bunu ve orada takılı kalma. Seksle ölüme gelince, o konuda söz veremeyeceğim ama." Yine pis pis sırıtıyordum. Onu iştahla öpmeye başlayınca beni itmeye çalıştı, ben de dudaklarımı ayırıp "Kocan seni istiyor kadın! Karşı mı geliyorsun?" diye gülümseyerek yalandan emrettim.

"Kocam aklını kaçırdı herhalde. Görümcem banyoda saç kurutma makinesini çalıştırıyor, bu da demek ki az sonra çıkacak."

"O zaman bana bir kez kocacım de şimdi, yoksa bırakmam dudaklarını." Hâlâ sırıtıyordum.

"Ooff! Peki peki! Kocacım." Nesne ismi söyler gibi demişti.

"Çok ruhsuz söyledin, olmaz bu. İşveli nazlı söyle azıcık."

Burnundan derin bir nefes verip "Kocacığım!" dedi. Nefesini yüzüme üfleyerek söylemişti. Tüm hücrelerim bu seksi sese tepki vermişti. Karanlık gözlerle ona bakarken Duru banyodan çıktı. Bir saniye bile olsa Sina'ya o derin bakışımı görmüştü.

"İnşallah, nasılsa karım deyip gerdeğe benim odamda girmezsin abi. Ben buradayım, hatırlatayım da."

"Ne saçmalıyorsun?! Utanmıyor musun benimle zevzek zevzek konuşmaya!"

"O zaman sen de benim yanımda Sina'ya yiyecekmiş gibi bakma! Ayrıca bu akşam saçmaladıkların neydi öyle? Yok kefenle çıkar, boşanmak isterse ölür. Okumuş etmiş adamsın, baban emekli idari hâkim, bu ülkede hak var hukuk var. Utanmadın mı maganda gibi konuşmaya! Sen kim oluyorsun da işlenen her kadın cinayeti hakmış gibi konuşuyorsun? Sina resmi nikâhınız olduktan sonra boşanmak isterse, avukatı bizzat ben olurum. Değil öldürmek, göremezsin bile! Din de Allah, hukukta kanun kadına boşanma hakkını vermiş, sen kim oluyorsun be! Sina sana da çok kızgınım! Bu öküz öyle dedikten sonra nasıl evlenmeyi kabul edersin? Seni sindirip ezmesine niye izin veriyorsun?! Etmiyorum kabul falan deyip kalkıp gidecektin, bu da orada göt gibi kalacaktı!"

Sina'nın gözleri dolmuştu. Belki de yattığımız için hatta şu an hamile kalma ihtimali olduğu için evet demek zorunda kalmıştı. Yoksa en az Duru kadar gururlu bir kızdı. Duru'ya çatık kaşlarla bakıp Sina'nın başını göğsüme koydum, saçlarını öpüp "Lütfen ağlama şurumşini. Seni çok sevdiğimi biliyorsun," dedim.

Duru alayla gülerek "Boşuna endişelenmişim. Sen zaten atıp tutuyormuşsun," dedi bana.

"Ne zaman yalan söylediğimi gördün?"

"Sina'nın ağlamasına bile kıyamıyorsun, canına nasıl kıyacaksın? Bir düşün kanlar içinde karşında cansız yatıyor. Hem de senin yüzünden."

Duru haklıydı. Düşüncesi bile kalbimin daralmasına, boğazımda bir yanma oluşmasına sebep oldu. İstemsizce Sina'ya daha sıkı sarılıp onu sıktım. Sina kafasını kaldırıp baktığı an, onun öldüğü düşüncesi gözlerimi doldurdu. Tek damlanın bile kaçmasına izin vermedim ama. Sina kollarını belime dolayıp bana sarıldı. Duru bize gülümseyerek bakıp ışığı kapattı ve yattı. Yattığı yerden "İyi uykular aşk böcükleri," dedi.

"Sana da canım."

"Sana da iyi uykular cadı."

Uykuya dalarken tek düşünebildiğim ona asla zarar verememeyecek olmamdı. Beni terk ederse onu sapık gibi izlerdim ama değil öldürmek, bir fiske tokat bile atamazdım. Uyku sersemi kulağına eğilip "Senin kılına bile zarar veremem çünkü sensiz yaşayamam," diye fısıldadım. Uyuduğunu sanıyordum ama bana fısıltıyla cevap verdi.

"Ben de sensiz yaşayamam deniz gözlü."

O artık benim bu dünyam, ahiretim, tüm varlığım olmuştu. Gittiği an benim bittiğim an olurdu. Elim istemsiz bir şekilde karnına gitti. Orada ikimize ait minicik bir parça oluşmuş olabilir miydi? İlk kez bunu düşünürken hiç endişe duymadım. Şurimşi neden bebek, dünyanın en tatlı şeyi olurdu herhalde...

***

Sabah Deniz'in yüzüme bıraktığı minik öpücüklerle uyandım. Aklıma Duru'yla aynı odada olduğumuz gelince utanıp ondan tarafa baktım ama yoktu.

"Günaydın karıcım. Duru lavaboda, korkma."

"Sana da günaydın kocacım."

"Bana öyle kocacım dersen yerim seni, zilli."

Manyak, bir anda beni gıdıklamaya başladı. Gülüyordum ama yüksek sesle kahkaha atmamak için kendimi sıkıyordum. Sonunda "Deniz bayılacağım," deyince beni bıraktı. Fırsattan istifade ben de onu gıdıklamaya başladım ama o gülmüyordu. İki kolunu da kaldırıp ellerini başının arkasına yerleştirdi. Ben koltuk altını gıdıklarken alayla bana bakıyordu.

"Ben gıdıklanmam aşkım."

"Her şeyin gıcık işte. Ben gıdıklanıyorum, haksızlık var ama."

Duru banyodan çıkınca Deniz, yanağıma bir öpücük kondurup yanımdan kalktı. Kapıyı açıp koridoru kolaçan etti ve çıkıp gitti. Biz de Duru ile hazırlanıp indik aşağıya. Sebanur Teyze mutfakta kahvaltı hazırlamaya başlamıştı bile. Yemek odasındaki masaya getirmek için Sebanur Teyze'nin elindekileri almak istedim.

"Ver ben getiririm Sebanur Teyze."

"Hâlâ teyzeyiz, öyle mi kızım?" Ona anne dememi istiyordu. Neden bilmem, ona anne dersem kendi anneme ihanet edecekmişim gibi hissettim. Ama Sebanur Teyze öyle beklentiyle bakıyordu ki bana "Özür dilerim anne," dedim. Yüzü güldü, çok mutlu oldu. Beni iki yanağımdan öptü. Cidden annem gibi seviyordu beni. Kahvaltı sofrasında yine dünkü gibi Duru dedesiyle konuşuyordu.

"Duru, mektep bitince ne olacasun? Hakim mi, savci mi yoksa avukat mi?"

"Avukatlığı düşünüyorum dedecim. Bu abim gibi magandalara kadınları ezdirmeyeceğim."

Dursun Ali Amca "Evet Deniz, neydi o dünkü terbiye [illegible]" diyerek Deniz'i paylamaya başladı. "Biz seni öyle yetiştirdik" Biz boşanmak için evlenmiyoruz diyebilirsin a[illegible] gelinlikle giren kefenle çıkar ne demek?! Eşkıya mısın ser Deniz hiç cevap vermiyordu. Dedesi babasının aksine daha [illegible] bir ses tonuyla "Uşağum babana cevap versana. Neyd[illegible] delilluğun?" dedi.

"Senın de dediğin gibi dede, delilik işte. Özür dilerim."

"Bizden değul uşağum gızdan özür dile. Sağa orada yok g[illegible]bul etmeyrum diyebilurdu. Seni rezul etmedi. Gelinun yaşı k[illegible]çuk ama akli senden beyuk."

Kaptan Dede'nin sözleri üzerine kafamı tabağıma çevirdi[illegible] Deniz'in tam adını öğrenmiştim dün ve ikinci adı dedesinin adıydı. Deniz Kaptan Sezgin. Bu arada Deniz'in ehliyet ya da kimliğine hiç bakmadığımı fark etmiştim o an. Okuldaki belgelerde eminim o ikinci ismi 'K.' şeklinde geçiyordur ama onu da ben hiç fark etmemiştim.

Kahvaltıdan sonra Deniz'in küçük teyzesinin kızı Sedef geldi. Duru'yla iki kuzen arkadaş gibiydiler. Zaten Sedef on dokuz yaşındaydı, yaşlarımız yakındı yani. Dün tanıştığım Sedef'i ben de çok sevmiştim. Üç kız odaya çekilip hazırlandık, bugün Macka'ya Sümela Manastırı'nı görmeye gidecektik. Hazırlanırken Duru Sedef'e "Zeynep gelecek mi?" diye sordu. Sedef anlamlı bir şekilde gülüp "Zeynep de Ceyda da gelmiyorlar. Malum ikisi de Deniz abiye âşıktı." deyince hemen sordum.

"Onlar kim?"

"Zeynep, Fadime Hala'mın küçük kızı. Ceyda da büyük amcamın kızı." dedi Duru.

"Ceyda, Tanerlerin kardeşi mi yani?"

"Evet."

Sedef sırıtarak "İkisi birbirlerini hiç sevmezlerdi. Dün sizin nikâhta kol kola ağlaşıyorlardı," dedi. Anlayamıyordum, sonuçta kuzendiler. Kuzene âşık olmak çok saçmaydı.

"Ama Deniz kuzenleri..."

Duru beni onaylayarak "Evet. Abim de onları kardeşi gibi görür. Bunlar burada akraba evliliği normal karşılanıyor diye abimin yakışıklılığına, aileleri de abimin malına mülküne vurulup ümit bağladılar. Dedem akrabadan kimi isterse abim onunla evlenecek sandılar. Dedem seni kabul edip nikâhı da bizzat o isteyince göt gibi kaldılar. İyi de oldu," diye açıkladı. Tüm bunlara şaşırmıştım. Ama aslında Deniz'in anne ve babası da amca çocuklarıydı. Keza pek çok büyüğü de yine kuzeniyle evliydiler. Yine de garip geliyordu.

Biz hazırlanıp aşağı indiğimizde dün Duru'nun beğenip bana aldırdığı deri şortu üstümde gören Deniz'in kaşları havaya kalktı ama bir şey demedi. Zaten Duru'da da kot şort vardı. Hem ikimiz de şortların altına koyu renk çorap giymiştik. Gerçi benimki file çoraptı. Deniz elimi tutunca parmağındaki yüzüğü fark ettim. Onun sahipli olduğu da bilinecekti. Beren kaşarı uzak dururdu artık. Arabaya binip Maçka'ya doğru yola çıktık.

Maçka sis altındaydı. Gelirken arabada çalan türkünün 'Sen yağmur ol, ben bulut... Maçka'da buluşalım...' sözleri daha anlamlı olmuştu şimdi. Maçka'nın yemyeşil doğası içindeki iki katlı ahşap evleri, sanki orman perilerinin evleriydi. Sislerin içinde çok güzel gözüküyorlardı. Manastırı ilk gördüğümde ise gözlerime inanamadım. Dimdik bir dağın yamacına o devasa yapı nasıl yapılmıştı? Taşları nasıl oraya taşımışlardı? Bir rehber Hıristiyanlığın ilk dönemine ait bu muazzam yapıyı bize anlatıp tanıt-

ti. Sümela'ya hayran kalmamak imkansızdı. Maçka'da geçirdiğimiz harika günün ardından elimde müzeden Melis'e aldığım hediyelik eşyalarla eve yorgun argın dönmüştük sonunda. Tatilin sonraki günleri de benzer geçmişti. Her gün Trabzon'da bir turistik mekânı ziyaret ediyorduk ve eve, akşam yemeğine ancak yetişebiliyorduk. Üçüncü akşam Deniz elinde benim test kitaplarımla gelip çizelgedeki ödevleri yapmamı buyurdu. Benim bilerek unuttuğum tüm kitapları kendi bavuluna koyup peşimizde getirmişti. Akşamları sayısal ağırlıklı olmak üzere Deniz konuyu anlattıktan sonra test çözüyordum. Bazı akşamlar Duru da beni tarih çalıştırıyordu. Gündüzleri geziyor, akşamları test çözüyordum.

Trabzon'a âşık olmaya başlamıştım. Buradaki kışa inat yemyeşil orman zaten tek başına büyülü bir şeydi. Bir de şık mimarisiyle bir masaldan fırlamış gibi gözüken beyaz Atatürk Köşk'ü, mistik atmosferiyle Trabzon Ayasofya Müzesi, şehri ve limanı eşsiz güzelliğiyle ayaklarımızın altına seren Trabzon Kalesi, şık merdivenlerinin önünde bizi bir heykelle karşılayan ve çok beğendiğim Trabzon Müzesi... Her biri bu şehre bağlanmama sebep olmuşlardı.

Doğal ve tarihi güzelliklerin bir arada olduğu bu mekânlardan Yanbolu Nehri ve üstündeki eski taş köprü en sevdiğim oldu. Çünkü o köprünün üstünde Duru, Deniz'le benim ilk fotoğrafımızı çekti. Benim, gezdiğimiz her yerde fotoğraflarımı Deniz çekmişti ama onunla fotoğrafım, Duru sayesinde ilk orada olmuştu. Sonrasında hangi gün nereye gidersek gidelim hep onunla fotoğraf çekilmiştim. Meydandaki bordo mavili horon oynayan ikonların önünde bile beraber fotoğrafımız vardı artık. Deniz çok kalabalık gezmemize rağmen fırsatını bulduğu her an bana sevgi ve ilgisini gösteriyordu.

Teleferiğe bindiğimiz gün ben hayran hayran manzarayı izleyip "Çok güzel!" deyince "Hiçbir şey senin kadar güzel olamaz," dedi. Tezini çürütmek istercesine "Yeşilin her tonu var burada, nasıl benden güzel olmaz?" dedim.

"Buradaki yeşilin hiçbir tonu senin gözlerindeki o güzel yeşillikle boy ölçüşemez," deyince mest oldum. "Senin de gözlerinin mavisi Karadeniz'den bile güzel," dedim.

"İyi o zaman. Desene çocuğumuzun gözleri kime çekerse güzel olacak."

"Deniz hatırlatmasan olmaz mıydı? Piyasada yetmiş iki saate kadar etkili olanı bile varmış o ilacın ama ben hep unuttum. Sen de hep akşam uyumak için yattığımızda hatırlattın gıcıklığına."

"Gıcıklığına değil. Görmüyor musun ne kadar kalabalık geziyoruz? Alamazdık istesek de. Zaten benim hep aklımdaydı. Olursa da ben kılıfını buldum. Nikâhtan sonra oldu derim, olur biter."

"Ne rahatsın ya?"

"Sen niye rahatsızsın? Bebek niye seni korkutuyor?"

"Ben de senin çocuğunu taşımak isterim ama şimdi değil. Annemin dediği gibi üniversiteye gidemeyeceğim."

"Ne alaka? Sen üniversiteye, peşimizde getirdiğim test kitaplarını çözmediğin için gidemezsin sadece. Yoksa bebeğe bakıcı tutarız zaten. Sen okuldayken o ilgilenir."

"Deniz, varlığı bile kesin olmayan çocuğa bakıcı bile düşündün ya pes!"

"Sen de her şeye kulp buluyorsun ama."

"Bulurum. On sekiz yaşında anne olmak istemiyorum. Yirmi beş yaşında olabilir ama."

"Yok ya! Ben otuz yaşımda oluyorum o zaman. Neyse, zaten belki de hamilesin."

çattım. O da teleferikte eşsiz manzaraya karşı dudaklarımı öptü. Ve zamansız anne olma ihtimalim bile önemini yitirdi. Ertesi gün bayağı kalabalık bir ekip, olimpik yüzme havuzuna gittik. Duru'nun kırmızı bir bikinisini ödünç almıştım. Saçlarımla birlikte beyaz tenimde çok güzel olmuştu. Tabii bone takmanın zorunlu olduğunu öğrenene kadar. Bone havamı bozmuştu ve bu bikini bana Deniz'in aldığı mavi bikiniden çok daha kapalıydı. Sanırım Deniz de bu yüzden yine kaşlarını kaldırsa da itiraz etmemişti. Havuza Ceyda ve Zeynep de gelmişlerdi. Benim yanıma gelip Ceyda "Atlasana!" dedi. Zeynep de "Tabii yüzme biliyorsan," diye devam etti. Beni küçümsüyorlardı akılları sıra. Bense atlamak için Deniz'i bekliyordum. Cevap vermek için ağzımı açacakken ayaklarım yerden kesildi. Deniz beni kucağına almıştı ve ben kucağındayken hemen önümüzdeki kulvara atlamıştı. Suya düşmenin şaşkınlığıyla hemen yüzeye çıkar çıkmaz bacaklarımı ve kollarımı Deniz'in boynuna doladım. Mavi bonesiyle gözleri çok uyumluydu ve o boneyle bile çok çekici olmuştu. Burnuma minik bir öpücük kondurup "Yarışalım mı?" dedi.

"Ha ha, çok komiksin. Sen profesyonel yüzücüsün, seninle aşık atamam."

"Eski yüzücüyüm. Bence şansın hâlâ var yani."

"Hiç sanmıyorum."

"Peki, sen bilirsin. O zaman önümden yüz. Aynı kulvarda arkandan seni takip ediyor olacağım."

"Tamam."

Havuzda geçirdiğimiz saatler boyunca Zeynep ve Ceyda dışında herkes çok eğlendi. Onlar havuzun bir köşesinden hasetle bizi izlediler hep. Ama umurumda değillerdi. Arabada Deniz'e "Çok güzeldi. Yüzmek çok eğlenceli," dedim.

"O zaman yazın Karadeniz'de yüzmek daha çok hoşuna gidecek."

"Çok büyük ama korkarım denize girmeye."

"Ben yanında olursam korkmazsın." Haklıydı, o olursa girerdim denize. Ona güvenim sonsuzdu.

Burada gezdiğim her yere hayran oluyordum. Yemek yediğimiz mekânlar ve tabii ki yemeklerin lezzetleri her zaman olağan üstüydü. Cephanelik Restoran yemek yediğimiz bence en ilginç mekân olmuştu. Tarihi cephanelikte yemek yediğimiz akşam, Duru'nun erkek arkadaşı Utku da Deniz'le tanışmak için Artvin'den kalkıp gelmişti. Saçı sakalı uzun olan Utku, biraz uzun ve kemerli burnu hariç yakışıklı çocuktu. Deniz'le tokalaşıp "Yakın sayılırız, telefonda tanışmak ayıp olur diye geldim," dedi. Deniz çocukla arkadaşıymış gibi rahat sohbet etmeye başlayınca Duru da derin bir nefes aldı.

"Artvin'in neresindensiniz?"

"Arhavi."

"Laz mısın? Gürcü mü?"

"Gürcü'yüz biz. Duru'yla hiç konuşmadık bu mevzuyu, siz Laz mısınız?"

"Türk'üz. Laz da varmış zamanında dedelerin nenelerin içinde ama biz öyle su gibi Lazca falan konuşamayız. Rahmetli babaannem Laz'dı. O hep Lazca konuşurdu. Dedem de oradan biliyor Lazca'yı. Ondan öğrendiklerimiz işte, o kadar yani."

"Ben Gürcüce biliyorum. Dedelerimiz Batum'dan göçmüş zaten."

İki erkek de Trabzonsporluydu ve Kazım Koyuncu hayranıydılar. Muhabbetleri koyuydu, iyi anlaşmışlardı. Duru'nun kulağına eğilip "İyi anlaştılar," dedim. O da gülümseyerek başını salla-

yıp onayladı. O gece uyurken Duru abisine "Utku'ya bir öküzlük yapmadığın için teşekkürler," dedi.

"Kızım seni kasacak, helal süt emmiş bir enayi bulmuşuz, kaçar mı? Gönlünü hoş tutmak lazım çocuğun."

Duru "Çok biliyorsun sen!" deyip küs bir şekilde yatmıştı. Ertesi gün hâlâ abisine surat yapıyordu. Dedesi Duru'nun asık suratını fark edip "Noldi prensez?" dedi.

"Yok bir şey dede."

"Var ki o guduklar asilmiş."

"Yok ya önemli bir şey değil. Bu abim yüzünden her zamanki gibi."

"Abin eşşek gadar oldi. Ne edeyim ben? Daha gulağida çekilmez eşşolusunun."

"Dedecim onunla uğraşmaya değmez zaten. Ama bizi Akçaabat'a götürüp köfte ısmarlarsan moralim düzelebilir."

"Prensez sen köfte iste yeter ki! Hade kalkun gideyruk."

Akşamüzeri üşenmeyip köfte yemeğe Akçaabat'a gitmiştik. Ama kesinlikle bu lezzete değerdi. Mekânın tıklım tıklım olmasına şaşmamak gerekti.

Trabzon'da geçirdiğim en güzel gün Çaykara'daki Uzungöl'e pikniğe gittiğimiz gündü. Sit alanı olan o doğal güzelliğe âşık olmamak imkânsızdı. Gölün hemen yanındaki, gölle aynı ismi taşıyan çifte minareli caminin suya yansıması rüyadaymışsınız hissi yaratıyordu. Pikniğe Deniz'in sülalesinden katılım büyüktü. Bir de bir sürü komşu gelmişti bizimle. Çok kalabalık bir ekip, harika manzaraya karşı piknik yapıyorduk.

Denizlerin komşusu olan ve Duru'nun liseden arkadaşı olan bir çocuğun arabasında ses sistemi vardı ve ses sisteminden çıkan kemençenin ezgileri etrafımızı sararken, horon için halka çoktan

oluşmuştu. Deniz ve Duru da oynuyorlardı. Ve cidden özellikle Duru'nun omuz silkmeleri ve figürleri çok güzeldi. Deniz'in horon oynarkenki hali ise ona tekrar âşık olmama sebep olacak cinstendi. Ben de öğrenmek istiyordum ama oyun çok hızlıydı. Ayakları gözümle bile takip edemiyordum. Belki eve gidince Deniz bana öğretebilirdi. Yaza olacak olan düğünümüzde ben de Deniz'in kolunda horon oynamak istiyordum. Piknikten döndüğümüz akşam Deniz "Bavulunu hazırla, yarın Ankara'ya uçuyoruz." dedi. Buradan gitmeyi hiç istemiyordum. Hem daha tatilin bitmesine beş gün vardı.

"Niye şimdi dönüyoruz? Yarın çarşamba, pazar dönebiliriz Kütahya'ya."

"Zaten Kütahya'ya pazar döneceğiz. Yarın Ankara'ya gidiyoruz. Pazara kadar orada kalacağız. Anneni görürüz dört gün de olsa."

Boynuna sarılıp iki yanağından ve dudağından birçok kez öptüm. "Harika bir adamsın."

Yine Duru'nun odasında kaçak bir vaziyette yatıyorduk. Duru, Utku'yla telefonda konuşmak için banyoya gitmişti. Deniz kulağıma eğilip "Kaç gün oldu biliyor musun?" diye sordu.

"Buraya geleli mi?"

"Sayılır. Birlikte olmayalı diyecektim ben ama zaten buradaki ikinci günümüzden bu yana birlikte olamadığımızı düşünürsek, ikisi aynı kapıya çıkıyor."

"Dokuz gündür buradayız."

"Sekiz gündür, karım olduğun halde özleminle yanıyorum yani."

Duru gelince birbirimize iyi geceler dileyip uyuduk. Ertesi gün kalabalık bir uğurlama komitesiyle havalimanına geldik.

Herkesi sarılıp öptüm. Sebanur Anne ağlıyordu. Dedenin bile gözleri doldu Deniz'e sarılırken. Dedenin elini öptükten sonra bana sarıldı ve "Tomum sağa emanet Sina gızum," dedi. Duru'ya sarılırken de benim gözlerim doldu. Onu çok özleyecektim. Hepsini, herkesi çok özleyecektim.

Uçak, Trabzon Havalimanı'ndan havalanırken annemi yeniden görecek olmanın verdiği heyecana, Trabzon'da geride bıraktığım ve daha önce hiç sahip olamadığım bir şeyin özlemi eklenmişti: Aile sıcaklığı...

***

KAKTÜS TEAM

Bölüm 11

Babam?!

Uçak havalandıktan ve kemerlerimizi çıkardıktan sonra Deniz bana dönüp "Hiç 'Yüksek Uçanlar Kulübü' diye bir şey duydun mu?" dedi.

"Hayır. Ama zaten şimdi yeterince yüksekte uçmuyor muyuz?"

Deniz bana alayla ve tuhaf bakıyordu. Bir şey ima ediyordu ama anlayamıyordum. Yine bir şeyi bilmiyordum ve cehaletimle alay edecekti. Ona fırsat vermemek için kulaklıkları takıp uçak modundaki telefonumdan şarkı dinlemeye başladım. O da daha fazla benimle uğraşmayıp önüne döndü. Ama daha ilk şarkı bitmeden kolumu dürttü. Ben de kulaklığımı çıkarıp ona baktım. Yüzünü ekşitmişti.

"Bir şey mi oldu?"

"Midem kötü. Yemeğin üstüne kalkış iyi olmadı. Ben [illegible] boya gidiyorum, eğer beş dakikaya dönmezsem peşimden gelmisin" Kusarken çok kötü oluyorum."

"Tabii. İstersen şimdi geleyim."

"Hayır, otur. Sadece yüzümü yıkamaya gidiyorum. Kusmamaya çalışacağım. Çünkü kusarken cidden çok kötü oluyorum."

"Tamam aşkım."

Deniz, yanımızda uyuyan yaşlı teyzeyi rahatsız etmemek fısıltıyla yaptığımız konuşma bitince, kalkıp tuvalete gitti. Kulaklıkları çıkarıp müziği kapattım. Aklım Deniz'deydi. Resmen dakika tutuyordum. Benden yardım istediyse, kusmak cidden onu zorluyor olmalıydı. Gerçi kimi zorlamazdı ki, bence en [illegible] renç hastalanma şekliydi. Beş dakika dolunca hemen kalktım. Ya vallım kesin kusuyordu. Koridorda tuvaletlerin oraya yöneldim. Ama birden Deniz'in hangi kabinde olduğunu bilmediğimi fark ettim. Kapılardan birini tıklayıp seslenmek için yeltenecekken bir el ağzımı kapattı ve diğer kuvvetli el de belime sarılıp beni arkamdaki tuvalet kabinine çekti. Paniklemiştim, bir an önce ağzımdaki elden kurtulup çığlık atmak istiyordum. Ama çekmeye çalıştığım ele dokundukça onun Deniz'in eli olduğunu fark ettim. Sımsıkı yumduğum gözlerimi açıp elin sahibi Deniz'e baktım. Pislik, ödümü koparmıştı ve şimdi sırıtıyordu. Hiç de hasta gözükmüyordu. Elini çekmeden kulağıma eğilip "Şu an birlikte bir tuvalet kabinindeyiz ve bu yanlış anlaşılabilir. O yüzden elimi çekince sakın ses çıkarma. Bana kızmak için bile," diye fısıldadı.

Elini yavaşça çekti. Ben öfkemi ona gözlerimle kusarken bizi kabine kilitledi. Ellerini kazağımdan içeri sokup belimi okşarken beni kendine çekti. Dudaklarıma yapışmadan önce elimi dudaklarının üstüne koyarak engelledim. Öfkeyle fısıldadım.

"Ne yapıyorsun?"

"Seninle şimdi, burada birlikte olmak istiyorum." Kulağıma söylediği kelimeleri adeta üflemişti. Burada birlikte olma fikri çok yanlıştı ve çok da seksi. Arzu bedenimi sararken mantığım baskın çıktı.

"Olmaz Deniz, hayır! Yakalanırsak rezil oluruz."

"Bu her şeyi daha heyecanlı yapıyor, kabul et. Ayrıca bana her istediğimde vermek zorundasın, unuttun mu? Ses çıkarmamız ve elimizi çabuk tutmamız gerek." Yine kulağıma üfleyerek söylediği kelimeler ve bunu uçakta yakalanma ihtimalimiz varken yapıyor olmanın verdiği heyecan beni isteklendirmişti...

Her şey bittiğinde zevk ve titremeyle desteksiz ayakta durmam imkânsızdı. Şu an beni ayaklarım değil, belime doladığı koluyla Deniz taşıyordu. Kulağıma "Artık biz de Yüksek Uçanlar Kulübü'ndeniz," dedi. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve "Şimdi buradan çıkman gerek bebeğim," dedi.

"Tuvaletim geldi ama."

"Yap öyle çık o zaman."

"Senin yanında mı?"

"Evet."

Klozetin kapağını kaldırıp beni oturttu. Pantolonum ve çamaşırım zaten hâlâ dizlerimdeydiler.

"Hadi yap," diye buyurdu ama bunu Deniz'in yanında yapamazdım. Deniz kaşlarını çatıp "Yakalanacağız hadi!" diye diretti. Ben de sesini bastırsın diye taharet musluğunu açıp kafamı aşağı indirip tuvaletimi yaptım. Bereket, Deniz bana bakmıyordu. Ben de işimi hallettim ve musluğu kapatıp kalktım. Kotumu çekip düğmeleri ilikledikten sonra lavaboda ellerimi yıkadım. Deniz kapının kilidini açıp çıkmam için kafasıyla onayladı. Ben kabinden çıktım ama o çıkmadı.

Koridora girdiğim an yüzüm kızardı ve kafamı eğdim. Sanki uçaktaki tüm yolcular az önce ne yaptığımı biliyor gibi hissediyordum. Oysa kimse kafasını kaldırıp bana bakmamıştı bile. Herkes kendi halindeydi. Çoğu önündeki ekrandan film izliyordu. Yerimi bulup koltuğuma oturduğumda yanımızdaki teyze hâlâ uyuyordu. Yine müzik dinlemek için telefonumu elime aldığımda saati görüp içeride sadece on dakika kaldığımızı fark ettim. Deniz'in beni oramdan öpmesi süreci hızlandırmıştı sanırım. İkinci şarkıya yeni geçmiştim ki Deniz geldi ve yanıma oturdu. Yolculuğun gerisi sakin geçerken artık Yüksek Uçanlar Kulübü'nün üyelerinin uçakta seks yapanlardan oluştuğunu, Deniz bir açıklama yapmasa da biliyordum.

***

Sina, tuvalet kabininde olanların ardından müzik dinlerken uyuyakalmıştı. İniş için kemerleri takacağımız zaman onu uyandırdım.

"Bebeğim kalk hadi, iniş yapıyoruz."

Uyku mahmurluğuyla gözlerini açıp bana baktı. Uykulu haliyle çok tatlıydı. Dudağına minik bir öpücük kondurdum. İniş ve bagaj işlemlerinden sonra iç hatlar terminalinden çıkıp bir taksi tuttum. Arkadaşlarıma şimdilik burada olduğumu haber vermeyecektim. Sina'yla baş başa kalmak istiyordum. Mümkünse bir iki ay hiç yataktan çıkmasak muhteşem olurdu. Ama o balayınaydı artık. Trabzon'da, Maçka'ya giderken deri şort ve file çorapla onu gördüğümde çok istemiştim ama fırsat olmamıştı. Şimdi bugün, akşama dek zaman tamamen bizimdi. Akşama da hastaneye gidecektik Gülistan Anne'yi ziyaret için.

Taksiden inip bavullarla apartmana girdik, annemin doldurdukları ve Sina'nın Duru ile alışveriş esnasında aldıkları yüzünden bavul sayımız bir tane daha artmıştı, iki bavulla gidip üç bavulla dönmüştük. Kızılay'daki daireme girdiğimiz an bavulları ve ayakkabıları holde bırakıp Sina'yı kucağıma aldım ve bacaklarını belime sararken onu öpmeye başladım. Uçaktaki tek sefer, sekiz günün ardından beni kesmemişti. Yatak odasına gidip onu yatağa bıraktım. Üstündeki kazağı çıkarıp göbek deliğini öptüm. Huylandı. Ben de ağzımı göbek deliğine dayayıp var gücümle göbeğine üfledim. Üflememle garip sesler çıkmaya başlarken Sina gıdıklandığı için kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Bir yandan da kafamı ittirmeye uğraşıyordu. Gülmekten konuşamıyordu bile. Kafamı kaldırıp çenemi, göbeğine koydum. Nefesine kavuşunca saçımı çekip bana kızdı.

"Ne yapıyorsun, deli!"

"Sen benim saçımı mı çektin?"

"Evet!"

"Önce kıçıma çimdik attın, dil çıkardın, bana laf yetiştirip karşı geldin ve şimdi de saçımı çektin. Cezaların çok birikti. Önce çimdiğin cezasını ödeyeceksin."

Kotunun düğmelerini çözüp kotunu çamaşırıyla birlikte sıyırdım. Onu ters çevirip yatağa yüzükoyun yatırdım. Dönmek için yeltenince sabit kalması için sırtına bir elimi koymam yetti. Ondan çok güçlüydüm. Duru'yu düşününce Sina cidden güçsüz bir kızdı. Duru ben dâhil her erkekle fiziksel muharebeden galip çıkabilecek güçteydi. Kick boks yapması bir yana zaten küçüklüğünden beri güçlü bir kızdı, asla pes etmezdi. Sina'yı güçlü yapamazdım ama kendini korumayı öğrenmesi gerekti. Güzel, beyaz poposuna bakınca düşüncelerimi rafa kaldırdım ve eğilip popo-

sunun yanaklarını öpmeye başladım. Yumuşak poposu harikaydı. Bunu nasıl daha önce yapmamıştım? Ama ceza bu değildi tabii ki. Yeterince öptükten sonra poposunun sağ yanağını güzelce ısırdım. Çığlığı basarken ağzını yastığa bastırmıştı sanırım çünkü sesi boğuk çıkıyordu. Dişlerimin izi poposunda çıkarken oranın moracağına emindim. Elimi sırtından çekince öfkeyle bana döndü.

"Hayvan! Etimi koparacaktın resmen!"

"Öpeyim de geçsin."

Onu tekrar yüzükoyun çevirip ısırdığım yere minik öpücükler kondurmaya başladım. Yattığı yerden kafasını bana çevirip "Dilimi ısırırsan küserim sana. Konuşmam seninle. Çok ciddiyim bak!" diye sitemle uyardı. Muzipçe sırıttım, aklıma birden daha farklı ve eğlenceli bir ceza gelmişti.

"Tamam." Poposunu bırakıp bir bacağını okşayarak elimle baldırından ayağına kadar bir yol çizdim. Sonra ayağını elime alıp onu gıdıklamaya başladım. Ayağını elimden kurtarmak için deli gibi çırpınıyordu. Gülmekten çatlayacaktı. Gıdıklamaya ara verip "Bir daha bana dil çıkaracak mısın?" diye sordum. Nefes alıp "Hayır, hayır." dedi. Ben de ayağını bıraktım. Yataktan doğrulup kalktı. Üstünde sadece siyah bir sutyen vardı. Yataktan uzaklaşıp bana yine dil çıkardı. Tek hamlede yataktan kalkınca o da yatak odasından koşarak kaçmaya başladı.

"Gel buraya zilli."

Evin içinde koşuşturmaya başladık. Salona girmişti. Yemek masasını aramıza almış, ben ne tarafa hamle yaparsam aksi yöne hamle yapıyordu. İkimiz de sırıtırken göz temasımız asla kesilmiyordu. Bu hem çok eğlenceliydi hem de yarı çıplak koştuğu için çok seksi... Masanın bir ucunda ben bir ucunda o duruyordu.

"Yakalarsam sana ne yapacağım biliyor musun?"

"Gıdıklayacaksın."

"Hayır. Becereceğim."

Gözlerini kocaman açıp "Bu söylediğin çok ayıp!" dedi.

"Ama gerçek. Hem de acı gerçek." Tek kaşım havada sırıtıyordum. Bir anda beni kandırıp masanın sağına geçecek gibi yapıp sola kaçtı ve masa etrafındaki kısır döngümüze son verip ikili koltuğun etrafından dolanıp salonun çıkışına yönelmek istedi. Onun etrafından dolandığı koltuğun arkalığından tutup tek hamlede üstünden atladım ve aradaki mesafeyi kapattım. Onu belinden yakalayıp kendime çekince öyle tiz bir çığlık attı ki duyan sevgilisi değil de sapık bir katil tarafından yakalandı zannederdi. Gerçi çığlığı daha çok tahrik olmama sebep olmuştu. Şu an sapığı olabilirdim. Arkamızdaki ikili koltuğa otururken onu kucağıma çektim.

"Acı gerçekle karşılaşmaya hazır mısın? Gerçi bu sana ceza değil, ödül olmaya başladı."

Kıpkırmızı oldu, haklı olduğum için utanıyordu. Onu önce burnundan sonra alnından öptüm. "Bunda utanılacak bir şey yok. Senin de hoşuna gitmeli zaten yoksa bencil pisliğin teki olmuş olurum. Seni memnun etmek ve bundan zevk almanı sağlamak da benim görevim."

Sözlerim onu daha çok utandırmıştı, bakışlarını kaçırdı. Dedem haklıydı, Sina ürkek ceylana benziyordu. Onu her zaman sakinleştireceğini bildiğim şeyi yapıp öpmeye başladım. Gevşemesi ve bana karşılık vermesi için bir iki saniye yetti. Onunla o koltuğun üstünde birlikte olduk. İkimiz de çıplaktık artık. Koltukta ben yatıyordum, o da üstümde yatıyordu. Üşümüştü, zaten ev soğuk sayılırdı. Eve geldikten sonra kombiyi açmaya fırsat olmamıştı çünkü. Onu kucağıma alıp yatak odasına getirip yatağa

koydum. Burnuna bir öpücük kondurup "Tuvalete gideyim sonra da kombiyi açıp geliyorum," dedim.

Tuvalete gidip kombiyi açtım ve yatağa yanına girdim. Omzuma kafasını koyup parmaklarını karın kaslarımın üstünde gezdirmeye başladı. Aslında bu yaptığı çok tahrik edici bir hareketti ama düşünceli gözüküyordu. Gözlerini bir noktaya sabitlemiş ve derin düşüncelere dalmıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Trabzon'u. Daha doğrusu aileni."

"Neden?"

"Harika bir ailen var ve ben de bir parçası oldum. Seninle karşılaştıktan sonra başıma hep güzel şeyler gelmeye başladı. Hiçbir kötülük ya da bela bana ulaşamıyor. Beni koruyup kolladığın için teşekkür ederim."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Bu benim görevim. Seni koruyamayacaksam neye yarar benim adamlığım? Ben senin erkeğinim ve seni korumak da benim vazifem."

"Benim de sana karşı görevlerim var ama ben yerine getiremiyorum, sana yemek bile yapamıyorum. Bir yemek kursuna yazılacağım Kütahya'ya gidince."

"Saçmalama, şu sıra olmaz! Seni sınav var diye ehliyet kursuna bile yazdırmıyorum ben. Ders çalışmalısın. İyi bir üniversiteye gireme, o zaman kıçındaki ısırık öpücük kalır!"

"Ehliyet kursu da nereden çıktı?"

"On sekizini geçtin, araba da var. Kullanmayı öğrenmen gerek ama şimdi onunla uğraşıp sınava hazırlanmanı etkilemesini istemiyorum. Bu arada ne olmak istiyorsun?"

"....."

"Hiç düşünmedin mi?"

"Düşündüm aslında."

"Eee? Hangi bölümü istiyorsun?"

"Edebiyat öğretmeni olmak istiyorum. Ama puanları çok yüksek, kazanabileceğimi sanmıyorum."

"Benim isteyip de başaramadığım hiçbir şey olmadı, biliyor musun? Şimdi de senin istediğin okulda istediğin bölümü almanı sağlamak istiyorum."

Bana yüzünü asarak baktı ve "Bana sürekli test çözdürüp ders çalıştıracaksın değil mi?" dedi.

"Evet çünkü en iyisini başarmanı istiyorum."

Dudaklarımı öpünce yeniden sevişmeye başladık ve bir kez daha birlikte olduk. Birlikte yıkanıp hazırlanmaya başladık. Önce yemeğe gidecektik ardından da hastaneye. Sina "Sakin o sosyetik yerlerden birine gitmeyelim. Çok açım ve rahat rahat yemek istiyorum," deyince gülümseyerek "Peki, ocak başına gidelim o zaman," dedim.

"Olur, severim ben kebabı, şişi, döneri..."

"Leşçiyiz yani."

"Aynen. Bakma zayıf olduğuma, bayılırım kırmızı ete."

"Trabzon'da da ızgara hamsileri götürüyordun. Bence genel olarak renk ayırmadan eti seviyorsun."

"Doğru, hiç inkâr etmeyeceğim. Ya bu arada ne lezzetli sizin orada balık. Kütahya'da, Eskişehir'de yıllarca yediğim neydi acaba?"

"Bayat, buzhane balığı ne olacak? Trabzon'da balık o sabah çıkıyor, öğlene ya da akşama sofrada."

"Gerçi senin memleketinin her şeyini sevdim. Yaza yine gideceğiz, değil mi?"

"Unutma, resmen karım olduğunda orası senin de memleketin olacak. Kimliğinde Trabzon yazacak. Düğünümüz zaten Trabzon'da olacağı için tabii ki oraya gideceğiz."

Sina yanıma gelip belime sarıldı. Kafasını göğsüme koydu ve "Beni en başından itibaren hiç bırakmadığın için teşekkür ederim," dedi.

Sırtına sıkıca sarılıp "Kafan bir milyonken bile beni seçtiğin için de ben teşekkür ederim," dedim. Birden en başından itibaren aklıma takılan bir soru geldi.

"O gece ilk kez mi içki içtin?"

"Evet."

"Öyleyse beş bardak votka enerjiyi hangi akla hizmet içtin? Hiç sarhoş olacağını düşünemedin mi?"

"Ne bileyim ben? Hep içkiler için tadı kötü derler. Onun tadı limonata gibi şekerli ve güzeldi. Ben de hiç sarhoş edecek kadar etkili olacağını düşünmedim."

"Aptal kız! Votka gayet iyi kafa yapan bir içkidir. Onun tadını güzelleştiren enerji içeceği."

"Bilmiyordum."

"Neyse artık bilmesen de olur. O gün içtiğin, ilk ve sondu. Bir daha ağzına bile süremezsin."

"Yine benim adıma karar veriyorsun."

"Haksız mıyım peki? İçtin ne oldu bir düşün. Tanımadığın bir adamla yattın. Daha kötüsü de olabilir, o itlerle gidebilirdin."

"Haklısın. Senin yerinde başkası olsa... Zaten hâlâ niye ertesi gün yurdun önüne geldiğini anlamış değilim."

"Seni odama götürürken kız olduğun aklımın ucundan bile geçmemişti. Birlikte olduktan sonra bunu fark edince çok kötü hissettim. O an benim için tek gecelik bir günahtan fazlası oldun işte. Gerçi o günaha girmeye değer gördüğüm tek kadın da sendin. Yani kız olmasan bile yanlıştı ama şöyle düşündüm: Öyle güzel ki, uğruna cehennemde yanmaya bile değer."

Saçlarını öpüp "Hadi bakalım kızıl güzel. Açlıktan ölmeden gidelim. Bu arada çocukları çağırmamın senin için bir sakıncası olur mu?" dedim.

"Hayır. Onlar senin arkadaşların sonuçta. Hem aslında o gün pek tanışamadık. Şimdi onları yakından tanımak için fırsat olur bu."

Dudağına minik bir öpücük kondurup ondan ayrıldım. Burak'ı arayıp diğerlerini de alıp gideceğimiz mekâna gelmelerini söyledim. Etinin lezzetine kefil olduğum mekâna Sina ile girdiğimizde, Gökhan kız arkadaşı İpek'le bize bekliyordu. Onların yanına oturup selamlaştık. İpek ve Sina tanıştılar, iyi de anlaşmışlardı. Biraz sonra Burak ve kız arkadaşı Elvan da bize katıldı. Kızlar Sina'yla iyi anlaşmıştı, ben de arkadaşlarımla muhabbet ediyordum. Arda ve Tunç gelemiyorlarmış, siparişlerimizi vermek için Yavuz ve kız arkadaşı Şirin'i bekliyorduk. Onlar da gelip selamlaştıktan sonra garsonu çağırıp siparişlerimizi verdik.

Yemeği yerken Sina en az benim kadar iştahlıydı. Sanırım seks onu yormuş ve acıktırmıştı. Şirin, Sina'ya bakıp "Her zaman böyle iştahlı mısın?" dedi. Sina'nın ağzı dolu olduğu için onun yerine Sina'ya takılarak ben cevap verdim.

"Bugün böyle. Etçi çıktı bizimki."

"Hımm ilginç. Hamile olabilir misin Sina?"

Sina lokmasını yeni yutmuştu ki kıpkırmızı oldu bir anda. Kaşlarımı çatıp Şirin'e baktım, bunu kasten sorduğunu biliyordum. Burçin'le yakın arkadaştılar ve Burçin ona bizi yakaladığını anlatmış olmalıydı.

"Ne cüretle böyle bir şeyi uluorta sorabilirsin?!"

"Canım ne var bunda? Ben ebe hemşireyim sonuçta ve bir gözlemde bulundum sadece. Hem pek gizli saklı bir şey de yok ortada yani, beraber yaşadığınızı biliyoruz hepimiz."

"Sina'yı bu şekilde utandırmaya hakkın yok! Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Sina gözlerini tabağına dikmişti. Cidden hamile olma olasılığı üstünde düşündüğünü biliyordum. Hiç beklemediğim bir şekilde "Hamilelik en erken ne zaman anlaşılır?" diye Şirin'e sordu.

"Birlikteliğin üstünden geçen ilk yumurtlama döneminden sonra kan testinde anlaşılır."

Sina bana dönüp "Doktora gitmek istiyorum," dedi.

"Gideriz ama korkma, hamile falan değilsin."

"Özel olacak ama kaç gün oldu?"

"Senin de dediğin gibi Şirin, ÖZEL!!! Sorma yani!" diye Şirin'e çıkıştım.

Yavuz kız arkadaşına öfke dolu gözlerle bakınca, Şirin de daha bu mevzuda konuşmadı. Sina yemeğin gerisinde iştahını kaybetmişti. Şirin'e çatık kaşlarla bakıp yemesi için Sina'ya ısrar ettim. Israr işe yaramayınca "Sen yemezsen ben yediririm," diye tehdit ettim. Bunun üzerine yavaş yavaş yemeye devam etti. Gökhan da çatık kaşlarla bana bakıyordu. Yemek bittikten sonra kızlar lavaboya gidince hemen öfkesini kustu.

"Nasıl böyle bir tedbirsizlik edersin?! Kız çok küçük! Öğretmenisin! Şu an bir sapık profili çiziyorsun. Onunla birlikte olmadığını sanıyordum. Nasıl yaparsın böyle bir şeyi?!"

"Seni ilgilendirmez Gökhan!"

Burak araya girerek "Sakin olun beyler. Deniz şu işin aslını bir anlatsana," dedi.

"Anlatmıyorum! Özel hayatım için kimseye hesap vermeyeceğim! Bilmeniz gereken, ona evlenme teklifi ettiğim ve sözlendiğimiz." Yüzüğümü gösterip "Tüm ailemin huzurunda dini

nikâhımız kıyıldı bile. Yaza da resmi nikâh ve düğünümüz var, hepinizi beklerim!" dedim.

Gökhan yine sinirle çıkıştı. "Anladık, niyetin ciddi! Kızı ortada bırakmıyorsun! Ama yine de bu öğrencini... Gerçeği değiştirmiyor işte!"

Yavuz da Burçin'den oynaşırken yakalandığımızı dinlemiş olmalı ki "Kızın da gönlü var Gökhan. Deniz hep dikkat ediyordu sonuçta böyle şeylere. Kız baştan çıkardıysa..." diye konuşmaya başladı ama sözünü kestim.

"O beni baştan falan çıkarmadı, dünyadan haberi yok. Hepsi benim suçum. Kıza dilini uzatanın dilini koparırım. Unutmayın artık karım sayılır, ona göre lafınızı bilin de konuşun!"

Konuşma burada bitmişti. Hesabı ödeyip tuvaletlerin önünde Sina'yı beklemeye başladım. Sina çıkınca herkesle tokalaşıp taksiye binip hastaneye gittik.

Annesini görünce yemekteki tatsızlığı unutmuştu. Yüzüğünü gösterip evlilik teklifimi anlattı. Islandığımız kısma hep birlikte güldük. Dini nikâhı duyunca Gülistan Anne şaşırdı, işkillenmişti ve ona açıkla yapmam gerekti. Tabii bazı gerçeklerin üstünü örterek!

"Ne gerek vardı? O resmi nikâhtan sonra olur hem!"

"Dedem istedi. Çok dindardır o, evlenmeden gezip tozuyoruz diye istedi."

"Öyle olsun bakalım."

İnanmamıştı. Sina'nın kırmızı yüzüne bakıp hesap sorar gibi baktı. Sina da kafasını aşağı indirdi. Gülistan Anne, bana dönüp annemin ona yolladığı balı gösterip "Şundan biraz yemek istiyorum. Bana plastik kaşık alır mısın?" dedi. El mahkûm gidecektim ama amacı Sina'yı sorguya çekmekti, biliyorum. Sina şu an

hamile olma ihtimali olduğu için duygusal açıdan kararsızdı. Her şeyi annesine anlatmazdı umarım.

Kantine hızla inip kaşıkları aldım ve yukarı çıktım ama geç kalmıştım sanırım. Gülistan Anne öfke dolu, yaşlı gözlerini bana dikince utandım ve kızardım. Ne kadarını anlatmıştı acaba?

"Öğretmenisin!"

Bunu suçlayarak söylemişti, haklıydı da. Ben de kafamı aşağı indirdim. Sonra beklemediğim cümleleri söyledi.

"Teşekkür ederim. Kızımı o adamlardan kurtardığın için ve onu ortada bırakmadığın için. Bana ilk başta yalan söylediğiniz için kızgınım ikinize de ama."

Sanırım Sina her şeyi anlatmıştı. Bunu bilmek daha çok utanmama sebep oldu. Kafamı yerden kaldırmadan "Özür diledim." diye mırıldandım. Sonra da kahve alma bahanesiyle odadan çıkıp gitme vaktimiz gelene kadar odaya dönmedim. Taksiye binince Sina'ya dönüp "Ne kadarını biliyor?" diye sordum.

"Hamile olma ihtimalim dışında her şeyi."

"Neden anlattın? Hasta kadın zaten, üzülmüştür."

"Daha kötüsünü düşünüyordu. Senin evli olduğunu, benim de senin metresin olduğumu sanmış. O yüzden resmi nikâh yapmadığımızı düşünüyordu."

"O zaman iyi yapmışsın. Kafasında kurmasından iyidir doğruyu bilmesi."

Pazara kadar her gün annesini ziyarete gittik. Doktordan kopardığım özel izinle tüm gün hastanede duruyorduk resmen. Ama artık kadıncağızın yüzüne bakamıyordum. Gece kızıyla sevişip sabah yüzüne bakmak utanmama sebep oluyordu.

Cumartesi vedalaşırken elini öptüm. Dedemin Sina'ya yaptığı gibi elimi tutup bırakmadı. "Sana emanet, kocası olmuşsun

madem... Senden tek bir şey istiyorum. Üniversiteye gitsin, kendi ayakları üzerinde durabilsin."

"Tamam. Söz veriyorum, üniversiteye gidecek."

Gülistan Anne'ye faturalı hattı üzerime olan ve içine ikimizin numarasını kaydettiğim, onun kolay kullanabileceği bir telefon alıp verdim. Böylece her istediğinle Sina'yla görüşebilecekti. Aklı onda kalsın istemiyordum.

Hastaneden ayrılıp akşam eve geldiğimizde Sina'nın önüne kitapları yığdım ve çizelgede kalan testleri çözmesi için "Annene söz verdim, unutma," dedim. İtiraz etmeden çözmeye başladı. Zaten hemen hepsini Trabzon'da çözmüştü. Kalanı da çözüp çizelgedeki ödevi tamamlamış oldu. Bavulları kapatıp yattık. Çıplak göğsüme yatmış yine karın kaslarımın üstünde parmaklarını gezdiriyordu. Tam kalbimin üstünü öptü ve kulağını oraya dayadı. Bu hareketi içimin sevgiyle dolmasına sebep oldu.

"Şurimşine böyle yaparsan yarın resmi nikâhı kıyıp pazartesi okulda karım diye herkese duyuracağım."

"Ne yapayım deniz gözlü, seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum, bebeğim."

"Bebek demişken, doktora gitmedik."

"Yarın sabah trenle Eskişehir'e kadar gideceğiz. Önce terapistle ardından da özel bir hastanedeki jinekologla randevumuz var."

"Yine her şeyi düşünmüşsün."

"Konu sen olunca..."

"Hamile olup olmadığım bu kadar çabuk anlaşılmazmış. Şirin dedi ki yumurtlama dönemimin gelmesi gerekmiş."

"Takma bunları kafaya. Bence hamile falan değilsin. Seni tek seferde hamile bırakabildiysem, ilgili kurumdan madalya isteyeceğim zaten."

"Ben o ilgili kurumu biliyorum, Kütahya Damızlık Sığır Yetiştiricileri Birliği."

İçten bir kahkaha atıp "Var mı cidden öyle bir yer?" diye sordum.

"Var tabii. Annemle yaşarken okuldan eve otobüsle dönerdim ve hep otobüs oranın önünden geçerdi. Tabelayı ilk okuduğumda otobüste gülmemek için kendimi zor tutmuştum."

"Bu arada bana yine öküz dedin, fark etmedim sanma. Ama cinsel anlamda beni övdüğün için bu kez iltifat olarak alıyorum sözlerini."

Bu kez o gülüyordu. Hem de işveli işveli. Yine de tuttum kendimi çünkü zaten daha yeni yıkanmıştık ve yarın erken saatte yola çıkacaktık.

"Uyu zilli. Yoksa istesen de tüm gece ben uyutmayacağım seni."

Hemen yalandan da olsa yumdu gözlerini. Sabah erken bavulları alıp apartmandan çıktık. Kapıda yine çocukların hepsi bizi bekliyordu. En iyi arkadaşım Gökhan'dı. Bana bu yüzden çok kızıyordu. Beni tanıyordu ve böyle bir şeyi neden yaptığıma anlam veremiyordu. Herkesle vedalaştık, sıra Gökhan'a gelince "Sizi ben bırakacağım istasyona. Orada vedalaşırız biz," dedi.

"Tamam kardeşim."

Bavulları bagaja yerleştirip arka koltuğa oturduk. Gökhan da sürücü koltuğuna yerleşti ve arabayı çalıştırdı. Yolculuğun ilk dakikaları sessiz geçti. Sonra Gökhan birden "Hayırlı olsun," dedi. Sözlenmemizden bahsettiğini sanıp "Sağ ol," dedim.

"Demek baba oluyorsun ha?"

"Belli değil hatta bence yok öyle bir şey."

Dikiz aynasından Sina'ya bakıp ona sordu. "Öğretmeni olduğunu bilmeden tanıştığınızı biliyorum ama yine de bu durum

bana etik gelmiyor, Deniz'e yakıştıramadım. Benim tanıdığım Deniz öğrencisi olduğunu öğrendiği dakika seninle tüm bağını keserdi. Ne oldu da böyle oldu?"

"Ben Deniz'i tanımıyordum ama ben de senin gibi düşündüm. Öğretmenim sonuçta niye hiçbir şey olmamış gibi davranmıyor diye merak ettim. Niye benim için uğraşıyor, beni neden koruyup kolluyor? Cevabını onu tanıyınca anladım. Her şeyi benim için yaptı, beni yalnız bırakmamak için. Adam gibi adam olduğu için... Ben ona çok şey borçluyum. Her gün Allah'a, sabah ona bakarak uyandığım için şükrediyorum. Deniz asla yanlış bir şey yapmadı. Sadece bana yardım etti ve bunun için onu suçlayamazsın. Bana sadece bir sevgili değil, çok daha fazlası oldu. Hâlâ da oluyor."

"Seni bir beladan kurtardığını biliyorum. Bu yüzden onda kaldığını da ama yine de..."

"İnan bana Deniz yanlış hiçbir şey yapmadı. Her şey öğretmenim olduğunu öğrenmeden önce oldu zaten."

"Ben bilmiyordum bunu. Deniz söylememişti."

"Beni önemsediği için söylememiştir. Burçin yüzünden şimdi bu konuşma aramızda geçiyor, farkındayım."

"Yaşına göre çok olgunsun. Kaptan, senin deli hallerini durduracak biri var artık ha?"

Hiç müdahale etmediğim konuşmaya, Gökhan'ın ikinci ismimi her zaman yaptığı gibi lakabımmış gibi kullanarak yönelttiği sorusu üzerine dâhil oldum.

"Öyle oldu. Şimdiden yemek, bulaşık, temizlik, çamaşır, ütü... Hepsi ben de. İyice kılıbık oldum anlayacağın."

İçten bir kahkahayla güldü. "Hayatta inanmam!"

"Yeminle. Bana inanmıyorsan Sina'ya sor."

"Ciddi mi bu?"

Sina'ya soruyordu. Sina sıkılarak cevap verdi.

"Ben pek anlamıyorum ev işlerinden... Yemek yapmayı bil. mediğim için o yapıyor."

"Bak şimdi de sana üzüldüm Kaptan. Evlenmeden ipleri kap. tırmışsın, yazık sana."

"Yaa Gökhan Bey, ağlanacak halim varken bir de bana fırça çekiyordun."

İstasyona gelene dek Gökhan'la muhabbet ettik. Yine eski günlere dönmüştük. İstasyonda vedalaşıp hızlı trene yerleştik ve Eskişehir yolculuğumuz başladı. Sakin geçen yolculuğun ardından bavulları emanete bırakıp terapi için Oya Hanım'ın ofisine gittik. Bekleme salonundaki on dakikanın ardından asistan kızın bize içeri geçebileceğimizi söylemesiyle her zamanki çift kişilik koltuğa el ele oturduk.

Oya Hanım gülümseyerek "Hoş geldiniz," dedi. Aynı anda "Hoş bulduk," diye cevap verdik.

"Sizi her gördüğümde daha bir mutlusunuz. Tatil iyi gelmiş sanırım."

Sina hemen "Evet, çok güzeldi," dedi. Oya Hanım bize gülümseyerek baktı ve "Bunun çift terapisi olduğunu biliyorum ama bugün sizi ayırarak görüşmek istiyorum. Önce sizinle başlayalım mı Deniz Bey?"

"Tamam."

"Sina Hanım sizi biraz daha bekleme odasında ağırlayacağız."

"Tamam."

Sina yanımdan kalkıp gitti. Baş başa kalınca Oya Hanım önüne bir bloknot çekip kalemi eline aldı ve yazmadan önce bana bakıp "Aferin," dedi. Sonra da açıkladı.

"Sözümü dinlediğin için. Tatilde baş başa kalmanız mı onu bu kadar mutlu etti?"

"Tatilde neredeyse hiç baş başa kalamadık. Ailemin yanına gittik çünkü."

"Bu ilginç. Neden peki?" Ben konuşurken not almaya başlamıştı.

"Onunla evlenmek istiyorum. Bu yüzden onu ailemle tanıştırmaya götürdüm."

"Onunla evlenmek istediğinizi biliyor mu?"

"Evet, ona evlenme teklifi ettim ve sözlendik." Elimi kaldırıp parmağımdaki yüzüğü gösterdim.

"Peki, onun ailesi?"

"Annesini ziyaret ettik. Son dört gündür bu yüzden Ankara'daydık. Annesi her şeyi biliyor. O annesini gördüğü için, annesi de onun yalnız olmadığını öğrendiği için mutlu oldu. Şimdilik her şey yolunda yani."

"Ya babası?"

"Onunla da konuşmayı planlıyorum. Sonra da geleneklere uygun olarak bir isteme merasimi olur sanırım."

"Aileniz onu nasıl karşıladı?"

"Sıcak. Onu çok sevdiler. Zaten sevilmeyecek bir kız değil. O da onları sevdi, iyi anlaştılar yani."

"Evlilik hakkında ne düşünüyorsunuz peki? Kendinizi buna hazır hissediyor musunuz? Ya da sizce o buna hazır mı?"

"Ben hazırım. Evliliğin tüm sorumluluklarını taşıyabileceğimi biliyorum. Onun da hazır olduğunu sanıyorum. Sonuçta zaten evli gibi yaşıyoruz. İki imza ve bir düğünden başka değişen bir şey olmayacak."

"Eğitimi ne olacak peki? Üniversiteye gitmeyi istemiyor mu?"

"İstiyor ve gidecek de. Bunu ben de istiyorum. Bunun için onu ders çalıştırıyorum hatta."

"Açık konuşmak gerekirse sizden bu cevabı beklemiyordum beni şaşırttınız. Pekala, son soru; cinsel hayatınız nasıl?"

"Çok renkli ve eğlenceli."

"Onu artık zorlamıyorsunuz değil mi?"

"Hayır, asla. O değişti... Artık daha dişi."

"Sizin açınızdan her şey yolunda diyebiliriz öyleyse."

"Evet."

"Peki, öyleyse size teşekkür ederim. Siz beklerken Sina Hanım'la görüşelim şimdi de."

"Tabii." Elini sıkıp odadan çıktım. Asistanın yönlendirmesiyle gülümseyerek Sina odaya girdi. Telefonumu çıkarıp Gurbüz Bey'den aldığım Sina'nın babasının telefonunu aradım. Artık tanışmamız gerekti. Doktorla konuşurken bunu daha iyi anlamıştım. Telefon açılıp karşıdaki erkek sesi "Alo, kimsiniz?" diye sorunca derin bir nefes alıp cevap verdim.

"Alo, iyi günler. Ben Deniz Sezgin, kızınız Sina'nın erkek arkadaşıyım. Müsait olduğunuz bir vakitte sizinle tanışmak istiyorum. Daha sonra da ailemle birlikte hayırlı bir iş için sizi ziyaret etmek istiyoruz." Her ne kadar ilgisiz ve bence şerefsiz bir baba olsa da bu tanışma bambaşka bir stresti. Telefonun ucundaki ses daha cevap vermeden gerilmiştim.

***

Oya Hanım gülümseyerek bana baktı ve önündeki bloknota eğilip yazmaya başlayarak sordu.

"Tatilin nasıl geçti canım?"

"Çok güzeldi. Annemi ziyaret ettik, beni ailesiyle tanıştırdı, evlilik teklifi aldım... Her şey muhteşemdi."

"Annenle karşılaşınca neler hissettin?"

"Onu çok özlediğimi fark ettim. İntiharının sebebinin hastalığı olduğunu öğrendim. Ona olan azıcık kırgınlığım da gitti, bol bol hasret giderdik. Evleneceğimi öğrenince biraz endişelendi ama şimdi beni Deniz'e emanet ettiği için rahat olduğunu biliyorum."

"Onu nasıl karşıladı peki?"

"Onu sevdi ve güvenilir olduğunu biliyor. Ona her şeyi anlattım, annemle aramda sır kalmadı yani."

"Peki onun ailesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Harika insanlardı. Hepsini çok sevdim, onlar da beni. İlk başta birlikte yaşadığımız için ailesiyle tanışmaya gitmeyi hiç istemedim ama sonra da Trabzon'dan dönmek istemedim. Annesi, babası, dedesi, kardeşi Duru... Herkes çok iyiydi. Asla sahip olamadığım ailem oldular birden. Hele Duru'yu şimdiden çok özledim."

"Evlilik teklifi hakkında ne düşünüyorsun peki?"

"Çok romantik bir evlilik teklifiydi. Bu incili yüzüğü oltanın ucundaki istiridye şeklindeki kutuya bağlamıştı ve..."

"Yüzük bu mu?"

"Evet."

"Sanat tarihine ve böyle şeylere biraz meraklıyım. Terapi dışında bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Yüzük Osmanlı dönemine mi ait?"

"Bilmiyorum hiç. Çok değerli olduğunu biliyorum sadece."

"Müsaaden olursa içine bakabilir miyim?"

"Tabii, buyurun." Yüzüğü çıkarıp ona uzattım. Gündüz olmasına rağmen masasındaki lambayı yaktı ve gözlüklerini indi-

rip yüzüğün içini incelemeye başladı. Sonra da kendi kendine mırıldanıp "Tahmin ettiğim gibi," dedi. Sonra bana dönüp "Bu antika bir parça," diye ekledi.

"Bunu biliyordum. Peki siz nasıl anladınız?"

"İçindeki Osmanlıca yazıdan."

"Ne yazıyor ki?"

"Denizin en değerlisi. Üstündeki inciden bahsediliyor aslında ama sizin durumunuzda bu çok daha romantik bir anlam taşıyor tabii." Gülümseyerek yüzüğü bana uzattı ve "Seni cidden seviyor ve sana değer veriyor," dedi.

"Biliyorum," dedim mırıltıyla ve yüzüğü geri parmağıma geçirdim.

"Eee evliliğe kendini hazır hissediyor musun peki?" Bu soruyla tekrar terapiye dönmüştük.

"Yani karısı olmayı çok istiyorum ama bazı konularda kendimi yetersiz hissediyorum."

"Mesela?"

"Ev hanımlığı. Birlikte yaşıyoruz ve yemekler dâhil evdeki her işi o yapıyor. Yani çamaşır makinesini bile çalıştırmayı bilmiyorum. Çamaşırlarımızı bile o yıkayıp kurutuyor."

"Gerçekten mi? Buna çok şaşırdım cidden. Peki senden bu konuda bir beklentisi var mı?"

"Hayır, şakasına arada bir takılıyor o kadar."

"Peki eğitimin için endişeleniyor musun? Yani sence evliliğiniz eğitimini etkiler mi?"

"Hayır, Deniz bu konuda çok kararlı çünkü. İyi bir üniversitede istediğim bölümü kazanmam konusunda bana desteği tam."

"Son soru; cinsel hayatınız nasıl?"

"Güzel. Yani artık daha özgüvenliyim."

"Bu değişimin nedeni ne peki?"

"Bekleme salonunuzdaki broşürler."

"Harika. Cinsel anlamdaki çekingenliğinden kurtulduğunu söylemek mümkün müdür?"

"Evet. Şey... Yani... Ben de... Nasıl söyleyebilirim, bilmiyorum ama her şey istediğim gibi ve çok eğlenceli işte."

"Genel olarak bir endişen yok yani. Her şey yolunda diyebiliriz."

"Bir konuda var aslında..."

"Nedir?"

"Annelik."

"Hemen çocuk mu düşünüyorsunuz?"

"Aslında benim eğitimim tamamen bitene dek düşünmüyorduk ama bir kaza oldu ve hamile olabilirim."

"Bu yüzden mi evleniyorsunuz?"

"Hayır. Kaza evlilik teklifinden sonra oldu. Deniz bu konuda çok rahat. Haklı da çünkü eminim o harika bir baba olur. Ama ben nasıl bir anne olurum hiç bilmiyorum."

"Öncelikle gebeliğin kesinleşene dek bunları düşünmemeni öneririm. Gebeliğin kesinleşince bu konuyu tekrar konuşuruz olur mu?"

"Haklısınız. Belki de gereksiz evham yapıyorum."

"Bence bugünlük bu kadar yeter. Bu arada tebrik ederim."

"Teşekkürler."

El sıkışıp odadan çıktım. Bekleme salonunda oturan Deniz'in bir noktaya sabitlediği gözleri ateş saçıyordu. Beni fark edince gözlerindeki öfke yok olmasa da gülümsedi. Ayağa kalkıp yanıma geldi, elimi tutarken "Bir şeye mi kızdın aşkım?" diye sordum.

"Yok bir şey aşkım. Hadi jinekologla randevumuz var daha. Acele edersek birlikte yemek yedikten sonra yetişebiliriz. Acıkmadın mı?"

"Acıktım tabii ki de."

"Ne yemek istersin?"

"Sence?"

"Anlaşıldı, yine kebapçıya gidiyoruz." Bunu gülümseyerek söylemişti. Keyfi yerindeydi. Yine evham yapmıştım, yoktu işte kötü bir şey falan.

Yemek yerken ona yüzüğün içindeki yazıyı sordum. Haberi vardı tabii ki. Hatta evlilik teklifi notunu bu sözden esinlenerek yazmıştı. Bu mümkünse ona olan hayranlığımı daha da artırdı. Nasıl müthiş bir erkekti böyle? Melis olsa kıçını kaşı derdi. Bu düşünceyle gülünce Deniz "Eğer alaya alacaksan evlilik teklifi gördüğün son ince davranışım olur," dedi.

"Hayır, ona gülmüyorum. Melis'in bir sözü geldi aklıma da ona güldüm ben."

"Neymiş?"

"Saçma bir şey."

"Güldün ama."

"Saçma olduğu için komik."

"Söyle artık."

"Her şey yolunda gidince kıçını kaşı der, nazar değmesin diye. Şimdi tam o vaziyetteyim yani. Öyle muhteşemsin ki... Diyecek söz bulamıyorum."

"O kadar emin olma. Benim de eksik yönlerim var. Beni gözünde büyütme sonra hayal kırıklığına uğrarsın." Bunu çok ciddi söylemişti. Bir şey mi ima etmeye çalışıyordu hiç anlamamıştım. Ama şimdi sırf bir söz söyledi diye dırdırcı kadınlar gibi hesap

sorup onu durduk yere sorgulamak abes olacağı için susup yemeğime devam ettim.

Yemekten sonra özel bir hastaneye, jinekologla randevumuza gittik. Jinekolog bayandı ve bu kesinlikle benim daha çok rahat etmemi sağlayacaktı. Doktor da olsa bir erkekle cinsel hayatımı konuşamazdım. Otuzlarında ancak olan uzun boylu, boya olduğunu tahmin ettiğim siyah uzun saçları olan, yeşil gözlü, güzel bir bayandı. Muayenehanesine girdiğimizde, bizi görünce gülümsedi.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedim. Eliyle bize masasının karşısına yerleştirilmiş karşılıklı iki sandalyeyi gösterip "Lütfen oturun," dedi ve kendi de oturup bana hitaben konuştu.

"Ben Dr. Yeşim Adil. Siz de Sina Taner öyle değil mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, Sina Hanım şikâyetiniz nedir?"

"Hamile olup olmadığımı öğrenmek istiyorum."

"Hamile kalmayı istemek için çok erken değil mi? Çok genç bir çiftsiniz, özellikle siz."

"Yok, hayır. Siz yanlış anladınız. Hamile kalmak istemiyorum zaten. Sadece biz, bir kez korunmadan birlikte olduk ve ben hamile olup olmadığımı öğrenmek istiyorum."

"Çok stres yapmışsınız, biraz rahatlayın. Ne zaman bu tek sefer gerçekleşti?" Ben düşünüp kafamdan gün sayarken Deniz hiç beklemeden "On iki gün oldu," dedi.

"Henüz çok erkenmiş. Peki adet gününüz geldi mi?"

"Hayır, daha var."

"Öyleyse kan tahlili bile yapsak kesin bir sonuç almamız mümkün değil. Bu konuyu da bu kadar kafanıza takmayın bence."

"Bebeği aldırmak için bu kadar acele ediyorsanız hiç korkmayın daha önünüzde..."

"Bebek varsa doğacak! Öyle bir şey söz konusu bile değil!" Deniz doktorun sözünü keskin bakışları ve o tek düze korkutucu ses tonu ile keserek konuşmuştu. Doktor, Deniz'in sert tutumu karşısında şaşırmış ve bocalamıştı.

"Ben sadece... Yani... Şey... Eğer isterseniz diye. Yoksa tabii ki bu size kalmış."

Gergin ortamdaki konunun değişmesini umarak tüm cesaretimi topladım ve ikinci sorumu sordum.

"Ben... Ben korunmak istiyorum. Bunun için ne yapmalıyım?"

"Öncesinde partneriniz mi korunuyordu?"

"Evet."

"Pekâlâ, size çok yaygın iki yöntemden bahsedebilirim. İlki her gün alınması gereken doğum kontrol hapları ve ikincisi de ayda bir olmanız gereken iğneler."

Doktor iki yöntemi de anlattı. İğnelerin yan etkileri daha fazlaydı ama haplar gibi her gün aynı saatte alınması gerekmediği için ben iğnede karar kılmıştım. Bir de bugün hapı içmeyi unuttum stresiyle uğraşamazdım. Üstelik birlikte olmayı bıraksak bile bir müddet daha haplara devam etmem gerekiyordu. Tüm bunlar benim için çok karışıktı. Ayda bir gelip doktorumda vurulacağım iğne bence en kesin ve doğru yöntemdi. Ama şimdilik doktora göre 'çok küçük bir ihtimal' de olsa hamile olabileceğim için iğneyi yapmadı. Acele etmememizi, gebelik durumu açıklığa kavuşana kadar korunmaya devam etmemizi söyledi. Sonuçta doktorla sadece konuşup hiçbir şey yapmadan çıkmıştık.

Tren saatleri uyuşmuyordu. İkimiz de akşam saatlerindeki treni bekleyemeyecek kadar yorgunduk. O yüzden tren yerine bu kez otobüsle Kütahya'ya döndük. Otogara indiğimizde Deniz bir taksi tuttu. Spor Kent'e gideceğimizi duyan taksicinin yüzünde güller açtı. Malum mesafe cidden çok uzaktı. Sonunda apartmanın önüne geldiğimizde Deniz para üstünü de bahşiş olarak taksiciye bırakınca adam hemen Deniz'e kartını verdi ve bagajdan bavullarımızı indirdi.

Sonunda eve varmıştık. Ç'ok yorgundum ve Deniz'in de öyle olduğunu biliyordum. Bunu asık suratından anlamak mümkündü. Deniz'in önerisiyle yorgunluğumuzu atmak için birlikte duşa girdik. Ama çok tuhaf, bu kez birlikte olmadık. Gerçi bu durumdan memnundum çünkü cidden bu yorgunluğun üstüne seks ile öldürdüm herhalde. Birbirimizin sırtını lifleyip yıkanmasına yardım ettik ve işimiz bittikten sonra duştan çıktık. Deniz giyindikten sonra hemen kendi bavulunu yerleştirmeye başladı. Benim de aynı şeyi yapmam gerekiyordu ama yorgunluktan üşeniyordum. Sonunda Deniz'in kendi bavuluyla işi bitince benim bavuluma geçeceği gerçeğini hatırlamamla ben de yerleştirme işlemine başladım. Üç bavulu da boşaltıp Deniz boş bavulları portmantonun üst gözüne yerleştirdiğinde işimiz tamamen bitmiş oldu. Hemen kendimi yatağa bıraktım. Deniz de yanıma gelince bu kez onun göğsüne yatmak yerine kafasını kendime çekip onu göğsüme yatırdım. Eve geldiğimizden beri ilk kez gülümsedi.

"Hımm yastıktan daha rahat ve çok güzel kokuyorlar. Buna alışırsam bir daha başka yerde yatmam ona göre."

"Olsun, istediğin kadar göğsümde yatabilirsin "

"Kalbini dinlemek çok güzel. Şimdi niye ısrarla kalbimi dinleyerek uyuduğunu anlıyorum."

"Yalnız olmadığını hissettiriyor değil mi?"

"Evet."

Yorgunlukla ikimiz de kısa sürede uykuya teslim olmuştuk. Sabah Deniz'in telefonunda öten alarma içimden lanetler okuyarak yataktan kalktım. Ben daha tek gözümü bile açamamışken Deniz banyodaki işlerini halledip çıkmıştı. Ben banyoda tuvaletimi yapıp yüzümü yıkayana kadar ise çayı demlemişti. Mutfağa gelince "Ben gerisini hallederim aşkım, sen ekmeği al," dedim. O da alnıma bir öpücük kondurup evden çıktı. Döndüğündeyse sofra hazırdı. Sıcacık ekmeğe Trabzon'dan getirdiğimiz hakiki tereyağını sürüp Sebanur Anne'nin el yapımı reçelleriyle kahvaltı ettik. Köyden getirtip bize verdiği katkısız doğal peynirler iştahımın açılmasına sebep olmuştu. Deniz iki tarafı dolu ağzıma bakarak "Ben de cidden hamile kaldığını düşünmeye başladım. Yavaş ye ve çay iç, boğulacaksın," dedi gülümseyerek. Güç bela çay yardımıyla ağzımdakileri yutup "Sen hep böyle yiyorsun." dedim. Güldü ve "Körle yatan şaşı kalkar diye boşuna dememişler o zaman," dedi. Yine ağzımı doldurduğum için onu kafamla onayladım.

Kahvaltıdan sonra sofrayı ve bulaşıkları alelacele birlikte toplayıp giyindik. Her zamanki gibi ben önden servis şoföründen telefonuma gelen çağrıyla aşağı indim ve servise binip okula geldim. Servis gezerek öğrencileri topladığı için Deniz benden yirmi dakika sonra çıkıyor olmasına rağmen arabası bizden önce okulun otoparkında oluyordu. Servisten inerken elimdeki yüzüğü fark ettim. Bunu çıkarmayı nasıl unutmuştum ben! Okulun bahçesinde panikle yüzüğü çaktırmadan çıkarmaya uğraşıyordum ama kör olasıca çıkmıyordu. Melis'in "Canıımmm!!!" diye bağırarak boynuma sarılmasıyla uğraşım yarıda kesildi.

Boynumdan ayrılıp "Neyin var! Yüzünden düşen bin parça," dedi. Çaktırmadan bir elimin üstündeki diğer elimi kaldırıp yüzüğü gösterdim.

"Yuuhh!"

"Sessiz ol! Dikkat çekiyoruz."

"Tamam tamam. Kaç para lan bu? On bin falan var mı?"

"Maalesef çok daha fazla. Antika olduğu için olsa gerek iki yüz elli bin değerinde."

"Ooohhaaa! Kızım iyi yere kapak attın ha! Adam hem yakışıklı hem zengin. Biraz hödüklüğü var bence, çok sinirli falan ama olsun. O kadar kusur, kadı kızında da olur."

"Melis saçmalamayı keser misin? Bu yüzükle görülemem. Ama çıkmıyor lanet şey!"

"Ayıp kızım, o yüzüğe lanet denmez! Allah yakar. Canım benim ya hem çok güzel hem de servet değerinde. Benim için yüzüklerin efendisi bu yani. Kız bunun uğruna Gollum olurum ben."

"Melis dalga geçmeyi bırak da şunu çıkarmama yardım et lütfen."

"Tamam turuncu kafa, tamam! Niye yüzüğü evde çıkarmadın ki ama?"

"Unutmuşum. Yoksa bununla okula gelir miyim hiç?!"

"İyi tamam, dur bir bakayım. Zorladığın için iyice parmağın şişmiş. Tuvalete gidip sabunu köpürtüp sürelim. O zaman çıkar."

"Melis harikasın ya! Hadi hemen gidelim."

Hemen tuvalete koşuşturduk. Melis sabunu parmağımda köpürtünce yüzük kolayca çıktı. Yüzüğü ve elimi suya tutup köpükten arındıktan sonra Melis'in yanağına bir sürü öpücük bıraktım. Melis gülerek "Tamam kızım ya yüzümü eskittin!" diye alay edi-

yordu. Onu bırakıp yüzüğü kolumdaki çantamın küçük gözüne koyacakken "Ne yapıyorsun sen?!" diye hayretle sordu.

"Yüzüğü çantama koyuyorum."

"Tüm gün çantayla mı dolaşacaksın?"

"Hayır, ne alaka?"

"O zaman o kadar değerli bir şeyi çantanda bırakacak kadar safsın! Çalınırsa ne bok yiyeceksin acaba?"

"Haklısın. Deniz'e teslim edeyim en iyisi o zaman."

"O ne be, nişan atar gibi! Olmaz, sözlüsün sonuçta ve bence yüzüğü üstünde taşımalısın. Al şunu." Bileğine sardığı uzun siyah deri ipi çıkarıp bana verdi. "Bunun ucuna bağlayıp boynuna as. Tişörtünün içine sokarsın, kimse görmez. Hem de hep yanında olur."

Dediğini yapıp yüzüğü deri ipe geçirip düğümledim. Sonra da derinin iki ucunu birleştirip bağlamaya başladım. Melis hemen uyardı.

"Sıkı bağla, iyice düğümle!"

"Tamam, oldu. Melis harikasın sen."

Ben yüzüğü boynuma geçirirken o yalandan bir böbürlenmeyle "Öyleyimdir, huyum kurusun," dedi. Birlikte tuvaletten gülüşerek çıktık.

Gün boyu, dönemin ilk günü olması dışında dersler sıradan geçmişti. Hatta okuldan eve geldiğimde uymak zorunda olduğum ağır çalışma programı dışında -o program rutin olamayacak kadar ağır bence- hafta boyunca ev de okul da rutindi. Tabii geceleri Deniz'le sevişiyorduk ama her gece yaptığımız için artık o da rutindi. Ama cuma günü olan hariç. O hiç de rutin değildi.

Ben servisle okuldan eve gelmiştim, Deniz mesaj atıp zümre toplantısına katılacağı için geç geleceğini yazmıştı. Ben de

eşofmanlarımı giyip telefonumun kulaklığını taktım ve müzik eşliğinde o gelene kadar biraz temizlik yapayım dedim. Sürekli bu konuyla alay etmişti ve beni annesine rezil etmişti. Şimdi hamaratlığımı göstermek istiyordum. Ama daha evin yarısını silip süpürürken çok yoruldum ve terledim. Üstümdeki eşofmanları çıkarıp üstüme ferah bir şeyler aramaya koyuldum. Boynumdaki yüzüğü çıkarmadım. Deniz ilk gördüğünde çok sevinmişti. Yüzüğü parmağımda taşımayacağımı o da tahmin etmişti çünkü. Üstüme beyaz bir yüzücü atlet geçirip altıma basma bir etek buldum. Bu eteği annem yıllar önce dikmişti. Beş sene öncesine kadar bu eteği yazın sokaklarda oyun oynarken giyiyordum. Ama o zamanlar etek dizlerimdeydi. Beli lastikli olan kloş etek hâlâ üstüme oluyordu. Tabii boyum on üç yaşımdan bu yana acayip uzamıştı. Şimdi ise siyah üstüne mor çiçekleri olan etek kıçımı bile zor kapatıyordu. Ama evde olduğum için sorun yoktu. Telefonumu eteğin bel lastiğine sıkıştırıp sarınca etek iyice kısaldı.

Kulaklıları takıp elime saplı paspası aldım ve halılarını kaldırdığım salonun yerini silmeye başladım. Şarkılar eşliğinde elimde paspasın sopası hem dans ediyor hem de siliyordum. Çok eğlenceliydi. Eski bir şarkı da de olsa en sevdiğim Beyonce şarkısı Naughty Girl çalınca elimdeki sopayı bırakıp tamamen dansa kaptırdım kendimi. Ben kıvrılıp kalçalarımı salladıkça mini kloş eteğim oradan oraya savruluyordu. Yerimde duramıyordum, zıplayıp hopluyordum. Bu kadar zıplamanın ardından sonunda kuş yuvası gibi tepemde topladığım saçlarım tokadan kurtulmuştu. Onları da savurarak vücudumun her bir kıvrımını müziğin ritmi ile kıvırmaya ve sallamaya başladım. Göğüslerimle Shakira'nın meşhur hareketini taklit edip yuvarlaklar çiziyordum. Eteklerimi savura savura kalçamı sallamayı ise asla bırakmıyordum. Müzi-

ğin eşleğinde tam tur kendi etrafımda dönmemle çığlığı basmam bir oldu.

"Aaayyy!"

Daha fazla bağırmamak için iki elimde ağzımı kapattım. Deniz yemek masasının sandalyelerinden birini çekmiş oturuyordu. Beni ne zamandır izlediğini hiç bilmiyordum ama deli gibi gözüktüğüme emindim. Dalga dalga olmuş kabarık saçlarımı yüzümden çekip elimle düzeltmeye çalıştım. Bana mavi gözlerini saran bir karanlıkla bakıyordu. Eliyle yanına çağırdı. Rezil olmanın verdiği utançla kıpkırmızı bir vaziyette yanına gittim. Telefonu belimden çıkarınca ben de kulalıkları çıkardım. Deniz, kulaklığı telefondan ayırınca artık son saniyelerine gelmiş olan şarkı salonu doldurdu. Deniz ağzı yana kaymış, tek kaşı havada bir şekilde sırıtıp şarkının sözlerine gönderme yaparak "Sen cidden yaramaz bir kızsın," dedi. Şarkı bitecekken Deniz yeniden başlattı.

Telefonu masanın üstüne bırakıp karanlık gözlerini gözlerime dikti, suratında pis bir ifadeyle bana bakıyordu. "Tekrar dans et. Ama kucağımda," diye sert ve seksi bir ses tonuyla buyurdu. Yutkundum. Birden çok utanmıştım. Yakalanmanın şokunu zaten hâlâ üstümden atabilmiş değildim. Ama şuan gitmek istesem ya da isteğini yerine getirmeyi reddetsem buna asla müsaade etmeyeceğini biliyordum. Ben öylece dikilirken beni bileğimden tutup kucağına çekti.

"Başla hadi!"

Ses tonu beni ürkütüyordu. Olduğum yerde basit hareketlerle daha çok omuzlarımı ve kollarımı sallayarak dans etmeye başladım. Kulağıma eğilip "Az önceki gibi dans et. Tam bir sürtük gibi bana kucak dansı yapmanı istiyorum," diye emredici ses tonu ile fısıldadı.

Bana asla hakaret etmemişti ya da küfür... Şimdi de sürtük dememişti ama 'sürtük gibi' demişti. Bu sözü içime oturdu. Öyle mi olmamı istiyordu? Tamam, zaten benzetmesinde haksız sayılmazdı. Onunla tanışmadan yatmıştım, nikâhsız birlikte yaşamıştım. Resmen evli değilken belki de ondan hamileydim. Gibi diyerek kibarlık etmişti, ben düpedüz sürtüktüm işte. Bu düşünceler içimi yakıp kavururken derin bir nefes alıp saçlarımı bir yanıma savurup kucağında dönüp ona yüzümü döndüm.

İki bacağımı açarak kucağına oturmuştum. Omuzlarından ona tutunup dans etmeye başladım. Tam bir sürtük gibi dans ediyordum. Ona sürtünüyor, kucağında zıplayıp hopluyordum. Bana hiç dokunmamıştı. Verdiği tek tepki kravatını gevşetip gömleğinin iki düğmesini açmak olmuştu. Ayağa kalktı. Beni kendine çevirip bacaklarımı gövdesine saracak şekilde kucağına aldı. Hâlâ müzik çalan telefonum salonda kalırken yatak odasına yöneldi.

"Sarıl bana," diye emir verdi yine. Dediğini yapıp kollarımı omuzlarına sararken bacaklarımı belinde sıktım. Beni öpmeden yapmasını istemiyordum. Gözlerim dolduğu için ona gülümsedim. Şu an ağlayamazdım ya da surat asamazdım. Bir anda o karanlık bakışları ve sert yüz ifadesi yok oldu.

"Öyle masumsun ki..." diye mırıldandı.

Çeneme minik bir öpücük kondurdu. Sonra da dudağıma... Ben de onun dudaklarını öpmeye başladım. Dilini hiç işin içine katmamıştı. Sadece dudaklarımı öpüyordu ki bu en masum öpüşmemizdi. Dudaklarımız ayrılınca "Hazır mısın meleğim?" diye sordu. Kafamı sallayarak onu onayladım. Doruk noktasına ulaştığımızda en az benim kadar zevk aldığını biliyordum ve ben o zevki yaşarken kendi ayaklarımın bile üstünde duramazken; onun kucağında ben varken ayakta dimdik durabilmesi gücüne bir kez daha hayret etmeme sebep oldu.

Yine birlikte banyoya girmiştik. Bu kez jakuziyi doldurup içine yatmıştık ve her zamanki gibi onun göğsüne kafamı koymuştum. Islak saçlarımı okşayıp "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim hemen, hiç düşünmeden.

"Peki, sadece bir saat beni sorgulamadan her istediğimi yapamısın?"

"Neden?"

"Sorgulamak yok. Ama zaten şu an değil. Zamanı geldiğinde bunu senden isteyeceğim. Şimdi bana bunun için söz vermeni istiyorum."

"Tam olarak ne için?"

"Sana söylediğim vakit, bir saat boyunca ne dersem yapmanı, ne sorsam doğruyu söyleyerek cevaplamanı ve tüm bunları sorgulamadan ve itiraz etmeden yapmanı istiyorum. Eğer yapamam diyorsan tamam. Ama yapacaksan bana söz vermelisin ve sözünü muhakkak tutmalısın."

"Sadece bir saat."

"Evet."

"Peki bu bir saat hangi gün olacak?"

"Yarın."

Yarın 14 Şubat Sevgililer Günü'ydü. Bunu bana bir sürpriz yapabilmek için istiyordu. Gülümseyerek "Tamam, söz veriyorum," dedim.

"Caymak yok ama anlaştık mı? Koşullar ne olursa olsun verdiğin sözü tutacaksın. Yoksa bendeki değerin beş kuruş etmez. Sözüne sadık kalmalısın."

"Tamam, ne olursa olsun sözüme sadık kalacağım." Nasıl bir sürprizdi ki bu acaba?

Ertesi sabah uyandığımda Deniz yatakta yoktu. Beni uyandıran kapının ziliydi. Kimdi ki bu sabah sabah? Deniz evde yoktu ama onun anahtarı vardı. Kapının dürbününden gelene baktım. Kırmızılıktan başka hiçbir şey gözükmüyordu. Biraz daha dikkatli bakınca bunların gül olduğunu fark ettim. Hemen kapıyı açtım. Koca bir buket kırmızı gülün ardına sakladığı kafasını göremesem de önümdekinin Deniz olduğunu biliyordum. Ellerimi ağzıma kapatıp kahkahalarımı bastırırken buketi indirdi ve bana sırıtarak bakarken "Sevgiler Günü'n kutlu olsun aşkım," dedi. Hemen kocaman buketi kucaklayıp Deniz'in dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Senin de aşkım."

Eve girip kapıyı kapattı. Tüller ve incilerle süslü buket çok büyüktü.

"Kaç gül var burada?" diye hayretle sordum.

"Kırk beş."

"Neden elli değil de kırk beş?"

"Çünkü seni tam kırk beş gündür tanıyorum. Seni tanıdığım her güne bir gül."

Bu çok romantikti. Buketi bir koşu mutfak masasına bırakıp Deniz'in boynuna asıldım ve yüzünün her yerini öpmeye başladım. İşte ondan ilk çiçeğimi de almıştım. Ben onu öperken gülüyordu. Onu öpmeyi bıraktığımda "Karta bakmayacak mısın?" dedi. Onu bırakıp mutfağa, buketi bıraktığım yere koştum ve kartı alıp okudum.

'Ruhum solana dek seveceğim kadına... Bir günün değil her günün aşkımızla kutlanmaya değer olduğu bir ömür dileğiyle...'

"Çoooook romantik! Deniz harikasın!"

"Sana daha önce de söyledim, beni gözünde büyütme." Bunu yine çok ciddi söylemişti. Birden gülümseyip yine eski haline

döndü ve "Hazırlan hadi, Eskişehir'e gidiyoruz," dedi. Güllerimi koyacak vazo bulamadığım için sürahiye koydum. Evdeki tek vazoyu Deniz'e fırlatıp kırmasaydım güzel olurdu ama yapacak bir şey yoktu. Hazırlanıp süslendim ve Deniz'in arabasına binip Eskişehir'e gittik. Kahvaltıdan sinemaya, gondol keyfinden bowling oynamamıza kadar her şey hem çok romantik hem de eğlenceliydi.

Sıra piyano ve yan flüt eşliğindeki akşam yemeğinde birbirimize hediyelerimizi vermeye gelince ben Deniz'e kravatının olduğu kutuyu verdim. O paketi açarken "Çok klişe oldu biliyorum ama aklıma başka şey gelmedi," dedim. Gülümseyerek bana baktı ve "Ama bu bordo mavi ve bende yoktu. İsabet olmuş, teşekkürler," dedi.

Bana uzattığı paket büyüktü. Merakla açtım. İçinde parlak gri bir elbise vardı. Kare kare payetleri olan elbisenin yanında ona uygun mini bir el çantası ve içinde ayakkabıların olduğunu tahmin ettiğim bir kutu vardı. Elbiseyi biraz kaldırınca çok kısa olduğunu fark ettim.

Gülerek "Bunu yatak odasında giymem için mi aldın?" dedim.

"Hayır, bu gece seni bir gece kulübüne götüreceğim, orada giymen için," dedi. Yine çok ciddileşmişti.

"Nerede giyeceğim ki bunu? Arabada mı?"

"Bizim için bir otel odası tuttum. Orada hazırlanıp çıkarız."

Tuttuğu otel odasına geldiğimizde ben aldıklarını üstüme yeni giymiştim ki kapımız çalındı. Deniz kapıyı açarken ben banyodaki aynaya kendime bakmaya gittim. Gri parlak elbise ve altına Deniz'in zoru ile giydiğim siyah file çoraplar, ayağımdaki parlak, çok yüksek topuklu ayakkabılar... Aslında elbise açık

değildi. Etekleri okul eteğimden uzundu. V yaka gibi genişleyip omzumda askıya dönüşen yakası dekoltesizdi. Sırt dekoltesi ise hiç yoktu. Deniz kapıyı tıklayıp "Aşkım gelir misin?" deyince çıktım. Odada otuzlu yaşların ortasında tıknaz bir kadın vardı. Az önce gelen benim sandığımın aksine oda servisi değildi demek ki.

"Kuaförün aşkım. Hazırlanmana yardım edecek. Ben senin yerine Merve Hanım'a talimatta bulundum. Lütfen o ne yaparsa yapsın müdahale etme olur mu? Bu gece olduğundan olgun gözükmeni istiyorum."

Deniz hazırlanmak için daha bugün Espark'tan aldığı takım elbiseyi alıp banyoya girdi. Kuaför beni tuvalet aynasının önündeki pufa oturtup zaten maşalı olan saçlarımı kafamın tepesinde dağınık topuz yaptı. Sadece beş dakikada yaptığı bu model yüzüme çok yakışmıştı. Kadına gülümseyerek baktım. Ama makyaja sıra geldiğinde, cidden ağır siyah göz makyajı ve bordo rujla hiç ben gibi gözükmüyordum. Ayağa kalkıp aynadan uzaklaşıp kendime baktım. Hiçbir yerim dekolte değildi ama yine de çok ucuz gözüküyordum. Deniz banyodan çıkmış beni süzüyordu. Kuaföre bakıp "Teşekkürler, tam isteğim gibi olmuş," diyerek beni şaşırttı. Malzemelerini toplayan kadına ücretini verdi. Kadın toplanıp gittikten sonra Deniz şık takım elbisesinin üstüne paltosunu giyip bana kolunu uzattı. Ben de paltomu giyip uzattığı koluna girdim.

Arabaya binip otele yakın mesafedeki gece kulübüne beş dakikada geldik. Arabayı valeye teslim eden Deniz'in koluna girdim yine. Parlak ışıklı tabelasında 'ANGELS NİGHT CLUB' yazan mekâna girdik. Vestiyere paltolarımızı verip Deniz'in rezervasyon yaptırdığı üst kattaki locaya doğru bir garsonun ardından yürümeye başladık.

Mekân kırmızı kalplerle süslüydü. Sevgililer Günü'ne özel dekorasyonu incelerken beni şok eden şeyi gördüm. Locaların arasına yerleştirilmiş oyuklarda dans eden dansçı kızlar benimle aynı şekilde giyinmişlerdi. Dikkatli bakınca, kızların taktığı beyaz melek kanatları, benim file külotlu çorabım yerine giydikleri jartiyer ve derin göğüs dekolteleriyle, süper mini etekleriyle onlar benden daha tahrik ediciydi. Ben aynı şeyin sadece daha usturuplusunu giymiştim. Deniz'e soran gözlerle baktım, içeriye oranla daha sessiz olan locanın merdivenlerini çıkarken Deniz kulağıma eğilip "Şu saatten sonra bir saat boyunca ben ne istersem onu yapmanı istiyorum. Dün bana verdiğin sözü unutma! Sorgulama, sadece itaat et! Soru sormak yok!" dedi.

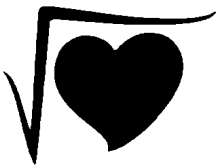
Locadaki kırmızı, oval şekildeki, deri koltuğa Deniz'in yanına oturdum. Karşıdaki balkonlu oyuklarda erotik bir şekilde dans edip borulardan kayan kızlarla şimdi aynı hizadaydık. Şu an sanki Deniz o kızlardan birini masasına davet etmiş gibiydi. İçki içmeyecek olmamıza rağmen masamıza şişe açtırdı. Önümüzdeki alçak masada alkollü içki çeşitleri, çerezler, meyveler vardı. Garson servis yaptıktan sonra Deniz'in verdiği bahşişle çekildi ve ardından locanın kapısını kapattı. Altta dans eden kalabalık tarafından görülmediğimiz için bir çeşit mahremiyetimiz vardı. Tabii balkona yaklaştığımız takdirde bizi görürlerdi. Karşıda dans eden iki kız dışında bizi kimse göremiyordu. Onlar da işlerine konsantre olmuş, borularına sürtünmekle meşguldüler. Aslında tam karşımızda cam bir duvarı olan ofis benzeri bir yer vardı ama onun koyu renk jaluzileri indirildiği için oradan da kimse bizi göremezdi.

Deniz, ben etrafı incelerken telefonuyla meşguldü. Sonunda telefonunu cebine koyup ciddi bir ifadeyle bana baktı. Mü-

ziği bastırarak kulağıma "Bana dünkü gibi kucak dansı yapmanı istiyorum," dedi. Şaşkın bir suratla ona bakınca "Söz verdin, unutma!" dedi. Etrafa göz gezdirdiğimde locamız aydınlık olsa da bizi görebilecek iki dansçı kız dışında kimse olmadığını fark edince, söylediğine itaat edip yüzüm ona dönük şekilde kucağına oturdum ve bas eşliğindeki müziğin ritmine uyup dans etmeye başladım. Ciddi bir ifadeyle beni izliyordu. Omuzlarından destek alıp ona sürtünerek dans ediyordum ama kumaş pantolonu altındaki erkekliği bundan zerre etkilenmemişti. Bu beni daha çok gaza getirdi ve daha ateşli bir şekilde dans etmeye başladım. Deniz'in yüzüne baktığımda bakışlarını karşıya kilitlemişti ve alaylı sırıtışı, çatık kaşları, buz gibi mavi gözleriyle karşıya bakıyordu. Direkte dans eden dansçı kızlara baktığını düşünüp kıskançlıkla kucağında döndüm.

Cam ofisin jaluzisi tepeye kadar çekilmişti. Camın önünde yıllardır görmesem de tanıdığım bir yüz, iri iri açtığı gözleriyle bize bakıyordu. Göz göze gelmiştik ve beni tanımıştı. Camın ardından, bana şaşkınlık ve öfkeyle bakıyordu babam!

***

Bölüm 12

Neyim Var Böyle?!

Gözlerimi babamın gözlerinden alamıyordum. İlk aklıma gelen Deniz'in kucağından kalkmak oldu. Ama benim kalkmaya yeltenmemle Deniz'in bir kolunu karnımın üstünden belime sarması ve beni sıkıca tutup sabitlemesi bir oldu. Gözlerimi babamdan ayırıp Deniz'e döndüm. Her şeyden haberi olduğundan emin olsam da içimdeki 'Deniz planlayarak yapmadı, her şey tesadüf,' diyen umut dolu aptal sese uyarak Deniz'e açıklama yaptım.

"Deniz oradaki adam benim babam!"

"Biliyorum. Bize bakması için ben mesaj attım ona."

"Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?!"

"Seni çok seviyorum, bunu sakın unutma! Ve Allah'ın huzurunda verdiğim söz, benim için iki imzadan daha değerli. Yani seni gerçekten karım olarak görüyorum. Karımsın ve benim için

en kıymetlisin. Yaptığım her şeyin bir açıklaması var. Lütfen bana güven ve sözünü tut."

"Nasıl bir adam karısını, babası önünde bu duruma düşürür? Ne olursa olsun o benim BABAM!"

"Sina, o zaman şimdi bir seçim yapman gerek. Buradan çıktığımızda benimle mi dönmek istiyorsun yoksa burada, bir daha Kütahya'ya dönmemek üzere, babanla kalmak mı?"

"Tabii ki seninle geleceğim! Ama..."

"Aması yok! Öyleyse itaat et. Baban seni benden almak istiyor. Benden tarafa tavır takınıp oyunuma ortak olman gerekiyor." Elimde olmadan babamın beni almasından korkarak ona sokuldum. Babamın bizi izlediği aklıma gelince kendimi toparladım hemen. Artık o camdan tarafa bakamıyordum bile. Locanın kapısı açılıp içeri koruma olduğunu düşündüğüm iki adam girdi. Biri "Nusret Bey sizi ofisine bekliyor," deyince daha da kötü hissettim. Onunla yüzleşmeye hazır değildim. Beni terk edip gitmişti ama şimdi karşısına öyle bir vaziyette çıkmıştım ki... Deniz'in beni belimden tutup kaldırmasıyla şaşırdım. O da kalkmıştı. Masanın üstünden çantamı alıp bana uzattı. Çantamı alırken anlamayan boş gözlerle ona bakıyordum. Gerçekten babamın yanına mı gidecektik?

"Olmaz! Deniz olmaz! Şimdi olmaz! Yüzüne bakamam!"

"Sakin ol! Biraz haysiyeti olsaydı o, senin yüzüne bakamazdı!"

Belime sardığı eli beni yönlendirirken adamlardan biri önümüzde diğer arkamızda yürüyordu. Locanın merdivenlerini inip dans eden kalabalığın etrafından yürüyüp karşıya geçtik. Tekrar jaluzisi indirilmiş olan cam ofise çıktığını tahmin ettiğim merdivenleri tırmanmaya başladık. Her basamakta içim daralıyor.

boğuluyordum. Ayaklarım geri geri gitse de basamakları çıkmıştık. Öndeki koruma kapıyı tıklayıp açtı ve geçmemiz için bize yol verdi. Kafamı yerden kaldıramasam da babamın öfkeden köpürdüğünü anlayabiliyordum. Deniz'in yönlendirmesiyle tek kişilik siyah deri koltuğa yöneldik. Deniz koltuğa oturup beni de sağ bacağına oturttu. Benim bacaklarım onun iki bacağının arasına gelecek şekilde, yanlamasına oturuyordum. Babamın yanında kucağına oturmak istemiyordum ama konuşmaya ve itiraz etmeye cesaretim yoktu. Utançtan öte bir şeydi bu. Direkte dans eden kızlardan çok daha aşağılık olduğumun farkındaydım ve artık bunu babam da biliyordu. İçimden 'Neden Deniz?' deyip duruyordum.

Yere baktığım için bizimle gelen korumaların içeri girdiklerini ayaklarını görünce anlamıştım. Deniz tek düze, sakin sesiyle "Yalnız konuşalım," dedi. Babam irkilmeme sebep olacak şekilde gürledi.

"Lan orospu çocuğu! Sen kimsin de bana akıl veriyorsun?!" Ayak seslerinden bize doğru geldiğini anlayabiliyordum. Ayakların görüş alanıma girdiğinde üstümüze gelirken bana bağırıyordu.

"Senin de ağzına s*çacağım! Orospu! Seni rez..."

Babam beni tutmak için yeltenince Deniz oturduğu yerden hiç kalkmadan babamın ellerini tutup engelledi. Zehir gibi bir ses tonuyla babamın gözlerine bakarak uyardı.

"Kıza dokunmana izin vermem! Saçının teline zarar gelirse ne burada ne diğer mekânlarında ne de ailenle yaşadığın evde taş üstünde taş bırakırım!"

Korumalar yanımıza gelmişlerdi. Babam, havaya kaldırdığı başıyla verdiği hayır komutuyla adamları durdurup Deniz'e bağırdı. "Sen kimsin laaaann! Kim?!!! Kimsin de benim mekânımda beni tehdit ediyorsun!"

Deniz babamı tutuğu el bileklerinden sertçe itip bizden uzaklaştırdı. Elini beline atıp silahını çıkardı ve önümüzde duran alçak sehpaya sertçe bıraktı. Bu hareketi korumaların da ellerini bellerine atmalarına neden olmuştu.

"Bize her yer Trabzon. Ama mekân benim zaten. Adamlarını yolla, konuşalım. Onların duymasını istemeyeceğin şeyler anlatacağım sana."

"Ne saçmalıyorsun lan?!"

"Kiracısı olduğun bu mekân dört gün önce satıldı. Mal sahibinin değiştiğinden haberin yok mu? Artık kirayı bana ödeyeceksin. Ya da senden kira almam, kızın ödüyor fazlasıyla zaten."

"Laaannn!!!" Babamın bağıran sesi ağlamaklı çıkıyordu. Ben ise donup kalmıştım. Gözyaşlarım bile utançtan akamıyorlardı, böyle bir rezalette onlar bile kendilerini göstermek istemiyorlardı. Babam arkasına dönüp bağırmaktan çatallaşmış sesiyle "Çıkın! Çıkın bizi yalnız bırakın! Kimse de gelmesin içeri!" diye hızlı soluk alış verişleri arasında korumalarına buyurdu. Belli ki kızının orospuluğunun başkaları tarafından bilinmesine tahammülü yoktu. Uzaklaşan ayaklar görüş alanımdan kaybolurken kapının sesiyle gittiklerini anladım.

Deniz "Sakin ol bey baba, konuşamadan kalpten gideceksin. Otur şöyle karşımıza, tatlı tatlı konuşalım," diye alayla konuştu.

Babam "Yavşak piç!" dese de karşımızdaki koltuğa oturdu.

Deniz belimdeki eliyle beni sıkıca tutarken diğer elini bacağıma atıp file çorapla sarılı baldırlarımı okşamaya başladı. Elini elimle itmeye çalıştım. Elini çekmeden eğer rahat durmazsam daha kötüsünü yapacağını belirten uyarıcı ses tonuyla konuştu.

"Bundan hoşlandığını sanıyordum..." Bulunduğu imayı ben anladığım gibi babam da anlamıştı. Ben hemen ellerimi çekerek

kucağımdaki çantamın üstüne koydum. O da baldırımı okşamaya devam ederek babamla konuştu.

"Dün telefonu 'Vermiyorum sana kızımı,' deyip yüzüme kapattın. Şimdi cevap veriyorum; sen kızı vermesen de olur, kızın bana çoktan verdi zaten."

"Lan it, amacın ne senin? Anasını s*ktiğimin yavşağı!" Babamın sesi çatallaşmıştı. Sanırım ağlamamak için kendini sıkıyordu. Bu, benim içimi öyle bir yaktı ki donmuş gözyaşlarım çözülüp sessizce yanaklarımdan süzülmeye başladı. Deniz aynı alay eden ses tonuyla konuştu.

"Sen lafta anama sövüyorsun ama ben kızını her gece gerçekten beceriyorum!" Son kelimeyi söylerken baldırıma hafif bir şaplak indirdi. Babam tekrar konuştuğunda sesi boğuklaşmıştı ve bağırmıyordu.

"Bırak kızımı şerefsiz!"

"Ben onu zorla tutmuyorum yanımda. Hatta en başta kendi geldi yanıma. Nasıl tanıştığımızı anlatsana babana bebeğim."

"....."

Sadece kafam aşağıda ağlıyordum. Anneme, Deniz'le kendimde değilken otel odasına gittiğimi anlattığımda bile bu kadar utanmamıştım. Kadıncağız çok üzülmüştü. Tek tesellisi Deniz'le birbirimizi sevip evlenecek olmamız olmuştu. Deniz ısrar eden ve sen konuşmazsan ben daha beterini yapacağım diyen ses tonuyla konuştu.

"Hadi ama bebeğim! Nerede tanıştığımızı söyle babana."

Titreyen sesimle mırıldanarak "O-otelde," diye cevapladım

"Ama eksik oldu. Otelde ne işin vardı, onu da söyle."

"Pa-parti-ye... gelmiştim. Yeni yıl partisine..."

"Anlat hadi neler olduğunu yoksa ben anlatırım." Deniz'in her edepsizliğimi detayıyla anlatacağına emin olduğum için de-

rin bir nefes alıp kafam aşağıda, gözyaşlarımın eşliğinde anlatmaya başladım.

"Senin masana geldim. Dans etmek istediğimi söyledim. Sonra... Beni odana götürmeni istedim..." Her şeyi olabildiğince kısa şekilde özetledim.

"Zil zurna sarhoş olduğunu da unutmayalım. Haa bu arada, birbirimizin isimlerini bile bilmiyorken yattı altıma."

"Orospu! Kaltak, rezil! Geberteceğim se..." Babamın öfke dolu hakaretleri Deniz'in sert sesiyle kesildi.

"Yine diyorum, ona dokunamazsın bile. Hem kızı bir başına ortada bırakırken düşünecektin bunları. On yedi yaşındayken bir kızı tek başına bıraktığında o, namusuyla otursa bile it kopuk sarar etrafını. Bunu sen, benden iyi bilirsin. Annesi hastaneye yatırıldığı an kızını yanına alman gerekirdi. Ve bir daha Sina'ya hakaret edersen, tüm dişlerini ağzına dökerim!"

"Sana telefonda küfrettim diye mi tüm bunları yapıyorsun?"

"O da var tabii. Anama bacıma sövüp, ağız dolusu küfür ettin. Öğretmeniyim dedim diye 'sübyancı piç' dedin. Ama en komiği 'Çulsuz, sen kimsin ki memur maaşıyla benim kızımı istiyorsun!' cümlendi. Sizin, iki ortak kirasını karı-kız satarak zor karşıladığınız mekânı iki günde aldım."

"Kimsin? Ne istiyorsun?"

"Telefonda tüm bu sorularına cevap vermiştim. Ama şimdi başka şey konuşmak için buradayım. Sina tanışma hikâyemizi çok yüzeysel anlattı. Ben sana detaylı bir şekilde anlatayım. Sina, o gece partiye oda arkadaşı Pelin ve Pelin'in daha o gün tanıştığı Baran Çolakoğlu ve Cihat Uğurlu isimli iki adamla geldi. Sen bu iki adamı tanıyorsun zaten. Sina daha önce hiç içmediği için adamların getirdiği votka-enerjileri limonata niyetine götürüp

sarhoş oldu. Sonrası dediği gibi yanıma gelip bana sımaştı ve benimle odama gidip birlikte olmak istediğini söyledi. Çok güzel bir kız, ona hayır denmez. Herifler gelip Sina'yı yanımdan almak istediler. Müsaade etmedim, malum böyle güzellik kaptırılmaz kimseye. Onunla birlikte olana kadar her şey normaldi. Yani parmakla aranan, tek gecelik bir kadındı benim için. Ama Sina'nın bakire olduğunu fark etmemle işin rengi değişti. Sonra gece yüzü gözü şiş, her yeri kırmızı kabarcıklarla kaplı bir şekilde uyandı. Apar topar hastaneye gittik. Kan tahlili yapıldı. Yüksek dozda afrodizyak aldığı için ilaç alerji yapmış. Yalnız Sina afrodizyağın ne olduğunu bile bilmiyordu. Söyledim, ben ilaç içmedim dedi. O iki piçin getirdiği votkalardaydı ilaç. Hoş, sen bu tezgâhı da biliyorsun ya! Hastanede serumu yiyip ayıldıktan sonra yüzüme bile bakamıyordu. Ondan sonra anladım; Sina dünyadan bihaber masum bir kızdı."

"Öğretmeniyim demiştin."

"Öyle zaten. Ben Sina'yı üniversite öğrencisi sanırken pazartesi okula bir geldim, Sina karşımda oturuyor. Okuldan sonra konuşmak için randevulaştık. Onu almaya erken gittim ama bir baktım ki o iki piç kızı kaçırmaya çalışıyor. Sen kaçılmak istenen kızın Sina olduğunu bilmesen de, bunu da biliyorsun. Neyse Sina'yı yine onlara bırakmadım. O gün kafaya koydum Sina'yla evlenip bu işi temizlemeyi. Sonra sizin köpekleriniz Sina'ya..."

"Benim değil, Sami'nin adamı onlar. Senin sandığın gibi değil." Babam Deniz'e açıklama yapmak için kıvranıyordu. Şaşkınlığım utancımı bastırdığı için kafamı kaldırıp babamın yüzüne baktım. Bu kez özür diler gibiydi konuşması.

"Sina, sandığın gibi değil. Ben karışmıyorum o işlere hiç. Sami ortağım sadece. Ben senin peşine takıldıklarını bilmiyordum, bilemezdim. Dedim ya, benim ilgim yok."

Deniz'e döndüm. Hiçbir şey anlamıyordum. Önümüzdek alçak sehpanın üzerindeki kâğıt peçete kutusundan bir peçete çe kip gözyaşlarımı ve onlarla akan siyah boyaları sildi. "Ağlam lütfen," dedi. Beni babama rezil edip şimdi de lütfen mi diyordu Öfkem utancıma karışınca, içimde bir sinir harbi oluştu. Ben Melis'e rezil ettiği günden bile çok utanıp kızmıştım. Ama şim di içimden ağlamak değil, işin aslını anladıktan sonra Deniz'der hıncımı çıkarmak geliyordu.

"Ne oluyor burada? Babam Cihatları nereden tanıyor?"

"Onun adamı..."

"Değil! Benim alakam yok!" Babam yine bana bakarak kendini savunmuştu.

"Öyle olsun bakalım. Babanın ortağı Sami'nin adamları. Gerçi Baran'ın ifadesinde babanın adı da geçiyor ama neyse. Nerede kalmıştık bey baba?" Yine alayla babama dönmüştü.

"Baran ve Cihat, senin yine bildiğin üzere Pelin'i kaçırıp Sina'ya ulaşmaya çalıştılar. Pelin kurtulup Baran yakalanınca o iş de suya düştü. Cihat'ın ifadesine göre; bekleyen müşteri, Cihat'a direkt telefon edip kızıl olduğunu duyduğu kız için paranın hepsini Cihat'a ödeyeceğini söylemiş. Sami ve Baran'ın payı olmadan teklif edilen para, Cihat'ı tekrar karşımıza çıkardı. Bıçak çekip beni yaraladı. Ben de bu silahla, senin de bildiğin gibi onu beşliklerinden vurdum." Silahını alıp beline geri taktı.

"Cihat'ı vuran sen miydin?!" Babam Cihat'ın vurulduğunu biliyordu belli ki ama bunu Deniz'in yaptığını bilmiyor olacak ki şaşırmıştı.

Hâlâ tam olarak anlamasam da Deniz'in yapmaya çalıştığı şeyi biliyordum. Babama kızmıştı ve intikam alıyordu. Ama benim suçum neydi? Beni niye böyle bir şeye alet etmişti ki? Çat-

gım kaşlarımla Deniz'e bakıyordum. Gülümseyerek bana baktı
e çatık kaşlarımın arasını öptü. Babama dönüp "Ettiğinin gelip
eni bulacağı hiç aklına gelmedi değil mi?" dedi. Bu kez Deniz
abama çatık kaşlarla bakıyordu. Buz gibi sesiyle babamı res-
en azarladı.

"Sina'yla ailemin huzurunda yapılan imam nikâhıyla zaten
yız. Öğretmeni olduğumdan ve onunla ilişkimi okuldan giz-
ediğim için resmi nikâhı okulu bittikten sonra, yaza olacak dü-
ünde yapacağız. Ailemle, Nisan ayının başında, Sina'yı senden
ygun bir merasimle istemeye geleceğiz. Sonra da nişan yapaca-
ız. Ona göre hazırlığını yap. Bir ton küfür ettiğin ben olmasay-
ım, Sina'nın, kocasının değil de çalıştırdığın kızlar gibi parasını
deyen her adamın kucağında olacağını da sakın unutma!"

Babam kızgınlıktan mı desem utançtan mı desem kıpkırmızı
muştu. Ne olursa olsun babamın gözlerine bakamıyordum ama
bana bakıp sakin bir ses tonuyla "Sana vuruyor mu? Eziyet
dip korkutuyorsa..." diye sordu.

"Anneme yaptığın hiçbir kötülüğü bana yapmıyor! Bu gece
eni, senin önünde utandırması dışında bana hiçbir kötülüğü de
madı."

'Sana vuruyor mu?' sorusu bir anıyı su yüzüne çıkardığı için
kelendim. Direkt babamın gözlerine bakıp cevabı yapıştırmış-
m. Anneannem sormuştu bunu yıllar önce anneme. Kolların-
aki iyileşme aşamasında olan, yeşermiş darp izlerini görmüştü.
Ben dayak demeyeyim diye annemin beni odama kilitlemesi, ba-
ıran babamın sesi, ağlayan annemin acı dolu çığlıkları... Hepsi
eynime akın ediyordu. Tüm bunları bana yaşattığı için ondan
efret ediyordum. Hep yaptığım gibi dertlerimden kurtulmak
in Deniz'e sarılmak, göğsünde ağlamak istiyordum ama beni

bu duruma düşürdüğü için şimdi ondan da nefret ediyordum. Ona sığınmamak için kendimi tuttum. Hem bu kadar rezilliğimi gören babamın önünde ona sarılamazdım. Zaten hâlâ Deniz'in bacağında oturduğum için yeterince rahatsızdım.

Deniz "Birden ilgili babamı oldun?" diye alay etti yine babamla.

"Ben babalık ettim ona. Her ay nafakasını yatırdım, hâlâ da yatırıyorum. Yurdunda edebiyle otursaydı, gelmezdi başına hiçbir şey!" Babam ona diklenmeme kızmıştı. Deniz de babamın bana laf etmesine kızmıştı. Bana dönüp "Kartı çıkar," diye buyurdu. Anlamayan gözlerle ona bakınca "Nafakanın yattığı hesap kartını," dedi. Çantamı açıp içinden cüzdanımı çıkardım. Cüzdanda kartı buldum ve Deniz'e uzattım. Deniz de kartı babamla aramızdaki alçak sehpaya fırlattı.

"Al! Paran orada. Ocak ayından itibaren o paraya dokunulmadı. Alt kattaki gizli, özel odaları kapattığın takdirde bu mekân için senden kira da almam! Ama o odalar kapanacak yoksa ben, senin pezevenkliğine ortak olamam!"

"Ulan sen bana ahlak dersi verecek adam mısın? Karşımda kızımı kucağına almış, oturuyorsun! Kızın ödüyor dediğin kira parasına mı kaldım, it!"

"Hâlâ ders almadıysan, iflah olmazsın sen zaten. Ayrıca Sina'nın benim gözümdeki değeri paha biçilemez. Ama siz ne değer biçmiştiniz, çok merak ettim. Söylesene, alıcı Sina'ya ne kadar ödeyecekti?" Bu soruyu yine babamın canını yakmak için soruyordu, biliyorum.

"Benim hiçbir şeyden haberim yoktu! Dedim ya!" Babamın pişmanlığı yüzünden okunuyordu.

"Tamam, soruyu değiştireyim. Sami kız başına ne kadar alıyordu?"

"Adam çok zenginmiş. Her kıza elli bin dolar diye biliyorum."

"Sami'nin yediği her boktan haberin vardı yani."

Gözlerim, Sevgililer Günü olduğu için boynumdaki ipten çıkarıp parmağıma taktığım yüzüğe takıldı. Bu yüzük kadar bile değerim yok muydu yani? Deniz de beni kirayla eş tutmuştu resmen. Midem bulanıyordu. Babamdan, Deniz'den, anlam veremediğim tüm bu olaylardan... Deniz'e dönüp "Gitmek istiyorum," dedim.

"Tamam, birtanem." Beni yine alnımdan öptü ve ayağa kalktık. Kolunu belime dolamıştı ve bu destek olmasa, ayakta bile duramazdım.

Babam öfkeyle ayağa kalktı. "Kızımı alıp gidebileceğini nereden çıkardın?!"

"O artık senin kızın değil, benim karım."

"Ne çok güveniyorsun götüne!"

"Götle işi olan sensin, ben başka şeyime güveniyorum!" Deniz beni de yönlendirerek çıkışa yöneldi. Babam arkamızdan bana bağırdı.

"Sina gel buraya! Sina!!!" Bir an beni alabileceğinden korkup Deniz'in beline sarıldım. Deniz'e çok kızsam da onsuz değil yaşamak, artık uyuyamayacağımı bile çok iyi biliyordum. Deniz belimdeki eliyle beni sıkıp "Korkma, seni benden Allah'tan başkası alamaz," dedi.

Babam "Babasıyım lan ben onun! Beni çiğneyip gidemezsiniz!" deyince Deniz, dönüp cevap verdi.

"Seni çiğneseydik, kızını senden merasimle istemek için bu kadar uğraşmazdım. Sina senin umurunda değil. Şu an tek derdin gururun. Ayrıca batmak üzere olduğunu biliyorum. Dediğimi yap, en büyük gider kalemin olan kiradan seni kurtarayım işte."

"İstemiyorum senin hiçbir şeyini!"

"O zaman burayı Sina'nın üstüne yapıyorum. Kızın senden kira almaz ama onun da fuhuşa ortak olacağını sanmıyorum."

"Nasıl?! Burası üç milyon değerinde ve Sina'nın üstüne yapacaksın, öyle mi?"

"O benim tek kıymetlim. Tüm mal varlığım uğruna feda olsun." Deniz iki kolunu da bana dolayıp sarıldı ve yine alnımı öptü. Korkarak da olsa Deniz'in kolunun üstünden babama baktım. Kızgınlığı geçmiş gibiydi, daha çok şaşkındı. Ben hâlâ onu bakarken babam beni şaşkına çeviren şeyi söyledi.

"Üç Nisan'da gelmeyin. O gün oğlanın doğum günü. Yani isteme işi için gelmeyin ama doğum gününe gelin. Oğlan biliyor ablası var diye, sorup duruyordu zaten. Nişanı da burada, Eskişehir'de ben yapacağım."

Deniz "Tamam," diyerek yine beni yönlendirdi, babamdan gözlerimi kaçırdım ve ofisten çıktık. Yüzü hâlâ gözümün önündeydi. Kızıl saçlarının hemen hepsi beyazlamıştı. Hafif göbeklenmiş ve biraz da yanakları sarkmıştı. Sigara içmenin verdiği sarılık ve kızıl olmasından ötürü bıyıkları hâlâ kızıl-sarı karışmıydı. Sarı renk gözlerinin altı ise sanırım içki alışkanlığından ötürü morarıp torba torba olmuştu.

Arabada giderken Emir Eren'le resmen tanışacak olmanın mutluluğu Deniz'e olan kızgınlığımı törpülüyordu. Yine otele gelmiştik. Yarın öğleden sonra terapi vardı, bu yüzden Kütahya'ya dönmüyorduk. Ama odaya girene kadar Deniz'den tarafa bile bakmadım. Onu dövebilecek güçte olsam gözünü morartmayı isterdim. Paltomu çıkardım ve aynanın karşısındaki sandalyenin arkasına bıraktım. Dağınıklığa tahammülü olmadığı için kendi paltosu gibi benimkini de alıp askıya, gardıroba as

Ayakkabılarımı çıkarıp tekini ona fırlattım. Eğilip ayakkabıdan kurtuldu, oysa o yüksek topuk kafasına isabet etse ne mutlu olacaktım. Diğer ayakkabımı fırlatıp şansımı tekrar denedim. Bu kez ayakkabıyı yakaladı. Suratı ifadesizdi, hiç renk vermiyordu.

"Piç!" diye bağırdım. Sonra Sebanur Anne ve Dursun Ali Baba'ya hakaret etmiş olduğumu fark edip ekledim. "Annesi, babası belli piç!"

Kendini tutmaya çalışsa da sırıtmasına mani olamıyordu. Rezil, bir de bu durumdan eğleniyor muydu?

"Ailene bir saygısızlığım oldu mu? Seni annene babana karşı utandıracak bir şey yaptım mı?" Sorum üzerine birden ciddileşti.

"Hayır."

"Öyleyse senin babama yaptığın neydi?" Soruma cevap vermek yerine başka bir soru sordu.

"Peki, benim ailemden kimse sana saygısızlık etti mi?"

"Hayır. Ama babam sana küfür etse de bunda benim suçum neydi? Beni niye küçük düşürdün?! Niye Allah'ın belası, niye?!"

"Babanın canını en çok bu şekilde yakabilirdim ama işin iç yüzü senin sandığın kadar basit değil. Cihat'la Baran seni kaçırsalardı, satması için babanın ortağına teslim edeceklermiş. Bunu öğrenince, babana ders vermek farz oldu."

"Deniz, adam gibi anlat şunu!" Merakım ağır basmıştı. Beni babama rezil etmesinin cidden iyi bir sebebi olsa iyi olurdu.

"Seni ailemle birlikte babandan istemek için, sen terapideyken babanı aradım. Ben düzgünce konuştum ama baban öyle şeyler söyledi ki it yese o lafları, kudururdu. Ben de çok kızdım. Ama bu kadar şeyi baban bana küfredip sövdü diye yapmadım. Asıl olay başka. Baban telefonu kapattıktan biraz sonra Gürbüz Bey aradı. Babam soruşturma hızlansın, Cihat ve Baran gereken

en ağır cezayı alsın diye tanıdıklarına telefon açmış. Biliyorsun babam hâkim emeklisi. Kütahya'daki Cumhuriyet Başsavcısı babamın ahbaplarından biriymiş zaten. Savcı bizzat olayla ilgilenince, Baran'ı ve Cihat'ı konuşturmuşlar. Yeni ifadeleri duyunca o zaman babana haddini bildirmek farz oldu. Baran'la Cihat, ailesinden uzakta üniversiteye giden kızları hedef alarak size kurulan tuzakla, kızların videolarını çekiyorlarmış. Alıcı, kızları bu videolardan beğeniyormuş. Anadolu Üniversitesi'nde bu şekilde dört kızı tuzağa düşürmüşler. Kızları tehdit edip kendi ayaklarıyla babanın ortağı Sami'ye getiriyorlarmış. Sami, alıcı olan, zengin, sadist bir herife satıyor kızları.

Adam bir kızla hiç ikinci kez birlikte olmuyormuş çünkü kızlardan geri dönen yok. Baranlar bu kadarını biliyorlar. Polis o sadist herifin ismine ulaşamıyor, dahası kızların hepsi kayıpmış. Kayıp kızlar Eskişehir'de polisin dikkatini çekmeye başlamış tabii. Baran'la Cihat o yüzden bölgeyi değiştirip Kütahya'daki üniversiteyi hedef almışlar. Polis dün Sami'yi içeri alıp sorguladığında, alıcıyı isim olarak tanımadığını iddia etmiş ama kızların cesetlerinin yerlerini göstermiş. Alıcının, robot resmi Sami'nin betimlemesine göre çizilmiş ama polis Sami'nin kasten adamı yanlış tarif ettiğini düşünüyor. Savcı Sami'nin alıcıyı koruduğuna adı gibi emin. Gürbüz Bey bugün bana mail olarak ön otopsi raporlarını atmış. Kızların hepsi cinsel işkenceye maruz kalarak öldürülmüşler. Baran, babanın da işin içinde olduğunu düşünüyor. Yani baban bilmeden senin sadist bir katile satılmana neden olacaktı. İstersen ifadeleri oku. Daha iyi anlarsın."

Deniz'e kafam karışmış bir şekilde bakıyordum. Bu mümkün müydü? Televizyondaki ibretlik olayların anlatıldığı filmlerdeki gibiydi. Eden bulur... Babamın bu işe -bu gece bana iddia ettiği

gibi- hiç karışmamış olmasını dileyerek Deniz'in elinden uzattığı telefonunu aldım. Okumam için Gürbüz Bey'den gelen maili açmıştı. İfadelerin hepsini okuduğumda kafam kazan gibi olmuştu. En çok dikkatimi çeken Baran'ın ifadesindeki babamla ilgili cümleydi.

'...patronlardan diğerinin adı Nusret Taner. O paradan pay alıyor mu bilmiyorum. Ama her şeyden haberi vardı. Sami Körükçü, Kütahya'daki Pelin Tunahan'ı kaçırma emrini Nusret Taner'in yanında bize vermişti. Sami Körükçü, Pelin Tunahan'ın videosunu alıcıya yollamış ve üçüncü kez sarışın kız yollanmasını istemeyen alıcı, kızı beğenmeyip istemediğini söylemişti. Pelin Tunahan'ın arkadaşı olan Sina Taner isimli kız kızıldı. Sami Körükçü, telefonda alıcıyla konuşurken Cihat Uğurlu'nun zaten iki kez elinden kaçırdığı için hırs yaptığı Sina Taner'i kast ederek "Kızıl ister mi? Diğer kız kızıldı," demesi üzerine alıcı kabul etti. Sina Taner'i kaçırmak için önce Pelin Tunahan'ı kaçırdık...'

Cihat'ın ifadesinde dikkatimi çeken kısım ise 'Nusret Taner'den hiçbir emir almadım. Sami Körükçü'yle görüşmelerimizde yanımızda hiç bulunmadı,' cümleleri olmuştu. İki ifade çelişiyordu. Acaba yalan söyleyen kimdi?

Sami'nin ifadesindeki babamla ilgili kısım, Cihat'ı destekler nitelikteydi. 'Ortağım Nusret Taner'in olayla ve işlenen suçlarla ilgisi yoktur. Benim, onun kızını kaçırmaya çalıştığımızdan haberim yoktu. Ben, bir kızı olduğunu bile bilmiyordum. Cihat Uğurlu ve Baran Çolakoğlu da Sina Taner'in ortağımın kızı olduğunu bilmiyorlardı. Ancak Pelin Tunahan'dan Sina Taner'i arayıp soracak bir ailesinin olmadığı bilgisini aldıkları için 5 Ocak 2015 Pazartesi günü kaçırma girişimde bulunmuşlar...'

Şimdi Deniz'in babama karşı öfke ve tutumunu anlayabiliyordum. O babamın işin içinde olup olmadığına emin olabilmek

için tüm bunları yapmıştı. Babam "Haberim yoktu," derken gözüme samimi gözükmüştü bu gece. Ama Sami'nin aldığı paranın miktarını bilecek kadar da her şeyden haberi vardı. Babama bunun hesabını sorup gerçeği öğrenmek istiyordum. Yine de tüm bunlar Deniz'in babamın gözü önünde bana kucak dansı yaptırmasına bahane olamazdı. Zaten bence beni küçük düşürmesinin tek nedeni, babamın küfürlerinin intikamını almaktı. Babam annesine küfür edince alayla 'Ben kızını her gece gerçekten s*kiyorum,' deyişi kulaklarımda çınlıyordu hâlâ.

***

Burada gece uyurken giymek için kıyafet getirmediğimiz için Sina da ben de iç çamaşırlarıyla yatağa girdik. Yatağın içinde onu kendime çekip beline sarıldım ve üşümüş ayaklarını bacaklarımın arasına aldım. İfadeleri okuduğundan beri hiç konuşmamıştı. Babasının yaptığını mı hazmedememişti yoksa hâlâ bana mı kızgındı, kestiremiyordum. Öğrenmek için sormaya karar verdim.

"Aşkım?"

"..."

"Uyudun mu yoksa?"

"Hayır. Bu gece tam bir orospu gibi ne yapmamı istersin?!" Bana kızgındı ve cuma günü ona söylediğim cümleyi söylemişti. Buna takıldığını bilmiyordum.

"O, tahrik olduğum için öylesine söylediğim bir şeydi aşkım. Buna mı takıldın?"

"Ne düşündüğümün ne önemi var?! Beni bu gece BECERMEYECEKSEN uyuyacağım!!!" Şimdi de babasına söylediklerimi yüzüme vuruyordu.

"Baban bana sövüp duruyordu. Ya ağzını burnunu kıracaktım ya da ağzının payını verecektim. Anla beni."

"Anlıyorum zaten. Haklısın. Beş kuruş etmeyen orospunun tekiyim. Bu gece bana ve babama gösterdiğin gibi!"

"Sina yapma lütfen! Hepsi oyundu. Babanın yattığımızı bilmesi şarttı. Yoksa seni yanına alacaktı. Onu aradığımda bir erkek arkadaşın olmasına çok sinirlendi. Öğretmenin olduğumu söyleyince daha çok kızdı. Seni okuldan alıp yanına almayı kafasına koymuştu. Bu ayın yirmisinde Kütahya'ya gelip seni alıp götüreceğini söylemişti. Ne yapsaydım yani, boyun mu eğseydim? Üstüne bir de Gürbüz Bey arayıp olanları anlatınca..."

"Sana değil kendime kızıyorum. Her dediğine boyun eğiyorum salak gibi."

"Duyan da sana kötü davranıyorum sanır!"

"Bu gece çok normal ve iyi davrandın öyle mi?"

"Seninle alakası yoktu, hepsi o pezevenk baban yüzünden!"

"Babama öyle deme!"

"Öyle ama! Kadın pazarlıyor! Ailem bunu duyarsa ne der sence? Babam bir gün arayıp ağzıma s*çtı zaten! Kiminle bizi dünür ettin diye başlayan uzun bir azar çekti. Dedem duysa kalpten gider adamcağız. Dedem her şeyden önce iş adamı bir kere. İtibarı beş paralık olur."

"Evlenme o zaman benimle!" Sina'nın gözleri dolmuştu ama hâlâ bakışlarına öfke hâkimdi.

"Evlendik say. Sülalemin önünde nikâhlanıp sözlendik. Ailemin senden yana bir sıkıntısı yok ama babanın kimse duymadan bu işleri bırakması gerek. Şimdilik sadece babam biliyor ve saklamak için elinden geleni yapıyor. Sina anla lütfen! Benim ailem şerefine, haysiyetine, namusuna düşkün ve dini bütün insanlar.

Dedem ve büyük amcam hacı zaten. Sana lafım yok. Zaten namusundan ya da edebinden şüphem olsa seni nikâhıma almazdım. Ama babanın da artık dürüst olacağı için aileme yakışır olması gerekiyor."

"Babamın yaptıklarından gurur duymuyorum ama ben ne yapabilirim ki?"

"Pazartesi noktere gidip mekânın tapusunu üstüne yapacağım. Babanla beni hiç muhatap etme. Söyle, o iş için çalıştırdığı kızları göndersin."

"İki pavyonu vardı babamın. Burayı ne zaman açtı, onu bile bilmiyorum ben."

"Geçen sene ağustos ayında, o ortağı olacak Sami ile açmışlar. Pavyonlardan tekini kapatıyor zaten. Öbür pavyonun da durumu çok parlak değil. Üvey annen orada assolistlik yaptığı için mekân ayakta kalabilmiş şimdiye dek."

"Hâlâ şarkı söylüyor mu o kadın?"

"Öyleymiş."

"Biliyor musun babamdan hamile kaldığında on dokuz yaşındaydı ve babam, annemle evliydi. Şarkıcıyken patron karısı oldum diye havasından geçilmiyordu. Sevindim hâlâ pavyonda sürünmesine. Annem boşanmak istemedi diye babam, annemi de dövmedi. Hepsi o orospu yüzündendi!"

"Üvey annen yirmi dört yaşında mı yani?"

"Evet, öyle."

"Babanın acil pavyonları kapatması gerek. O pavyonlar Eskişehir'de fuhuşla nam salmışlar. Kime sorsan orada fuhuş yapıldığını biliyor. Ama bu yeni açtığı yer henüz mühürlenmemiş. Sami'yle ortaklığı bitti zaten. Dört tane genç kızın cesedi bulunduktan sonra Sami sittin sene hapisten çıkamaz. Babanı ikna et. O gece kulübünü namusuyla işletsin işte."

"Sayende daha babamın yüzüne bakacak halim mi kaldı?!"

"Hâlâ bana mı kızıyorsun? Baban karışmadıysa bile Sami denen o herifin yediği her boktan haberi vardı. Eğer en başta ortağını polise ihbar etseydi ne o dört zavallı kız ölürdü ne de Pelin tecavüze uğrardı! Bir düşün, ben o gece partiye inmeyip odamda otursaydım sen beşinci ceset olurdun. Babam, babanı bu davadan ve suçlamalardan uzak tutabilmek için savcıya ricada bulunmuş. Yoksa Baran'ın ifadesinden sonra polis babanı en azından ifadesine başvurmak üzere bile olsa emniyete almaz mıydı sanıyorsun? Senin anlayacağın babam, babanın arkasını topluyor. Sen yine de babana değil de; o pezevenge sana ne olacağını göstermek istedim diye bana kızıyorsan, devam et kızmaya!

Haklıydım ve bunu Sina da biliyordu. Yine de öfkeliydi ve kolay kolay sakinleşeceğe de benzemiyordu. Beline sardığım kollarımdan kurtulup yatakta aramıza mesafe koydu. Bana bağırıp çağırabilir ya da bir şeyler fırlatabilirdi ama benden kaçmasına müsaade edemezdim. Bana sırtını döndüğü için onu kendime çevirdim ve öfkesinin içine şaşkınlık karışmış bakışlarına aldırmadan kafamı göğsüne koydum. Mis gibi kokan göğüslerini koklayarak onun kafamı itmeye çalışmasına aldırmadan gözlerimi kapattım. Kafamı oradan kaldırmayacağımı anlayınca beni itme uğraşından vazgeçip "Öküz!" dedi.

Sabah uyandığımızda hâlâ kızgındı ve otelin lobisinde yaptığımız kahvaltı boyunca hiç konuşmadı. Öğleden sonra gittiğimiz terapi ise felaketti. Oya Hanım'ın karşısında esaslı bir kavgaya tutuşmuştuk ve kadıncağız ne yapacağını şaşırmıştı.

"Hayvansın işte! Bencil herifin tekisin! Varsa yoksa senin gururun, haysiyetin! Benim haysiyetimi niye ayaklar altına alıyorsun?!"

"Sina, doğru konuş benimle! Milletin yanında bana bağırıp çağıramazsın!" Onun bağırmasına karşın benim sesim dümdüz çıkıyordu öfkemden.

"Bağırırsam ne olur?"

"Çocuk gibi hareket ediyorsun! Sonra ceza verince Deniz niye böyle yaptı diye ağlayıp zırlıyorsun! Erkeğine saygı duymayı öğreneceksin!"

"Maço salak!"

"Hâlâ saygısızsın! Sözümden çıkmadığın takdirde gül gibi yaşarız zaten! Ama sen hiç rahat durmuyorsun!"

"Tüm büyük kavgalarımız senin yüzünden çıkıyor ama! Bana hazmedemeyeceğim şeyler yapıp affetmemi bekliyorsun!"

"Hazmedemeyeceğin ne yaptım ki?!"

"Bana... Bana sürtük dedin!"

"Demedim! Öyleymişsin gibi yap dedim..."

"Yeter! Yeter! Lütfen gençler!" diyen Oya Hanım kavgamızı bölmüş, bir Sina'ya bir bana bakıyordu. "Biliyor musunuz, bunun son terapi olmasını planlıyordum. Yani bence artık bir probleminiz kalmamıştı ve sizden vizite almak etik olmazdı. Fakat şimdi şu halinize bakın! Bir haftada ne oldu size böyle?"

"Bir gecede oldu. Beni... Beni..." Sina öfkeyle başladığı cümlesini utançtan kızararak tamamlayamadı. Oya Hanım bana dönüp "Sen anlatmak ister misin?" dedi.

Burnumdan derin bir nefes verip olayın iç yüzü hariç yaptıklarımı anlattım. Oya Hanım şaşkına dönmüştü. Hayretle açtığı ağızdan "Neden böyle bir şey yaptın?" kelimeleri döküldü.

"Babası bana küfür etti." Sebep kesinlikle bu değildi ama şimdi on saat her şeyi anlatamazdım. Sina'ya açıklamıştım zaten daha da umurumda değildi. Kadın yarım saat konuştu, nasihat

verdi desem yeridir. Bereket saat doldu da çıktık. Otelden çıkışımızı yapmıştık zaten. Bir kafeye oturup iştahsızca yemek yedik. Ardından arabayı direkt Kütahya'ya sürdüm. Eve varana dek hiç konuşmadık ve bakışmadık bile. Anlayamıyordum, tüm suç babasınındı ve bana kızıyordu. Pezevenk herif, ilk karşılaşmamızda aramıza girmişti.

Son zamanlarda hiç ayrı yıkanmamıştık. Seks yapmasak da beraber yıkanıyorduk. Sina koridordaki banyoya girip kapısını kilitledi ve geleneği bozarak orada yıkandı. Ben de odadaki banyoda yıkandım. Yatağa girip banyodan odaya gelmesini bekledim. Bir saatlik bekleyişin ardından gelmeyince yataktan kalktım. Önce banyoya baktım ama ıslak yerleri, köpük sıçramış duvarları ve saçlı gideriyle pis bıraktığı banyo boştu. Yemin ederim bir pasaklıyla evleniyordum. Banyoyu temizleyip çamaşır suyuyla küveti fırçaladım. Islak yerleri paspasladıktan sonra banyodan çıktım. Mutfak ve salonda da yoktu. Bu eve geldiğinde ilk gece kaldığı misafir odasına gitmişti. Neyse ki kapıyı kilitlememişti. Duvara dayalı, tek kişilik yatakta sırtı kapıdan tarafa dönük yatıyordu. Uyuyor numarası yaptığını hemen anladım. Çünkü hemen her gece ondan sonra uyuyordum ve onu uyurken izlemek alışkanlık haline gelmişti. Hiç ışığı açmadan yorganı kaldırıp yanına girdim. Onu sırt üstü yatırıp dün gece yaptığım gibi kafamı göğsüne koydum ve bir bacağımı da onun iki bacağının üstüne atarak kalkmasını imkânsızlaştırdım. Saçlarımı çekip homurdanarak beni itmeye çalışınca, kapattığım gözlerimi açmadan konuştum.

"Rahat dur Taner," diye soyadıyla seslendim.

"Kalk üstümden o zaman!"

"Küslük yatağa girene kadar, bunu unutma."

"Üf, ellerin leş gibi çamaşır suyu kokuyor."

Sağ elimi inadına burnuna tutup "Senin yüzünden pasaklı. Çek içine, hijyenin kokusu bu," diyerek alay ettim.

"Çek şu elini! Niye benim yüzümdenmiş?!"

"Var ya seni ben almasam zaten kimse almazmış. O banyoyu nasıl öyle pis bırakıp çıkarsın? Nasıl genç kızsın anlamıyorum ki hiç?"

"Alma sen de beni o zaman! Meraklı değilim ben de sana! Sanki sen mükemmelsin de!"

"Öyleyim tabii. Yakışıklıyım, boyum posum yerinde, atletik bir vücudum var, zenginim, yemek ve temizlik yapan bir erkeğim, gayet de romantiğim, yatakta acayip iyiyim, zekiyim, coolum bir kere, havam ve o mavi gözlü bakışlarım yeter. Haa bir de sadık ve güvenilir bir erkeğim, daha sayayım mı?"

"Evet, eksik söyledin, dur tamamlayayım ben. Gıcıksın, ukalasın, kendini beğenmiş bencil pisliğin tekisin, abazasın, zengin tiki conconun tekisin, öküzsün, sinirli, aksi, kibirlisin. Haa bir de temizlik ve dağınıklık konusunda takıntılı manyağın tekisin. Unuttuğum varsa ekle!"

"Sen kendine bak be! Pasaklı, alıngan zilli. Allah'ını seversen bu gece de zilli dedim diye ağla! Eksik kalmasın. Her dediğime takılıp kalıyorsun ya!"

"Alınmadım hiç de bile! Hem bende ne varmış? Güzelim, uzun boyluyum, az bulunur bir şekilde doğal kızılım, yeşil gözlüyüm, bembeyaz pamuk gibi yumuşak ve ipek gibi pürüzsüz bir tenim var, popom çok güzel ve..."

"Sus, yoksa elimden bir kaza çıkacak!" Anlattıkları doğruydu ve hepsini hatırlamak beni tahrik ediyordu. Şu an hâlâ bana kızgın olduğu için birlikte olmak istemeyeceğini biliyordum ve onu buna zorlayamazdım.

"Terbiyesiz!"

"Resmen vücudunun reklamını yapıyorsun! Sonra da... Neyse uyu elimden bir kaza çıkmadan."

"Hih!"

Beni kenara itip tek kişilik yorganı kedine çekti. Üstüm açılmıştı. Zaten yatak dardı ve sabaha dek yan yana rahat yatamazdık. Sırt üstü yatıp onu tuttuğum gibi üstüme yatırdım ve yatağı ortaladım. Kafası göğsümdeydi yine. Yorganı düzeltip üstümüzü örttüm. Kafasını kaldırınca elimle başını yine göğsüme bastırıp "Gözünü seveyim uyu. Yarın okul var, erken kalkacağız," diye yalvaran, bıkkın ses tonumla söylendim. Homurdansa da dediğimi yaptı.

Sabah uyandığımızda hâlâ trip atıyordu. Giyinip servis gelmeden aşağıya indi. Amacı benimle kahvaltı etmemekti, biliyorum. Ben de kahvaltı etmedim. Evden çıkıp aşağı indim. Apartmanın içinde servisi bekliyordu. Malum hava buz gibi ve kar yağıyordu, o yüzden dışarıda beklemek aptallık olurdu. Ben de hiç pas vermeden yanından geçip apartmandan çıktım ve arabama binip okulun yolunu tuttum. Bana terapistin yanında o kadar bağırıp çağırdıktan sonra geri adım atacak değildim. Zaten haksız olduğumu da düşünmüyorum. Babası o dersi fazlasıyla hak etmişti. Ama asıl korktuğum ve sinirlendiğim, Sina'yı yanına almak istemesi olmuştu. Pezevenk herif, bunca yıl arayıp sormamış, şimdi gelmiş bana ahkâm kesiyordu. Kayınpederden nefret ediyordum. Adam telefonda yedi sülaleme dümdüz sövmüştü sebepsiz yere. Karaktersiz piç! Sina kırılıp çok kızsa da 'Ben her gece kızını gerçekten beceriyorum,' dediğimde tüm küfürlerinin intikamını almıştım ve yüzünün halini görmek ömre bedeldi.

Okula vardığımda arabayı park edip kantinden poğaça ve çay aldım. Öğretmenler odasına çıkıp uzun masanın etrafından

bir sandalye çektim. Daha çoğu öğretmen gelmemişti. Beş bayan öğretmen camın kenarındaki koltuklara kurulmuş, aralarında muhabbet ediyorlardı. Tarih öğretmeni olan Muhammet Bey benim gibi masaya oturmuştu ama o da gazetesine gömülmüştü. Kimseye selam sabah vermeden oturup yemeye başladım. Canım yeterince sıkkındı zaten.

Ben poğaçaları bitirmiş ve öğretmenler odasındaki semaverden ikinci çayımı doldurup sandalyedeki yerime yeni oturmuştum ki Beren Hanım geldi. Bir bu eksikti zaten. Bugün daha kötü başlayabilir miydi acaba? Bu kadının rahatlığından rahatsız oluyordum. Hep tavrımı koyup etrafımdaki insanlarla mesafemi korumuştum. Bu kadın benim sınırlarımı hiçe sayıp, gereksiz bir cıvıklıkla sürekli sırnaşıyordu. Aynı şeyi bir erkek öğretmen bayan meslektaşına yapsa, adı taciz olurdu. Her zamanki sırıtışıyla "Günaydın, Deniz," dedi. Ne ara bu kadar samimi olmuştuk? Yüzüne bakmadan kinayeyle "Size de," dedim.

"Ay ne sizi bizi! Hiç hoşlanmam ben öyle gereksiz resmiyetten."

Ne çok aranıyor Ya Rabbim! Birini bulsa da rahatlasa! Çünkü benim kırk tane gönlüm olsa bir tanesini buna vermem! Tövbe tövbe! Sabah sabah bu kadın yüzünden düşündüğüm şeye bak. Sinirlendiğim için cevap vermeyip parmaklarımı ince belli çay bardağına vurmaya başladım. Yüzüğüm bardağa vurduğu için tık tık ses çıkarıyordu. Meraklı Beren hemen fark etti.

"Aaa yüzük ne? Hayır, bilmesem nişanlısın diyeceğim."

Bu kez az sonra bozulacağını bildiğim için yüzüne bakıp gülümseyerek konuştum. "Allah nasip ederse Nisan ayında o da olacak. Bu, söz yüzüğüm."

Tahmin ettiğim gibi sırıtışı yüzünde dondu. Bu, benim daha çok sırıtmama sebep oldu. Yalandan bir öksürük sesiyle kafamı

çevirdim. Elinde bir fincan Türk kahvesiyle, boynunda nöbetçi öğrenci yazan kart asılı olan Sina yanımıza geliyordu. Beni, Beren'e sırıtırken görmüş ve yanlış anlamıştı. Kahveyi Beren'in önüne koyup "Buyurun hocam," dedi sinirle. Beren, Sina'nın sesindeki öfkeyi fark etmemişti tabii. "Teşekkürler canım," dedi.

Sina bana öldürücü bakışlar atıp giderken şimdi de benim sırıtışım yüzümde donmuştu. Bir ara Sina'yı kıskandırmak aklımdan geçse de hemen bu salak fikri kafamdan kovdum. Zaten ilişkimizde yeterince derdimiz vardı, bir de kıskançlığın tribine hiç gerek yoktu. Ayrıca bu Beren'i herhangi bir şekilde ümitlendirecek en ufak hareketten kaçınıyordum. Çünkü çok iyi biliyorum ki yapıştı mı bırakmayacaktı. Ben Sina'nın arkasından güzel poposuna bakarken, Beren'in konuşmasıyla iki dakikalık keyfime limon sıkıldı. Mecbur ona döndüm.

"Ece düğün ne zaman peki?"

"Yaza."

"Niye bu kadar erken?"

"Çok seviyorum onu. Bir an önce resmen karım olsun istiyorum."

"Şanslı kızmış."

"Bana evet dediği için asıl şanslı olan benim."

"Anlıyorum." Beren'in iyice morali bozulmuştu. Aslında fena değildi, güzel bile sayılırdı ama umurumda değildi. Sina'dan başkasına karşı cins gözüyle bakamaz olmuştum. Zilli Sina, çok güzel ve seksiydi. Masumiyeti onu ayrıca çekici yapıyordu. Birden kokusunu özlemiştim. Keşke apartmandan çıkarken sarılıp öpseydim. Bok vardı gurur yapacak? Zaten bugün nöbetçi olacağını bilmiyordum. Şimdi onu iki saatçik de olsa derste de göremeyecektim.

Öğlene dek aklım Sina'da bir vaziyette derslere girdim. Beşinci ders saati sayısal sınıfınaydı. Yani Melis'in sınıfına. Melis bana öfkeli bakmadığına göre Sina ona yaptıklarımı henüz anlatmamıştı sanırım. Yoksa bu kız Sina için Talha'nın kafasında tepsi kırmıştı, bana şimdi böyle normal davranmazdı. Talha da o olaydan sonra benden çekiniyordu. Onu, her şeyden bihaber tahtada yazanları defterine geçiren Melis'i izlerken yakalayınca kıpkırmızı olup önüne döndü. Bu çocuk eminim Melis'e âşıktı. Kapı tıklanınca düşüncelerimden sıyrılıp "Gel," diye buyurdum. Elinde bir tomar kâğıtla Sina içeri girdi.

"Dersinizi bölüyorum ama hocam, müdür bey bunları dağıtmamı söyledi. Kantinle ilgili anket. Bu öğlen arası herkes dolduracak, bir dahaki dersin başında kâğıtları toplamaya geleceğim." Bana bakmadan sınıfa hitaben konuşmuştu. Hocam ya da öğretmenim diye bana seslenmesine bitiyordum. Yine de sakin kalmayı başarıp "Tamam, dağıt," dedim. O da sıraların arasında gezip kâğıtları sıraların üstüne bırakmaya başladı. Onu gördüğüm için mutlu olmuştum. Ama tek mutlu olan ben değildim. Arkadaşına gülümseyerek el sallayan Melis dışında, bir grup ağzının suyu akan erkek öğrenci de Sina'yı kesip sırıtıyorlardı.

Erkek öğrencilere çattığım kaşlarımın altından sert sert bakıyordum ama kimsenin umurunda değildi. Çünkü hiçbiri beni görmüyordu bile. Duvar kenarındaki sıralarda arka arkaya oturan dört erkek Sina'nın bacaklarına odaklanmışlardı. Sina'nın elinden kâğıtları alıp dağıtacaktım ve ben bir öğrencinin katili olmadan o da sınıftan çıkmış olacaktı. Ben Sina'ya doğru yürürken öğretmenler arasında bile piçliği ve yavşaklığıyla nam salmış Doğukan bacağını sırasından yana çıkarıp Sina'ya çelme taktı. Amacını biliyordum, mini eteğinin açılması için yapmıştı bunu.

Sina'nın yere düşüp bir yerini incitmesi ya da canının yanması umurunda değildi piçin. Zaten Sina'ya çok yaklaşmıştım. Dengesini kaybettiği için Sina'nın elindeki kâğıtlar etrafa savrulurken havada salladığı kollarından birini hızlı reflekslerim sayesinde yakaladım ve öne düşmesine mani oldum. Ama gücümü orantısız kullanıp onu çok çekmiştim. Tüm ağırlığıyla sırtı gövdeme gelecek şekilde bana çarptı. Boşta bulunduğum için çarpışmanın şiddetiyle dengemi kaybedip yere otururken son anda düşmemek için beline sardığım kolum nedeniyle o da benimle birlikte düşmüştü. Ama yere değil tam kucağıma oturur vaziyetteydi. İlk aklıma gelen eteği oldu. Neyse ki açılmamıştı. Ona dönüp "İyi misin?" diye sordum.

"Evet."

Sınıftaki tüm öğrenciler bize şaşkınlıkla gülüşerek bakarken Melis ilişkimizi bildiğinden kalp krizi geçirmek üzere gibi duruyordu. Yine de hızla yanımıza gelip Sina'nın kucağımdan kalkmasına yardım etti.

"Canım, iyi misin?"

"Yok bir şeyim, sağ ol."

İki kız aralarında konuşurken ben de yerden destek alarak doğruldum ve Talha'nın şüphe dolu bakışlarıyla karşılaştım. Melis benim dik dik baktığım yöne dönüp Talha'yı görünce hemen işveli bir tavır takınıp konuştu.

"Talha canım yere düşen kâğıtları toplar mısın? Sana diyorum birtanem." Bunu Talha'nın dikkatini bizim üstümüzden çekmek için yaptığını biliyordum. Ve işe de yaramıştı. Talha 'birtanem' kelimesini duyar duymaz gülümseyen bir suratla Melis'e dönmüştü. Bu kıza bir yemek ısmarlamak ya da ne bileyim bir hediye vermek farz olmuştu. Sina hediye işini halledebilirdi. Me-

lis ve Talha kâğıtları toplamaya başlarken, bakışlarım Doğukan'a kaydı ve zayıf uzun boynunu sağ elimin güçlü parmaklarıyla sıkıp onu oturduğu sıradan kaldırdım ve sertçe duvara yaslayarak bağırdım.

"Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?!" Boğazını her geçen saniye daha çok sıkıyordum. Elleri, boğazına kenetlediğim parmaklarımı açmak için amansızca uğraşırken, suratı kıpkırmızı olmuş ve dudakları morarmıştı. Koluma asılan ellere aldırmadan sıkmaya devam ettim. Herkes "Hocam bırakın! Yapmayın hocam!" deyip duruyordu. Kimse umurumda değildi ama. Sonunda "Deniz öldüreceksin onu!" diyen Sina'nın azarlar ses tonu ile Doğukan'ı bıraktım. Bana sınıfta ismimle seslenmişti. Dahası koluma asılıp Doğukan'ı elimden kurtarmaya çalışan da oydu. Hemen kendimi topladım.

"Deniz Hocam diyecektin herhalde!"

"Akıl mı kaldı hocam! Özür dilerim adınızla seslendiğim için ama çocuk ölüyordu resmen." Kızarmıştı ve bana, duvarın dibine çökmüş eliyle boynunu ovuşturup öksürükler içinde nefes almaya çalışan Doğukan'ı gösteriyordu. Sina durumu toparlamıştı. Talha dışında kimse bana adımla seslenmesine takılmamıştı. Talha tek kaşı havada bana bakıyordu. Melis, Talha'nın elini tutup sıkınca çocuk şaşkın bir ifadeyle eline baktı. Melis elini tuttuğu için budala gibi bir ellerine bir Melis'e bakıp sırıtıyordu. Birkaç öğrenci Doğukan'ın yanına gidip ona yardım ettiler. Bir şişe su uzatıp biraz su içirdiler. Doğukan'a dönüp Sina'ya hitaben konuştum.

"Ne üzülüyorsun onun için! Senin düşerken kafanın gözünün patlaması onun umurunda değildi. Bilerek çelme taktı sana!"

Göz göze olduğum Doğukan suçunu biliyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Sina'ya dönüp "Sen çıkabilirsin," dedim.

Zaten Melis ve Talha kâğıtları dağıtma işini hallediyordu. Sina arkasına baka baka sınıftan çıktıktan sonra Doğukan'a "Daha bitmedi. Müdüre gidip aileni çağıracağım," dedim.

"Hocam lütfen, valla bir daha olmaz. Ailemi hiç katmayın işin içine, n'olursunuz."

"Tamam ama bir dahakine seni kimse elimden alamaz, ona göre!"

"Sağ olun hocam."

Yavşak piç hemen sevinmişti. Boynu çok kötüydü. Bu benim de başımı belaya sokabilirdi. En iyisi hiç irdelememekti. Zil çalınca sınıftan çıktım ama hâlâ öfkeliydim. Öfkem geçsin diye dışarı çıktım. Bir banka oturup basketbol oynayan öğrencileri izlemeye başladım.

Bahçenin hemen her yeri karla kaplıydı ama antrenman yapmaları için basketbol sahasındaki kar özenle temizlenip, alanın kenarlarına yığılmıştı. Malum okul takımı il birincisi olmuştu ve bölge birinciliği için yarışıyordu. Koçları olan beden öğretmeni Yılmaz Hoca onları hiç boş bırakmıyordu. Ama Yılmaz Hoca bugün hasta olduğu için rapor almıştı ve çocuklar da o Emre olacak zibidi kaptanlığında atış çalışıyorlardı. Bu çocuk belediyenin basketbol takımındaydı. Yani amatör basketbol oyuncusuydu aynı zamanda. Havasından geçilmiyordu ergenin. Eee top bana doğru gelince hemen yakalayıp "Maç yapalım mı gençler?" diye teklif etmek farz oldu. Emre hemen "Tamam," dedi. Benim sınıfımdan bahçede benim gibi antrenmanı izleyen üç erkek öğrenciyi yanıma çağırdım. Başka sınıftan bir arkadaşlarını da onlar buldu ve takımı kurduk.

Paltomu ve ceketimi çıkardım. Kravatımı da çıkarıp paltonun cebine koydum. Gömleğimin ilk düğmesini ve kol düğmelerini de açtım. Kollarımı kıvırdığımda, Emre'ye haddini bildir-

mek için hazırdım. Soğuk havada şu an üşüyordum ama birazdan hareket edince ısınacağımı hatta terleyeceğimi bildiğim için bunu kafaya takmadım. Ayağımdaki klasik botlara rağmen maç başladığı andan itibaren maçın yıldızı bendim. Benim takımım, Emre'nin okul takımı karşısında çok beceriksizdi ama ben attığım her üçlüğü potadan geçirdiğim için durumu dengeliyordum. Emre'den top çalmak ve ona box out yapıp çemberden seken topu almasını engellemek, benim için maçın en eğlenceli zamanlarıydı. Basket attığımda bile o kadar sevinmiyordum. Bahçede ve okulun bahçeye bakan camlarında öğrenciler toplanmıştı. Seyirciye karşı oynamak ayrı güzeldi. Hele bir de okulun giriş kapısındaki camın ardında beni izleyen Sina'yı gördükten sonra beni tutabilene aşk olsun. İyice havaya girmiştim.

Üçlüklerimin ardı arkası kesilmiyordu. Artık adıma tezahüratlar yapılıyordu. Öğrencilerin "Deniz Hoca!" bağırışları arasında "Deniz! Deniz!" diye tezahürat eden bir kadın sesi dikkatimi çekti. Sina mı diye hiç düşünmedim. Altımda adımı söyleyişinden bana sesleniş biçimini çok iyi biliyordum. Zilli yine aklıma düşmüştü. Sanki hiç aklımdan çıktığı vardı da! Yine de bana adımla sesleneni merak edip oraya döndüğümde gördüğüm Beren'di. Hemen kafamı Sina'nın beni izlediği yere çevirdim. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Maça konsantre olmaya çalışarak oyuna döndüm. Namım yürüsün diye bir iki tane de turnike yaparak basket attım. Maçı bizim takım 68-60 kazanmıştı ve bizim takımın 68 sayısının 54'ünü ben yapmıştım. Tahmin ettiğim gibi terlemiştim. Açık mavi renkli gömleğim terden ıslanmıştı ve atletimin olduğu kısımları hariç koyu mavi olmuştu.

Emre'ye takıldım. "Yılmaz Hocaya söyleyeceğim, hiç ümitlenmesin. Benim sınıfa bile yenildiniz."

Ben banka gidip ceket ve paltomu alırken Emre yanıma geldi. "Sendin, biliyorum," dedi.

"Maçı alan evet, haklısın, takım değil bendim." Alay ediyordum hâlâ ama neden bahsettiğini anlamıştım. Anlamadığımı sanıp anlamam için çok açık konuştu.

"Kızla ilişkin olduğunu biliyorum. O gün havuzda gördüğüm sizdiniz. Dirseğindeki izi o günde görmüştüm hatta uzaktan solmuş dövme sanmıştım." Sağ dirseğimdeki, ceviz büyüklüğündeki açık kahverengi doğum lekesinden bahsediyordu. Çattığım kaşlarımla ona bakınca hemen telaşla ekledi. "Ama umurumda değil. Gerçekten. Otel kayıtlarını tek günde sildirdin, bahçede glockla adam vurdun ama hapse girmedin ve bindiğin araba en az yüz elli bin değerinde yani arkası sağlam adamsın, belli. Sana bir kez daha bulaşacak kadar aptal değilim. Berk Can zaten bence de okuldan atılmayı hak etti. Kıza öyle dememesi gerekirdi."

"O zaman ne halt yemeye gelmiş bana bunları zırvalıyorsun?"

"Sana, izi gördüğüm için yenildim. Dikkatim dağıldı yoksa yenilmezdim yani demek için." Sırıtıyordu, harbiden derdi maçtı. Ergen gerzek, ödümü koparmıştı.

"O zaman rövanşını yaparız."

"Anlaştık." Uzattığı elini sıktım ve gülümseyerek tokalaşıp gitti.

Ben tam bir derdi savdım gitti derken bir diğeri geldi. Beren iki kulak arası ağız, topuklu çizmeleriyle karlara bata çıka bana doğru geliyordu. Banka yaklaşırken karda kayıp dengesini kaybetti. Sina'nın beni izlediğini bildiğim için onu tutmak gibi hata yapmadım. Hatta yüz üstü kapaklanmasını bile umursamayarak üstüme düşmesin diye bir iki adım uzaklaştım. Bana tutunmak

için havada salladığı elleri boşta kalırken banka tutunup düşmekten kurtuldu. Sina'yla aramız limoniyken bir de bu kadının aramıza girmesine müsaade edemezdim. Gerekirse düşüp kafasını kırsın, bana ne. Ölürse; takdiri ilahi, günü bitmiş der geçerim. O derece umurumda değildi bu kadın.

"Düşüyordum ya!" diye hayıflandı, hiç oralı olmadım. Yokmuş gibi yapıp ceketi ve paltoyu giymeden koluma alıp hemen uzaklaştım. Buna rağmen okulun giriş kapısının camından bizi izleyen Sina öldürecek gibi bakıyordu. Okula girdiğim kapıdan uzaklaşmaya başladı. Adımlarımı hızlandırıp aramızda mesafe olsa da aynı hizaya gelip "Yere yapışsa umurumda değildi, gördün," dedim. Ona bakmadan ağzımın içinde konuşuyordum ama beni duyduğunu biliyordum. Zaten sitemli cevabı hiç gecikmemişti.

"Tabii ki de öyle olacak! Bir de kucaklayıp tutacak mıydın?!" Adımlarını hızlandırıp nöbetçi öğrenci için ayrılan masaya oturdu. Bu kadın milletine yaranılmaz arkadaş! Kantine inip iki şişe yarım litrelik soğuk alıp kana kana içtim. Basket oynarken koşturmak beni susatmıştı. Terim üstümde kuruduktan sonra ceketimi giyip öğleden sonraki derslere girdim. Okul çıkışı servise binmesin diye Sina'ya mesaj attım.

'Notere gideceğiz, unutma. Servise binme. Sevgi Yolu'ndaki 2.Noterlik'e gel.'

'Salak değilim unutmadım ama istemiyorum senin tüm mal varlığını falan.'

'Tüm mal varlığım üç milyonluk bir gece kulübü değil zaten.'

Onu sinir ettiğimi biliyordum ama doğru söylüyordum. Sadece bir ayda hesabıma yatan kira geliri bile yüz bin civarındaydı. Sahibi olduğum ev ve arsaları ise hiç saymıyorum bile. Parayı Sina'nın sandığı gibi saçmıyordum. Gelirime oranla gayet mütevazı yaşıyordum. Asla da öyle biri olmamıştım. Dedem akıllı adamdı. Gençliğinde Almanya'da çalışıp gelmiş ve biriktirdiği parayla o zamanlar pek de değerli olmayan arsaları almıştı. Özellikle Ankara, İstanbul ve İzmir'de aldığı arsalar değerlenince, üstünde önceleri müteahhit olarak bina yapıp satmıştı. İşi zamanla ve zekâsıyla büyütüp şu anki inşaat şirketini kurmuştu. Yoksulluk içinde büyüyen dedem öyle yatlar, jetler alarak parayı lüks için saçmaktan daima kaçınmıştı. Böyle şeyleri görgüsüzlük olarak görürdü ve 'Geldiğin yeri unutmayacaksın,' derdi hep. İnşaat işine üç amcam hevesli çıkmışlar ama şirketten para çalmaya başlamalarıyla dedemin onları sepetlemesi bir olmuştu. Paragöz insandan nefret eden dedem, bazı kuzenlerimi işe alıp yanında çalıştırsa da hiçbirine yetki vermiyordu. Kolejde okurken ahlaklı tutumum, paranın beni değiştirmeyeceğine kanaat getirerek hemen her şeyi benim üstüme yapmaya başlamasını sağlamıştı. Buna şirketin hisselerinin %70'lik kısmı da dâhildi. Ama umurumda değildi. Basit bir hayat istiyordum. Stres dolu bir iş hayatı yerine saat 3:30'da evde olacağım öğretmenliği yeğlerim. Dedemin tüm ısrarına rağmen şirkette çalışmayı asla istememiştim. Üniversiteye yerleşirken bile özellikle inşaat sektörü ve işletmecilikle ilgili hiçbir bölümü yazmamış, sadece öğretmenlik için tercih yapmıştım. Allah uzun ömür versin, dedem vefat ederse el mahkûm şirketin başına geçmem gerekecekti ki hiç istemiyordum.

Notere girip kapının yanında beni bekleyen Sina'yı görünce gülümsedim. Bana kaşlarını çatarak cevap verdi. Neyse ki ge-

rekli işlemler yapılırken ve söylenen yerlere imza atarken aksilik etmemişti. Onun bu umursamaz ve uysal tavrını fırsat bilerek, İstanbul'daki bir alışveriş merkezi içindeki iki dükkanın ve Bebek'teki dubleks dört dairenin tapusunu da üstüne geçirdim. Saftirik kızılım, önüne ne konulduysa imzaladı. Bilse canıma okurdu. Ama dünyanın bin türlü hali vardı. Henüz resmen evli değildik ve ölürsem hukuken hakkı olamayacaktı. Gerçi ailem onu ortada bırakmazdı ama olsun. Öncelikle hazırlattığım satış sözleşmelerini imzalamıştı. Bu şekilde sanki ona o tüm dükkân ya da daireleri satmışım gibi gözüküyordu. Hem bu şekilde devlete daha az vergi ödüyorduk. Yoksa bir de hediye vergisi girerdi işin içine.

İşlemler bitince arabama atlayıp eve döndük. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Üstümde kırgınlık vardı. Yemek bile yemeden duş alıp yatağa girdim. Sina söylenerek beni uyandırdığında boğazım cam yutmuşum gibi acıyordu.

"Ateşin çıkmış! Kalk hadi doktora gidelim."

"İstemez. Yok bir şeyim." Kolumu kaldıracak halim yoktu. Burnum sümükle dolup tıkanmıştı ve burnumdan nefes alamadığım için ağzım açık uyumuştum. Kuruyan ağzımı ıslatmak için yutkununca, boğazımda cam parçası gerçekmiş gibi canım yandı. Ayrıca nasıl ateşim olabilirdi ki? Donuyordum resmen. Yorganına daha sıkı sarılıp Sina'dan su istedim.

"Su getirsene." Biraz sonra elinde bir bardak suyla yanıma geldi. Kafamı eliyle tutup suyu içirdi. Gözlerimi zoraki araladım biraz. Çok endişeli gözüküyordu. Onu rahatlatmak için gülümseyerek konuştum.

"Yok bir şeyim şurimşine. Alt tarafı grip, geçer sabaha."

"Çok ateşin var. Bir de kundak gibi sarınmışsın yorganına! Kalk hadi, gözünü seveyim doktora gidelim. Gücüm yetse seni kaldıracağım ama çok ağırsın."

"Başım çok ağrıyor. Kalkamam hiç. Boş ver."

"Deniz deli etme beni! Buz gibi havada gömlekle basketbol oynayıp terini üstünde soğutmadan düşünecektin onu! Hadi lütfen ya!"

"Oof tamam, taksi çağır o zaman."

"Salak değilim herhalde, araba kullanamayacağını görebiliyorum."

"Lan hastayım hâlâ zık zık edip duruyorsun."

"O ne be?!"

"Dırdırın Karadeniz versiyonu." Kötü kötü baksa da başka bir şey demeden yorganı açıp kalkmama yardım etti. Yorgandan çıktığım için titreme almıştı. Ayaklarımı yere basıp kalktığım an ise mide bulantısı kendini gösterdi. Hasta halime rağmen odadaki banyoya koşup midemde ne varsa klozete kustum. Sina yanımda kolumun altına girmiş bana destek oluyordu. Kusmak boğazımdaki acıyı daha da artırmıştı. Sina sifona bastı. Ağzımı lavaboda çalkalayıp balgam tükürdüm ve iğrenç yeşil bir şekilde sümkürdüm. Sina'nın beni böyle görmesini istemiyordum. Banyo odadan daha soğuktu. Titrememem şiddetlenmişti ve dişlerim birbirine çarpıp zangırdıyordu. Çişim de vardı ama.

"Çıksana az. İşeyeceğim." Sina çıkmak yerine eşofmanımı indirip beni klozete oturttu. Sonra da "İşe," diye buyurdu. Şimdi uçakta tuvalette yanımda neden işememek için o kadar naz yaptığını anlıyordum. Bu biraz tuhaf bir durumdu. Ama şu an hiçbir şeye kafa yoramazdım. İşimi halledip kalktım. Yine sifona o bastı ve bana destek olup odaya getirdi. Önce taksi çağırdı sonra da üstümü değiştirdi. Kapıdan çıkarken "Benim cüzdanımı almayı unutma," diye uyardım.

"Aldım, korkma." Asansörde bir elimle demire tutunurken diğer kolumu Sina'nın omzuna atarak destek alıyordum. Ayakta

durmaya mecalim yoktu resmen. Taksiye binerken karın bir metreye yakın olduğunu görünce şaşırdım. Taksici tekerleklere zincir bile takmıştı. Acile girdiğimizde Sina beni bir sedyeye yatırıp giriş işlemini yaptı ve doktorla yanıma geldi. Kör talih, o gecekı kel doktoru yine karşımıza çıkarmıştı. Adama takıldım.

"Burada gece sizden başka nöbetçi doktor kalmaz mı?"

Doktor bizi tanımıştı, gülerek cevap verdi. "Sizin elime düşeceğiniz varmış," dedi. Sonra ateş ölçeri alnıma tutup tetiğine bastı.

"38 derece. Yetişkin bir erkek için yüksek ateş hiç iyi bir şey değildir. Hemen bir iğne yapalım. Bu arada hâlâ beraber olmanıza sevindim."

"Evleniyoruz."

"Ciddi misiniz?!"

"Evet, hem de bu yaza."

"Çok sevindim. O gece bu hanım kızımıza çok üzülmüştüm."

"Hatırlıyorum, bana Nuri Alço etiketini iki dakikada yapıştırmıştınız."

Doktor içten bir kahkaha attıktan sonra hemşireyi çağırdı. Hemşire iğnemin ilacını enjektöre çekip hazırlarken doktor "Geçmiş olsun," deyip gitti. Yüzükoyun döndüm. Sina'nın sıyırdığı eşofmanıma hemşire iğneyi batırdı. Canımı iğne değil içindeki ilaç yakmıştı. Resmen vurduğu kalçamın bacağını yakmıştı ilaç artık içinde ne varsa. Hemşirenin tavsiyesiyle yirmi dakika daha sedyede yatıp ilacın yayılmasını bekledim. Kalktığımda ilacın uyuşturduğu bacağım dışında çok daha iyiydim. Tekrar doktorun yanına gidip reçeteyi ve bana yazılan raporu aldık. Bize gülümseyerek bakıp "Mutluluklar dilerim. Tekrar geçmiş olsun," dedi. Sina "Teşekkürler," dedi ve acilden çıkıp bekleyen taksi

ye bindik. Az ilerideki nöbetçi eczanenin önünde durduk. Sina ilaçları alıp geldi hemen. Kardan zar zor da olsa sonunda eve varabilmiştik.

İlaçların hepsi tok karnınaydı. Sina bana bir şeyler hazırlamak için mutfağa gitti. Televizyonun karşına, L-koltuğa peçete kutusunu ve bir şişe suyu yanıma alıp uzandım. Sina da üstüme battaniye örtmüştü zaten. Ben maç özetlerini izlerken müdür yardımcısı Sabri Bey aradı ve yarından itibaren bir sonraki habere kadar kar tatili olduğunu söyledi. Zaten ben okula gidecek değildim ama Sina'nın yanımda kalacak olmasına sevinmedim desem yalan olur. Sina elinde tepsiyle gelince "Gözün aydın. Kar tatili var. Yarın okul yok," dedim.

"İyi bari. Zaten seni bırakıp gidemezdim."

Yattığım yerden doğrulup kucağıma koyduğu tepsideki bir kâse çorbaya kaşığı daldırıp ağzıma götürdüm. Tadı berbattı. Hatta tadı yoktu.

"Bu ne be! Bulaşık suyuna benziyor."

"Hadi be oradan! Naz yapıyorsun."

"Al ye o zaman."

Kaşığı alıp ağzına götürdü. Yüzünü buruşturup "Tatsız tuzsuz. Su gibi olmuş. Niye olmadı ki ya? Paketin arkasında yazdığı gibi yapmıştım halbuki," dedi.

"Hazır çorbayı bile kaynatıp yapamadın ya, daha ne diyeyim sana? Kızım yat kalk şükret Allah'a, seni güzel yaratmış. Başka türlü evlenilecek bir yanın yok yani."

Dudaklarını büzmüştü. Çok tatlıydı bu haliyle. Hastalığı ona bulaştırmaktan korkmasam, dudaklarını sömürürdüm. Ama hamile olma ihtimali de vardı ve bu yüzden dikkat etmek en iyisiydi. Tepsiyi kucağımdan kaldırıp ona verdim ve kalkıp mutfağa

girdim. Kendime annemin verdiği tarhana çorbasından yaptım. Bol limon sıkıp yedim. Üstüne ilaçlarımı da içip yatağa girdim. Şimdi de terleyip duruyordum. Sina yanıma yattı ve bana sarıldı.

"Barıştık mı?" diye sordum.

"Küslük yatana kadar unuttun mu?"

"Sabah yine küsecek misin yani?"

"Şimdi hastasın, o yüzden geçici barış ilan ediyorum." Dudaklarımı öpmeye yeltenince geri çekildim.

"Sana da bulaşmasın." Geri çekildiğim için şaşırmıştı. Ben de açıklama yapma gereği duymuştum. Gülümseyerek "Olsun, en fazla grip olurum, biraz da sen ban bakarsın," diyerek yine dudaklarıma yaklaştı ve yine kaçtım.

"Sina ufak bir ihtimal de olsa hamile olabilirsin ve bebek varsa hasta olmamalısın." Sözlerim üzerine gülümsemesi yüzünde dondu. Hamile kalmak istemiyordu.

Moralini düzeltmek için bebek taklidi yaparak şakasına takıldım ona. "Ama annesi, olsa fena olmazdı. Tombik tombik ayakları olurdu. Mini mini parmakları olurdu. Üzülme bu kadar."

"İyi de daha çorba bile yapamıyorum. Bebeğe nasıl bakacağım?"

"Dert etme bunları, boş ver. Yine diyorum hamile olman çok düşük bir olasılık. Olursa da beraber bakarız." Boynumu öptü ve kafasını göğsüme koyup yattı.

Sonraki günler, kar tatilinde Sina'yı artık çok az bir süre kalan sınav için konu tekrarı yapıp test çözdürmek ve deneme yaparak evde geçti. Akşamları da film izleyerek ya da ben konsolda oyun oynayarak değerlendiriyorduk. Gribim hafifleşince tekrar sevişmeye de başladık. Sina, annesiyle telefonda konuşurken babasıyla ilgili olayları anlattı ve babasıyla fuhuş işi için konuşmasını

rica etti. Kadıncağız zaten hastaydı. Kanser yetmez gibi bir de bizimle uğraşıyordu. Yine de Gülistan Anne sayesinde, zaten ortağı gittiği için zor durumda kalan kayınpeder kabul etmişti şartımızı. Diğer pavyonları kapattığı an sorun kalmayacaktı. Ama hiç güvenmiyordum pezevenk kayınpedere. Babamın önerisi üzerine peşine adam takmıştım zaten. Fuhuş yaptırmaya devam ettiği an kiracısı olduğu mekândan kovacaktım onu, kafaya koymuştum.

Kar hâlâ kalkmadığı ve ben tam olarak iyileşmediğim için bu hafta sonu terapiye gitmemiştik. Pazar sabahı kendimi çok daha iyi hissederek uyandım. Kaşık pozisyonunda kollarımda uyuyan Sina'nın saçlarını koklayıp öptüm. Yanından kalkıp tuvalete gittim ve açık gri keten pijama altımın önündeki kanı görmemle şok oldum. Kan mı işemiştim? Neyim var böyle?!

***

KAKTÜS YAYIN

Bölüm 13

Abimi Ara...

Pijamamı indirdiğim an rahat bir nefes aldım. Çamaşırımda kan falan yoktu. İşerken de hiçbir sorun yoktu. Kan bana ait değilse... Sina regl olmuş olmalıydı. Kaşık pozisyonunda uyuyorduk ve tam kucağıma oturuyor yani. Tahmin ettiğim gibi hamile falan değildi. İşimi halledip uyuyan Sina'nın yanına döndüm. Yorganı kaldırınca beline toplanmış geceliğinin altından gözüken iç çamaşırına da kan bulaşmış olduğunu gördüm. Üstüne eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Uyanmayınca daha ıslak bir şekilde öptüm. Bu kez eliyle yanağını silip gözlerini araladı. Uyku mahmurluğuyla bakarken ona gülümsedim.

"Günaydın uykucu. İçin rahat olsun, hamile falan değilsin."

"Günaydın ama nereden biliyorsun hamile olmadığımı?"

"Yine gereksiz yere utanacaksın ama söyleyeyim. Hasta olmuşsun hatta sayende ben bile olmuşum."

"Ne?!"

Hemen doğrulup kendini kontrol etti ve tahmin ettiğim gibi utançla kızardı. Apar topar yataktan kalkarken bana bulaşan kanı görünce daha çok utandı. Öyle çok utanmıştı ki hamile olmadığı için sevinmeyi bile düşünememişti, ben de tekrar hatırlattım.

"Hamile değilsin. Farkında mısın?"

Bu kez gülümseyerek bana baktı ve "Bunu bu kadar utanç verici şekilde öğrenmesem daha iyi olurdu ama olsun. Cidden içim rahatladı," dedi. Koşturarak banyoya girdi. Ben de üstümü değiştirip simit almaya gittim. Soğuğa delikanlılık olmayacağını idrak ettiğim için sıkı sıkı giyinmiştim. Döndüğümde Sina çayı demlemiş, sofraya kahvaltılıkları yerleştiriyordu. Sofranın ortasında duran menemeni görünce şaşırdım. Tava bizim olmasa biri getirdi diyeceğim ama...

"Bunu kim yaptı?"

"Ben."

"Hadi be! Bu çok normal gözüküyor ama."

Bozulmuştu ve dudaklarını büzüp çayları doldurdu. Sofraya oturup simitten bir parça kopardım ve bismillah deyip menemene bandırdım. Tadı da güzeldi. Gülümsemem suratımda genişlerken Sina'ya bakıp "Ellerine sağlık, güzel olmuş," dedim. O da bana gülümsedi ve "Afiyet olsun," dedi. Alınmasından çekinsem de merakım ağır bastığı için sordum.

"Nasıl yaptın? Yanlış anlama aşkım ama hazır çorbayı bile yapamamıştın."

"İnternetten bakarak yaptım. Video açtım ve aşçı kadınla aynı anda yaptım."

"Aferin valla, ilk sefer için cidden çok iyi olmuş."

Gururla gülümseyerek o da yemeye başladı. Uzun pazar kahvaltımızın ardından ben salona geçerken o bulaşıkları dizmek için mutfakta kaldı. Mutfaktan döndüğünde elinde bir tepside iki fincan Türk kahvesi vardı.

"Bunu da mı internetten öğrendin?"

"Hayır. Kahve yapmayı hep biliyordum."

Kahvemi alıp bol köpüğüne şaşkınlıkla baktım ve keyifle içtim.

"Ellerine sağlık şurimşini. Öğreneceksin sen bu işi."

"Tabii öğreneceğim. Günde üç yüz tane matematik sorusu çözüyorum. Ev hanımlığı mı beni yıldıracak?"

"Bugün de çözeceksin. Kahveni iç, yarım saat sonra tam sınav saatinde deneme olacaksın." Burnunu kıvırınca onu mutlu etmek için kahvemi orta sehpaya bırakıp kalktım ve paltomun cebinde unuttuğum çikolatayı alıp ona verdim. Hemen gözleri ışıldayarak sevindi.

"Hem de fıstıklı, harikasın aşkım. Canım da nasıl çekmişti?"

Yanağıma bir öpücük kondurup paketi yırttı ve çikolatadan bir parçayı ağzına atarken bir parça da benim ağzıma koydu. Sina denemesini bitirdikten sonra oturup televizyon izledik. Televizyonda bir gezi programında mantı görünce canım çekti. Sina'ya dönüp "Mantı yapalım mı?" dedim.

"Aşkım menemenden sonra mantıya geçiş çok hızlı olmadı mı?"

"Mantıyı ben yapacağım, sen kapatacaksın sadece."

"Sen mantı yapmayı biliyor musun?"

"Bu da zamanında benim internetten öğrendiğim bir tarif. Biliyorum yani. Aslında benim seni değil, senin beni babamdan istemen gerek." Onunla alay ettiğim için sinirlenmişti.

"Gıcık!"

Yine de ben kalkıp mutfağa gidince peşimden geldi. Eğlenmek için telefonumdan şarkı açtım, listedeki şarkılar sırayla çalarken önce hamuru hazırlayıp dinlenmeye bıraktım. Sonra da içi hazırladım. Sina ne yaptığıma çok dikkatle bakıyordu. İçi biraz soğuttuktan sonra hamuru merdane yardımıyla açtım. Sina'nın hamuru kapatıp kapatamayacağına emin olamadığım için önce sadece bir köşesini kestim ve içi koyup bir parçayı göstererek kapattım.

"Bu şekilde uçlarını birleştiriyorsun. Yap bakalım, olacak mı?"

Sina hamuru top edince beceremeyeceğini anladım. O da farkındaydı olmadığının, suratı düşmüştü.

"Tamam, başka şekilde yaparız biz de. İnce belli çay bardaklarından bir tane versene."

Uzattığı bardağı alıp hamuru bardağın ağzı yardımıyla yuvarlak kestim. İç koyup yuvarlak şekildeki hamuru ikiye katlayıp bir çatal yardımıyla kapattım. Sina yine dikkatle beni izliyordu. Bu kez hamur parçaları büyük olduğu için ve çatalla kapattığımız için becerebilmişti. Sevinerek bana baktı ve kapattığı hamuru bana gösterdi.

"Aferin aşkım."

Ben hamuru açıp iç doldurıyordum, Sina da kapatıyordu. Barış Manço'nun Gibi Gibi şarkısının cover versiyonunu dinleyerek güle oynaya beraber yemek yapıyorduk. Şarkıyı Sina'ya hitaben söyleyerek eşlik ediyordum ve bu Sina'nın kahkahalarla gülmesine sebep oluyordu. Onu gülerken görmekten daha fazla beni mutlu edebilecek şey yoktu sanırım bu dünyada.

"Ben yaralı kurt sen kınalı kuzu
Biraz cilve aşkın biberi tuzu
Sen de biraz naz ediyorsun ama
Senin bana gönlün var gibi gibi
Yüzüme karşı git diyorsun ama
Sanki gözlerin kal der gibi gibi
Kimse sevemez benim gibi seni
Kırk yılda bir gelir deniz gibisi..."

Şarkının 'Barış' kısmını kendi ismimle değiştirerek söylüyordum. Bu Sina'nın daha çok gülmesine sebep olmuştu.

Mantıyı suya koyup pişirmeye başladığımda, diğer yandan da sosunu hazırlamaya başladım. Sarımsak soyduğumu gören Sina hemen "Yarın okul var. Sarımsak koyma," diye itiraz etti.

"Bir diş koyuyorum sadece. Sarımsaksız tadı çıkmıyor mantının. Naneli şeker yeriz, bir şey olmaz."

Mutfakta mantıyı pişirip afiyetle yerken Sina yine iştahıma takılıyordu.

"Yuh, yavaş ye! Boğulacaksın."

Ona inat kaşığımı daha çok doldurup ağzıma tıktım. O da kahkahalara boğularak benim yemek yerkenki halimi taklit etti. Yemek de en az hazırlık aşaması kadar eğlenceli geçmişti. 4 Mart'ta yani sadece on gün sonra görülecek ilk mahkeme için canı sıkılsın istemiyordum. Ama mahkeme lafını duyunca bile dudaklarını büzdü. Neşeli pazar günümüze limon sıkan tek şey bu olmuştu. Mahkemeden önce Gürbüz Bey ile görüşmeye gitmemiz de gerekiyordu. Sina, Pelin'e karşı verdiği şikâyet dilekçesini geri çekmişti zaten. Gürbüz Bey ve Pelin'in avukatı davayı ortak yürütüyorlardı. Pelin'le telefonda görüşen Sina, Pelin'in

mahkemeye geleceğine sevinmişti sadece. Avukatların ortak kanaati Baran ve Cihat'ın ağır cezalar alacağı olsa da, sadece o itlerle karşılaşmanın bile Sina'yı huzursuz, Pelin'i ise mutsuz edeceğini çok iyi biliyordum.

***

O günkü düşme olayından sonra Sina'nın hocaya boş bulunup Deniz demesi kafamı kurcalıyordu ama Emre'ye sorduğumda önceden söylediği her şeyi inkâr ederek, havuzda gördüğünün o ikisi olmadığını söyledi. Melis'in tepkisini ölçmek için Emre'nin dediklerini Melis'e anlattım. Berk Can'a yapılanları hazmedemiyordum. Çocuğun hayatını alt üst etmişlerdi. Ama Melis'in bana son günlerdeki ilgili tavrı ona karşı olan duygularımın karşılık bulacağına dair yeniden ümitlenmeme sebep olmuştu. İçime düşen bir kurt ise, o ikisinin yandaşı olduğu ve dikkatimi onların üstünden çekmek için böyle yaptığını söylüyordu. Öyle olsa bile Melis'le bir şansım olacaksa bunu görmezlikten gelebilirdim. Asıl anlamadığım, Melis böyle ahlaksızlığa göz yumar mıydı? Bundan sonra her yaptıklarını izlemeyi kafaya koymuştum. Melis ve Sina'yı sürekli izleyip duruyordum.

Zil çalınca Sina'nın yanından ayrılıp sınıfa doğru yürüyen Melis'e gülümseyerek "N'aber?" dedim.

O da çekingen bir tavırla bana gülümseyip "İyilik, senden?" dedi. O matematikçi ile Sina ne halt ederlerse etsinler, Melis bana gülümsesin yeter.

"İyiyim."

"Yarın okuldan sonra bir kafeye gidelim mi?"

"Niye?"

"Muhabbet ederiz."

"Ne söyleyeceksen burada de." Bu kızın bu değişken halleri şüphelerimi doğruluyordu ama Melis'in, Sina'nın yaptığı yanlış bir şeyi onaylamayacağını biliyordum. Belki de sadece naz yapıyordu.

"Sadece sohbet etmek istiyordum. Özel olarak bir de başka diyeceklerim de var tabii ama... İstemiyorsan sorun yok."

Melis, sırasına doğru yürüyüp giderken içime bu kez öyle bir kurt düştü ki, düşündükçe midemi bulandırıyordu. Ya matematikçi ile ilişkisi olan Melis ise?

***

Pazartesi günü okul, her teneffüs Melis ve bana tip tip bakan Talha dışında normal geçmişti. Talha bize her baktığında Melis kıntarak el sallıyor ve gülümsüyordu. Yine böyle bir andan sonra bana dönüp çemkirdi.

"Turuncu kafa, sizin ilişkiniz anlaşılmasın diye arada kaynayan ben oluyorum. Bir gün Talha'nın dikkati dağılsın diye çocuğun sevgilisi olacağım ama hadi bakalım! Çocuk sırnaşıp duruyor. Sizinle ilgili sorular sorup durduğu için ben de ona sırnaşıyorum mecburen. Geçen gün de Emre denilen sırığa sınıftaki olayı anlatmış ama Allah'tan Emre, ben eminim onlar değildi demiş."

"Haklısın sen de. Özür dilerim."

"Özür dileme. Özürlük bir şey yok da şu Talha'yla sizin yüzünden çıkmak zorunda kalacağım diye korkuyorum."

Melis haklıydı, Talha can sıkıcı olmaya başlamıştı. Ama tek can sıkıcı şey bu değildi tabii. Bir de okuldaki Deniz'e âşık, hay-

geçmesine rağmen herkes geçen pazartesi günü olan maçı konuşuyordu. Kar tatili boyunca kızların hiçbiri Deniz'in kaslarını unutmuşa benzemiyordu. Başka dertlerim olduğu için bu kez o kızları umursamadım. İçin için mahkemeyi düşünmeden edemiyordum. Melis de bunun farkında olduğu için beni neşelendirmek için elinden geleni yapıyordu. Okul bitip servise binerken sıkıca sarıldı ve "Turuncu kafa, böyle eski hallerine döndün resmen," dedi. Eski hallerimden kastının ne olduğunu hiç anlamamıştım.

"O ne demek? Eskiden derken ne demek istiyorsun?"

"Deniz Hoca'dan öncesini diyorum. Onunla sevgili olduktan sonra daha neşeli ve mutlu oldun. Şimdi aptal bir mahkeme için yine ruh hali donuk o kıza döndün."

"Haklısın aslında ama ne yapayım? Pelin'e üzülüyorum en çok da."

"O güçlü bir kız. Bak gör, atlatacaktır yaşadıklarını."

"Umarım iyidir. Mahkeme günü görüşeceğiz işte."

Servis şoförünün kornaya basması üzerine birbirimize iyi günler dileyip ayrıldık. Eve geldiğimde gün boyu Melis'in yapamadığı yüzümü güldürme işini Deniz'in dudağıma kondurduğu minik bir buse başarmıştı.

Salı günü öğle arasında kantinde kızlar; başta Derin, Sude ve Bilgesu olmak üzere Deniz'le ilgili fantezilerini ballandıra ballandıra anlatmaya başladıklarında, kızları yolmamam için Melis'in beni tutması gerekti. Sakinleşmem için beni ıssız bir köşeye çekip "Aptal mısın sen kızım?" dedi.

"Baksana ne diyorlar ama? Yok dudaklarını sömürecekler-miş de... Yok o basket topunun yerine onları tutsaymış da... Bırak, sadece iki dakika, yolup geleceğim ya!"

"Ya bir sakin ol! Onlarınki laf, sen gerçekten adama sahipsin. Bunu düşün, onlar hayalini kuruyorken sen cidden onunla uyuyorsun."

Melis haklıydı aslında. Şöyle bir düşününce sakinleşmeye başladım. Ben karısı olacağım, onlar kim ki? Yine de Deniz'e asılmalarını engellemek istiyordum. Ama aklıma bunu nasıl yapacağım gelmiyordu. Bu soruna çözüm bulmamı sağlayan kişi Beren Hanım oldu. Çarşamba günü İngilizce dersinde Sude'nin sosyal medyadaki Deniz ve Beren'in, Sevda Hanım'ın bebeğiyle olan fotoğrafı hakkındaki soruyla başladı her şey.

"Hocam, Deniz Hoca'yla çıkıyor musunuz?"

"Sude'cim özel hayatımız hakkında konuşmuyoruz."

Artık sabır taşım çatlamıştı. Kaşar, millete Deniz'le çıkıyormuş imajı veriyordu. Sıramın altından Deniz'e mesaj attım.

'Deniz hemen tüm sosyal medya hesaplarına sözlü olduğunu yazıyorsun. Yoksa Beren'i döveceğim ve öğretmen dövdüğüm için okuldan atılacağım.'

'Sakin ol meleğim. Tamam.'

'HEMEN YAP!'

Deniz beş dakika sonra söylediğimi yapmıştı hatta fazlasını... Trabzon'da Cephanelik Restoran'da yemek yediğimiz akşam, Deniz ikimizin de yüzük olan eliyle masanın üstünde el ele tutuştuğumuz ve sadece ellerimizden oluşan kareyi de profil fotoğrafı yapmıştı. Altına da 'Evliliğe giden yolda ilk adım; söz yüzüklerimiz...' yazmıştı. Benim gibi sınıftaki tüm kızlar da Deniz'in sos-

yal medyadaki hesabında takipçisiydi. Telefonun bildirim sesini kapatmamış olan önümdeki İlayda'nın telefonu, o bilindik ses ile uyarılınca İlayda sırasının altından telefonuna baktı. Sonra da hiç çekinmeden telefonu çıkarıp "Aaa Deniz Hoca sözlenmiş!" dedi. Beren kaşarı hiç şaşırmamıştı. Belli ki durumdan haberi vardı. Şimdi sınıftaki tüm kızlar hayıflanarak telefonlarından fotoğrafa bakıyorlardı. Bu bir süre onların çenesini kapatırdı umarım.

Ama Beren yanıma gelip tam başıma dikildi ve özellikle ellerime baktı. Tabii ki de görmeyi beklediği yüzük yoktu. Yüzüğü boynumda, tişörtümün içinde saklıyordum. Yine de gitmek yerine imalı bir şekilde "Sen Deniz Hoca'nın sözlüsünü tanıyor musun?" dedi. Bu kaşar bir şeyler mi biliyordu yoksa Berk Can'ın zamanında yaptığı suçlama nedeniyle disiplin kurulunda görüşülen olaya mı inanıyordu? Öğrenmek için rahat davranıp şaşırdığımı belli ettim.

"Ben nereden bileyim ki hocam?"

"Ee Deniz sen düşme diye 12/A sınıfında seni kucaklamış, sana çelme taktı diye Doğukan'ı boğuyormuş... Filmlik olaylar olmuş yani. Hayır, aynı gün karda kaydım. Deniz, üstüne düşmeyeyim diye geri kaçmasaydı, centilmenliğinden diyeceğim ama... Belli ki aranızdan su sızmıyor. Sana söylemiştir belki dedim."

"Olayı anlatan büyütmüş hocam."

"Doğukan'ın boynundaki morluğu görünce o gün ben sormuştum. Sınıftaki herkes aynı şeyi anlattı."

Kaşar, o gün Deniz'in onu, beni tuttuğu gibi tutacağını düşündüğü için bilerek kayıyor gibi yapmıştı.

"Hocam bence yanlış kanıya varmışsınız. Deniz Hoca, birlikte düştük diye çok utandı ve rahatsız oldu. Bence aynı rahatsız edici utancı tekrar yaşamamak için sizi tutmaktan çekinmiştir."

Cevabım ona inandırıcı gelmişti. Biraz düşünüp gülümseyerek "Haklısın canım," dedi. Bu kaşarı yolmak için bile her şeyi itiraf edebilirdim. Ama Melis'in de dediği gibi adam benim, onlar ciğerci kedisi gibi ancak uzaktan bakarlar, sakin olmalıyım.

Gerçi okuldakiler bitti diye sevinirken evde başka bir dert çıktı. Deniz eve benden önce geldiği için üstünü çıkarmış, eşofmanlarını giymişti. Ben de yatak odasında üstümü değiştiriyordum. Kapının zili çalınınca yatak odasının kapısını açıp kulak kabarttım gelen kim diye. Kim olduklarını bilmiyordum ama kırkırdayan kız seslerini duymamla Deniz'in yanına gitmek için üstüme kolay giyecek bir şeyler aramaya başladım. Çünkü üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı. Gözüme ilk çarpan Deniz'in sıra sıra asılı duran ütülü gömlekleri oldu. Hemen dolaptan bir beyaz gömlek alıp üstüme geçirdim ve düğmelerini ilikleyip gardırobun kapağındaki boy aynasında saçlarımı düzelttim. Filmlerdeki o bilindik seks sonrası sahnelerden birinden fırlamış gibiydim. Halimden hoşnut bir şekilde koşar adım hole, açık dış kapının önünde dikilen Deniz'in yanına geldim.

"Aşkım kimmiş gelen?"

Halimi gören Deniz şaşkınlıktan kocaman açtığı gözlerini çıplak bacaklarıma dikerek "Komşular," dedi.

Kapımızın kirişine yaslanmış, apartmanın sahanlığında dikilen iki adet kız bulunuyordu. İyi ki gelmiştim. Kızlar giyinmeyi unutmuşlardı resmen. İkisinin üstünde de sadece şort ve ince askılı atletten oluşan pijama takımı vardı. Ama pijamalara ters düşecek şekilde dip boyası gelmiş boyalı sarı saçları özenle yapılmıştı ve yüzlerindeki makyaj da tamdı. Beni gözünce bozuldular. Deniz'se beni kendi gömleği içinde gördüğü için ilk şoku atlatmış, hayranlıkla sırıtarak beni süzüyordu. Durumdan hoşnut

bir şekilde kızları yok sayarak, ayak parmaklarımın ucuna yükseldim ve Deniz'in dudaklarına bir öpücük kondurdum. O da bir kolunu belime dolayarak öpüşüme minik bir buseyle karşılık verdi. Telefonu çalınca, eşofmanının cebinden çıkarıp ekrana bakan Deniz bana bakıp "Aşkım, salça istiyorlar sen verir misin? Arayan Gürbüz Bey. Ben telefonla konuşmalıyım," dedi. Bana hayli bozulmuş şekilde bakan kızlardan sağdaki bir boş kâse uzatınca sırıtarak kâseyi aldım ve sordum.

"Biber mi, domates mi?"

Kızların asıl niyetleri salça almak falan olmadığı için aval aval yüzüme bakıyorlardı.

"Salça diyorum. Biber salçası mı olsun, domates salçası mı?"

"Hea fark etmez," dedi kâseyi uzatan kız. Diğeri hemen "Domates olsun. Biber acı falan olur şimdi," diye atıldı.

"Tamam," diyerek mutfağa gittim. Dolaptan salçayı alıp birkaç kaşık koydum. Kapının yanına geri dönüp kâseyi bana veren kıza uzattım.

O, "Teşekkürler," deyip alırken diğeri beni süzüp sorguya başladı.

"Bir şey soracağım, hangi bölüme gidiyorsun? Seni hiç merkez kampüste görmedim de. Bir de sen ne zamandır burada yaşıyorsun? Tek taşınmıştı çünkü o."

"Öncelikle ben üniversite öğrencisi değilim ve Deniz taşındıktan bir iki gün sonra ben geldim. Başka sorunuz yoksa iyi günler."

Kapıyı çarparak kapattım. Ne arsız şeylerdi bunlar! Odaya üstümü değişmeye giderken Deniz salondan çıkıp beni koridorda kolumdan tuttu.

"Dur bakalım seksi güzel, nereye?"

"Üstümü giyinmeye."

"Seni öylece bırakacağımı düşünmüyorsun herhalde."

"Öyle düşünüyorum çünkü adetim."

"Doğru, unutmuşum. Muayyen günündeyken niye beni zora sokacak şeyler yapıyorsun şurimşine? Kastın mı var bana?"

"Yok seninle bir derdim aşkım. Benim derdim o kaşarlarla!"

"Ayıp ama iki dakikada kızların namusuna iftira attın resmen. Salça istediler sadece."

"Onların amacı sana salça olmak! Hoşuna gidiyor değil mi etrafındaki tüm genç kızların sana hayran olması, seni beğenmesi?"

"Hiç öyle takıntılarım yok. Sen kıskançlık ediyorsun bence."

"Ne kıskanacağım be?! HHH!"

Saçlarımı savurup odaya üstümü giyinmeye gittim. Deniz, kızların iyi niyetli komşular olduğunu düşünüyordu ama aynı şeyi cuma günü kapımızı çalan erkek öğrenciler için düşünmüyordu.

Okuldan yeni gelmiştim. Zil çaldığında portmantoya montumu asıyordum. Kapının dürbününden baktım önce. Tanımadığım iki çocuk görünce kapıyı açtım.

"Buyurun."

"Ooo! Şey biz Deniz Abi'ye bakmıştık. Taşınırken yardım etmiştik de."

"Deniz lavaboda. Bir şey mi vardı?"

Çocuklardan biri sırıtarak "Ya tanışalım bu arada, ben Çağrı," diyerek elini uzattı, tokalaştık. Diğeri de "Ben de Volkan," dedi ve onunla da tokalaştım. Volkan üstümdeki üniformayı gösterip "Lise öğrencisisin sanırım," dedi.

"Evet."

"Biz de her sabah o servis kimi alıyor diye merak ediyorduk," dedi Çağrı.

Volkan "Bu arada sen hâlâ adını söylemedin güzelim," derken Deniz hole girmişti ve çattığı kaşlarıyla yanıma geldi. Volkan'a dönüp "Sen kime güzelim diyorsun lan!" diye gürledi.

Çağrı araya girip "Abi sen yanlış anladın, biz sadece tanışıyorduk. Yoksa senin kız kardeşin bizim de kardeşimiz, kötü bir niyetimiz yoktu," dedi. Söylediği her kelime Deniz'i daha çok sinirlendirmişti. Artık öfkeden sesi tek düze ve soğuk çıkıyordu.

"Ne kardeşi lan?! Ayrıca benim sevgilimin adından size ne?" Özellikle sevgilim kelimesini vurgulamıştı. Çocukların ikisi de şok olmuştu. Çağrı anlamaya çalıştığı için kaşlarını çatmıştı.

"Abi sen lise öğretmeni değil miydin?" dedi.

"Evet, n'olmuş?"

"O da lise öğrencisi..." Parmağıyla beni gösteriyordu. Bu çok rahatsız edici bir durumdu. Deniz bir adım daha atıp çocukla burun buruna geldi. Gayet sakin bir şekilde o tehlikeli ses tonuyla "Hatta bizzat benim öğrencim ve birlikte yaşıyoruz. Seni ilgilendirir mi?" dedi. Bu kez Volkan araya girip "Bizi hiç ilgilendirmez abi, senin özel hayatın sonuçta. Biz sadece internetin faturasını ödemeyi unuttuğumuz için internetimiz kesildi ve senin sinyal hemen alt katta olduğumuz için bizim evden çekiyor. Ödev vardı, sunum hazırlayacağız da yarına. Bugünlük şifreyi söyler misin demek için gelmiştik. Yarın yine şifreni değiştirirsin, sadece bugünlük," dedi.

Deniz şifreye bakmak için cebinden telefonunu çıkarırken Çağrı yılışık bir şekilde "Yalnız sadece servisin kimi aldığını değil, banyodaki havalandırmadan gelen seslerin kaynağını da öğrenmiş olduk," dedi. Deniz'le banyoda sevişirken çıkardığımız seslerden bahsediyordu. Ben utançtan kızarırken Deniz öfkeden kızarmıştı. O Çağrı'ya art arda iki yumruk atıp Çağrı'nın yere serilmesine sebep olurken Volkan arkadaşına siper olup araya girdi.

"Abi tamam, yapma!"

Ben de Deniz'in önüne geçip ona mani olmaya çalışıyordum. Deniz bana bakıp "Geç içeri sen!" diye buyurdu. Çağrı, yediği dayağın daha başlangıç olduğunu anlamış olacak ki yattığı yerden gözünü tutarak özür dilemeye başladı.

"Abi çok özür dilerim. Densizlik ettim! Valla bir daha rahatsız etmeyiz."

Volkan arkadaşını yerden kaldırırken Deniz'in kollarını tutup "Lütfen aşkım, sakin ol," diye rica ettim. Neyse ki ricamı dinlemişti. Kapıyı çarparak kapatırken, beni kolumdan sürükleyip salondaki L-koltuğa fırlattı.

"Niye elin adamlarına kırıtıp duruyordun lan!"

Anlayamayan gözlerle şok içinde ona bakarken nutkum tutulmuştu. Beni yine kolumdan tutup çekince şaşkınlığımdan kurtuldum. Kolumu elinden kurtarmak için çekiştirirken bağırarak diklendim.

"Beni kendinle karıştırma! Sen kapıya gelen kızlara yavşadın diye beni de öyle sanma!"

"Bağırma! Banyodaki bağırmaların sayesinde bütün apartman tatmin oluyormuş zaten, haberimiz yok!"

"İğrençsin! Ben kimseyi tatmin falan etmiyordum! Hem sen de ses çıkarıyordun!"

"Bağırma dedim sana!"

Olanca sesimle bağırdım. "Bağırırsam ne olur?"

"O ağzını..."

Tuttuğu kolumu çok fazla sıkıyordu ama canımı yakan kurduğu cümle olmuştu. Gözlerim dolarken o çattığı kaşlarıyla konuşmaya devem etti.

"Hiç ağlayıp zırlama! Bana diklenemeyeceğini kafana yaz! Senin erkeğinim ve bana bağırıp çağıramazsın! Terapistin önün-

de yaptığın terbiyesizliği de hâlâ unutmuş değilim! Sen bana saygı duyarsan, ben seni başımın tacı ederim. Akıllı ol! Yoksa daha çok ağlarsın."

"Sen maço pisliğin tekisin! Sırf erkeksin diye seni kendimden üstün görecek değilim!"

"Lan sen maço görmemişsin! Hangi maço erkek mantı açıp ev işi yapıyor? Kendimi senden üstün görsem, yemeği ve temizliği senden beklerdim. Ben sadece edebini takınmanı istiyorum. Sina bir kez daha -özellikle de bir başkasının önünde- bana sesini yükseltirsen sonuçları senin için hiç iyi olmaz. Bu iyi günleri mumla ararsın."

Kolumu sertçe bırakıp salondan çıktı. Deniz'in bu yüzünü en başından beri biliyordum ama idrak edebilmem için açıkça kendini göstermesi gerekiyormuş. Bununla nasıl başa çıkılacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu hafta sonu Oya Hanım'la yalnız görüşmeyi aklımın bir köşesine not ederken ağlamadığımı fark ettim. Gözlerim dolmuştu ama şu an ağlamamın aptallık olacağının farkındaydım. Sert bir adamdı ve kesin sınırları vardı. Benim için bile değiştirmeyeceği sınırları...

Cumartesi, sabah erken saatte terapi için Eskişehir'e gittik. Dünden beri Deniz, o sert tavrını koruyordu. Oya Hanım'a Deniz'den tarafa bakmadan yalnız görüşmek istediğimi belirttim. Deniz onun için sorun olmayacağını söyleyip odadan çıktı. Derin bir nefes alıp Deniz'in üstümde kurmak istediği baskıdan Oya Hanım'a bahsettim. Beni büyük bir dikkatle dinleyen Oya Hanım "O çok zor bir adam," diyerek söze başladı.

"Senin söylediğin gibi değişken bir yapısı olduğunu düşünmüyorum. Aksine çok sabit bir erkek. Kuralları var ve onlara göre yaşıyor. Şimdi de senden kendine yani aslında kurallarına saygı göstermeni bekliyor."

"Asla kendinden taviz vermiyor ama benim taviz vermemi istiyor."

"Aslında pek çok erkek, bir yabancının yanında partnerinin ona bağırmasından hoşlanmaz. Şöyle sorayım; sana hiç üçüncü bir şahsın yanında bağırdı mı?"

"Hayır."

"Ama sen ona bağırdın."

"Pek çok kez."

"Şimdi anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Bu kez kendim halletmeliyim. Buraya sırf benim için geldiğini biliyorum. Onun kendi başına çözemeyeceği hiçbir problemi yok. Sorunlar benim, onun değil, farkındayım. O yüzden terapiyi bırakmak istiyorum."

"Tabii ki bu sana kalmış. Zaten ilişkinizde sadakatsizlik ya da fiziksel şiddet gibi ciddi sorunlar yok. Yaşın küçük biliyorum ama olgun davranmaya çalışmalısın. Özellikle ona öfkeni başkalarının yanında kusmamayı öğrenmelisin."

"Teşekkürler."

Son terapiden çıkıp bekleme salonunda oturan Deniz'in yanına gittim. Beni görünce ayağa kalktı ve ofisten çıktık. Arabaya binince "Bu son terapiydi," dedim.

Şaşırdı. "Neden?"

"Ben istedim. Doktor da zaten ciddi bir probleminiz yok edi."

O, cevap vermeyince mırıltıyla "Özür dilerim," dedim. Hiçbir şey demeden devamını getirmemi bekledi. Ben de açıkladım.

"Başkalarının yanında sana bağırdığım için."

"Ben de banyoda seni bağırtan ben olduğum halde bunun için seni suçladım, özür dilerim. Kendime kızdım aslında. Havalandırma boşluğunda sesin yayılacağını düşünmem gerekirdi."

Bu kez de ben verecek cevap bulamamıştım. Rezilliğimizden hâlâ utanıyordum. Ama Deniz'in öfkesini anlayabiliyordum artık. İnsan en çok kendine kızınca sinirleniyordu.

***

Sina terapiyi bitirmişti dün. Aslında sorunlarımızı bir profesyonel bile olsa, bir yabancıyla paylaşmak, başından beri beni rahatsız ediyordu. Buna katlanmamın tek sebebi Sina'ydı. Onun üzülmesi ya da mutsuz olması, bu hayatta isteyeceğim son şeydi ama beni çiğnemesini hazmedemezdim. Cuma günü o iki yavşakla kapı eşiğinde onu görünce kan beynime sıçramıştı. Sina bilmiyordu gerçi ama o çocuklar habire başka başka kızlarla apartmana giriyorlardı. Beni onlara selam vermesi bile rahatsız ederdi zaten. Yine de barışma seksiyle eğlenceli ve sakin geçen bir pazar gününden sonra, pazartesi günü okuldan sonrası bizim için hiç de sıradan değildi. Sina ile birlikte Gürbüz Bey'in ofisine gitmek tedbirsizlik olacağı için Gürbüz Bey'i eve davet ettim. Sağ olsun, zahmet edip geldi. Bize dava dosyalarından bahsetti. Sina'yı kaçırma girişiminden çok yüksek bir ceza alamayacak olsalar da Pelin'e tecavüzden ve tabii ki diğer dört kızın ölümünden çok ağır cezalar alacaklarını düşünüyordu. Bizim için iyi olan, açtığımız davanın tek celsede sonuca bağlanma olasılığının yüksek olmasıydı. Yani o itler Pelin'e tecavüz ve dört genç kızın ölümüyle ilgili olarak pek çok kez yargılanacaklardı ama bizimle ilgisi olmayacaktı. Mahkeme lafıyla bile gerilen Sina'nın bir daha mahkemeye gitmeyecek olması sevindiriciydi.

Salı akşamı Sina'nın gerginliği elle tutulur cinstendi. Öyle ki mahkemeyi unutmak için kendisi ders çalışmak istemişti. Her zaman yaptığımız gibi masaya kitapları açıp ona konu tekrarı yapmaya başladım. Başta konsantre olmakta zorlansa da derse adapte olmuştu ve mahkemeyi unutup kendini soruların çözümüne vermişti.

O, matematikten bir tarama testi çözerken kapı çaldı. Eğer o iki yavşaksa bu kez onları elimden Sina bile alamazdı. Kapıyı açtığım an şok oldum. Gelen, elinde ufak bir çantayla babamdı. Allah'tan ortada şu an için uygunsuz bir durum yoktu. Sina da ben de eşofmanlarımızla salondaydık. Babamın elindeki çantayı alıp "Hoş geldin baba," dedim.

"Hoş bulduk."

Babam ayakkabılarını çıkardıktan sonra elini öptüm ve kucaklaştık. Ben paltosunu alırken babam, Sina'yı kastederek "Kız nerede?" diye sordu.

"İçeride, salonda. Ders çalışıyor. Baba niye geleceğini haber vermedin, seni almaya gelirdim hem."

"Aslında Ankara'ya gelmiştim bir meslektaşımın cenazesine. Orada Gürbüz'le karşılaştık bu sabah. Cenaze namazından sonra aileye taziyede bulunduk sonra da onun arabasıyla buraya kadar geldim işte. Kapıya kadar bırakıp gitti, sağ olsun."

"İyi yapmışsın. Keşke iki dakika da olsa Gürbüz Bey de gelseydi."

"Dedim de hanımı arayınca ısrar edemedim."

Artık salonun kapısını açıp içeri girmiştik. Masada sorulara konsantre olmuş Sina, bakışlarını kaldırıp babamı görünce çok şaşırdı. Ama hemen ayağa kalkıp babamın yanına geldi. Elini öpüp "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk kızım. Nasılsın?"

"İyiyim baba, siz?"

"Ben de iyiyim. Yarınki mahkeme için size destek olmaya geldim."

"Çok teşekkürler, çok incesiniz."

Hal hatır sorma faslı geçince babam tok olduğu için çay koyduk ve oturup muhabbet ettik. Saat ilerleyince Sina "İyi geceler. Ben odama gidiyorum," deyip yanımızdan kalktı. Küçük odaya uyumaya gideceğini biliyordum. Boş bardakları mutfağa taşırken koridorun ucunda, yarın giyeceği kıyafetleri yandaki odaya taşıyan Sina'yı gördüm. Babamın da uykusu gelmişti. Televizyonu açmıştı ama esniyordu.

"Baba sen benim odamda yat, ben salonda yatacağım."

"Kız nerede kalıyor?"

"Onun kendi odası var."

"İyi, sen de git odanda yat. Ben şu tartışma programını izleyeceğim. Severim televizyon karşısında uyumayı, buraya yap benim yatağımı."

Babama nezaket icabı bile itirazın mümkün olmadığını bildiğim için dediğini yaptım. L-koltuğu açıp yatağını yaptım. Sonra da yatak odasına gidip iki ay sonra ilk kez Sina olmadan yatağa girdim. Ona telefondan mesaj attım.

'İyi geceler şurimşine. Sensiz uyku haram bu gece bana.'

'Sana da deniz gözlü ve beni de uyku tutmuyor :('

'İşin kötüsü babam ne kadar kalacak onu da bilmiyorum.'

'Sırtıma sarılmazken ya da kalp atışını duymazken uyumak çok zor.'

Sina'yla sabah olana dek yazıştık, ikimiz de uyuyamamıştık. Sabah saat sekizde ikimiz aynı anda odalarımızdan çıktığımızda, babam da koridordaki banyodan çıkıyordu. Bizi bu şekilde görmesi iyi olmuştu. Ayrı yattığımıza değmişti en azından. Ama kahvaltı sofrasında ikimiz de uykusuzluktan şişmiş gözler ve esneyen ağızlarla babamın dikkatini çekmiştik. Sina kahvaltıdan sonra hazırlanmak için odasına gidince benim yine esnediğim bir an "Gece beşik mi salladınız, ikinizin de çenesi kopacak esnemekten," dedi.

"Yok baba. Ayılamadım daha, ondandır."

"Ayrı uyuyamamışsınız işte, belli. Sen giderken ben dönüyordum o yolları. "

Kızardığıma emindim. Renk vermemeye çalışıyordum ama nafile, babam anlamıştı işte. Nasıl anladığını düşünürken babam açıkladı.

"Askere geç gittim ben, biliyorsun. Sen dört yaşında falandın, Duru bebekti daha. İkinizi de çok özledim ama ilk ay geceleri sizin değil annenizin hasretinden uyuyamadım. Yatağın bir ucunda o, yastığımda kokusu olmayınca uyku haram oldu. Sonra görüştük işte bir falan sonra ziyaretime geldi, meğer o da uyuyamıyormuş. Yani Deniz Efendi, sen giderken biz o yolları dönüyorduk..."

Bu anlattığı daha çok utanmama sebep oldu. "Sandığın gibi değil baba," diye kafam aşağıda mırıldandım. Şu an Sina'yı babası karşında düşürdüğüm durum geldi aklıma. Cidden çok kötüydü ve ben, en beterini yaşatmıştım.

Babam, beni duymazdan gelerek "Hadi git giyin, mahkemeden önce şu dava dosyalarına bir de ben bakayım. Erkenden Gürbüz'ün ofisine gidelim," dedi.

Dediği gibi erkenden giyinip çıktık. Sina arkada, babam ön koltukta, yanımda oturuyordu. Ben müdürden izin almıştım, Sina da okula gitmeyecekti. Ders saati Sevgi Yolu'nda okuldan kimseyi görme olasılığı pek olmasa da temkinli bir şekilde etrafı gözleyerek Gürbüz Bey'in ofisinin olduğu iş hanına girdik. Babam, Gürbüz Bey'le dava dosyalarını incelerken, ofiste bir sandalyeye oturmuş, camadan dışarıyı izleyen Sina'nın gerginliğinin farkındaydım. Onu rahatlatmak istiyordum ama babama ayıp olacağından ondan tarafa bile uzun uzun bakamıyordum. Mahkeme saatine bir saat kala adliyeye gittik. Pelin ve bir abisi ile babası da oradaydı. Sina ve Pelin hasret giderip sarıldılar. Hatta mahkemeye kadar havadan sudan, başka şeylerden muhabbet ettiler.

Salona çağrıldığımızda Sina gergin bir şekilde elimi tutup sıktı. Neyse ki babam görmemişti. Mahkemede, sağlık durumu iyi olmadığı için hâlâ hastanede yatan Cihat iti yoktu. Her şey Gürbüz Bey'in istediği gibi oldu. Bizim açımızdan olay karara bağlanmıştı. Ama Pelin'in bir mahkemesi daha olacaktı. Sonuçta Sina'yı kaçırmaya teşebbüsten dörder yıl ceza aldılar. Pelin'in olayı ise ileri bir tarihte görülecek mahkemede devam edecekti. Babam sabah evden çantasıyla çıkmıştı zaten ve onu otogara bırakmamı söyledi. İtiraz etmek isteyince "Sür otogara," diye kesin bir şekilde buyurdu.

Babamı Ankara otobüsüne bindirip uğurladıktan sonra eve döndük. Sina, en azından bu dava işi bittiği için rahatlamıştı. Sina'yla öpüşerek ayrı uyuduğumuz gecenin hasretini çıkararak yatağa girdik. Öpüşmemiz ateşli bir sevişmeye dönüşmüşken te-

lefonum çaldı. İlk başta hiç umursamadım. Ama Sina dudaklarımızı ayırıp "Aşkım babamdır belki," deyince en azından arayan kim diye bakmak için telefonu elime aldım. Arayanın Utku olduğunu görünce sırf meraktan açtım. Aramasının iyi bir sebebi olsa iyi olurdu çünkü çok zamansız aramıştı.

"Alo."

"Alo, Deniz. Ben Utku."

"Biliyorum. Ne var, hayırdır?"

"Duru."

"N'olmuş Duru'ya?" Endişeyle yatakta doğrulup oturdum.

"Öğrenci olaylarına karıştı ve polis götürdü."

"Sen neredeydin lan o götürülürken?!"

"Yanında, ben de eylemdeydim. Beni salıverdiler ama Duru hâlâ nezarette."

"Neden?"

"Bir polisi ağır şekilde yaralamış. Benim, annene babana değil de sana haber vermemi istedi."

"O nasıl?"

"Çok kısa gördüm onu. Tek söylediği; abimi ara..."

***

Bölüm 14

Utanç...

Utku'ya olan sinirimi bastıran tek şey şu an Duru'nun durumunun nasıl olduğuyla ilgili merakımdı.

"Duru'nun salıverilmemesinin tek sebebi yaralı polis mi?"

"Sanırım. Çünkü neredeyse hepimizi salıverdiler."

"Polisin durumu nasıl?"

"Bacağı kırılmış aslında sadece ama Duru tekme atacağı yeri ve tekniği çok iyi bildiği için adamın uyluk kemiği tuzla buz olmuş. Sakat kalacakmış sanırım. Tüm emniyet çok sinirliydi."

"Bir kıza sahip çıkamadın! Bana yaralı polisin adını soyadını bul. Gerisini ben hallederim. Duru nezaretten çıktığı an haber ver bana."

"Şimdilik öyle bir olasılık yok gibi ama..."

"Sana olasılık sormuyorum! Dediğimi yap sadece! Polisin adını öğrenip bana mesaj at."

"Tamam."

Telefonu Utku'nun suratına kapatıp az önce çözdüğüm kemerimi geri taktım. Üstümden çıkardığım sweatshirtü geri giydim. Sina endişeli gözlerle yataktan doğrulup bana bakarken "Duru'ya bir şey mi olmuş?" diye sordu.

"Eyleme katılmış yine. Polisin birinin bacağını sakat etmiş muhtemelen. Annem ve babam duymadan halletmeliyim bu işi."

"Yine derken?"

"Duru her anlamda babamın izinden gidiyor. Babam da 80'lerde ne kadar siyasi olay varsa hemen hepsine bulaşmış. Dedem annemle evlendirince uslanmış o da."

"Ciddi misin? Ama Dursun Ali Baba hiç öyle birine benzemiyor."

"Sina, benim adım niye Deniz sanıyorsun?"

"Niye?"

"Dünyadan bihaber yaşıyorsun değil mi güzelim?"

"Hiç de bile!" Darılıp üstünü giyinmeye başladı o da. Yanına gidip beline sarıldım ve açıkladım.

"Deniz Gezmiş diye birini duydun mu hiç?"

"Hayır."

"Biliyor musun babam bunu duysa gözünden uçurumdan düşmüş gibi, hızla düşersin?"

"Niye ki?"

"O adam, babamın ideolojik olarak kendine örnek aldığı bir insan. Savunduğu görüşler nedeniyle asılmıştır."

"Sadece görüş savundu diye mi asılmış?!"

"Aşkım bazı insanlar yalandan, kötü insanlar da doğrudan, eşitlik ve adaletten korkarlar. Deniz Gezmiş'i asanlar da babamın deyimiyle bir avuç korkaktılar. Onun fikirlerinden korktular."

Sina yine pek bir şey anlamamış gibiydi ama zaten yaşı da çok küçüktü. Zamanla kendini geliştireceğine emindim. Sürekli kitap okuyordu. Hem de yoğun bir programla sürekli test çözdürüp deneme yaptırdığım halde. Gerçi siyasi olaylara bulaşması, isteyeceğim son şey. Bu konuda cahil kalmasını yeğlerdim. Zaten meydanlardan ya da nezarethaneden Duru'yu toplamak bana yetiyordu.

Utku'dan gelen mesajla düşüncelerimden sıyrıldım. Sina'yı yatak odasında bırakıp salona gittim ve kapısını çektim. Şirketle ve mal varlığımla ilgilenen iki avukatımdan biri olan Süleyman Bey'i aradım. İlk çalışta açtı. Malum patronu arıyordu.

"Buyurun Deniz Bey?"

"İyi günler Süleyman Bey."

"Size de efendim."

"Bugün benim için pek iyi geçmiyor. Kardeşim Duru'nun başı belada. Öncelikle dedemin anlatacaklarımdan asla haberi olmamalı."

"Şirketin yöneticisinden bir şey saklayamam..."

Sözünü kesip açıkladım. "Şirketle ilgili değil, kişisel bir mevzu."

"Öyleyse sorun yok. Buyurun sizi dinliyorum, emriniz nedir?"

Avukata Duru'nun başına gelenleri anlatıp yaralı polisin adını verdim. Öncelikli istediğim, polis hakkında tam teşekküllü bilgiydi. Tabii sağlık durumu bu konuların içinde öncelikli olanıydı. Avukata ilk uçakla İzmir'e gidip yerinde araştırmasını ve

edindiği bilgileri anında benimle paylaşmasını tembihledim. Ne düşündüğümü mesleki tecrübesi sayesinde anlamıştı.

"Polise anlaşmamı teklif etmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Evet. Ben başka çıkar yol göremedim. Duru'nun en ufak bir ceza almasını istemiyorum çünkü."

"O halde en mantıklısı bu olur zaten. Ben hemen dediğiniz gibi İzmir'e gidiyorum. Sizi en kısa zamanda bilgilendiririm."

"Tamam, teşekkürler."

"Ne demek, iyi günler efendim."

"İyi günler."

Telefonu kapatıp L-koltuğa çöktüğüm an aklıma annem geldi. Hemen her gün Duru'yla konuşurdu ve şimdi haber alamazsa ortalığı ayağa kaldırırdı. Hemen annemi arayıp normal şekilde konuşmaya başladım.

"Ballim, nasılsın?"

"İyiyim oğlum. Siz nasılsınız?"

"Biz de iyiyiz. Biliyor musun, dün babam geldi buraya."

"Öyleymiş. Bugün dönerken haber verdi daha."

"Evet, kalmadı nedense. Sanırım seni özledi."

"Deli oğlan! Geçti bizden öyle şeyler."

"Anne, ben seni asıl Duru için aradım."

"Bir şey mi oldu?!"

"Yok bir şey, sakin ol. Telefonu bozulmuş. O da tamire vermiş. Biz internet üzerinden görüştük. Anneme söyle, ulaşamazsa meraklanmasın dedi."

"Meraklanırım tabii, bir tanecik kızım var benim. Başka telefon alsın hemen."

"Annecim zaten hep kızın." Yalandan sitem edip normal davranmaya çalışıyordum çünkü annem sorun varsa sesimin tınısından anlardı.

"Aman sen de baba ol anlarsın, kız evlatla erkeğin arasındaki farkı. De kardeşine, telefon alsın hemen."

"Ben de dedim ama ödev hazırlıyormuş. Telefonun bozulması isabet oldu dedi. Telefonla mesajlaşıp internette takılmaktan ödevi yapamıyormuş da."

"Aaa o zaman birkaç gün telefonsuz kalsın. Ama sen hep haberleş kardeşinle yavrum, tamam mı?"

"Tamam anne."

"İyi öptüm oğlum seni de Sina kızımı da."

"Sağ ol ballim, ben de seni öpüyorum. İyi günler."

"İyi günler."

Annemleri işin dışında tutmayı başarmıştım şimdilik. Saatlerce gergin bir şekilde bekledim. Sina da halimin farkındaydı ve beni rahatlatmaya uğraşıyordu. Şu an ilk uçağa atlayıp İzmir'e gitmememin tek sebebi Sina'ydı. Onu burada tek başına bırakamazdım. Okul varken ve sınava bu kadar az kalmışken peşimden de sürükleyemezdim. Duru sen bir kurtul o nezaretten ben seni bin beter edeceğim! Utku malına ayrıca kızgınım. Duru'yu kontrol edemeyecekse ne bok yemeye yanında sevgilisiyim diye dolaşıyor? Hoş, bizim cadıyı daha biz kontrol edemiyoruz ki, çocuk ne yapsın?

Sonunda dört saatlik bir bekleyişin ardından Süleyman Bey'den beklediğim telefon gelmişti. Bana bilgileri mail olarak attığını söyledi. Ben de okuduktan sonra ona dönüp bir sonraki adımı söyleyeceğimi belirttim ve kapattım. Duru nöbetçi mahkemeye çıkarılmadan polis şikâyetini geri çekmeliydi ama öncelikle polise ne teklif edeceğimi bilmeliydim. Adam yanlış anlayabilirdi ki bu da her şeyin boka sarmasına sebep olurdu.

Laptopu açıp maili büyük bir dikkatle okudum. Polis dediklerinden iki yaş büyük, yirmi beş yaşında gencecik bir delikanlı.

Yeni çevik kuvvet olup işe başlamış. Daha bir buçuk yıllık evli. Eşi de hamile. Bebek bekliyorlar ve çocuğun meslek hayatının bittiği kesin. İyi bir tedavi ile topallamadan yürümesi mümkün, ama koşması bile yasak sonrası için. Duru seni bir elime geçireyim, senin bacaklarını da ben kıracağım. Devlet, polis gence iş esnasında kaza geçirdi diye ufak bir tazminat verir, sonra da üç kuruş maaş bağlar. Olacak olan o. Maddi durumu da pek parlak değil. Banka hesabı yok, onun yerine düğün için çektiği kredi borcu var. Bunlar bana o genç çevik kuvvetle anlaşmanın yollarını açacak şeyler.

Hemen telefonu elime alıp avukatı aradım. Öncelikle hastaneye, aileye geçmiş olsun ziyaretine gitmesini ve teklifi telefonda benim yapacağımı belirttim. Avukat aile sizinle konuşurken sinirlenebilir diyerek itiraz edince "Aileden biriyle değil, bizzat yaralı polisle konuşmak istiyorum," dedim. Aslında gidip geçmiş olsun derken konuşmak daha samimi olurdu ama şimdilik şartlar bunu gerektiriyordu. Kesin emrimle Süleyman Bey sustu ve gece olmasına rağmen yarım saate geçmiş olsun çiçeğiyle hastanede olacağını belirtti. Süleyman Bey'in tekrar aramasını beklerken geçen süre, salonda volta atmama sebep olacak kadar germişti beni. Bir saat kadar sonra telefonum çalınca ilk çalışta açtım. Süleyman Bey polisi telefona verdiğini söyledi. Cidden gerilmiştim.

"İyi geceler, Birol kardeşim. Geçmiş olsun."

"Sağ ol. Ne var? Ne konuşmak istiyorsun?"

"Öncelikle kardeşim adına senden özür diliyorum ve mümkün olduğunca hatasını telafi etmek istiyorum. Tüm tedavi masraflarını karşılayıp Almanya'daki bir hastanede tedavi olmanı sağlayabilirim. Çünkü bir devlet hastanesinde tamamen iyileş-

men mümkün değil sanırım. Ayrıca meslek hayatına devam etmen mümkün değil diye duydum ve buna da çok üzüldüm."

"Üzülme, tazminat davası açacağım zaten kardeşine!"

"Hiç davaya gerek yok. Kendi avukatınla görüş, sana tazminat olarak ne kadar alabileceğini söylesin. Ben sana mahkemelerde sürünmeden ve avukatlara para yedirmeden üç katını teklif ediyorum."

"Sen kimi parayla satın almaya uğraşıyorsun?!"

"Yanlış anladın. Yine diyorum, hatamızı telafi etmeye uğraşıyorum. Sonuçta burada mağdur olan sensin. Bak çocuğun olacakmış. Allah analı babalı büyütsün, hayırlı olsun. Onun geleceğini düşün. İzmir Konak'tan iki dubleks lüks daire, bebeğin için hediyem olsun. Ayrıca tazminatla ne kadar alabilirsin şimdi bilemiyorum ama sana yarın hesabında olmak üzere bir milyon teklif ediyorum. Tedavi masrafları hariç."

"İstemiyorum senin paranı!"

"Lütfen teklifimi düşün. Kardeşim daha yirmi yaşında, sen de yirmi beş. İkiniz de hayatın başındasınız. O hapse girince hayatı kararacak, seninki de hali hazırdaki borçlarını ödediğinde elinde kalacak olan tazminat parası bitince kararacak. Devlet sana üç kuruş maaş bağlar. Çocuğunu onunla mı büyüteceksin? Kendi işini kurarsın bu parayla ya da otur faizini ye. Emin ol şu anki maaşından çok daha fazla o paranın aylık faizi."

"İstemiyorum, dedim ya." Artık eskisi kadar keskin bir sesle söylemiyordu bu cümleyi. Teklifim onun da aklına yatmıştı.

"Tamam kardeşim. Tekrar geçmiş olsun. Ama ailene ve amirlerine danış, teklifimi değerlendir. İstediğin başka bir şey varsa da söyle. Ben cevabını bekliyor olacağım. İyi geceler."

"İyi geceler."

Umarım kabul ederdi. Asıl gergin bekleyiş şimdi başlamıştı. Sina'nın ısrarıyla yatağa girdim ama uyumak ne mümkün, aklım Duru'da. Gerçi Süleyman Bey sağlık durumu iyi demişti ama... Sina göğsümde on dakikada uyumuştu. Düzenli nefes alıp verişleri bunu anlamamı sağlıyordu. Tüm dertleri unutup abajurun ışığını açtım ve onu izlemeye başladım. Bu çok huzur vericiydi. Dün gece hiç uyumama rağmen kafamı meşgul eden sorunlar, uyumama mani oluyordu. Sina'yı izlerken bulduğum huzurla beynim biraz boşalınca, ışığı kapatıp uyumaya çalıştım. Sanırım başarılı olmuştum ki sabah altıda Süleyman Bey'in telefonuyla uyandım. Sina uyanmasın diye yataktan kalkıp salona geldim.

"Günaydın, Deniz Bey."

"Günaydın. Umarım iyi haberleriniz vardır."

"Evet, teklifinizi kabul ettiler ancak iki istekleri daha var."

"Nedir?"

"İlki basit; bir araba istiyorlar. Henüz modele karar vermemişler, verince haber verecekler. Vergisi dâhil her türlü masrafını sizin karşılamanızı istiyorlar."

"Tamam, olsun. Hiç sorun değil. İkincisi ne?"

"Duru Hanım'ın bir daha bu tarz olaylara karışmayacağına dair sizden teminat istiyorlar. Yani onlara bu konuda söz vermenizi ve bu sözü tutmanızı istiyorlar."

"Asıl o hiç sorun değil. Zaten onlar demese de ben halledecektim o işi."

"Emin misiniz? Duru Hanım'ın ilk göz altısı değilmiş bu çünkü..."

"Biliyorum. Duru iflah olmaz şekilde sürekli olaylara karışıp duruyordu ama artık bitti. Gencecik bir adam onun yüzünden az daha sakat kalıyordu. Bu onun aklını başına almasını sağlayacaktır."

"Umarım."

"Aksi halde ben gerekeni yapacağım zaten. İki şartı da tereddütsüz kabul ettiğimi iletin. Parayı hesaplarına geçirmem için bir hesap numarası verdiler mi?"

"Evet efendim."

"O numarayı bana mesaj at. Duru, hakkında hiçbir işlem yapılmadan nezaretten çıktığı an para hesaba yatacak. Konak'taki daireler için de sana önceden vermiş olduğum vekâletle satış sözleşmesi hazırla ve daireleri satmışız gibi adamın üstüne geçir. Tapudaki işlemleri halledin hemen. Almanya'daki hastane için vize ve pasaportlarını çıkarmalarına yardımcı ol ve her türlü harcamanın faturasını bana yolla. Söz verdiğim gibi her şeyi ben karşılayacağım."

"Peki efendim, başka bir emriniz var mı?"

"Şimdilik yok. Bir sonraki telefonun Duru'nun salıverildiğine dair olmasını umuyorum."

"Öyle olacaktır efendim. Peki Duru Hanım çıkınca ne yapmamı istersiniz?"

"Siz o kısma hiç karışmayın, onu ben halledeceğim. İyi günler size."

"Size de efendim."

Telefonu kapattığım gibi İzmir'den Ankara'ya olan uçak seferlerine bakıp yarına bilet aldım. Sonra da Utku'yu aradım.

"Efendim," diyerek telefonu açtı. Direkt mevzuya girdim.

"Duru en geç yarın sabah salıverilecek. Yarın onu uçağa bindirip bana postalayacaksın. Sana bilet aldığım firma ve koltuk numarası gibi şeyleri mesaj olarak atacağım. Bu kadarını yapabilirsin herhalde?"

"Duru itiraz ederse..."

"Abin istiyor seni de. Hâlâ itiraz ederse beni ara."

"Peki, tamam."

"Sen de düştün gözümden. Ne biçim adamsın oğlum sen? Madem Duru'ya sözünü geçiremiyorsun, neye yarar senin erkekliğin?"

"Haklısın ama Duru da hiç öyle sıradan bir kız değil. Ona kaba kuvvet sökmez, o beni döver yeminle. Tatlı söz desen, lal ebesi olan o. Ben ne yapayım abi?"

"Duru seni seviyor. Sözünü dinlemediği an, terk etmekle tehdit et."

"Deli misin? Çok gururlu, o benim kıçıma tekmeyi basar."

"Evet ama aşkta gurur sökmüyor. Bir hafta burnu sürttükten sonra barışmayı teklif et. Bak o zaman nasıl mum olmuş vaziyette oluyor."

"Taktik için sağ ol. Ayrıca benim tarafımda olduğun için de çok teşekkürler."

"Senin tarafında olsam, arkana bile bakmadan kaç derdim."

İçten bir kahkahayla güldü. "O derece fena diyorsun yani."

"Yalan söyleyemem. Babam fena şımarttı onu."

"Tamam, söylediklerin aklımda. Bir sonraki seferde kullanmak üzere aklıma not ettim."

"İyi bakalım. Hadi görüşürüz sonra."

"Görüşürüz, iyi günler."

Telefonu kapatıp Utku'ya uçak bileti ile ilgili bilgileri mesaj attıktan sonra okula gitmek için hazırlanmak üzere odaya döndüm. Öperek Sina'yı uyandırdım. Uyanır uyanmaz Duru'yu sordu.

"Günaydın şurimşine."

"Günaydın deniz gözlü. Duru'dan haber var mı?"

"Var, çıkacak bizim cadı. Yarın da Allah nasip ederse buraya geliyor."

"Ciddi misin? Bu harika bir haber, çok özlemiştim onu."

"Gelsin bir, elimden çekeceği var."

Sina ile kahvaltı ettikten sonra o servisine binip gitti. Ben de ilk önce bankadaki yatırım danışmanımı aradım, haber verdiğim anda söylediğim hesap numarasına bir milyonu geçirmesi için hazırlamasını istedim. Adam bayağı bir şaşırdı. Geçen de Sina'nın babasının gece kulübünü satın almak için üç milyon çekmiştim. Daha önce ana hesaptan hiç böyle büyük meblağlar çekmediğim için adam şaşırmakta haklıydı aslında.

Sadece aynı ay içinde dört milyon para çekmiştim. Yine de hesaptaki parayla kıyaslandığında bu devede kulak sayılırdı. Bir gün tüm bunlardan Sina'ya bahsetmem gerekecekti ama henüz buna hazır olduğunu hiç sanmıyorum. O da benim gibi sıradan bir hayat istiyordu. Zaten her şeyin keyfi de ancak böyle çıkıyordu.

Okulda tüm gün aklım Duru'da, kulağım telefonda bir vaziyette derslere girip çıktım. Neyse ki öğlen arası avukattan beklediğim telefon geldi. Duru çıkmıştı ve avukat Utku'yu tarif ederek "Genç bir beyle gitti," dedi. Hemen yatırım danışmanımı arayıp parayı transfer ettirdim. Avukat araba için marka ve modeli de söylemişti. Bunu da halletmesi için ona görev verdim ve hesabımdan bir 74.000 Euro daha sırf araba için çekip, aracı alacakların galerinin hesabına geçirdim. Vergi gibi masraflar için gereken tutarı çekip yine polisin hesabına devrettim. Duru bana cidden çok masraf çıkarmıştı ama annemin olanları öğrenip kalpten gitmesindense, bu çok daha iyiydi. Artık ona mezuniyet hediyesi olarak alacağım arabaya elveda diyebilirdi. Gerçi kıyamazdım ben o cadıya ama en azından istediği arabayı artık almayacağını söyleyerek biraz burnunu sürtebildim. Tüm telefon konuşmalarını okulun park yerindeki aracımın içinde yapmıştım. Kazara

okuldaki bir meslektaşımın milyoner olduğumu öğrenmesini istemiyordum. Arabamdan çıkıp okula doğru yürürken, yine camdan dışarıyı izleyen Sina'yı gördüm ve ona mesaj attım.

'Üşüteceksin camgüzeli:)'

'Bir şey olmaz, ben alışığım buranın soğuğuna. Senin gibi değilim yani :D Neyse beni boş ver de Duru'dan haber var mı?'

'Evet, çıkmış.'

'SÜPER:))'

Okul bittikten sonra arabama atlayıp eve gittim. Sina gelince üstümüzü değiştirip Eskişehir yollarına düştük yine. Çünkü Utku arayıp Duru'yu yollayacağını haber vermişti. Duru önce uçakla Ankara'ya, oradan da hızlı trenle Eskişehir'e gelecekti. Aslında onunla konuşurken Duru yanındaydı ama şimdilik kızgın olduğum için Duru'yla konuşmayacağımı söyledim. Annemi aramasını söyledim Utku'ya. Bozuk telefon hikâyesini de eklemeyi unutmadım.

Eskişehir'e, Duru'nun trenin hareket saati bile gelmeden varmıştık. Sina'ya gar yerine bir kafede beklemeyi teklif ettiğimde utanarak "Hastaneye gidelim vaktimiz varsa," dedi.

"Neden? Bir rahatsızlığın mı var?"

"Hayır. Hani ben korunacaktım ya... İğne için işte..."

Ben onu tamamen unutmuştum ama duyunca sevinmedim desem yalan olur. Bu kızın hâlâ benden utanmasına bir anlam

veremesem de sıvıtarak hemen hastaneye sürdüm. Geçen seferki doktorumuz randevumuz olmadığı halde sağ olsun bizi kabul etti. Hamile olmadığını söyleyen Sina'ya "İsabet olmuş, sevindim. Bence anne olmak için çok gençsin," dedi. Sina başıyla onaylayarak "Bence de," dedi. Sina iğneyi oldu ve doktor bir hafta sonra korunmadan birlikte olabileceğimizi söyledi. Her ay düzenli olarak iğne olmaya gelmeyi unutmamamızı tembihleyip bizi yolladı. Hastanede bir yarım saat oyalanmıştık ve Duru'nun treninin varmasına az kalmıştı artık. O yüzden direkt gara sürdüm. Duru'yu hâlâ çok merak ediyordum. Onu görmeden de içimin rahat edeceğini hiç sanmıyorum.

Tren garındaki bekleyişimiz Duru'nun benim yerime Sina'yı arayıp yerimizi sorması üzerine son buldu. Orta boy, kırmızı bir bavulu çekerek bize doğru geliyordu cadı. Onu gördüğüm için rahatlasam da yaptığını tekrarlamasını istemediğim için kaşlarımı çatarak ona baktım. Sina benim aksime gülümseyerek el sallıyordu. Aramızda az bir mesafe kala Sina koşup boynuna sarıldı. Duru acıyla inleyince sinirden dişlerim kasıldı. Geri zekâlı, eylemde coplanmıştı yine. Ona bir temiz sopa da benim çekmem gerekirdi aslında.

"Özür dilerim Duru'cum. Canını mı yaktım?"

Duru bana kaçamak bir bakış atıp gülümseyerek cevap verdi. "Yok canım niye canım yansın. Yorgunluktan kemiklerim yorulmuş. Kramp girdi birden, ondan yani..."

Bu yalanı yemediğimi belirten dümdüz sesimle "Düş önüme. Bunların hesabını evde vereceksin," dedim. İlk önce bir restorana sürüp Eskişehir'de sessiz sakin yemeğimizi yedik. Sina, Duru'yu gördüğü için çok mutluydu. Duru'nun mutluluğunu benim çatık kaşlarım altından attığım öfkeli bakışlarım törpülüyordu. Bu da masada gerginliğin hâkim olmasına sebep olmuştu. Aslında Duru

benden korkmaz ya da çekinmezdi ama şimdi kabahatliydi ve o da suçunu biliyordu. Arabada da çıtını çıkarmadan oturdu. Sina'nın sorularına kısa kısa cevaplar veriyordu sadece. Sonunda Sina, Duru'nun yorgun olduğuna kanaat getirdi ve o da sustu.

Eve vardığımız an montumu portmantoya asıp Duru'ya döndüm. O da montunu çıkarmıştı ve Sina asmak için montu elinden aldı. Duru'yu sağ dirseğinden sıkıca kavrayıp salona götürdüm.

"Soyun!"

Sina fal taşı gibi açtığı gözlerini bana dikerek peşimizden gelmişti. Duru derin bir nefes alıp "Abi yok bir şey..." diye açıklamaya girişince kükredim.

"Soyun! Görelim bakalım bu sefer ne kadar dayak yedin?!"

Burnumdan soluyordum. Küçük kız kardeşim dayak yemişti ve ben yine mani olamamıştım. Bu kız ailesine ne büyük dertler yaşattığının farkında bile değildi. Onu korumak benim vazifemdi ve yine yapamamıştım.

***

Deniz öyle sinirliydi ki o dik başlı Duru'dan eser kalmamıştı. İtaatkâr bir şekilde boğazlı kazağını çıkardı önce. Şimdi siyah yüzücü atletiyle kalmıştı ve sadece atletin dışında kalan morluklar bile felaketti. Kaburgalarının üstüne doğru devam eden sıra sıra morluklar, sırtına pek çok cop darbesi aldığını gösteriyordu. Ona sarıldığımda niye acıyla inlediğini şimdi anlamıştım. Tabii Deniz'in öfkesinin nedenini de. Deniz öfkeyle küfürler savuruyordu.

"Ağzına s*çayım Duru! Bu halin ne?! O Utku'nun da ağzına s*çacağım! Bok mu var da eyleme gidiyorsunuz?!!! Çıkar pantolonunu da!"

Duru itiraz etmek için ağzını açınca Deniz "Çıkar lan!" diye bağırdı. O da L-koltuğa oturup kotunu dizlerine kadar indirdi. Deniz yaklaşıp baldırındaki çok daha beter olan morlukları incelemeye başladı. Duru abisinin yanında siyah çamaşırıyla kaldığı için hiç utanmamıştı. Deniz de Duru'nun çıplaklığından değil de morluklarından rahatsız olmuştu. Morluğun yoğun olduğu bir yere parmağıyla dokundu. Duru acıyla iç çektiğinde Deniz'in öfkesi elle tutulur cinstendi. Artık bağırmıyordu konuşurken ve bu daha çok kızdığının göstergesiydi.

"Bacağını kırdığın polis mi yaptı hepsini?"

"Evet, yere düşünce oldu. O vurup duruyordu, kendimi savundum ben de. Copları ıslatmışlardı, ondan bu kadar fena izler."

Şaşırdığımı hiç saklamadan "Sopa ıslanınca daha mı çok canını acıtıyor?" diye sordum. Yani ıslak sopayla dövmek deyimi gerçekti sanırım. Duru gülümseyerek açıkladı.

"Cop, sopa değil Sina'cım. Derinin içinde süngerler var. Copları suya sokup süngerin kısmının su çekmesini sağlıyorlar ve çok daha acı verici oluyor."

Duyduklarım beni daha çok şaşırtırken eğilip izlere yakından bakınca, cidden düz bir sopanın böyle izler bırakmayacağını fark ettim. Deniz yine sakin ama buz gibi sesiyle "Ne alıp veremediğin var da meydanlardan ayrılamıyorsun?" diye sordu.

"Abi, anlatsam da anlamıyorsun ki beni."

"Anlamam tabii. Bunda anlaşılacak bir yan yok ki! Bu kez ne için düştün sokaklara, Allah aşkına söyle! Ağaç mı, kuş mu, böcek mi? Hangisi için?"

"Hiçbiri! Sebepsiz yere sadece otobüse bindiği için öldürülen bir genç kız için! Onun akabindeki tüm kadın cinayetleri için!"

(Özgecanaslaniçin)

"Fee düştün meydanlara, ne değişti? Ölen kız dirildi mi? O polisin karısı bebek bekliyor. Adam sakat kalsaydı, o vicdan azabıyla yaşayabilecek miydin? Cevap ver!"

Duru susup bakışlarını çıplak dizlerine indirdi. Deniz de azara kaldığı yerden devam etti.

"Neyin derdindesin? Annemi hiç mi düşünmüyorsun? Kadıncağız duysa, dertten hastalanır yemin ederim. Babam daha dün buradaydı. Utku telefon ettiğinde yeni gitmişti. Ya babam duysaydı?"

"Babam beni anlardı."

"Anlar tabii, seni böyle yetiştiren o. Huyun da ona çekmiş zaten. Bir de üstüne onu örnek alarak büyüdün. Şahtın şahbaz oldun!"

"Ne varmış babamda? Asıl sen hiç isminin adamı değilsin, ona yan. Babam boşuna demiyor hep 'Deniz ismini oğlana değil, kıza koymalıydım.' diye."

"Bak hâlâ konuşuyor ya! Kızım sen hiç akıllanmayacak mısın? Valla o Utku'yu ilk tanıdığımda biri de bu kızı yola getirir demiştim ama neredeee... Sen çocuğu yoldan çıkarmışsın, baksana."

"Hiç de bile. Eylemi ayarlayan Utku bir kere. Öğrenci kolektiflerinde tanıştık zaten onunla. Yoksa ben hukuk, o mühendislik fakültesinde..."

"Ne dedin sen? Nasıl tanıştınız, şunu bir daha anlat!"

"Ya işte pullama yapacaktık okul tuvaletlerinde, onun için toplantı yapılıyordu. Orada tanıştık."

Merakıma yenik düşüp sordum. Yani pul ve tuvalet kelimelerini kafamda bağdaştıramıyordum.

"Pullama ne Duru?"

"Sina'cım bildirileri ya da fikir belirten yazıların olduğu kâğıtları tuvalet kapılarına, duvarlara, elektrik direklerine yapıştırmaya deniyor."

Deniz öfkeyle ekledi. "Eksik söyledin. Yasadışı bildirilerin olduğu kâğıtları gizlice yapıştırıyorlar!" Bazı kelimeleri özellikle vurgulamıştı. Duru'nun bu yüzünü hiç bilmiyordum. Deniz kalkıp giderken Duru pantolonunu yukarı çekti. Deniz biraz sonra evden dış kapıyı çarparak gitti. Duru da duş almak için banyoya girdi. Kollarını kaldırırken canı yandığı için yıkanmasına yardım ettim. Banyodan çıktığımızda Deniz gelmişti. Duru bornozuyla kalacağı küçük misafir odasına giderken, Deniz beni kolumdan tutup bir eczane poşeti uzattı ve açıkladı.

"İçinde vücudundaki çürükler için merhem var, bir de ağrı kesici ilaç. Merhemi sen sür, o cadı kolunu bile kaldıramıyordur şimdi. İlacı içtiğine de emin ol lütfen. İlaç içmeyi hiç sevmez çünkü. Hapların yarardan çok zararı var diye nutuk atmaya başlarsa abin ağzının ortasına çakacakmış bir tane de!"

"Tamam."

Poşeti alıp kapıyı tıklayarak Duru'nun odasına girdim. Sadece iç çamaşırlarını giyebilmişti. Bu iyiydi çünkü ona merhem sürecektim. Poşeti gösterip Deniz'in tehdidiyle ilacı içmesini sağladım ve merhemi sürdüm. Duru abisi yokken daha konuşkandı. O tüm bu olaylara niye karıştığını anlatırken, ne kadar cahil olduğumu ve boş yaşadığımı fark ettim. Sanırım sadece roman değil, siyasi ve felsefi eserleri de okumalıydım. Duru bunun için bana birkaç kitap bile önerdi.

Gece olunca Deniz beni Duru'nun odasından yatmaya çağırdı. Utansam da Deniz'in peşine düşüp odamıza geldim. Kapıyı kilitleyip belime sarıldı.

"Şurumuşa, tüm dertler hallolduğuna göre, en son nerede kalmıştık?"

Delirmiş olmalıydı herhalde! "Deniz saçmalama! Duru hemen yan odada."

"Ee ne olmuş? Zaten o cadı yüzünden işimiz yarım kalmıştı."

"Deniz lütfen, olmaz!"

"Asıl sen saçmalama Sina, çarşambaya kadar burada kalacak! Beş gün aynı yatakta senden uzak durmamı beklemiyorsun sanırım."

"Beklemiyorum, istiyorum. Hatta yalvarıyorum. Lütfen, yapamam. Duyarsa apartmandakilere rezil olmaktan bin beter oluruz."

"Ses çıkarma sen, bir şey olmaz." Boynumu öpmeye başlamıştı bile.

"Deniz dur lütfen!"

"Her istediğimde evet diyecektin, unuttun mu?"

"Hayır ama şimdi istemesen ölür müsün? Trabzon'da sekiz gün dayanmıştın. Bak duyarsa..."

"İstersen ağzını bağlayayım, o zaman duyamaz hem de fantezi yapmış oluruz." Şaka yapıyordu ama hiç hoş değildi.

"Asla vazgeçmez misin? Bir kere konsantre olamam, hemen yan odada! Aramızda sadece bir duvar var." İsyan bayrağını çekmiştim resmen, kendimden uzaklaştırmak için itip duruyordum.

Sonunda beni bıraktı ve "Benim de hevesimi kaçırdın! İyi hadi, uyuyalım o zaman," dedi. Çok bozulmuştu, farkındaydım ama ben de çok korkmuştum. Bir an sırf o istedi diye ben istemezken olacak sandım. Yani yapar mıydı böyle bir şeyi? Hayır, biliyorum yapmazdı çünkü bunu yaptığını sandığı için ağlamıştı ve bu onu ağlarken gördüğüm tek seferdi. Harika bir adama sa-

hiptim. Yatağa, yanına girip boynuna sarıldım ve iki yanağından kocaman öptüm. Şaşkın bir şekilde bana baktı ve sitem ederek "Beni şapur şupur öpüp sonra da senden uzak durmamı bekliyorsun ya şurimşine, alacağın olsun," dedi.

"Ben istemezken bana saygı gösterip uzak durduğun için öpüyorum zaten seni, deniz gözlüm."

"O zaman şansını fazla zorlama da, yat uyu."

İtiraz etmeden kafamı göğsüne yaslandım ve onun kollarında yine uykuya kolayca daldım. Biz okula giderken Duru hâlâ uyuyordu, Deniz mutfağa, buzdolabının üstüne bir post-it yapıştırıp okula gittiğimizi söyleyen bir not yazdı. Evden çıkmamasını da ekledi.

Okulda Melis'i bulup heyecanla anlatmaya başladım.

"Duru geldi, bizim evde şimdi. Çok mutluyum, seni de Duru'yla tanıştırmak istiyorum. Bugün okul çıkışı bize gelebilir misin?"

"Yavaş turuncu kafa, sakin ol. Öncelikle görümcesini senin kadar seven başka gelin yoktur, bunun için tebriklerimi ileteyim."

"Sağ ol canım ama tanı, sen de çok seveceksin."

"İyi bakalım, gerçi onu benden çok sevdiğini düşündüğüm için şimdiden gıcık oldum ama bir gidip bakalım."

"Ya ikinizin yeri ayrı ki."

"Şaka yapıyorum saftirik. Sen sevdiysen ben muhakkak severim."

"Süper. O zaman sen annene haber ver, ben de Deniz'e haber vereyim."

"Evet, sen kesin haber ver. Yine sizi öyle görürsem psikolojik tedaviye ihtiyacım olacak. Ben alışkın değilim öyle şeylere. Gerçi sen alıştıysan herkes alışır sanırım."

Kızarıp bakışlarımı yere indirdim. Benim utandığımı gören Melis, şakayla karışık söylediği cümlelerden pişman olarak "Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil. Kötü bir şey demedin zaten."

"Şeeeyyy... Eğer yanlış anlamazsan yani sorun olmazsa bir şey sorabilir miyim?" Ne soracağını biliyordum ama öyle mahcup rica etmişti ki kafamı yerden kaldırmadan sallayarak onayladım. O da derin nefes alıp sordu.

"Nasıl bir şey?"

Sessizlik... Ne diyebilirdim ki? Utanıyordum ama ona cevap vermem gerekirdi. Uygun kelimelerden en az utanç verici olanı bulmaya çalışıyordum.

"Söylemek istemiyorsan sorun..."

"Zevkli." Sonunda doğru kelimeyi bulmuştum.

"İlk sefer de mi?"

"Ben onun stresini hiç yaşamadım aslında çünkü aklım başımda değildi. Ama o an acıdığını hatırlıyorum."

"Az mı acıdı çok mu?"

"O an onu kafaya takmamıştım ilaç yüzünden, tüm vücudum zevke odaklanmıştı. Ama ertesi gün sızlıyordu."

"Deme ya! N'apsak, biz de mi ilk gecemizde ilaç alsak? Baksana hiç takmadım diyorsun, lafı bile beni gerdi."

"Melis, gören de yarın evleniyorsun sanır ha!"

"Hayır da, merak ediyor insan. Mesela sonrası nasıldı? Yani aklının başında olduğu zamanlar."

Yine kızardım ve bu kez sebebi kantinin bir köşesindeki kahve makinesinden kahve alan Deniz'i görmemdi. O bizi görmemişti ama. Melis baktığım yöne bakıp "O kadar iyi mi?" diye gülerek takıldı. Daha çok kızarsam da ben de güldüm. Kahka-

halarımızı duyan Deniz bize bakıyordu. Melis bana dönüp "Tamam, daha sormuyorum çünkü cidden artık rahatsız edici olmaya başladı," dedi kızararak ve konu kapandı.

Okuldan sonra Melis benimle servise bindi. O annesine haber vermişti, ben de hem Deniz'e mesaj atmıştım hem de Duru'yu arayıp sorun olup olmayacağını sormuştum. Duru hayatımda tanıdığım en şeker insanlardan biri olduğu için arkadaşımla tanışmaktan çok mutlu olacağını söylemişti. Gerçekten de öyle oldu.

Duru da yemek konusunda abisini aratmamıştı. Geldiğimizde sofra kurulu, bizi bekliyordu. Çorbasından tatlısına beş çeşit yemek yapmıştı ve hepsi lezzetliydi. Üstelik tatlı tiramisuydu. Biz, üç kız, benim yaptığım Türk kahvelerini alıp yanında tiramisularımızla salona kurulurken, Deniz laptopunu alıp yatak odasına gitti. Melis ve Duru çok iyi anlaştılar. Aynı kafadaydılar ve bir ara beni resmen unuttular. Melis, Duru'nun güzelliğine hasta olmuştu. Kız muhabbeti içimi açmıştı. Yurttaki günlerimi hatırlatmıştı bana ve özlemiştim tüm bunları. Yani şeftali tonlarındaki allıkla hangi renk rujun yakıştığı Deniz'le tartışabileceğim bir konu değildi.

Melis gittikten sonra biz yine Duru'yla onun odasında takılmaya devam ettik. Bugün Melis'in tecrübe etmediği seksi merak ettiği gibi, ben de klasik bir çıkma nasıl oluyor diye merak ediyordum. Duru tırnaklarıma french yaparken çekinerek sordum.

"Utku'yu ilk gördüğünde ne hissettin?"

"Çok tatlı çocuk dedim kendi kendime. Ama tabii hiç renk vermedim."

"O mu sana çıkma teklifi etti?"

"Evet. Bir akşam yemeğine davet etti ilk. Sonra da benden çok hoşlandığını falan söyledi çekinerek. Çünkü asılanı hiç çe-

kimseden okulda yete sevmiyordum ya da laf sokup bozuyordum. Ama ben duygularım karışıksız değil deyince derin bir nefes alıp iki bardak su içti. Stresten dili damağı kurumuş meğer."

"İlk o akşam mı el ele tutuştunuz?"

"Evet, yemeğe giderken aramızda bir karış mesafe ile yürüyorduk ve dönerken el eleydik."

"Peki özel olmazsa eğer o gece öpüşüp öpüşmediğinizi sorabilir miyim?"

"Hiç öpüşmedik." Şaşırmıştım.

"Ne zamandır çıkıyorsunuz peki?"

"Kasımda başladı işte, dört ay olmuş yani. Sence onunla öpüşmeli miydim? Yani dört ayda öpüşülür mü? Hiç anlamıyorum bu işleri. Erkekleri dövmek, sevmekten çok daha kolaydı." Gülerken bana cidden fikir danıştığını fark ettim.

"Benim ilişkim ocak ayında başladı ve ilk sevgilim Deniz, dolayısıyla bu konularda bilirkişi olduğumu düşünmüyorum."

"Benim ilk sevgilim de Utku ve bizim tek yakın temasımız, el ele tutuşmak. Siz beraber uyuyorsunuz ve öpüştüğünüze de eminim, o yüzden sen benden çok şey biliyor olmalısın."

Ona ne diyecektim ki, bizim normal ve romantik bir tanışma hikâyemiz yoktu. İlk gecemizi ona asla anlatamazdım. Dahası Deniz'i ilk ben öpmüştüm.

"Ben... Şeyy... Yani her şey kendiliğinden gelişti. Hiçbir şey için düşünmedim. Peşimdeki adamlar yüzünden Deniz beni koruyup kollamaya başladı ve bu eve getirdi."

"Sana çıkma teklifi etmedi mi?"

"Yani öyle oldu ama dedim ya bizim başımıza gelenler de pek sıradan değildi."

"Öküz bu abim ya! Neyse evlilik teklifiyle kurtardı durumu bence. Çok güzeldi o teklif ya!" Gülümseyerek hatırlatıyordu.

Ben de ona gülümsedim. Oje sürme işi bitmişti. Ben üfleyerek kurutmaya çalışırken Duru elimi eline alıp parmaklarıma bir sprey sıktı. Şaşkın yüzüme bakıp "Kurutucu sprey, hiç duymadın mı?" dedi. Hayır anlamında kafamı salladım ama ojelerin hemen kuruduğunu görünce sırıttım.

Deniz kapıyı tıklayıp odaya geldi. Tırnaklarımı hemen fark etmişti.

"Niye sürdün onları?"

"Güzel olmamış mı?"

Duru abisine ters ters bakıp "Sana ne be! Kızın ojesine kadar karışıyor musun hayvan?" dedi.

"Duru düzgün konuş benimle, yoksa bir sopa da ben atarım sana!"

"Yiyorsa buyur! Polis de ha babam vuruyordu, bak attığı son sopa oldu. O yatsın kalksın o tekmeyi kalça kemiğine atmadığıma dua etsin. Artık belden aşağısı felç gezerdi."

"Bak yüzsüze, hâlâ o konuda konuşabiliyor! Bir daha eylem, gösteri, pullama, toplantı... Hiçbir siyasi olaya karışmıyorsun! O öğrenci kolektiflerinden de ayrılıyorsun! Tabii Utku'dan da!"

"Ne?!"

"Duydun işte. Polise senin siyasi bir olaya karışmayacağına dair söz verdim. Ucuz yırttığının farkına var artık. Hapse giriyordun az kalsın!"

"Tamam onu anladım, salak değilim de Utku'yla ne alakası var ya?"

"Sen demedin mi eylemi o ayarladı diye. Ben de sen onu peşinden sürükledin sanıyorum. O da çok uyanık, telefonda niye sahip çıkamadın dediğimde beni dinlemiyor diyor. Hiç demiyor ki ben getirdim onu!"

"O getirmedi. Gelmemem için de yalvardı resmen. Dinlemedim tabii onu. Hatta kızdım. Sırf kız arkadaşı oldum diye beni uzak tutması... Saçma sapan hareket ediyordu. Önceden beri yaptığımız şeyleri yine kendi ayarlıyordu ama beni toplantılardan bile haberdar etmiyordu."

"SALAK! Seni korumaya çalışıyordu, anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum! Beni kimsenin korumasına ihtiyacım yok. Aciz, ezik, güçsüz değilim ben. Asla da öyle olmadım!"

Onun kendine güveni ve bu konuda haklı oluşu kendimi yetersiz hissetmeme sebep olmuştu. O da Deniz gibiydi, çok güçlü ve özgüveni tam. Onların yanında ezik bir sümsük olurdum ben ancak. Deniz benim güzelliğim dışında neyimi seviyordu? Hiçbir özelliğim yoktu ki...

"Duru umurumda değil! Artık siyasi hiçbir olaya karışmıyorsun, o kadar! Yoksa kendi kendine hapisten çıkarsın! Çok güçlüsün ya!"

"Sahi sen nasıl hallettin o işi?"

"Sana söz verdiğim mezuniyet hediyesi araba var ya?"

"Eee?"

"Onu polise hediye ettim. Artık sana yeni araba falan yok. O elindekiyle idare et."

"Yaa elimdeki arabayı otuz bine aldık, satsak yirmi bin etmez! Avukat olunca ona mı bineceğim ben?"

"Çalışır, paranla alırsın artık! Gencecik adam senin yüzünden sakat kalıyordu lan! Hâlâ derdi araba!"

"Sanki sen parayı çalışıp da buldun! Dedem o parayı bana verseydi..."

"Sana verseydi; eylemlerde polisin karşısına tam teşekküllü ordu gibi çıkabilmek için yasadışı örgütlere finansör olurdun ve ülkemizde senin sayende yeni bir terör örgütü kurulmuş olurdu!"

"Hiç de bile, hepsini dava uğruna harcamazdım! Yarısını lanet alışveriş için ayırırdım."

"Manyak bu ya! Kadın her yerde kadın! TOMA sem ıslatınca saçın bozuluyor diye üzülüyor musun?"

"Ona değil de o sıktıkları su cidden çok kireçli ve saçımı yıpratıyor. Ama olsun."

Deniz de ben de kahkahalarla gülmeye başladık, az sonra Duru da bize katıldı. Kendi de gülüyordu ama bize sitem etmekten de geri durmuyordu.

"Yaaa dalga geçmeyin benimle."

Deniz, Duru'yu kendine çekip sarıldı. Duru da abisine sarıldı ve birden ciddileşti.

"Teşekkür ederim abi. Beni yine düştüğümde kaldırdığın için."

"O benim görevim cadı ama her zaman yetişemiyorum ve bu benim canımı çok sıkıyor. O yüzden söz ver. Beni geçtim annemi düşün, sen hapse girsen hali ne olurdu? Bir iki gün arayamayacağını duyduğunda bile nasıl üzülüp endişelendi. Duru söz ver."

"Söz."

"Neye?"

"Uuufff çocuk muyuz abi?"

"Neye Duru?"

"Bir daha hiçbir siyasi olaya karışmayacağıma. Oldu mu?"

"Kolektiften de ayrılacaksın."

"Tamam. Ama Utku'dan ayrılmam."

"Ona bakacağız, zaman gösterecek. Yalnız müstakbel damat, babamın has adamı olacak."

Yine gülüyorduk. Duru gülerek onayladı. "Aynen, babam onda kendi gençliğini görecek. Zaten o yüzden onu seçtim. Ben

babasına âşık bir kızım ve o da fikirleri, davranışlarıyla babama benziyordu."

Duru'nun bu sözü içimi parçaladı. Benim babamla aramda öyle bir bağ yoktu. Dursun Ali Baba kızını çok seviyor ve ona prensesim diyordu. En azından babasının prensesi olmayı her kız hak etmez miydi? Babam beni beş yıl sonra gördüğünde sarılmamıştı bile. Gerçi bunda Deniz'in yaptıklarının payı da olabilirdi. Durgun halime bakan Deniz "Uykun mu geldi?" diye sordu. Başımla onu onaylayarak bu bahaneye tutundum.

Ertesi sabah, kahvaltı ederken Duru "Eeee bugün hafta sonu, beni gezmeye götürmeyecek misiniz?" dedi.

"Deli misin kızım? Sina öğrencim, burası da göt kadar. Birlikte siz hiç dışarı çıktınız mı diye sorsana."

"Aaaa ne yani tüm hafta sonu evde mi oturacağız?"

"Afyon'a gidelim. İster misin aşkım?" Deniz benden onay bekliyordu. Gülerek kafamı salladım.

Kahvaltıdan sonra hazırlanıp yollara düştük. Afyon'a otele gelmiştik ama çarşıya inip hiç gezmemiştik. Öncelikle şehre adını veren Karahisar Kalesi'ne çıktık. Sarp bir kayalık tepe, düzlükte yükseliyordu. Görüntüsü cidden muazzamdı. Yabancısı olduğumuz şehri pek araştırmadan gittiğimiz için tarihi yer görmekten çok alış veriş yaptık. Kıyafet değil, yiyecek alış verişiydi. Afyon kaymağı muhteşemdi. Ama en muhteşemi kaymaklı lokumdu ki Deniz ben çok sevdim diye çokça aldı. Gerçi o da bayılmıştı lokuma. Ve iştahı malumdu. Gün boyu geçip tozup eğlendikten ve bol bol beraber fotoğraf çekildikten sonra dönüş yolunda bir sucuk fabrikasının önünde durup lezzetiyle meşhur sucuklardan aldık. Duru abisine "Bana da al, İzmir'e götüreceğim," diye tembih etmişti. Akşam eve vardığımızda yorgunluktan ölüyorduk.

Deniz aldıklarımızı mutfakta dolaba yerleştirirken ben de kendimi banyoya attım. Ben yıkanırken Deniz banyoya girdi. Rahat durup banyodan çıkması için onunla tartışmaya başladım. Neyse ki sonunda kazanan ben olmuştum.

Pazar sabahı Duru, Deniz ekmek almaya gidince endişeyle sordu.

"Dün kavga mı ettiniz?"

"Hayır, o da nereden çıktı?"

"Tartıştığınızı duydum. Konu ne bilmiyorum ama kızmıştı sanki sana..."

"Hayır, yanlış anlamışsın." Anında kızarmıştım. Duru üstelemedi ama bana şüpheyle bakıyordu.

Ben yakalanacağımızdan bu kadar korkarken Deniz, inatla her gece aynı teklifte bulunuyor ve sonunda tartışıyorduk.

"Hadi Sina ya! Bir kere sadece."

"Konuşmuştuk bunları, niye ısrar ediyorsun?"

"Asıl sen niye inat ediyorsun?"

"İnat falan etmiyorum, sadece aileden birine daha rezil olmak istemiyorum. Deden ve babam sayende biliyor! Anneme de ben söylemek zorunda kaldım! Bir de Duru bilmesin!"

"Tamam ya, ne çok konuştun! Yeminle tekrardan bekâr hayatına döndüm!"

"Bu söylediğin çok ayıp!"

"Ayıp yatakta olurmuş ama biz yapamıyoruz!"

Hırsla yatağa girip bana arkasını dönerek yattı. Deniz istemediğim için bana dokunmuyordu ama surat asmaya başlamıştı. Aramızdaki gerginlik Duru'nun gözünden kaçmıyordu. Kesin anlamıştı bir şeyler. Pazar akşamı yemek yerken Duru "Siz iyi misiniz? Yani bir sorun falan yok, değil mi?" diye endişeyle sordu.

"Yok bir şey!" Deniz sert bir şekilde tersleyerek cevaplayınca Duru da daha sormadı. Pazartesi günü son teneffüste bahçede Duru'yu görünce çok şaşırdım. Birazdan yanına Deniz gelince sarıldılar ve Duru abisinin kolunda, güle oynaya okula girdiler. Son anda gözüme bahçenin bir köşesinden beş karış suratla onları izleyen Beren kaşarı takıldı. Salak, Duru'yu Deniz'in sözlüsü sanmıştı. Aptal kadın, aradaki benzerliği de mi fark edememişti? Neyse bu benim işime gelirdi. Melis'in de dediği gibi Duru gördüğümüz en güzel kızdı ve Beren onunla yarışamayacağını düşünecekti. Bu harika olmuştu.

Son ders de bittiğinde Duru'nun attığı mesajı gördüm. Melis ve benimle Kütahya'da dolaşmak istiyordu. Mesaja 'Abimden izin aldım senin için, endişelenme,' diye eklemişti. Duru, Deniz'den çekindiğimi ya da korktuğumu sanıyordu galiba. Biz Antepli Seyfi'de oturmuş kebaplarımızı beklerken, Duru'nun söyledikleri düşüncelerimin doğruluğunu kanıtladı.

"Okula kadar sadece abimi iş yerinde görmek için gelmedim tabii ki. Senin için izin almaktı asıl amaç. Seni çok mu sıkıyor?"

Hemen "Hayır," diye atıldım.

Melis "Biraz," diyerek araya girdi. Ona öfkeli bakışlarımı atınca "Yani ilk başlarda daha fenaydı ama şimdi o kadar da baskıcı değil," diye ekledi. Durumu toparlamak için söylediği bu cümle daha fena olmuştu. Duru kıstığı gözleriyle bana bakıyordu. Kız kıza gezip tozduğumuz günün gerisi güzel geçmişti. Saat sekiz gibi oturduğumuz kafeden çıktık ve otobüs duraklarına doğru yürümeye başladık. Belediye binasının biraz ilerisindeki saat kulesinin altından geçerken iki kişi bize laf attı.

"Erkek lazım mı kızlar?"

"Lazım olsa ne olacak, ortada adam yok ki!" Duru lafı yapıştırmıştı. Ben laf atıldığında asla cevap vermezdim. Kafamı eğer,

duymazlıktan gelip uzaklaşırdım. Kütahya'da zaten laf yemeden bakkala kadar bile gidemezdiniz. Buranın yerlisi Deniz'in de dediği gibi biraz yobazdı. Duru'ya "Boş ver cevap verme, gidelim," dedim.

Adamlardan biri "Bir bak da öyle karar ver," deyince Duru yine cevap verdi.

"Ananız önüne gelene bakmış herhalde ki, gördüğünüzü de ananız gibi sanıyorsunuz!"

"Ne diyorsun lan sen?! Anamızı ne karıştırıyorsun?"

"Analarınızı karıştıran karıştırmış diyorum, itirazın mı var?"

Çocuklar üstümüze doğru gelirken Duru öndekinin göğsüne doğru tekme attı ama adam Duru'nun ayağını tuttu. Duru gülümsemesi yüzünde yayılarak "Ben de tam bunu bekliyordum," dedi ve adamın havada tuttuğu ayağından destek alarak diğer ayağıyla bir uçan tekmeyi öbür adamın ağzına geçirdi ve yere inerken tutulan ayağıyla da diğer adamı sertçe yere itti. Tek hareketle iki adam da yerdeydi.

"Adam yok burada demiştim, bak haklıyım. Def olun gidin şimdi! Kırmayayım ağzınızı, burnunuzu!"

"Nesin lan sen, boksör falan mı?"

"Laz kızıyım! Attırmayın Laz damarımı, def olun lan!"

Adamlar apar topar kalkıp uzaklaşırlarken biz de yolumuza devam ediyorduk. Duru biraz önümüzden yürürken Melis koluma girmişti ve kolumu sıkarak kulağıma fısıldadı.

"Kızım bu da abisi gibi çok güçlü. İkisi de kusursuz derece de güzeller, ikisi de çok güçlüler, ikisi de çok çekiciler... Sakın bunlar vampir olmasın?"

"Sen izlediğimiz filmler ve dizilerden fazla etkilenmişsin. Saçmalama ve vampir kitaplarını azalt artık. Baksana beynin sulanmış."

"Ama düşünsene turuncu kafa, sen yaşlanmış buruş buruş olmuşsun Deniz Hoca hâlâ böyle taş gibi duruyor. Söyle de bari sevabına, seni de ısırsın."

Aslında Deniz boynumu ikinci sevişmemizde zaten ısırmıştı. Aklıma bu gelince kızardım. Allah'tan hava karanlıktı ve kızların ikisi de şu an bana bakmıyordu.

Akşam eve hayli geç dönmüştük ve telefonlarımıza bakmadığımız için evde köpürmüş halde bizi bekleyen bir Deniz'le karşılaştık.

"Neredeydiniz lan bu saate kadar ve o telefonlara niye bakılmıyor?"

Duru gayet sakin "Camış gibi böğürme. Canlı müzik çalan bir kafedeydik, ondan duymamışızdır," dedi.

"Lan sen zaten iflah olmazsın! Sina'yı ne bok yemeğe peşine takıyorsun?"

"Sence başına bir şey gelmesine müsaade eder miydim?"

"İkinizin kıçında da don yok zaten! Sen yine şortlu, Sina'da bir karış okul eteği... Katil mi edeceksiniz beni?"

"Sana ne be giydiklerimizden?"

"Giymediklerimizden diyecektin herhalde! Kütahya kızım burası! Trabzon ya da İzmir değil. Deniz görmemiş ki buranın halkı, yadırgar. Asılırlar, laf atarlar... Ne kadar gereksiz insan varsa hepsi burada zaten! Daha şimdi haberlerde gördüm üniversite öğrencisi kızlar tacize uğramış dün gece burada! Sevgi Yolu'nda dün eylem yapmışlar onun için."

"Laf atana tekme atıyorum, için rahat olsun."

"Birini mi dövdün yine?"

"Evet. Laf attı iki kişi, ben de cevabını verdim."

"Allah'ım sen sabır ver! O Utku'ya seni bir kakalasak var ya... rahat edeceğim! Sonrasını o düşünsün. Artık benim derdim olmazsın."

"Camış!"

Duru öfkeyle odasına girip kapıyı çarptı. Ben de arkasından gittim. Duru ağlıyordu. Hemen ona sarıldım. Deniz'in söylediğinin gerçeklik payı olamazdı ki, neyi dert ediyordu.

"Neye ağlıyorsun ki?"

"Deniz haklı. Kimse istemez beni. Utku da emin ol beni tanısın, kaçar."

"Çok güzelsin. Seni herkes ister."

"İşte bu kadar güzelliğe rağmen kimse istemedi bu zamana dek. Utku da bu cadı hallerimi daha hiç görmedi. Bilse Deniz gibi düşünür."

"Bence abinle tanışmak için kalkıp gelecek kadar çok seviyor seni. Sen de biraz daha ılımlı olabilirsin. Yani bu akşam o adamlara küfür etmen hiç hoş değildi. Bir kıza hiç yakışmayan hareketti."

"Kim karar veriyor bir kıza ne yakışıp yakışmayacağına? Kalıplara uymam ben! Sen de Deniz'in kuklası olmuşsun resmen. Yani tamam, ben çok vahşiyim farkındayım ama sen de çok ürkeksin."

Verecek cevabım yoktu. Kukla değildim, sadece birlikte olmadığımız için çok öfkeli bir Deniz vardı bu aralar ama bunu Duru'ya açıklayamazdım. Duru gözyaşlarını silip bana anlayışla baktı.

"Hadi sana kendini savunmak için bir iki hareket göstereyim. İster misin?"

"Olur." Çok sevinmiştim. Bu akşam Duru'yu süper kahraman gibi gördükten sonra heveslenmemek elde değildi.

İlk önce temel bir iki yumruk hareketi gösterdi ve öğretmeye çalıştı. Tekniği anlasam da yumruklarımın pamuk gibi yumuşak olduğunu söyleyerek yapabileceğim iki tekme tekniği öğretmeye başladı. Tekmelerim yumruklarımdan kat be kat etkiliydi.

"İlk tekniğin adı low round house kick. Bacaklarını aralayarak aç. Evet şimdi, bacakları seninki gibi bu şekilde açık duran rakibinin bacağının iç kısmına vurulan tekmeyle olur. Yeterince etkili atarsan çok tehlikelidir." Bana hafifçe vurarak gösterdi ve "Şimdi sen bana tüm gücünü kullanarak vur. Korkma gayet dayanıklıyımdır ve senin ilk seferde canımı yakabileceğini sanmıyorum," dedi.

Haklıydı da, ilk sefer olanca kuvvetimle vurmama rağmen hiç etki etmemişti. Duru'nun yönlendirmeleriyle on beş dakika hareket çalışmış ve sonunda etkili bir tekme atabilmiştim. Duru öğrencisinin başarısından memnun, gülümseyerek bana bakıyordu.

"Sıra ikinci harekette. Bunun adı side kick yani yan tekme. Senden güçlü birine kullanabileceğin çok etkili bir tekniktir. Rakibinin sağ ya da sol yanına atabilirsin. Birinin kolunu ya da bileğini tutup bırakmadığını düşün. Onun tuttuğu kolunun olduğu tarafa bu şekilde arkanı dönüp karnının yanına tekmeyi geçiriyorsun. Aslında çeneye falan da atılabilir ama senin henüz bacağını o kadar yukarı kaldırabileceğini sanmıyorum. Onun için bayağı bir antrenman gerekir."

Duru hareketi birkaç kez daha tekrarlayıp gösterdi ve bu hareketi daha çabuk şekilde öğrenmiştim. Duru halinden çok memnundu ama yine de beni bir yarım saat daha sırf bu harekete çalıştırdı. En azından beni tutan birinin elinden tek başıma kur-

tulabilmem gerektiğini söyleyip duruyordu ve kesinlikle haklıydı. Artık yorgunluktan bacağımı bile kaldıramaz duruma gelince beni azat etti. Ben de direk banyoya girip yıkandım ve bana küs şekilde yatan Deniz'e aldırmadan yatağa girdim.

Sabah, çok erken saatte beni uyandıran şey bedenimde gezinen ellerdi. Uyku mahmurluğum anında yok olmuştu. Boynumda hissettiğim sıcak nefesi ile bıraktığı minik öpücükler, ondan etkilenmeme neden olmuştu bile. Yine de itiraz ettim. Yine tartışmaya başlamıştık.

"Deniz yeter artık, bırak!"

"Hayır, bu kez elimden kurtulamazsın."

"Saçmalama! Bir de sabah sabah!"

"Beni de anla! N'apayım?" dedi.

"Ooof DENİZ!!!"

"Of deme yavrum."

Ona itiraz ediyordum ama vücudum benim aksime ona çoktan teslim olmuştu. Söylediklerimi bu kez dinlemeyeceğini biliyordum. Yine de "Hayır! İstemiyorum, bırak!" diye son bir umutla söyledim. Aslında onu çok özlemiştim ve ben de deli gibi istiyordum şu an. Ama yan odadaki Duru'ya yakalanma düşüncesi beni tereddüde düşürüyordu.

"Vücudun öyle demiyor ama..."

Deniz beni soyarken karşı koymaya çalışınca, tek eliyle iki bileğimi sıkıca kavradı ve ellerimi hapsetti.

"İşin iyi tarafı, yarından sonra sen korunacaksın. Son kalanları kullanalım değil mi?" Üstümden uzanıp komedinin çekmecesinden bir kondom aldı. Paketi ağzıyla yırtıp içindekini aldı ve boş paketi yere attı.

"Deniz, duyacak bizi!"

Ben "Aaahh!" diye inleyince boşta kalan eliyle ağzımı kapattı. Doruk noktasına ulaştığımızda elindeki bileklerimi var gücüyle sıkmıştı. İşimiz yeni bitmişti ki kapı tıklandı.

Bizden ses çıkmayınca Duru daha şiddetle kapıya vurdu ve "Geliyorum ona göre," diye uyararak kolu çevirdi ama tabii ki kapı kilitliydi. Deniz tek hareketle yataktan kalktı.

Fısıltıyla "Sen aç kapıyı ben banyoya gidiyorum," dedi ve gitti. Alelacele üstümü giyindim ve kapıyı açtım. Duru çok endişeli gözüküyordu.

Gülümseyerek "Günaydın," dedim. Ama hâlâ nefes nefese sayılırdım ve çaktırmamaya çalışsam da acayip utanmıştım ve anlayacak diye ödüm kopuyordu.

Duru bakışlarını boynuma sabitleyerek "Sen iyi misin?" diye sordu. Kesin boynum kıpkırmızıydı ve bir iki saate de morarırdı. Hemen saçlarımı iki yanıma alıp aceleyle boynumu kapattım. Bakışları bu kez bileklerime kaydı. Ben daha ne olduğunu bile anlayamadan Duru bileklerimi yakalayıp yakından baktı. Deniz'in sıktığı yerlerde parmak izleri vardı. Duru hayretle kocaman açtığı gözlerini bana bakıp öfkeyle kıstı ve "Sana vuruyor mu?" diye sordu.

Hemen "Hayır!" diye itiraz ettim. Dayak yediğimi sandığı için yattığımızı anlamamasına sevinememiştim bile.

"Sana inanmıyorum Sina. Yüzünden belli, bir şeyler saklıyorsun."

"Hayır, gerçekten."

"Buraya geldiğimden beri her akşam tartışıyorsunuz, duyuyorum. Bu sabah da tartışmanıza uyandım zaten."

Ne diyebilirdim ki? Her şeyi yanlış anlamıştı ama doğrusu, sandığından daha utanç vericiydi benim için. Sessiz kalışım Duru'nun abisine olan öfkesini artırmıştı.

"Nerede o?" Odanın içinde öfkeyle Deniz'i arıyordu.

"Banyoda ama cidden sandığın gibi değil." Ne olursa olsun abisini benim yüzümden yanlış tanımasını istemiyordum.

Duru odada öfkeyle dolanıp söyleniyordu. "Sana vurduğunu biliyorum! Bu sabah acıyla inlediğini duydum daha!" Zevkle inledim diyemezdim ama yine de savunmaya geçtim.

"Yok öyle bir şey. Deniz öyle biri değil, sen de biliyorsun."

Duru biraz daha sakinleşir gibi olup durdu. Sonra da çıplak ayağının altına yapışan naylon paketi -ALLAH'IM! BOŞ PAKET!- eline alıp baktı. Gri parlak paketin üstündeki o bilindik marka Duru'nun durumu anlamama ihtimalini ortadan kaldırdı. Küçük kare paketten bakışlarını kaldırıp bana baktı. Yüzü kızarmıştı, tabii benim de... Deniz banyodan çıktı ve bize doğru yürümeye başladı.

"Ne oluyor cadı, sabah sabah ne bağırıyorsun?"

Deniz yanımıza geldiğinde, Duru bakışlarını yine elinde tuttuğu pakete indirdi ve Deniz de paketi fark etti. Kız kardeşi önünde düştüğü bu durum yüzünden o da kızardı utançla...

***

Bolum 15

Sınav

Deniz'in kızarmış yüzüne çattığım kaşlarımın altından öfkeli bakışlarını yolladım. Ama zaten öyle utanmıştı ki benim ona bağırıp çağırmama ya da kızmama hiç gerek yoktu. Duru elindeki paketi çaktırmadan -aslında herkes her şeyin farkındaydı ama- yere attı. Hani gizliden yere çöp atarız ya yolda yürürken diğer insanlara çaktırmadan, aynen öyle işte. Sonra da birden az önce bağırıp Deniz'i soran o değilmiş gibi "Benim telefonum çalıyor galiba," deyip yatak odamızdan çıktı. Duru çalmayan telefonunu bahane edip gittikten sonra Deniz yerden paketi aldı ve yatak odasının kapısını kapattı. Bana bakıp "De hadi," dedi. Hiçbir şey anlamamıştım.

"Neyi?"

"De hadi. Ben sana söylemiştim de."

"Demeyeceğim öyle bir şey çünkü düşene vurmak tarzım değil! Oh olsun sana! İyi oldu, benim değil senin kız kardeşin. Bu kez sen daha fena rezil oldun."

"Senin yüzünden."

"Ne?!"

"Tabii senin yüzünden. Geldiği ilk akşam evet deseydin, sessiz sakin olacaktı."

"Her gece yaptığımız tartışmaları duymuş. Her gece seviştiğimizi de duyacaktı."

"....."

O cevap vermeyince ben de daha üstüne gitmedim. Banyoya girdim. Ben soyunup duşun altına yeni girmiştim ki Deniz geldi. Elindeki paketi çöpe atıp soyunmaya başladı. Hayretle açtığım gözlerimi ona dikince "Sandığın gibi değil," dedi.

"Sana inanabilsem keşke!"

"Çok konuşma da sırtımı liffe. Ha başka şey istiyorsan o başka..."

"İstemiyorum hiçbir şey! Azgın herif, hâlâ ne diyor ya?! Adama bak!"

Deniz sırıtarak bana bakıyordu ama hâlâ yüzünün kızarıklığı ve gözlerindeki sıkıntı gitmemişti. Köpürttüğü lifi bana uzatıp arkasını döndü. Canını yakmak umuduyla var gücümle liflemeye başladım. Biri beni böyle liflese derim soyulurdu. Deniz'se halinden memnundu.

"Oh ooh... Bak ne güzel lifliyorsun bugün. Öncekilerde kirim çıkmıyordu. Biraz da sağ tarafı yap. Ellerin dert görmesin aşkım."

"Sende gergedan derisi olabilir mi acaba?"

Sessizce güldü. Çağrı ve Volkan denilen o iki çocuk geldikten sonra banyoda çıkardığımız sese ve volümüne dikkat eder

olmuştuk. Ben Deniz'in saçını fönlemeyi bitirdikten sonra lifi ona uzattım. O da lifi yıkayıp temizledi ve tekrar duş jeliyle köpürttü. Ben ters çevirdi ve benim ona yaptığımın aksine nazikçe saçını fönlemeye başladı. Duru'nun bir şey demeden gitmesi kafamı karıştırıyordu. Deniz'in canının sıkkın olduğu zaten belliydi. Usulca sordum:

"N'olacak şimdi?"

"Ne n'olacak?"

"Duru."

"O kimseye bir şey demez, onu sormuyorsan."

"Hayır. Biz ona ne diyeceğiz?"

"Hiçbir şey."

"Nasıl hiçbir şey? Anladı her şeyi ama. Sadece kibarlığından bir şey demedi. O da çok utandı çünkü."

"Ben abrayım onun. Nasıl seks hayatım hakkında onunla konuşmamı beklersin? Çok istiyorsan kız kıza sen konuş. Beni karıştırma hiç. Böyle bir konuda onunla yüz göz olamam."

"Senin beni dövdüğümü sandığı için odaya gelmiş."

"Ne?! Nasıl böyle bir şeyi düşünür? İlla bir kızı dövecek olsam, ilk ondan başlardım. En çok dayağı hak eden o bence. Hep başıma dertti bu kız. Hâlâ öyle..."

"Deme öyle, üzülüyor."

"Niye? Cadı olduğunu bilir o da."

"Bilmesi, kafaya takmadığı anlamına gelmiyor. Utku'nun onu gerçekten tanıyınca bırakmasından korkuyor."

"Utku, onu yeterince tanıyor bence, çözmüş Duru'yu. Farkında zor bir kız olduğunun ama katlanmaya hazır. Katlanmaktan vazgeçerse de ben para teklif etmeyi düşünüyorum." Sırıtıyordu. Duru burada yokken bile onunla alay ediyordu.

"Ya Duru kötü bir kızmış gibi bahsetme! Hayatımda tanıdığım en iyi insanlardan biri o."

"İyidir de, biraz da akıllı uslu olsa..."

"Söz verdi. Bence artık öyle şeylere karışmaz."

"Baksana, sana bir şey soracağım. Duru'nun Utku'yla arasında ne kadar samimi bir ilişki var?"

"Sana ne? Onun özel hayatı."

"Kıracağım o Utku'nun ağzını burnunu! Ne geçiyor lan bunların arasında?"

"Ööf! Yok öyle bir şey! Herkes senin gibi abaza değil! Öpüşmemişler bile!"

"Tamam vazgeçtim, sormuyorum. Düşüncesi bile rahatsız edici. Allah'ım neden erkek değil de kız kardeş verdin ki? Bir biraderim olsa ne güzel beraber kız peşinde koşardık, halı sahaya giderdik, pes atardık..."

"Resmen cinsiyet ayrımı yapıyorsun, yuh artık! Bir de lafa bak; beraber kız peşinde koşardık!"

Duş alıp çıktıktan sonra ben kafamda havluyla giyinirken Deniz saçlarını kurutuyordu. Saçları kısa olduğu için onun saç kurutma makinesiyle işi çabuk bitmişti. O hazırlanırken de ben saçımı kuruttum. İkimiz de giyinmiş hazırlanmıştık artık ama odamızdan çıkmaya cesaretimiz yoktu. Duru'yla karşılaşmaktan çekiniyorduk resmen. Deniz, Duru gittikten sonra tekrar kilitlediği odanın kapısı açtı ve koridora çıkıp portmantoya yöneldi. Soran gözlerle ona bakınca "Ben çıkıyorum," dedi.

"Kahvaltı?"

"Okulda ederim." Dudağıma bir buse kondurup "Sen kahvaltı etmeden evden çıkma ama olur mu, kaymaklı lokumum benim?" dedi.

Duru'nun odasından çıkmamasını umarak mutfağa yöneldim. Servisin gelmesine daha çok vardı. Kendime bir sandviç hazırlayıp bir bardak sallama elma çayıyla yemeye başladım. Duru'nun "Bana yok mu?" diye soran sesiyle irkildim. Kızardım yine ama o çok sakindi.

"Abim gitti mi?"

Ağzım dolu olduğu için kafamı sallayarak onayladım. Derin bir nefes verip rahatlayarak karşıma oturdu. Utana sıkıla konuşmaya başladı.

"Bak, özel hayatınız beni ilgilendirmez. Zaten ne seni ne de abimi yargılamam. Kimseyi yargılamam ben, herkes özgür bence istediğini yapmakta. Kaldı ki evleneceksiniz... Benim sorum; sana kötü mü davranıyor?"

"Hayır. Daha önce de dedim, Deniz öyle biri değil. Asla vurmadı bana."

"Ama boynun..."

"Öptüğü için..." Mırıltıyla söylemiştim. Acayip utanıyordum ama tuhaf olan bu kez karşımdaki kişi de utanıyordu.

Duru, utangaç gerginliğimizi dağıtacak şekilde gülerek "El bileklerindeki izleri sormuyorum bile o zaman. Böylesi ateşli aşkın darısı, Utku'yla başıma artık," dedi.

"Abin Utku'yu vurur yeminle." Ben de gülüyordum artık. Duru kendine bir tost yaptı ve iki kız güle oynaya yemek yedik. Erkeklerin genel geçer öküzlükleriyle alay ettik ama bir daha seks, mevzu bahis dahi olmadı aramızda. Ona Beren'den bahsettim ve onu, Deniz'in sözlüsü sanmış olabileceğini söyledim. Çok güldü ama 'İsabet olmuş. Düşer artık abimin yakasından.' demeyi de ihmal etmedi. Duru, Çarşamba günü gideceği için çok üzülüyordum. Servis şoförü telefonumu çaldırınca çantamı alıp montumu giyinmeye başladım. Duru merakla sordu.

"Servisinde hiç okuldan kimse yok mu? Yani nasıl abimi görmüyorlar?"

"İki kişi var bizim okuldan sadece. Onlar da dokuzuncu sınıf zaten. Bu site çarşıya uzak olduğu için servis, çarşıdaki okullarda okuyan ne kadar öğrenci varsa topluyor. Sırayla bırakıyor sonra. Hem Deniz ben gittikten sonra çıkıyor evden."

"Valla korkulur bu abimden. Her şeyi tezgâhlamış. Bir örgüte girse, bir yıla lider olurmuş."

Duru yine ikimizi de gülme komasına sokmuşken ayakkabılarımı giymeyi başardım ve onunla sarıldıktan sonra asansöre bindim. Okula varınca ders başlamadan ilk iş Melis'i bulmak oldu. Koridorda her zamanki yerimize geçip muhabbete başladık ama yine Talha'nın yakın markajı altındaydık. Melis söylenmeye başladı.

"Gece sabaha kadar mesaj atıp rahatsız ettiği yetmiyor, bir de gündüz gözleriyle taciz ediyor, mal ya!"

"Sana mesaj mı attı dün gece? Göstersene, tabii özel değilse..."

"Ne özelim olacak onunla benim be!"

Mesajları açıp telefonunu elime tutuşturdu. Okudukça gülmemek elde değildi. Talha tam manasıyla bir ergen gibi hareket ediyordu. Deniz'in benden büyük olmasına şükrettim.

'Uyudun mu?'

'Cevap vermediğine göre uyudun sanırım.'

'Neyse ya, seni rahatsız edip uyandırmayayım.'

'Bak uyumadın da mesajlarımı görmemezlikten geliyorsan :/'

'Ben seni düşünmekten uyuyamıyorum :)'

Melis bu noktaya kadar hiç cevap atmamış çünkü gerçekten uyuyormuş. Ama kombo gibi peş peşe gelen mesajların sesi onu uyandırmış.

'SEN RAHATSIZ EDİP UYANDIRMADAN ÖNCE ZATEN UYUYORDUM TALHA! O YÜZDEN DAHA MESAJ ATMA DA, BÖLEREK İÇİNE ETTİĞİN UYKUMA GERİ DÖNEYİM!'

'Tamam :(neyse iyi geceler :) tatlı rüyalar :)'

'Sana da.'

'Ben rüya görmesem daha iyi. Ondan uyandım zaten.'

'Ödlek:) kâbus görüp korktun de mi?'

'Yoo :)) güzel bir şey gördüm :) gerçek değil diye üzüldüm sadece :D'

'BANA YAZMA! UYUMAK İSTİYORUM YAAAA!!!!'

Daha sonrakileri okumadan buruşturduğum suratımla Melis'e döndüm. Hemen "Çok salakça değil mi?" dedi.

"Ve sapıkça!"

"Ne?!" Telefonun elimden çekip tüm mesajları tekrar okudu. "İftira etme kızım yok sapıkça bir şey, olsa anlardım herhalde. Saf mıyım ben?"

Onu suçlayamazdım. Deniz olmasa ben de asla bilemezdim o mesajdaki imaları. Bıyık altından gülerek gerçekleri Melis'in kulağına fısıldadım. Şok olmuştu. "Pis sapık..." diye mırıldandı. Sonra da sorgular vaziyette sordu.

"Sen nasıl anladın peki? Bence sen uyanıklaşmışsın bu konularda."

Kızararak gülümsediğimde o da bana gülümsedi ama Talha ile göz göze gelince ona ateş saçan gözlerle bakmayı da ihmal etmedi. Ders zili çalıp ayrı olan sınıflarımıza giderken hâlâ söyleniyordu. "Pislik! Beni de alet etmiş iğrençliğinin içine ya! Gece gece, tövbe tövbe... Bundan sonra geceleri telefonumu kapatacağım valla!"

Bugün salıydı ve geometri dersimiz vardı. Deniz tahtaya bir soru çizdi ama kimse yapamadı. O da sinirlendi ve öfkeyle sınıfı azarlamaya başladı. Aslında ben soruyu çoktan yaptım da Deniz'in yanına tahtaya çıkmak istemiyordum. Zaten yine boynumu morarttığı için sınıfta hasta ayağına boynumda şalla dolaşıyordum.

"Yok mu şimdi bunu yapabilecek kimse? Sınavda bunun benzeri olacak! Ne kaldı şurada sınavınıza?! Madem kimse yapamıyor; size ceza, test yapıyorum. Bu soru da ilk soru..."

Elimi kaldırıp "Ben yaptım hocam," dedim.

Ona hocam diye hitap etmek garipti. Ona da gerip geliyordu sanırım. Ama başka türlü garip... Gözleri arzuyla parlıyordu resmen. Yuh Deniz, sınıftayız! Yine de konuştuğunda sesi her zaman sınıfta kullandığı o, otoriter sesti.

"İyi, kalk yap bakalım."

O da biliyor yapabileceğimi, daha iki gün önce benzerini anlatarak çözdürmüştü çünkü. Ama adaletsizlik sayılmaz bu. Sonuçta yapana not falan yok. Sadece sınıfı gereksiz bir sınavdan kurtarmak amacım.

***

Tahtaya çıktığında ben masama oturup hiç ondan yana bakmadım. Okulda ondan, aramızdaki yasak ilişki yüzünden olsa gerek daha çok etkileniyordum. İki dakika falan tahtaya yazıp çizdikten sonra "Bitti hocam," dedi. Senin hocam diyen ağzını yerim ben. Sıkıntıdan diliyle ıslattığı dudakları heyecanlanmama neden olunca içimden sövdüm. Sina'dan bu kadar kolay etkilenmem normal miydi acaba?

Gözlerimi zorla ondan alıp tahtadaki soruya baktım. Gösterdiğim şekilde ve doğru çözmüştü. "Tamam, doğru." Neyse ki sesime mukayyet olabiliyorum. Yerine oturmak için gitmeye yeltenince "Şimdi çözümü arkadaşlarına anlat," diyerek onu durdurdum. Neye uğradığını şaşırmıştı. Eski haline oranla çekingenliği ve sınıftaki izole hayatı bayağı değişmişti. Ama sanırım hâlâ sınıftaki arkadaşlarının önünde onlara hitaben konuşacak cesareti yoktu. Yüzünü sınıfa dönüp benim ona anlattığım cümlelerle çözümü anlattı. Sınıf onu dinliyordu ve bazı kızlar çözümün kilit noktasıyla ilgili söylediklerini not alıyorlardı. İleride iyi bir

öğretmen olacağına yürekten inanıyordum. O yerine oturduktan sonra derse devam ettim.

Bu hafta sonu sınav vardı ve tüm sınıfın sınav yerleri çoktan açıklanmıştı. Ben Sina'ya özellikle ilk sınav yeri tercihini Eskişehir yapmasını söylemiştim. Çünkü 15 Mart'ta o, YGS sorularıyla cebelleşirken onu kapıda beklemek istiyordum. Dahası onun için gözetmenlik yapmayı da reddetmiştim. Meslektaşlarının çoğu şaşırmışlardı. Cemal Bey "Parası fena değil hocam. Sen de evleniyorsun. Keşke gözetmenlik yapsaydın," diye üzüntüsünü bile dile getirmişti.

Zaten Sina'nın sınav yeri de Eskişehir'deydi. İşin iyi tarafı Sina okulu biliyordu. Onun okuduğu orta okulun hemen yanındaki liseymiş. Bu cumartesi Eskişehir'e gideceğiz. Kalacağımız otele şimdiden rezervasyon yaptırdım bile. Bir de oteller dolar falan... Aksilik istemiyorum. Şurimşine eğitimi için hak ettiği puanı almalıydı. Sınıf mevcudunun yarısı yoktu zaten. Sınava beş gün kala hanıl hanıl test çözüyorlardı sanırım. Ders bitip son zil çalınca herkes yavaş yavaş sınıfı boşaltmaya başladı. İlayda bana bir test uzatıp "Hocam 17. soruyu yapamadım. Dershanedeki hoca da yapamadı, bir bakar mısınız?" deyince gitmek için kalktığım masaya geri oturdum. İlayda aptal aptal karşımda sırıtırken geri geri kendi sırasına çaptı ve hemen arkasındaki Sina'nın sırasına sarsıldı. Sıranın üstünde duran Sina'nın fermuarı açık çantası yere devrildi ve içindekiler sınıfın zeminine yayıldı. İlayda özür dilerken daha fazla onun bu aptal bakışlarına katlanamayacağımı fark ettim. Öğrencimdi alt tarafı, nasıl aptal bir düşünceyle bana göz süzerek bakıyordu ki? Sinirlendim bu duruma. "İlayda sen git evine, ben yarın sana bu soruyu çözülmüş şekilde veririm," dedim sert bir şekilde.

O istemeye istemeye çantasını alıp giderken sınıfın kapısını da arkasından sitemle çekti. Geri zekâlı kendini ne sanıyor acaba? Sınıfta Sına ile baş başa kalmıştık. Hemen masamdan kalkıp yere saçılmış eşyalarını toplamasına yardım etmeye başladım. Öfkeyle soludu.

"Deniz ne yapıyorsun? Kapı açılsa n'olacak?"

"Sanki sevişiyoruz, eşyalarını toplamana yardım ediyorum alt tarafı."

"Aklın hep sevişmekte zaten!"

Son olarak kalemlerini de büyük kol çantasına tıkıp ayağa kalktı. Ben de onunla birlikte ayağa kalmıştım ve kafamı yüzüne eğince burun burunaydık. Hiç ses çıkarmadan yakın mesafeden gözlerine diktim bakışlarımı. Nefeslerimiz birbirimizin yüzüne çarpıyordu, adeta birbirimizin soluğunu içiyorduk. Çiçeksi kokusunu içime çektim derince... Hiç dokunmadan birbirimize, tenimde tuhaf bir karıncalanma etkisi bırakıyordu. Koridordaki öğrenci sesleri kesilmişti artık. Sanırım bu kat tamamen boşalmıştı.

"Çok güzelsin..." dedi fısıldayarak ve dudaklarımı minik öpücüklerle öpmeye başladı. Ona karşılık vermedim sadece gözlerimi kapatıp dudaklarımı ona emanet ettim. Çok masumane ve minik öpücükleri vardı ama benim içimde fırtınaların kopmasına yetiyor da artıyordu bile... Dudaklarını dudaklarımın üstünden kaldırmadan konuştu.

"Sende kayboluyorum..." Onu, beni etkilediği gibi etkileyebiliyor olmam beni mutlu etmişti. Çünkü sıcak nefesi dudaklarımdan ağzıma sokulurken kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum. Aramızda tuhaf bir çekim vardı. Her zaman vardı bu ama şimdi elektriklenmeden öte, yıldırımlar çakıyordu aramızda... Her şey ve her duygu çok yoğundu... Kokusu, bakışları,

...duğum sevgi ve arzu... Anı bir hareketle kucağıma atladı ... şehvetle dudaklarıma yapıştı. Ondan başka hiçbir şeyi ...emiyordum artık. Beline doladığı bacaklarını ve ensem... ellerini sıkarak hem öpüyordu. Kucağımda onunla beyni... mantıklı kalmaya çalışan son kısmını dinleyerek sınıfın ...ne yöneldim ve sırtımı kapıya yaslayarak ağırlığımı ver... Böylece sınıfta her isteyen dolanamayacaktı hem de camlardan ...aşılmıştık.

...ki kez Sina'yı, dünyayı umursamadan beni öperken görü... Saf şehvet değildi bu, içinde ruhumu esir alan aşkı da ... Beni şehvet ya da ona duyduğum arzu değil, bu duygu ...mıştı. AŞK... Aşkla nefesini içiyor, dudaklarının tadına ...yordum. Enseme koyduğu eli tenimin alev almasına sebep ...yordu. Saçlarımın içinde gezen parmakları ise ben de duruma ...uymayan bir rahatlama ve huzur etkisiyle gevşememi sağlı... Dudaklarını benden ayırıp boynundaki şalı çözdü ve uzun ...lu tişörtünün iki düğmesini açtı. Beynimin mantıklı kısmını ...saymama yetmişti bu hareketi. Boynunu minik öpücüklerim... gezerken bir inilti yle başını geri attı. Tişörtün açık düğmele... den gözüken çatalına burnumu sokup içime çekip kokladım. ...ennet meyvesi dedikleri nimet, bu olsa gerekti... O kokuda sar... olmuş gibiydim... Güzelliği başımı döndürüyordu, gerçek ...amayacak kadar harika duygular içindeydim şu an... Ama bu ...ı ayakta ve sınıfta yapacağımız seks ile kirletmek istemiyor... Beline sardığım ellerimden birini çözüp yüzünü okşadım ve "Şurimşine, aklımı başımdan alıyorsun daima... Ama burada ...maz," dedim. Pembe yanakları ve aralık iri dudaklarıyla bana ...kup kafasıyla onayladı.

***

Talha son günlerde bakışlarını benden hiç ayırmıyordu hatta peşimden de ayrılmıyordu. Okulun bahçesinde ilerleyip onu yok sayarken önünden geçtiğim servis şoförü "Kızım, bakar mısın?" deyince durdum. Sina'nın servis şoförüydü bu amca ve bir kaç kez servise binip Sinalara gittiğim için beni tanıyordu.

"Buyurun?"

"Sina'yı gördün mü? Hâlâ gelmedi, servis onu bekliyor. E... mi döndü acaba? Haberin var mı kızım?"

"Yok, Sina'yı daha bir teneffüs önce gördüm." Önümüzden geçen Sina'nın sınıf arkadaşı İlayda'yı durdurup "Sina'yı gördün mü? Son derste hastalanıp eve falan mı gitti?" diye sordum.

"Daha az önce sınıftaydı."

"Tamam, sağ ol." Servis şoförü amca "Kızım, ben iki kez aradım Sina'yı açmıyor. Sana zahmet bana eziyet, gidip bağırır mısın? Servisi onun için bekletiyorum."

"Tabii, ne demek." Sina, hocalardan zılgıt yemek istemeyen her aklı başında öğrenci gibi derslerde telefonunu sessize alırdı. Telefonunu duymamış olması doğaldı ama sınıfta ne yapıyordu? Ben okulun artık bomboş olan merdivenlerini çıkarken arkamdan gelen ayak sesleri ile bakmadan Talha'nın da peşimden geldiğini anladım. Neden bilmiyorum, onunla yalnız kalınca heyecan basıyordu beni. Adımlarını hızlandırıp bizim katta bana yetişti.

"Melis," deyince mecbur arkamı döndüm.

"Efendim Talha."

"Merhaba, sınıfta bir şey mi unuttun?"

"Bunu öğrenmek için mi peşimden geldin?" diye bıkkın bir ifade ile sorunca "Hayır," dedi. "Aslında... Bir kafeye gidelim mi? Aç mısın? Ben çok açım ve sen de istersen..."

Sözünü kesip "Derdin ne ise burada söyle Talha," dedim. Bence tek derdi Sina ve Deniz Hoca hakkında beni köşeye sıkıştırmaktı.

"Tamam, peki," diyerek derin bir nefes aldı. "Melis... Ben... Ben seni uzun zamandır çok beğeniyorum ama bu dönemin başından beri resmen sana tutkunum. Her şeyine aşığım... Kafamda tepsi kırışına bile... Seni seviyorum ve... Biliyorum, sevmiyorsun bu tabiri ama... Benimle çıkar mısın?"

Söylediklerini yavaş yavaş sindirip algılamaya çalışıyordum. Bana çıkma teklifi etmişti ve evet, ben hep 'Benimle çıkar mısın?' cümlesiyle alay ederdim. 'Yani nereye çıkılıyor? Merdiven mi asansör mü?' gibi kötü esprilerim bile vardı. Bence birine flört teklifi hâlâ özel bir cümleyle yapılmalıydı. Talha, öncesinde öyle hoş cümleler söylemişti ki bu sevmediğim cümle bile yakışmıştı onun ağzına. Ama ne cevap vereceğim konusunda en ufak fikrim yoktu. Talha, sıkıntılı bir ifadeyle, beklenti dolu gözlerini bana dikmişti. O anda birden Talha'nın arkasını dönmüş olduğu Sina'nın sınıfının kapısı açıldı ve Sine ile Deniz Hoca, aynı anda dışarı çıktılar. Bunlar ne yaptığını sanıyorlardı? Yakalanacaklardı! Talha, açılan kapı sesine dönüp bakmak isteyince, istem dışı kafasını tuttum.

Birden ne olduğunu bile anlayamadan Talha'nın dudakları dudaklarıma kapandı. İlk öpüşmemi, okul koridorunda hayal etmediğim için üzülürken, Talha'ya çok kızmıştım. Nasıl olur da beni, öperdi? Onu itmeyi ve kaçmayı çok istiyordum ama Sina'nın yakalama ihtimali vardı. Mecbur gözlerimi kapatıp beni öpmesine müsaade ettim. Öğretmenimin beni bu vaziyette görmesi ise ayrı bir utançtı. Ama en kötüsü bu değildi; onun beni öpmesiyle, heyecandan zor nefes alıyordum ve midem kıpır kıpırdı.

Deniz Hoca, Talha'yı çekip benden ayırınca, Talha'ya tokadı patlattım. Ben, ona bu kadar değer verirken beni böyle bir emri vaki ile öpmesi tüm sinirlerimi germişti. Koşarak alt kattaki kızlar tuvaletine girdim. Kapıyı kapatıp yüzümü bol bol su ile yıkadım. Aptal Talha! İlk öpüşmemizi oldu bittiye getirmişti. Keşke ona değer vermeseydim; o zaman yaptıkları bu kadar dokunmazdı... Sahi niye onu bu kadar önemsiyordum ki? Niye ondan benim için böyle bir anı, özel olarak planlamasını bekliyordum? Bu soruların cevaplarını kendime vermekten öyle çok korkuyordum ki aynadaki gözü yaşlı yansımama kafamı olumsuz anlamda sallayıp "Hayır, Melis! Unut onu! Üniversiteye gidince ayrı düşersiniz ve ayrınca daha çok üzülürsün!" dedim. Evet, kendimi azarlıyordum. Kafayı yemeden kendimi tuvaletten dışarı attım.

Onu kucağımdan indirip masamdaki çantamı topladım. O da şalını tekrar bağlayıp paltosunu giydi. Artık koridorda kimsenin olmadığını düşündüğüm için Sina'yla aynı anda sınıftan çıkmakta bir sakınca görmedim. Ama boş koridorun hemen ucunda iki kişi vardı. Arkası dönük olan erkek öğrenci kapının açılma sesiyle bize dönmek isteyince önünde duran kız -Melis- bize bakamasın diye iki eliyle kafasını tuttu. Talha olduğunu yüzünü görmesem de anladığım çocuk, Melis'in bu hareketini yanlış anlayıp onu öpmeye başladı. Melis muhtemelen ilk öpüşmesini bizim yüzümüzden Talha ile yapıyordu. Melis'i zor durumdan kurtarmak için Sina'ya dönüp arka taraftaki merdivenleri işaret ettim kafamla. Dehşet dolu gözleri hâlâ öpüşen Melis'e kilitli olsa da birazdan merdivenlerde kayboldu. Hızlı adımlarla Talha ve Melis'in yanına gidip Talha'yı ensesinden çekip Melis'ten uzaklaştırdım.

Melis, Talha'nın yanağına okkalı bir tane geçirdi. Dolu gözlerle arkasını dönüp ön taraftaki büyük merdivenlerden koşarak inmeye başladı. Talha önce şaşkınlıkla bana baktı sonra da merdivenlerin ilk dönemecine varmış olan Melis'in arkasından bağırdı.

"Bu adama mı âşıksın?"

Talha'nın ensesine bir tane patlattım. "Ne saçmalıyorsun lan sen? Okulda bu yaptığın cezasız kalacak sanıyorsan, yanılıyorsun!"

"Ne yapacaksanız yapın! Umurumda değil! Tokadı yedim zaten. Melis'i de üzdüm..." Melis'i kaybettiğini düşündüğü için üzülüyordu.

"Madem kızı üzmek istemiyordun; bok mu var yapışıyorsun dudaklarına! Sordun mu kıza istiyor mu diye?"

"Ona, onu sevdiğimi söyledim. O da yüzümü tutup kendine çevirdi. Ben sandım ki..."

"Lan salak, madem seviyorsun niye iftira atıyorsun kıza!? Melis bana karşı gayet mesafeli bir öğrenci. Nasıl öyle bir şey söyleyin?"

Cevap vermek yerine yaptığından pişman vaziyette kafasını eğip duvara yaslandı Talha.

"Seni, yaptığından ötürü ailene ya da Sabri Bey'e söylemeyeceğim, ama bunun tek sebebi Melis'i utandırmamak!" Onu arkada bırakıp merdivenlerden aşağı indim. Öğretmenler odasına girip paltomu giydim. Öğretmenler odasından çıkıp koridorda merdivenlere yöneldiğimde tuvaletten kırmızı gözler ve ıslak bir yüzle çıkan Melis'i gördüm. Durup yanıma gelmesini bekledim. Cebimden peçete çıkarıp verdim. Yüzünü yıkamıştı ama kurulamamıştı. Yüzünü kuruladı, tabii gözyaşları kuru kalmasına müsaade etmiyordu.

"Nasılsın?"

Cevap vermedi, onun yerine kafasını olumsuz anlamda salladı. Her şey bizim yüzümüzden olmuştu. Cidden suçlu hissediyordum

"Özür dilerim. Bizim yüzümüzden oldu..."

"Niye sizin yüzünüzden olsun ki hocam? O geri zekâlının kafasını çevirdim sadece... O mal ne yaptı? Yumuldu resmen!!! ÖKÜZ!!!"

"Teselli olur mu bilmem ama bence cidden seni seviyor. Çok pişman oldu yaptığına."

"Ne dedi duymadınız mı? Tutmuş benimle sizi yakıştırıyor. SALAK ÖKÜZ!!!" Hâlâ ağlıyordu ve çok kızgındı. Sina'yla konuşmanın ona en iyi gelebilecek şey olduğunu düşünüp "Bize gelmek ister misin? Sina'yla konuşursun hem de böyle üzgünken eve gitmemiş olursun."

"Tamam, teşekkürler hocam. Ama Sina'nın servisi gitmiştir. Çünkü servis şoförü bana onu soruyordu. Ben de onu aramaya çıkmıştım zaten. Şoför, o bindiyse hemen gitmiştir. Yalnız kaldım diye o mal da peşime takılıp geldi işte..."

"O zaman benimle gelirsin sen de. Hadi gidelim."

Melis arabanın arka koltuğuna yerleşti ve yol boyunca sanırım Sina ile mesajlaşıp ağladı. Niye bu kadar üzüldüğünü anlamak çok zor değildi. İlk öpüşmesinin muhtemelen daha özel olmasını isterdi. Talha'yı sevmiyorsa bu daha çok üzülmesine sebepti. Bu aklıma takılınca dikiz aynasından ona bakıp sordum.

"Sen Talha'yı seviyor musun? Ya da en azından hoşlanıyor musun?"

Kıpkırmızı oldu. Ayna üzerinden olan göz temasımızı kesip düşünceli bir şekilde arabanın camından dışarıyı izlemeye başladı. Sonra birden yine aynadan bana bakıp öfkeyle söylendi.

"Neyini seveceğim o sapık öküzün?!"

Benden çok kendine ispatlamaya çalışıyor gibiydi. Birden bana çemkirdiği için pişman olup "Özür dilerim hocam bağırdığım için." dedi. Basbayağı o da hoşlanıyordu Talha'dan. Bıyık altından Melis'e çaktırmadan gülüyordum. Eve geldiğimizde Melis'in dediğine göre Sina hâlâ yoldaydı. Malum servis ev ev dolaşarak geliyordu. Duru nasılsa evde diye zile bastım. Kapının önündeki iki çift kız ayakkabısı dikkatimi çekti. Bunlar Sina'nın değildi. Duru güler yüzle kapıyı açıp yanımda Melis'i görünce daha çok gülümseyerek ona sarıldı.

"Hoş geldin canım. Sina yok mu?"

"Hoş bulduk. Yolda o da. Ben Deniz Hoca'yla gelmek durumunda kaldım. Anlatırım sonra sebebini."

Ayakkabılarımı çıkarıp hole girdim. Salondan konuşma sesleri gelince "Duru evde kim var?" diye sordum.

"Misafir."

"Ne misafiri?"

"Gizem ve Ezgi."

"Onlar kim be?"

"Komşunuz. Hem kızlar seni tanıyorlar. Direkt Deniz yok mu diye sordular?"

"Sarışın mı ikisi de?"

"Evet."

"İyi halt ettin Duru! Sina gelmeden yolla şunları."

"Niye be? Kızlara kek, börek falan yaptım. Çayı da demledim. İkram etmeden yollamak ayıp olur. Hem nasıl kalk git derim?"

"Eve niye aldın ki zaten?"

"Deniz'in arkadaşıyız dediler. Ben o yok ama bir yarım saate gelir. Geçin, evde bekleyin dedim. Kardeşin olduğumu duyunca bir sevindiler falan. Sen cidden tanımıyor musun bu kızları?"

"Yaa yapışkan iki kız işte! Sina görünce kıskançlıktan kuduracak!"

"Ööf ne çemkirdin be?! Gel Melis'cim sen benimle, odama gidelim. Sen şu üniformadan kurtul, giyecek bir şeyler vereyim sana."

Duru, Melis'in koluna girip onu odasına soktu. Ben de yatak odasına girip üstümü değiştirmeye başladım. Evde misafir olduğu için eşofman yerine kot ve tişört giyinmiştim. Ben kondora çıktığımda kapının zili çaldı, kapıyı açtım. Gelen Sina'yı öpüp "Hoş geldin aşkım," dedim.

"Hoş bulduk. Melis nerede?"

"Duru'nun odasında."

"Peki misafirler o iki paçoz mu?"

"Bilmiyorum, ben de daha görmedim ama sanırım onlar." Belli ki Melis her şeyi mesaj olarak rapor ediyordu. Kızlardan bile haberi vardı.

Sina paltosunu portmantoya asarken Melis odadan çıkıp yanımıza geldi. Sina'yla sarıldılar. Melis, Duru'nun eşofmanlarından giyinmişti. Ben salona girerken onlar konuşa konuşa yatak odasına yollandılar. Sina sandığım gibi bana öfkelenmedi. Salondaki L-koltuğa, tam tahmin ettiğim gibi taşındığım gün tanışmaya gelen ve geçen haftada salça isteyen kızlar yayılmışlardı. Duru da hemen yanlarında oturuyordu. Kızlar beni görünce kıntarak gülümsediler.

"Hoş geldiniz. Ama hayırdır? Beni neden arıyordunuz?" diye ciddi bir ifadeyle sordum. Tekli berjere oturdum. Duru kalkıp "Ben çayları getireyim," deyip gitti.

Kızlar cevap vermek için hayli vakit kazanmalarına rağmen hâlâ cevabı bulamamış olacaklar ki birbirlerine bakıp duruyorlardı. Sonunda daha cesaretli olanı "Ya öyle muhabbet etmeye geldik seninle," dedi. Anlamayan bakışlarımı ona dikince "Biz de haber vermeden geliyoruz, farkındayız. Yani geçen eve kız atmıştın, rahatsız ettik özür dileriz. Bugün de kız kardeşin çok şeker, sağ olsun bizi misafir etti."

"Eve kız atmıştın derken? Sina'dan mı bahsediyorsunuz?"

"Hani şu gömlekli kavaşeden işte."

"Ne diyorsun be?! Karım o benim!"

"Anlamadım!"

"Anlamayacak ne var? Sina benim KA-RIM!" Son kelimeyi üstüne basarak heceledim. Çok sinirlenmiştim, bu kaltaklar ikisi de aynı anda asıldığına göre grup mu yapmak istiyorlardı, ben anlamadım ki?! Gerçi bu aldığım ilk grup yapma teklifi olmazdı. Ankara'da Gökhan'ın doğum gününü kutlamak için gittiğimiz bir barda iki kız gelip benim utançtan kızarmama sebep olacak şekilde ikisiyle aynı anda birlikte olmak ister miyim diye teklifte bulunmuşlardı. Tövbe estağfurullah ya!!! Kızlara öfkeyle bakarken diğeri "Ya biz şaşırdık sadece. Evlenmek için çok gençsiniz de," dedi. Kelimeleri yaya yaya konuşuyordu.

Diğeri cebinden bir sigara paketi çıkarıp bir dalı parmaklarının arasına sıkıştırdı. Bana dönüp gülümseyerek "Ateşin var mı Deniz'cim?" diye sordu. Sorduğu soruyu öyle bir tonlama ile soruyordu ki istediğinin çakmak olmadığı çok belliydi. Daha çok kızmama sebep olmuştu bu edepsizliği.

"YOK! Ve onu burada içemezsin! Sina da ben de kullanmıyoruz. Evde kokmasından da hoşlanmıyoruz!"

Kız bozularak sigarayı paketine geri soktu. Elinde tepsiyle Duru gelmişti neyse ki. Kızlara servis tabağında pasta, kek, bö-

rek ikram edip çaylarını verdi. Az önce sigara içmek isteyen Ay çayla sigara ne güzel olurdu şimdi. Ama abim izin vermedi Duru'cum," dedi.

"İyi yapmış. Ben de içmiyorum ve sırf yanımda kendini bile düşünmeyen birisi içiyor diye zehirlenmeye hiç niyetim yok canım." Duru'dan da istediği desteği bulamayan kız sustu. Duru bana da çayımı uzatırken Sina ve Melis geldi salona. Sina iki dakikada çok çekici ve acayip güzel olmuştu. Ne ara böyle hazırlanmıştı? Saçlarını dümdüz bir şekilde at kuyruğu yapmıştı. Makyaj yapmıştı ve çok hoş bir mini elbise giymişti. Bu elbiseyi Trabzon'dan Duru'yla aldıklarını hatırlıyordum. Tek kusur boynundaki morluktu ama içimden bir ses o morluğu kasten açıkta bıraktığını söylüyordu. Yüzüğü de parmağına takmıştı. Melis L. koltuğa otururken Sina çayını alıp kucağıma yerleşti. Ben de bu hareketi -beni kıskanıp sahiplenmesi- hoşuma gittiği için gülümseyerek dudağına minik bir buse kondurdum. İki kızın da suratı düştü. Hakikaten amacı neydi bunların? İlk kim tavlarsa mı, yoksa ikisi aynı anda için mi gelmişlerdi? Sina, kadınlara özgü bir iç güdüyle olsa gerek daha ilk görüşte kızların kaşar olduğunu anlamıştı. Bana en başta normal gözükmüşlerdi oysa.

Duru kızları işaret edip "Bu Gizem, bu da Ezgi," dedi. Daha arsız olanın -yani çifte kaşarın- adı Gizem, öbür kaşar da Ezgi'ydi. Ezgi, Sina'ya "Sen de Sina'sın değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Evliymişsiniz. Çok şaşırdık."

Sina hiç renk vermeden "Evet," dedi. Melis, Sina'yı bakışlarıyla onaylarken Duru da sırıtarak bize bakıyordu. Gizem "Sen üniversiteye gitmiyorum dedin, öğretmen misin sen de?" diye sordu.

"Hayır, ben..."

Sina'nın sözünü bölüp lisede okuduğunu söylemesini engelledim. "Sınava hazırlanıyor. Seneye o da üniversite öğrencisi olacak nasipse."

Duru, Melis ve Sina ne yaptığımı anlamışlardı. O ikisi, Sina ile benden bakışlarını ayırmadan tabaklarındaki ikramları yediler ve çaylarını içtiler. Kızlar aralarında muhabbet etsin diye ben kalktım. Duru "Abi kalkmışken çayları tazelesene," deyince mutfaktan demliği alıp salona geldim. Çayları doldurup demliği mutfağa bırakırken peşimden mutfağa Gizem olan çifte kaşar geldi. Ne var der gibi bakınca mutfak tezgâhına yaslanıp konuşmaya başladı.

"Biz üçüncü kattayız. Beş numaralı dairede. Karını atlat, gel bir ara. İkimiz için de fark etmez evli olman. Yanı sana evli bir adamın karşısına kolay kolay çıkmayacak bir fırsat sunuyoruz. İkimizle, aynı anda."

Kadınların kendilerine özgü hisleri varsa benim de on altı yaşımdan bu yana kadınlardan aldığım birlikte olma teklifleri sayesinde, kimin ne niyetle geldiğini anlama yönünde hislerim gelişmişti anlaşılan. Hiçbir kadına ne çıkma ne de birlikte olmayı teklif etmiştim. Hepsi kendileri gelmişlerdi. Sina bile kendisi teklif etmişti. Aslında Sina'ya ettiğim evlilik teklifi tek istisnaydı. Aldığım tekliflerin sayısı hatırlayamayacağım kadar artınca, pişkinleştiğimi itiraf etmek durumundayım. Alayla sırıtıp "Karşıma kolayına çıkmayacak fırsat ne biliyor musun?" diye sordum.

"Ne?"

"O içeride oturan ve sadece bana ait olan kızıl güzel; karım. İşte o benim tek fırsatım ve o fırsatı iki kevaşe için elimden kaçırmaya hiç niyetim yok! Arkadaşını da al git! Yoksa söylediklerini siz hâlâ buradayken Sina'ya söylerim."

"Karına cidden söyleyecek misin?"

"Tabii ki. Niye ondan böyle bir şeyi saklayayım ki?"

Kız hayretle bana bakarak mutfaktan çıktı. Ben yatak odasındayken de gittiklerini duydum. Sına hâlâ kızlarla salonda oturuyordu. Sanırım Melis'in problemi ile meşgullerdi. Yatağa uzanıp bugün Sına ile sınıfta yaşadıklarımızı düşünmeye başladım. Sına'yı farklı kılan, sadece bedenimi değil ruhumu da seviyor olmasıydı. Zevk düşkünü birisi hiç değildi. Gerçi biraz öyle olsa fena olmazdı. Ona seks için ricada bulunmaktan sıkılmıştım artık. Ben helalim olduktan sonra en azından inancı için bana evet derken, artık sorgulamaz diye düşünürken pek de öyle olmadı. En ufak tartışmamızdan sonra birlikte olmak için isteksiz oluyordu. O istemezken öyle bir hayvanlığı bir kez daha yapmayacağım için... Belki de daha romantik ve eğlenceli hale getirmek gerekiyordur. Hımm, kafamda bir iki güzel plan oluşmaya başlamıştı bile. Duru gittikten sonra Sına'ya güzel bir sürpriz yapabilirdim...

***

Salonda oturmuş Melis'in mesajla yazdığı ve ben hazırlanırken üstünkörü anlattığı öpüşme olayının detaylarını dinliyorduk. Duru, Talha'ya çok kızmıştı. "Fırsatçı pislik!" diyerek tepkisini dile getirdi. Ben Melis'in Talha'ya kızdığı kadar kendine de kızdığını fark ediyordum. Kafası karışmış gibiydi. Deniz'le ilk kez birlikte olduktan sonraki halime benziyordu. Ben de yaptığım şeyden çok pişmandım ve bunun bir yandan hoşuma gitmesi yüzünden kendime kızıyordum. Melis'i kızdırmamaya çalışarak uygun bir dille sakince sordum.

"Sen Talha'dan hiç hoşlanmıyor musun?"

Buden beklemediğim kadar kızdı. "Sizin iki sevgili neyiniz var ya?" Deniz Hoca da bugün aynı şeyi sordu. Niye hoşlanayım ben o pis sapık, öküz, maldan?!! Kendimizi suçladığımız için içimizi mi rahatlatmaya çalışıyorsunuz? Anlamadım ki?!"

"Yok Melis'cim olur mu öyle şey?"

"O zaman yok öyle bir şey..." Şimdi çok daha sakindi ama yüzü pembeleşmişti ve bakışlarını kaçırmıştı bizden.

Bu kez Duru "Kızma hiç ama bence sen o fırsatçı pislikten biraz(ık, çok azcık da olsa hoşlanıyorsun," diye en tatlı sesiyle konuştu. Melis sırıtarak da cevap vermedi. Talha fiziksel olarak hoş çocuktu. Sanırım Melis'i rahatsız eden hareketleriydi. Uzun bir sessizliğin ardından Melis sakin bir şekilde olaya son noktayı koydu.

"Bu yıl sınav var ve ben iyi bir üniversiteye gitmek istiyorum. Dolayısıyla şu an için Talha'nın beni sevmesi ya da benim ondan hoşlanmam gibi şeylerin hiç önemi yok. Üniversiteye gittiğimizde ayrı yerlere gideceğiz zaten. Sonu gözükmeyen bir ilişkiye başlamanın bir anlamı yok. Talha'ya da aynen bunu anlatan bir mesaj yazıp yollayacağım şimdi."

Ne ben ne de Duru söylediklerine itiraz ettik. Mantıklı düşünüyordu ve haklıydı. Melis gönül eğlendirmek için birileriyle görüşecek ya da sevgili olacak bir kız değildi. Onunla bu konuda hep hem fikir olmuştuk. Hayatımızın aşkını üniversite ya da iş hayatında bulup onunla evlenecektik. Benim hayatımın aşkı biraz erken karşıma çıkmıştı ama asla şikâyetçi değildim. Hele bugün sınıfta yaşadığımız o duygu yoğunluğundan sonra.. Hâlâ her şeyiyle bu kadar mükemmel bir adamın bende ne bulduğunu anlamış değildim. En güzeli de sadece benimdi. Bugün o kaşarlara benim için karım demişti. Çok da yalan sayılmazdı hani. Duru

kızların Deniz'e asıldığını öğrenince onları eve davet ettiğine pişman olduğunu defalarca söyleyip özür dilemişti ama zaten Duru'nun bir suçu yoktu. Kapıya gelen misafiri kovamazdı ya.

Melis, Talha'ya mesaj atmıştı ve Talha'nın cevabı hiç gecikmemişti. Tek sorun şu an bu ilişki için doğru zaman değilse ben doğru zamanı beklerim diye özetleyebileceğim uzun bir mesaj yazmıştı. Mesajın ilk kısmı ne kadar üzgün olduğunu belirten özürlerle doluydu. Melis, tuhaf bir şekilde Talha mevzusunu rafa kaldırdığı için buruk bir huzur içindeydi. Sanırım olmasını gerekeni yaptığı için içi rahatlamıştı. Biraz daha oturduktan sonara Melis hava kararmadan evine gitti. Duru da bavulunu toplamak için odasına geçince ben de yatak odamıza gittim.

Deniz, beyaz, kadife, kapitone, şık yatak başlığımıza sırtını dayamış şekilde yatağa oturmuştu. Kucağında laptopu, çalışıyordu. Ben odaya girince gülümseyerek bana baktı. "Kapıyı kilitle aşkım," deyince çattığım kaşlarımın altından ona sorarak baksam da dediğini yaptım. Duru'ya tekrar yakalanmak istemiyordum ama sınıfta yarım kalan olaya devam etmek için içimin gittiğini de itiraf edeceğim. Laptopun kapağını indirip komedinin üzerine bıraktı. Yanına oturmam için eliyle yatağa vurdu ve kendisi de yaslandığı yatak başlığından doğrulup daha dik oturdu. Bana bir şey söyleyecekti.

"Bir şey mi oldu?"

"Önemsiz ama evet, sana söylemem gereken bir şey var şurimşine."

"Ne oldu?"

"Berk Can'ın sana söylediklerini bana söylemediğin için sana çok kızmıştım. O yüzden bugün olan bir şeyi sana söylemem gerektiğini düşündüm. Ama sakin ol, tamam mı?"

"Senin de o zaman bana dediğin gibi, sen anlat orasına ben karar veririm." Çivi çiviyi söker hesabı; yeri gelmişken söylediği sözleri ona geri iade etmiştim. Gülümseyerek sitem etti.

"Siz kadınlarda fil hafızası var. Hiçbir şeyi unutmuyorsunuz."

"Bir kadın asla unutmaz deniz gözlü. Sadece eteğindeki taşları dökmek için doğru zamanı bekler. Şimdi içimden bir ses az sonra söyleyeceklerinin, yere düşürdüğü çatalını bahane ederek peşinden gelen kaşar komşumuz Gizem'le ilgili olduğunu söylüyor."

"O ses nokta atışı yaparak beni cidden korkuttu. Hiçbir şey kaçmıyor senden."

"Ne dedi sana?"

"Benimle birlikte olmak istediklerini söyledi."

Deniz bunu bana çok rahat söylemişti ama sanırım yine de biraz strese girmişti çünkü cümleyi yanlış kurmuştu. Sanki ikisi de onunla birlikte olmak istiyormuş gibi söylemişti. Çok kızmıştım. Nasıl benim olan adama öylece gelip böyle bir teklifte bulunurdu?

"Zaten o hep salça isterken seni sorup durmuştu. Aşağılık kaşar! Nasıl hiç utanmadan teklif edebilir?" Birden aklıma aynı teklifi benim de Deniz'e yaptığım geldi. Çok kötü hissettim. Tamamen Deniz'in iyi niyetinden ötürü şu an evlilik yolunda ilerliyorduk. Ertesi gün beni aramasa, onu hiçbir şey için suçlayamazdım. Deniz'in sözleri beni daldığım derinliklerden çıkardı.

"Bilmem, yani o tarz teklifleri çok aldım. İlk başlarda ben le çok rahatsız olup utanıyordum ama alıştım sanırım zamanla. Ama bunun gibi bir teklifi ikinci kez alıyorum sadece."

"İlki ben miydim?" Utançla sordum.

Güldü ve "Hayır, ne alakası var? Gizem ve Ezgi benimle up yapmak istediklerini söylediler," dedi.

Grup dediğinde aklıma müzik grupları geliyordu ama içimden bir ses bunun hiç de öyle olmadığını söylüyordu. O yüzden çekinerek sordum

"Grup derken?"

"Grup seks. Onların ikisi ile aynı anda birlikte olmamı istedi. Hayır dediğimi söylememe gerek yok sanırım."

Kocaman açtığım gözlerimle gülen Deniz'e bakıyordum. Ağzım açık kalmıştı resmen. Şaşkınlıktan kızgınlığım bile gitmişti. Böylesi iğrenç bir şey için söylenecek şey yoktu.

Şaşkın yüzüme bakıp "Ayrıca sana daha önce de dedim. Benimle yatmak istediğimi söyleyen ilk kız değildin. Sayısını bile hatırlamıyorum. Ama en cüretkârı sendin," diye alayla devam etti.

"Nasıl yani?"

"Yani zaten genelde çoğu ima eder. 'Beni evime bırakır mısın? Bana yemeğe gelsene. Anahtarım ev arkadaşımda kalmış, bu gece sende kalabilir miyim? Ev arkadaşım ailesinin yanına gitti, evde tek başıma kaldım, korkuyorum; yanıma gelir misin?' Tabii direkt mevzuya giren de çoktu. Sen o direkt mevzuya girenler sınıfına dâhil oluyorsun. Yine de seni hepsinden ayıran tek nokta beni taciz etmiş olman. Daha önce buna cüret edebilen çıkmamıştı."

Çok kötü hissediyordum. Deniz'i ben ayartmıştım resmen. Hem de taciz ederek. Bugünkü kızlardan pek de farkım yoktu. İlacın ya da sarhoşluğun etkisine sığınamazdım bu kez. Çünkü her şey bir yana, Cihat bana asılırken ben sadece karşı masadaki Deniz'i düşünüyordum. Onu beğenmiştim ve sarhoşluğun verdiği cesaretle yanına gidebilmiştim. Birden onunla yatmak isteyen hiçbir kızı suçlayamadım. Öyle güzeldi ki kim olsa onunla olmak isterdi. Aşağı indirdiğim kafamı çenemi tutarak kaldırdı. Hâlâ pis pis sırıtıyordu ve bu bile ona çok yakışıyordu.

"Şurimşine, o hareketinle ateşli bir kadın imajı yaratıp beni kandırdın. Ayılana kadar harikaydı. Sonrasında benimle birlikte olmaktan kaçmak için en ufak şeyi bahane eder oldun. 'Sizin evdeyiz, olmaz. Uçaktayız, olmaz. Küstüm sana, olmaz. Kızdım sana, olmaz. Darıldım sana, olmaz. Duru yan odada, olmaz.'"

Sesini incelterek beni taklit etmişti ama içimdeki kötü hissi silip götürdü ve kahkahalarla gülmeme sebep oldu bu. Ben gülerken onun yüzü değişti, çok tuhaf bakıyordu. Sevgiyle bakıyordu ve bugün sınıftaki gibi derindi bakışları. Kahkaha atmamı sevdiğini biliyordum. Ama bu kez farklıydı. Mırıltıyla "Beni büyülüyorsun," dedi. Bu harika bir şeydi. Ondan bunu duyabilmek... Yani nasıl bir kaşarlık yaparak olursa olsun onun olmuştum ve o da benimdi. SADECE BENİM. Gerisi niye umurumdaydı ki? Boynuna sarılıp fikrimi dile getirdim.

"İyi ki seni taciz etmişim. Yoksa seni baştan çıkaramazdım ve bugün burada olamazdık." Sözlerim üzerine bu kez Deniz -o her bir tınısına hayran olduğum- içten kahkahasını attı. Burnuma sevecen bir öpücük kondurup "Hoşuna gitmeyecek bir şey daha söyleyeceğim, şimdi deneme zamanı," dedi. Hakikatten hiç hoşuma gitmemişti. Sürekli deneme çözüyordum. Hatta perşembe ve cuma günü beni okula yollamayıp evde, sınavın olacağı saatte deneme çözmemi istiyordu. Zaten sınıfın çoğu okula gelmediği için hocalar ders işlemiyordu ve aslında mantıklı olan buydu. Sınav yaklaştıkça Deniz, programı sadece deneme çözmek üzerine yoğunlaştırdığı için eskisine oranla rahattım. Deneme sonuçlarımdaki başarılı sonuçtan o mutlu ve memnun, bense şaşkın vaziyetteydim. Deniz her anlamda şansım olmuştu.

Ertesi gün okulda sıradan bir gündü. Talha artık her teneffüs Melis'i izleyip durmuyordu ve Melis bundan memnundu. Son

dersimiz rehberlikti ve Deniz sınıfa sınavla ilgili son taktikleri verdi. Süremizi idareli ve etkili kullanmamız gerektiğini, işaretleme yaparken dikkat etmemiz gereken hususları belirtti. Stres ya da gergınlığın bize o an fayda sağlamayacağını ekleyip biraz da başarabileceğimizi belirterek gaz verdi. Aslında onu hep bir erkek, sevgili ya da koca olarak değerlendiriyordum ama o aynı zamanda harika bir öğretmendi. Okulda kısa sürede herkes sevmişti onu. Gerçi kızlar yakışıklılığı nedeniyle gereksiz fazla seviyorlardı ama neyse... İşini severek ve layığıyla yapıyordu. Sınıfın genelinde matematik ve geometri notlarında artış olmuştu. Üstelik Deniz öncekı öğretmenimize kıyasla çok daha zor soruyordu sınavlarda. Bir anda yakalanırsak benim yüzümden mesleğinden olacağını fark ettim. Üstelik bunu kaç kez göze almıştı. Tamam, paraya ihtiyacı yoktu ama işini sevdiği çok belliydi. Bugün okuldan sonra Duru'yu tren garına, Eskişehir'e bırakacaktık. Dolayısıyla baş başa kalacağımıza göre biraz ateşli olabilirdim. Aklıma gelen fikirle dudağımı ısırdım ve Deniz'le tam o an göz göze geldik.

Bitiş zili çalınca servise binip eve gittim. Deniz çoktan gelmişti ve üzerini bile değiştirmişti. Bana da acele edip hemen üstümü değiştirmemi söyledi. Duru'nun bavulunu bagaja koymak için aşağı indi. Alelacele üstümü değiştirdim ve Duru'yla beraber, bizi arabada bekleyen Deniz'in yanına indik. Duru'nun yanına arka koltuğa oturdum. Son dakikalarımız olduğu için Duru ile muhabbet etmek istiyordum. O da buruktu gideceği için ama kulağına Utku'nun adını fısıldayınca dudağını ısırıp güldü. Cidden ilk tanıştığımızda Duru'nun dediği gibi olmuştu; gelin görümce acayip eğleniyorduk. Tren garında Duru ile vedalaşırken Deniz, Duru'ya bol bol nasihat etti.

"Bak Duru, bana verdiğin sözü unutma! Annemi düşün, ona göre davran!"

"Tamam abi, anladık. Çocuk değilim herhalde."

"Göreceğiz bakalım. Utku'ya da selam söyle."

"Tamam."

Bizim kucaklaşmamız daha samimi ve gözyaşlı olmuştu. İkimiz de ağlamıştık.

"Sınavında başarılar Sina'cım. Ben başaracağına inanıyorum."

"Teşekkürler. Sen de dikkat et kendine lütfen. Utku'ya benden de selam söyle."

"Tamam canım." Deniz salya sümük ağlaşmayla yaptığımız konuşmaya bıkkınlıkla ekledi.

"Gören de uzun süre görüşemeyeceksiniz zanneder. Nisan'da nişana gelecek ya bu cadı, neye ağlıyorsunuz?" Haklıydı, çok değil 2-3 hafta sonra yine görüşecektik. Son kez kucaklaşıp ayrıldık. Deniz'le her ihtimale karşı tren hareket edene dek oturup bekledik. Bankta otururmuş beklerken beni koltuğunun altına alıp kendine çekmişti. Onun olmak harika bir şeydi...

Biz okuldan geldikten sonra bir şey yemediğimiz için akşam yemeğini Eskişehir'de baş başa yedik. Sonrasında arabaya binip doğru eve döndük. Eve girdiğimiz an Deniz'in kucağına atlayıp kollarımı boynuna, bacaklarımı beline sardım. Bana şaşırarak bakınca "Hımmm, okuldayken nerede kalmıştık hocam?" diye kasten dudağımı ısırarak muzipçe sordum. Beni yatağımıza taşıdı ve ilk gecemizdeki gibi ateşli ateşli seviştik. Deniz son kalan kondomları bitirmeyi bahane ettiği için pek çok kez birlikte olduk. Artık midemde yediğim akşam yemeğinden bir gram bile kalmamıştı. Tüm enerjim tükenmişti ve dizlerim tutmuyordu. Saat gece üçte sonunda banyo yapmıştık ve tabii ki Deniz de acıkmıştı. Mutfağa girip pratik olsun diye sosis kızarttı ve ekme-

ğin içine koydu. Bol ketçap sıkıp açlıktan ölmemek için yarım ekmek sosisliyi gecenin üç buçuğunda mideme indiriyordum. Zayıflamak isteyen insanların seks hayatı durgundu sanırım. Bu düşünceyle gülümseyince Deniz, gözlerini komik olacak şekilde kocaman açıp ekmeğinden canavar misali büyük bir lokma kopardı. Bunu gülümsememi kahkahaya çevirmek için yaptığını biliyordum ve çok fena işe yaramıştı. Öyle çok gülmüştüm ki içtiğim meyve suyu burnumdan çıkmıştı. Deniz de benim bu halime gülüyordu. Mutlu kahkahalarımız mutfağımızı doldururken onunla çok mutlu olduğumu düşünmeden edemedim.

Neyse ki ertesi sabah ben okula gitmeyeceğim için erkenden kalkmama gerek yoktu. Sınav saat onda idi ve dokuz buçuk gibi uyanıp birlikte kahvaltı ettik. Deniz'in de perşembeleri ilk iki dersi boştu. Saat tam onda denemeyi çözmeye başladım. Ben denememi bitirdiğimde Deniz'in de okula gitme vakti gelmişti. Öperek onu yolcu ettim. Sonrasında laptopu alıp kafamda kurduğum sürpriz için biraz araştırma yaptım. Hatta sonra Deniz'in bana çıkarttırdığı ek kartı alıp sürprizim için internetten sipariş verdim. İki güne geleceği yazıyordu. Ama araya hafta sonu falan girince ancak pazartesi kargo elimde olurdu. Neyse sınav yokken kafam daha rahat olurdu zaten.

Öğlen telefonda Deniz'le konuştum ve bu çok garipti. Ona öyle alışmıştım ki bir an yanımda olmayışı, gurbetteymiş gibi özlememe sebep olmuştu. Telefonu kapattıktan sonra bir deneme daha çözdüm. Sonra Deniz gelmeden yemek hazırlamak için kolları sıvadım. İnternetten evde malzemesi bulunan kolay yapımı olan tarifleri araştırdım. Tatlı olarak sakızlı muhallebide karar kılıp ilk onun videosunu açtım ve aşçı kadınla aynı anda yaptım. Kâselere koyduğum tatlının üstünü streç filmle sarıp dolaba koy-

dım. Hazır çorbayı bu kez dikkatle ve video yardımıyla yaptım. Geçen sefer nive olmadığını anlamıştım. Çorbayı kaynayana kadar sürekli karıştırmak gerekiyormuş oysa ben bir kez karıştırıp bırakmıştım ve çok sıcak olmasın diye kaynamadan altını söndürmüştüm. Tadına bakınca hazır da olsa kremalı tavuk çorbası güzel olmuştu. Makarna haşladım bir de ve üstüne de domates sosu ve kaşar rendesi hazırladım. Ama bunlar servis edilirken makarnanın üstüne konacaktı. Son olarak ana yemek olarak köfte yaptım. Yaptığım şeyler çok basit şeylerdi ama önemli olan lezzetli olmalarıydı ki bu kez hepsini önceden tatmıştım. Bir de mevsim yeşilliklerinden salata yaptıktan sonra önce sofrayı kurdum.

Sonra da üstüme şık bir askılı buluz giyip altıma da kot şort giydim. Evde olsak bile henüz dışarıda giyemeye hiç fırsat bulamadığım şık bir çift topuklu ayakkabıyı da ayağıma geçirdim. Hafif bir makyaj yapıp zümrüt küpelerimi taktım. Saçlarımı da maşaladıktan sonra hazırdım. Son kez sofrayı kontrol için mutfağa gidip ılımış çorbayı yeniden kaynattım. Sonra mutfağın camının önüne oturup Deniz'i beklemeye başladım. Arabasını apartmana gelen yolda gördüğümde mutluluktan havaya uçacaktım.

Deniz zile bastığı an kapıyı açtım. Elinde bir buket kır çiçeği vardı. Çiçekleri bana teslim edip eve girerken şaşkınlıktan öylece kalmıştım. Özel bir günü mü unutmuştum? Paltosunu çıkarıp dudaklarıma sıcacık bir öpücük kondurdu. Gülen gözlerini şaşkın bakışlarıma dikip "Dün gece için teşekkürler şurimşine. Ayrıca çok güzel olmuşsun. Özel bir gün vardı da unuttuysam, çiçekleri almam isabet olmuş," dedi. Dün gece onu romantik yapmıştı anlaşılan. Buketin üstündeki kartta da 'BENİ DÜNYANIN EN MUTLU ERKEĞİ YAPTIĞIN İÇİN TEŞEKKÜRLER!' yazıyordu. Üstünü değiştirip mutfağa geldiğinde ise hem çok mutlu

oldu hem de yemekleri tattıkça beni tebrik etti. İlk başta çorbaya tedbirle yaklaştığını fark etmedim değil ama. En çok tatlımı beğendi. İki kâse sakızlı muhallebiyi mideye indirirken beğendiğini belirten her türlü sesi çıkarmıştı.

Sofrayı toplayıp bulaşığı yıkamama yardım etti ve bir deneme daha çözdükten sonra Deniz mısır patlattı ve animasyon film izledik. Deniz'in de benim gibi animasyon filmlere bayılması beni çok mutlu etmişti. Film izlerken uyuyakalmıştım sanırım. Çünkü sabah uyandığımda L-koltukta değil, yataktaydım ve saat dokuza geliyordu. Kot şortum ve bluzum üstümde yoktu. Onun yerine Deniz'in bir tişörtü üstümdeydi. Ne kadar derin uyumuştum ki ne beni taşırken ne de giydirirken uyanmamıştım. Sabah yine Deniz'i özlemiştim. Onsuz kahvaltı bile etmek istemiyordum. Beni mutlu eden şeyse Deniz'in bana hazırlayıp gittiği kahvaltı ve buzdolabının üstüne benim için bıraktığı nottu.

'GÜNAYDIN ŞURİMŞİNE. KAHVALTINI ET VE SAAT ONDA DENEME ÇÖZMEYİ UNUTMA! SENİ SEVİYORUM...'

Dediklerini yaptıktan sonra yine öğlen arası onu aradım ama bu kez telefonu kapalıydı. Bugünün cuma olduğunu unutmuştum. Cuma namazındaydı şu an. Ama namazdan sonra telefonu kapalıyken gelen aramamı gördüğü için beni geri aramıştı. Onunla bu şekilde telefonda hasret gidermek tuhaftı. Denemede kaç netim çıktığını sordu ve yine sonuçtan memnun oldu. Bugün yemek yaparak kendimi yormamamı tembih etti ve daha deneme çözmeme gerek olmadığını da ekledi. Hatta sınava kadar artık hiç ders yapmayacaktım. Zaten bu sabah çözdüğüm evdeki sette bulunan son YGS denemesiydi.

Bana yemek yapma dese bile can sıkıntısından pasta tariflerine bakıp tadına bayıldığım trufflardan yapmak için kolları sı-

[illegible] Yine [illegible] yapmak çok pratik olan truffaut yapıp satıyordu. Ama [illegible] için hiç bulunmaz ve [illegible] bulamadım. Neyse kahve diye truffaut topla[illegible] bir kısmını da kakaoyla ve bulduğum çeşitlerle bulabildim. Hepsini [illegible] gözü kapalı olmamak şekilde özenle bir servis [illegible] koydum.

Deniz eve olmak üzere kalkıp paketleriyle gelince, neden [illegible] yapmak istediğimi anladım.

"Espresso değil bunlar. Dünkü sultana pek olarak sunuyorken dedi.

"Hala sıcak olan içeceklerden midesi [illegible] sonra Türk kahvesinin yapıp yanına truffları getirdim. Deniz, yanıltıcı kıvamdaki kahvesini alırken, truffları ağzına attı. "Hazır mı bunlar?" diye sordu.

"Hayır, henüz yapmam."

"Hmmm. Pek sağlık. Sende cevher var. Öğreneceksin sen bu işi. Bu akşam ben yapmak istiyorum."

"Bilmem."

"Keşke bütün akşamı yıkabilseydik. O zaman mal gibi her akşam evde ne yapacağımızı düşünmezdik."

"Ben seninkinden beş yaşlı mutluyum deniz gözlü. Yakma bunu kafana hiç."

"Haklısın aslında evde de eğlenebiliriz. Tavla oynamayı biliyor musun?"

Dudaklarımı büzüp hayır anlamında kafamı salladım. Ama bu Deniz'i yıldırmadı. Televizyon ünitesinin alt dolaplarından birini açıp arka yüzünde sekiz kakmalı, kız kulesi resmi olan şık bir tavlayı beyaz lake orta sehpaya açtı ve heyecanla pullarını nasıl dizildiğini göstererek anlatmaya başladı. Oyun çok zor değil gibiydi. En azından konsol oyunun yanında! Deniz'in deyi-

miyle acemi şansıma hep yüksek zarlar geliyordu ve oyunu daha yeni öğrendiğim için Deniz, müsamaha gösterip kapı yapmam için bana ipuçları veriyordu. Oyun gittikçe eğlenceli bir hal almıştı. Deniz'in de yardımlarıyla 5-4 onu yenmiştim. Ama tavla cidden çok hoşuma gitmişti. Bu yüzden Deniz'i onun yardımı olmadan yenebilmek için telefonuma tavla uygulaması indirdim. Ama Deniz online şekilde rakiplere karşı oynan uygulamayı bana zorla sildirdi. Bu konunun tartışması aramızda aynen şöyle geçti:

"Sil onu hemen!"

"Niye siliyorum ya? Senden iyi oynarım diye mi korkuyorsun?"

"Hayır, tabii ki de. Elin herifleriyle internet üzerinden de olsa niye tavla oynayasın? Onun için diyorum!"

"Deniz bunu da kıskandın ya seni kutluyorum. Daha iki gün önce iki komşu kız seninle grup yapmak istediklerinde bile ben, senin verdiğin şu tepkiyi vermedim!"

"Verseydin. Ben kızları yolarsın diye falan düşünmüştüm hâlbuki."

"Senin gibi maganda değilim, ben medeni bir insanım." Aslında şu an içimde bir kıskançlık dalgası kabarmıştı. Kızların kapısına dayanıp sebepsiz yere merdaneyle onlara dalasım vardı. Hoş, hiç sebep yok sayılmazdı. Deniz telefonu elimden çekip uygulamayı sildi ve bilgisayara karşı oynanan bir uygulama indirip telefonumu bana geri verdi.

"Al, bu bilgisayara karşı oynanıyor. Hem hamleleri ve kapıları daha iyi öğrenirsin."

Kavga uzamasın diye itiraz etmedim. Yarın Eskişehir'e gideceğimiz ve bir gece orada kalacağımız için küçük bir çanta hazırladık. Çantayı hazırlamak bile sınav stresini çağırmaya yet-

misti. Gece yatağa girmek için soyunup pijamalarımı giyecekken Deniz arkadan belime sarılıp "Hiç giyinme," dedi. Benim korunduğum seks hayatımız bu gece itibarıyla başlamıştı.

Ertesi sabah Eskişehir'e gidip otelimize yerleştik. Porsuk Çayı'nı gören şık bir mekânda kahvaltı ettikten sonra sınav yerinin olduğu liseyi görmeye gittik. Lise hemen benim okuduğum ilköğretim okulunun yanındaydı. Gerçi şimdi okulumu ilkokul ve ortaokul diye ikiye bölüme ayırıp ön ve arka kapılarına ayrı tabela asmışlardı. Deniz'le beraber çocukluğumun geçtiği yerlerde yürümek çok tuhaftı. Adet yerimi bulsun diye liseye girip oturacağım sıraya kadar sınav yerime baktık.

Sonrasında sinemaya gittik. Doktorlar Caddesi'nde gezip canlı müzik olan bir kafede biraz oturduk. En son daha hava yeni kararırken yemek yiyip erken saatte otele döndük. Deniz tüm gün gevşemem için ne gerekiyorsa yapmıştı ama yine de saatler kalan sınavın gerginliği an be an içimde büyüyordu. Yarın giyeceklerimi otel odamızdaki sandalyeye asıp hazırladım. Gözüm önünde olmazlarsa sabah ne giyeceğimi hatırlayamamaktan korkuyordum. O derece gergindim. Pijamalarımı giyip, otel odası gereksiz sıcak olduğu için sadece çamaşırıyla yatan Deniz'in göğsüne kafamı dayadım ama uyumak ne mümkün. Sabah erken kalkacağız diye onda yatağa girmiştik ama saat on birde hâlâ gözümde uyku yoktu. Deniz de halimi fark etmişti.

"Biraz rahatlamaya ihtiyacın var," diyerek bana sırnaştı.

"Ne yapıyorsun? Yeni duş aldım. Uyumam gerek, tekrar duş alamam."

"Zaten uyuyamıyorsun ki. En azından sonrasında rahatladığın için uyursun. Duş on dakika sürmez."

Çok sakın bir şekilde benimle sevişiyordu ama doruk noktasına hemen ulaşmamı sağlamıştı. Bunu kasten yaptığını bili-

yordum. Orgazm olunca hemen uykum geliyordu. Gerçekten sıcak duşun ardından saçlarımı bile kurutmadan kafamda havlu ile yatağa girdiğimde, kafamı Deniz'in göğsüne koyar koymaz uyumuştum.

Sabah erkenden kalkıp üzerimi giyindim. Kot pantolon yerine esnek kumaştan bordo pantolonumu giydim. Çünkü tayt gibi rahattı bu pantolon. Üstüne de uzun kollu siyah şık bir tişört giymiştim. Bu tişörtü Duru beğenmişti ve her daim zevkliydi. Ayağıma da spor ayakkabılarımı giydim, üstüme de şişme beyaz montumu. Saçlarımı kafamın tepesinde lastik tokayla topuz yaptım ve dudak parlatıcısı dışında makyaj yapmadım. Otelde, Deniz'in zoruyla tam teşekküllü bir kahvaltı yaptıktan sonra sınav olacağım liseye gitmek üzere arabaya bindik. Trafik vardı. Çünkü hemen her ebeveyn çocuğunu kendi arabasıyla sınava götürmek için yollara düşmüştü. Arabadayken Duru'nun attığı iyi şanslar mesajını görüp cevap yazdım. Sonra ben de Melis'e iyi şanslar dileyen bir mesaj attım ama sanırım telefonu yanında değildi çünkü mesajımı bile görmemişti. Deniz'in hatırlatmasıyla annemi aradım. Aramama çok mutlu oldu. Bol bol dua edeceğini söyleyip zihin açıklığı diledi. Erken saatte yola çıktığımız için sınava kırk beş dakika kala okul bahçesine gelmiştik. Polis kontrolünden geçmek için sıraya girmeden önce Deniz beni iki yanığımdan ve alnımdan öptü.

"Aşkım hiç heyecan yapma tamam mı? Sakin ve dikkatli ol. Evde yaptığın denemelerden biri gibi düşün. Zaten pek de farklı olamayacak. Allah zihin açıklığı versin. İyi şanslar."

"Teşekkür ederim aşkım." Ben de onu iki yanağından öptüm ve sıraya girdim.

Herkes ailesiyle gelmişti ama ilk kez bu durum bana hiç dokunmadı çünkü ben aşkımla, ruhumun yarı parçasıyla gelmiştim buraya.

Sıra bana geldiğinde bayan polisin biri beni eliyle aradı ve diğeri de metal detektörünü üzerime tuttu ve detektör göğüs hizamda ötü. Bayan polis "Sutyeninde demir mi var?" diye sordu. Spor sutyenimde demir yoktu. Boynumdaki yüzük ötmüştü. Varlığına alıştığım yüzüğü çıkarmayı unutmuştum. Halbuki annemin yüzüğünün olduğu bileklığı bile arabada çıkarıp çantama koymuştum. Sıradan ayrılıp okulun dışındaki merdivenleri inerken yarı yolda bana doğru gelen Deniz'le karşılaştım.

"Bir sorun mu var aşkım?"

"Hayır, yüzüğü unutmuşum." Boynumdaki [illegible] çıkarıp Deniz'e teslim ettim. O da bana etiketini bile [illegible] için soktuğu su şişesini uzattı.

"Su almayı unutmuşuz şurimşine."

"Teşekkürler."

Suyu elinden alıp sıraya dönmek üzere indiğim merdivenleri tırmanmak için arkamı döndüm. Tek bir basamak dahi çıkamadan Deniz beni kolumdan tutup kendine çevirdi ve dudaklarıma yapıştı. Etrafımızdaki sınava girecek olan öğrencileri ya da ailelerini önemsemeden öptü beni. Sonunda geri çekilip "Şans öpücüğünü de aldığına göre başaracağına eminim," dedi.

Cidden öpüşüyle tüm stresim yok olmuştu. Tekrar sıraya girip yeniden arandım, bu kez problem çıkmamıştı. Kimlik kontrolü de yapıldıktan sonra sınav olacağım sınıfa girip sırama oturdum. Hâlâ vakit vardı. Kimliğimi ve suyumu sırama bırakıp montumu çıkardım ve koridorun sonundaki tuvalete gittim. Ne olur ne olmaz diye tuvaletimi yaptım ve elimi yüzümü yıkayıp

sınıfa geri döndüm. Sırama oturduğumda sınıf hayli dolmuştu Gözetmen öğretmenlerden biri bilgi verirken diğeri kalem kutularımızı dağıttı. Sonra da gerekli yerleri doldurmak üzere optik formlar dağıtıldı. Sınav süresi yaklaştıkça naylon torba içindeki kitapçıklarımız da önümüzdeki yerlerini aldı. Bu esnaya gelene dek bildiğim tüm süreleri okuyup bol bol dua etmiştim içimden Besmele çekip naylonu yırttım ve kitapçığın üstüne adımı ve gereken diğer bilgileri yazıp sayfa numaralarını sorulara bakmadan -gözetmen hocanın talimatıydı bu- kontrol ettim. ÖSYM'ye ait saat 10'u gösterdiğinde gözetmen hocanın "Sınavınız başlamıştır, başarılar," demesiyle yine besmele çekip ilk sayfayı açtım. İşte başlamıştı, hayatıma yön verecek sınav...

-SON-